

КАРЛ МАЙ

В ДОЛИНАТА НА СМЪРТТА

Част 2 от „Траперите „Детелиновия лист““

Превод от немски: Любомир Спасов, 1994

chitanka.info

1. ОРИГИНАЛНА ПРЕРИЙНА ПОЩА

Бавно и предпазливо яздеше мъжът срещу малкия поток, който идваше от едно далечно възвишение. Това възвишение изглежда бе целта на ездача, защото той надигаше от време на време глава и го търсеше с поглед.

Човекът не беше вече млад и сигурно беше оставил петдесетте зад себе си. Лицето му беше обветрено, а очите гледаха бистро в далечината.

Но не само в далечината — те опитваха да проникнат и в растящите отдалъчно и отляво храсти. Понякога накланяше глава настрани, за да се ослуша за някакъв шум. В такива мигове държеше пушката готова за стрелба.

Така продължаваше да си язди полека. Посталият му кон изнемогваше, а и самият той изглеждаше уморен. Тъкмо минаваше край един малък храсталак и му се стори, че долови отвътре някакво шумолене. Спря коня и се заслуша — напразно. Само заблуда. Веднага след това обаче подскочи стреснато, защото храстът се размърда и от него се измъкна един мъж, при чийто вид жребецът се изправи високо на задните си крака и ездачът трябваше да положи усилия, за да обуздае животното. Ама и външността на непознатия си беше доста необикновена.

Изпод плачевно увисналата периферия на допотопната филцова шапка надничаше посред гора от невчесана четина един нос с шокираща големина. От останалите черти на лицето бяха видни само двете подвижни, умни очички, които се бяха спрели лукаво на ездача. Тялото беше напъхано в стара ловджийска шуба от козя кожа, изготвена очевидно за някоя далеч по-висока персона, която придаваше на дребния мъж вид на някое дете, навлякло като за забавление домашния халат на дядо си. Под това предостатъчно покривало надзъртаха две сухи, криви като сърп крачета, които чезнеха в чифт огромни индиански ботуши. В ръката си държеше някакво пушкало, приличащо много повече на кривак, отколкото на пушка.

— Good day!^[1] — поздрави човечето усмихнато.

— Good day!

— Е-е, приключихте ли с диването си? Ама сте зяпнал и вие клюна като някой щъркел, който се кани да нагълта жабата с все рога, кожа и козина!

— Благодаря за осведомяването. Не знаех, че жабата има рога и козина. Освен това хич не изглеждате така апетитно, че да пожелаея да ви нагризя.

Дребосъкът измери ездача с остър поглед и поклати глава.

— Къде сте оставил всъщност каруцата си?

Другият направи движение на уплаха и стрелна питащия с поглед, в който недоверието нямаше как по-ясно да си проличи.

— Как ви текна мисълта да ме питате за каруца?

— Защото имате такава, ако не се лъжа.

— Поврага! Да не би да сте говорил с негодяите?

— Не.

— Чуйте, човече, вие ми се струвате подозрителен! Отричате да сте видял негодяите, но аз искам откровен отговор, в противен случай ще ви принудя. Не си мислете, че един уестман ще вземе да пита ей така само за майтап!

Малкият се изсмя развеселен.

— Вие уестман? Pshaw!^[2] Не ми ги разправяйте тия! Знаете ли на какъв ми се привиждате в момента?

— Е-е?

— На достопочтен немски лесничей, който е спипал на местопрестъплението някой крадец на дърва и се готви сега да му чете конско по дълг и съвест.

— Очите ви наистина не са лоши, човече!

— Бихте могъл да престанете с вашето „човече“, ако не се лъжа. В това отношение не разбирам от шегата, сър!

— Не исках да ви обидя. Извинете! Но сравнението ви с немски лесничей... Кажете, какво знаете за Германия?

— Навярно повече от вас. Или пък вие... хм-м, вашият английски има силен привкус на дървесна пепел. Би било възможно наистина да сте загризал първия си биберон край Рейн или Елба.

— И си е така.

— Вярно значи! В такъв случай сте немец?

— Yes...

— Затворете си човката за това ваше глупаво yes! Когато един немец иска да говори немски, няма да ти кряска yes или oui! Аз също съм отвъд океана — продължи той на немски — Значи сме, тъй да се каже, съотечественици! Ето кунката ми... добре дошъл!

Ездачът обаче се поколеба и не плесна веднага подадената му ръка. Той измери още веднъж мъжа от допотопната филцова шапка до грамадните индиански ботуши.

— Толкова бързо тия неща не стават — рече сега също на немски. — Трябва първо да знам, че не принадлежите към мошениците, които ме обреха.

— Мошеници съм опознал достатъчно в моя живот, ама нека ме изядат, ако мога да кажа кои точно от всички тях са ви ограбили. Кога всъщност се случи тая работа?

— Преди четири дена.

— И къде?

— В една местност, която се състои изцяло от скала, гладка като плот на маса.

— Хм! Знам една такава местност, ала тя не лежи на четири, ами само на един непълен ден път оттук.

— Тогава е тя. Ние напредвахме едва-едва и често трябваше да спираме за почивка. Четири човека сме, а имаме само един кон, именно тоя тук.

— Значи на човек се пада само по един конски крак, ако не се лъжа. Но ето че си седите на клетата кранта и самият вие почти падате от седлото от умора. Я слезте и позволете на животното малко да отдъхне и щипне някой и друг зелен стрък! Двама сънародници, срещнали се в Скалистите планини, все ще могат четвърт час да си побъбрят.

— Не зная дали мога да ви имам доверие.

— Слушайте, приятелю, на някой друг за тия приказки бих забил юмрук в зъбите. Пристига си тук на някаква взела-дала кранта и не знае можел ли да се довери на Сам Хокинс! Вярно, но тези места човек не бива да има доверие никому, нито даже на някой земяк, но с мен спокойно можете да направите изключение. Няма да ви изям, хи-хи-хи-хи!

— Сам Хокинс? Вие сте Сам Хокинс? За когото съм чувал толкова много! Ето ръката ми!

— Ей най-сетне! Слизайте в името Божие!

— Ама така ще изгубя време! Тръгнал съм на лов и ако не застрелям нещо, довечера хората ми няма да има какво да ядат.

— Ако е само това, не берете грижа! Имам достатъчно припаси за вас и тримата ви спътници.

Ездачът слезе сега от коня, пусна го да пасе и седна до Сам в тревата.

— Кои са всъщност тримата души с вас?

— Жена ми, синът ми и балдъзата. Ще бъда откровен с вас и всичко ще ви кажа. Вие ме оприличихте на лесничей и аз действително съм такъв. Името ми е Роте. Имението, в което служех, попадна в чужди ръце. Получиха се търкания с новия господар. Аз имах право и го отстоявах. Той се самозабрави от гняв и посегна към камшика. Това ми дойде вече прекалено — защитих се и го смъкнах с един удар на земята. Естествено бях уволнен. При изобилието от кадри в моята професия не ми провървя да намеря ново назначение. Чаках, стараех се — напусто. Накрая ми прекипя. Синът ми отдавна вече се беше меракландисал да върви в Америка. Реших се набързо. Стегнахме багажа и потеглихме. Само че си бях представял всичко много полесно. Искахме да прекосим напърно страната и да стигнем до Калифорния. Закупихме няколко коли, коне и впрегатни волове, натоварихме каквото имахме и ето как стигнахме до Санта Фе. Там се натъкнахме на компания, която също се канеше да се отправи към Калифорния. Присъединихме се. Преди четири дни стигнахме до скалното плато, за което преди малко споменах. Там се установи, че съм изгубил цял вързоп завивки. Препуснах обратно и го намерих след няколко часа, но през това време се бе свечерило. Когато се върнах в бивака, керванът вече не беше там, а жена ми, синът и балдъзата лежаха вързани на земята. Малко след моето тръгване ония ги нападнали и овързали. Веднага след това безделниците потеглили. Бяха взели със себе си и моите коли.

— Разбира се, вие сте тръгнал след разбойниците?

— Да. Но не ги открих.

— Би трябвало все пак да сте намерил следите им!

— На скалистата земя?

Сам се изкиска по свойствения си маниер.

— Тъкмо един горски и ловец! Е, да де, след като коловозът не е широк и дълбок като Елба, как ли да го намери човек. Лесно за разбиране! Всичко ли изгубихте?

— Всичко освен това, което бе по нас.

— О, горко! Значи и парите?

— И тях. Те се намираха в колата, пазени от двете жени.

— Колко?

— В Ню Йорк бяхме направили обмен. Аз получих хиляда и петстотин долара, но балдъзата — осем хиляди.

— Мътните го взели!

— Да, тя е заможна или по-скоро, беше някога за съжаление.

— Аз храня голямата надежда, че пак ще си стане такава. Ние естествено ще изземем парите от нехранимайковците!

— Казвате го, като че ли това се разбира изцяло от само себе си! Та ние изобщо не знаем накъде са хванали обирджиите!

— Ще го узнаем. Ще яздим обратно до мястото, където е било извършено деянието. Там аз ще намеря дирите им и чисто и просто ще ги последваме.

— След четири дена? — попита лесничейт удивено.

— Защо не? Ако почвата там беше тревиста, повалената трева действително щеше междувременно да се е изправила и нищо да не си личи. В случая обаче се касае само за камениста земя, значи можем да се надяваме, че все още ще намерим следи. От четири дни не е имало нито някой по-значителен вятър, нито дъжд, така че дирите не са отвени или смити. Сигурно няма да бием път залудо.

— Даже да настигнем пладнешките обирници, аз пак няма да получа нищо!

— Колко бяха всъщност?

— Дванайсет.

— И сте на мнение, че трябва да се боим от тях? С тая жалка дузина се наемам само аз, ако не се лъжа. Но да се заседяваме дълго, сега нямаме време. Близките ви много ли са далеч зад вас?

— Не. Смятам, че за един час ще стигнем при тях.

— Толкова късно?

— Ами да, нали трябва да вървите.

— Аз? Хм-м! Внимавайте!

Сам пхна два пръста в устата и изсвири пронизително. В отговор се изцвили и в следния миг от храсталака се изстреля едно животно, при чийто вид бившият лесничей избухна в гръмък кикот.

То не беше кон, а муле, но явно толкова старо, че родителите му трябва да са живели малко след Потопа. Дългите уши, които раздвижваше като крила на вятърна мелница, бяха напълно плешиви; грива вероятно отдавна вече не притежаваше, опашката се състоеше от един гол чукан, в добавка дръгливостта на животното хвърляше в ужас. Ала очите му бяха бистри като на младо конче и имаха израз, който би вдъхнал почит на познавача.

Веселостта на новия познат засегна неприятно Сам Хокинс:

— Защо се смеете, хер Роте?

— Как може още да питате? Тоя козел ли е наистина ездитното ви добиче?

— Козел? Е, да, вярно, моята Мери никога не е печелила приза за красота, но въпреки това аз не бих я заменил и за хиляда благородни жребеца. Спасявала ми е стотици пъти живота и би трябвало първо да я опознаете и тогава да съдите за нея, ако не се лъжа. Сега да възсядаме! Скоро ще настане вечер. Трябва да побързаме.

Двамата мъже яхнаха животните и ги подкараха обратно по посоката, от която лесничейт беше дошъл.

— В началото изпитах подозрение към вас — каза Роте, — понеже подхвърлихте, че съм имал кола. Още не съм ви попитал откъде го знаехте така сигурно.

— Ако се намирахте от по-дълго в прерията, хич нямаше да питате. От пояса ви се е провесил коларски камшик. Такъв е необходим на човек само когато се вози. А който се вози, има кола. Тъй ли е? Но нека не плямпаме, ами да яздим по-бързо!

Движеха се на изток и имаха в гърба си залязващото слънце, а отпред ширна савана, осеяна с отделни островчета от храсти. Сам Хокинс не мислеше, че има повод за някаква особена предпазливост, тъй като в последно време далеч наоколо не се бе мярнал никакъв индианец.

Ето защо нададе вик на изненада, когато внезапно забеляза отляво двама ездаци, от които той и лесничейт също вече бяха съгледани, защото онези бяха подкарали конете си в галоп и препускаха към тях.

— Гръм и мълния — подвижна към Роте, — чудесна историйка се забърква! Само не сваляйте, за Бога, още сега пукалото от рамото си!

— И защо пък? Мисля, че това са индианци, а вие казвате да съм оставел пушката си на мира?

— Да, определено. Виждате ли орловите пера на главите им? Те са вождове, а където се веснат такива, наблизко обикновено се намират и известен брой воители. Вождовете не яздят ей тъй сами из прерията и понеже тук са двама, може да се предположи, че се касае за някоя важна работа. Впрочем сега-засега не е необходимо още да се безпокоим. Но от предпазливост нека слезем. Правете същото, което правя и аз!

Той спря мулето, слезе и застана зад него. Едва тогава взе пушката си и зачака, докато индсманите дойдат по-близко. Лесничейт последва примера му.

Индианците продължаваха без страх да приближават и обуздаха конете си едва на двадесет крачки от белите.

— Стой, спрете — извика Сам, — в противен случай стреляме!

Червенокожите се посъветваха тихо помежду си, изсмяха се високо, което иначе не е от привичките на тяхната сериозна раса, и после единият отвърна на смесицата от индиански, английски и испански, която се говори между индианци и бели из онези райони.

— Да не би бледоликът да се страхува?

— И през ум не ни минава!

— Излез напред, за да можем да говорим с теб!

— Не знам какво бихме могли да обсъждаме с вас. Кои сте?

— Ще ти кажем.

— А-ха, премълчавате имената си? Не ви го препоръчвам. Прочее ние ще се качим отново на седлата и ще си продължим ездата.

— А ние ще последваме дирята ви.

— В такъв случай нека ви кажа, че ще ви нагостим с куршумите си, скимне ли ви да ни досаждате!

— Прерията принадлежи на всички хора. Тук всеки може да язди, накъдето си поиска.

— Какво всъщност говорите с тях? — попита Роте. — Аз нищичко не вдявам от тоя неразбираем говор.

Сам му обясни.

— Звучи враждебно — отбеляза лесничейт. — Какво ще правим?

— Аз самият съм още в неяснота. Не зная какво да мисля за тях. Команчи не са, както виждам.

— Какви иначе?

— Поуни също не. Сиуси още по-малко, защото те сега не се спускат толкова далеч на юг. Тия са си нацапотили физиономииите, вярно, ама не с бойните цветове, от които човек би могъл да идентифицира племето. Наистина не знам къде съм. Редом с жребците си имат и два свободни, оседлани коня, каквито иначе никой вожд не води със себе си.

Сам Хокинс пристъпи сега иззад мулето си и закрачи към индианците с пушка в положение за стрелба. Те също бяха слезли и идваха към тях — лесничеят беше последвал примера на Сам, готови всеки момент да стрелят. На разстояние пет крачки едни от други двете партии спряха.

— Дошли сте да изпушите с нас лулата на мира? — попита Сам.

— Може и да я изпушим с теб — отвърна онзи, който бе говорил преди малко. — Искаш ли да седнеш при нас?

— Да.

Четиримата насядаха по двама едни срещу други с пушки напреко на коленете. Оглеждаха се изучаващо.

Двамата вождове бяха с почти еднакви фигури — дълги и мършави, с жилести крайници, изцяло облечени в бизонова кожа. Бяха свързали косите си в кичур със закрепени в него вождови пера. Чертите им не можеха да се различат, тъй като живописиста бе дебело нанесена по лицата.

— И тъй, какво искате? — попита Сам Хокинс. — Защо задържате ездата ни?

— Искаме да знаем имената ви.

— Аз се казвам Даниел Уилърс, а спътникът ми — Айзък Болтън.

— Аз пък съм Ревящия бик — произнесе вождът с достойнство.

— А аз — обади се другият също така гордо — съм Танцуващата мечка.

— Никога не съм чувал имената ви.

— И ние вашите още не. Сигурно не ловувате от дълго из тези местности.

— Тази прерия ни е позната, ала ние сме мирни ловци. Не ходим на лов за слава и известност, а за бобри и бизони.

— Запознавали ли сте се и с други ловци?

— С неколцина.

— Може би сте се срещали и с един, който се казва Сам Хокинс?

— Не.

— При него трябва да има и други двама — дълги и тънки, като прътовете на някоя типична. Дали тези трима ловци не са ви приятели?

— Не.

— Това е много добре. Иначе щяхме да ви убием!

— Че тоя Сам Хокинс враг ли ви е?

— Да. Той пречука няколко наши братя.

— Вие от кое племе сте?

— От племето на поуните.

При това съобщение Сам Хокинс изпита някакво неприятно боцкащо усещане под кожата на главата си. О, не, не под кожата на главата, защото дребният трапер от много години носеше вече перука — в една битка с индианци му бе взет скалпа, след което те го бяха оставили да лежи, смятайки го за мъртъв. И тези индианци бяха също така поуни. Нищо чудно, че сегашната среща възкреси по най-жив начин тогавашното събитие.^[3]

— Откъде знаеш, че Сам Хокинс се намира в тази местност? — продължи да подпитва малкият.

— Неговите приятели ни го казаха.

— Кои приятели?

— Те се наричат помежду си Дик и Уил.

— Съобщили са ви го, макар да сте техни врагове, а те негови приятели?

— Така е.

Веждите на трапера се свиха, но само за миг. Беше силно угрижен за приятелите, ала прикри мислите си.

— Значи сте се срещнали с тях?

— Да.

— Те сега къде са?

— Препуснаха напред, не знам накъде.

— И вие сега търсите тоя Сам Хокинс?

— Да. Мислехме, че може да си го видял.

— Не съм го виждал, но с този мой спътник сме заедно едва отпреди няколко часа. Той е бил по-дълго в тази местност и може би го е срещнал. Да го питам ли, понеже той не знае вашия език?

— Питай го!

Това бе целил Сам Хокинс. Искаше да говори със спътника си, без да събуди недоверието на индианците, сега му се отдаваше възможност да постигне целта си. Той направи неангажирана физиономия и му каза на немски:

— Овладейте се! Намираме се в голяма опасност. Придайте си замислен вид, като че искате нещо да се сетите! Погледнете към тези типове приятелски, макар да имаме всички основания да им пожелаем да отидат по дявола.

— Защо?

— Те ме търсят, за да ме очистят. Вече са убили двамата ми най-добри приятели. Твърде умни са наистина, за да ми го кажат, но аз току-що забелязах, че техните пушки принадлежаха на моите другари. Те са си ги присвоили.

— За тая работа трябва да заминат по дяволите!

Но при тези думи лесничеят погледна любезно индианците и им кимна приятелски — преструвката му се удаде отлично.

— Те са поуни. Негодяите ще узнаят какво значи да пречукаш приятелите на Сам Хокинс. Наблюдавайте ме внимателно! Когато ви кажа думичката „сега“ ще грабна пушката на единия и в същия миг вие трябва да вземете тази на другия. После скачаме, отстъпваме няколко крачки назад и насочваме пушките — те ще имат тогава само ножовете си и няма да могат да излязат насреща на огнестрелните оръжия. Само физиономия да направят, че искат да се бранят и ги гръмваме. Смятате ли се за способен да направите това, което ви казвам?

— Естествено.

— Внимавайте значи добре!

Сега Сам Хокинс се обърна отново към двамата вождове:

— Да. Той го е видял тук.

— Тук? Не е възможно. Тук няма никакви следи освен вашите и нашите.

— Е-е, та тъкмо сред тях е следата на Сам Хокинс.

— Не те разбирам.

— Веднага ще ме разбереш... Сега!

Двамата посегнаха към пушките на индианците, грабнаха им ги, отскочиха няколко крачки назад и ги насочиха към тях. Но дебело омазаните лица на червенокожите не изразиха никаква изненада — те останаха преспокойно да си седят, сякаш нищо не се бе случило.

— Така, кучета, сега ви имам! — извика Сам Хокинс заплашително.

— И ние теб! — отвърна един от вождовете с безметежен тон. — Мислите ли, че двамата вождове са сами? Зад нас, в онзи храст, се таят наши воители. Необходимо е само да дигна ръка и куршумите им ще ви проснат на земята.

— Проклятие! — изруга Сам, мятайки кос, угрижен поглед към храсталака отсреща.

— Свалете оръжията! — заповяда червенокожият. — В противен случай сте изгубени!

Сам сведе пушката.

— Мислите, че ме е страх от вас? — изграчи той. — Тук страшно се лъжете! Ще ви покажа, че даже цяла тълпа червени воители не ме плаши. Аз съм Сам Хокинс, когото търсите.

— Знаем го. Но ти не си само това, ами и нещо отгоре.

— И какво пък?

— Един хлапак без очи и уши. Освен това ни сметна за много глупави, мислиш, че червените мъже не разбират езика на бледаликите? Ние чухме какво се уговори с твоя спътник.

Сам направи слисана физиономия.

— Та това беше немски!

— Да. Ние разбрахме какво му предложи. Посъветва го да ни грабне пушките.

— Индиански вождове, които разбират немски? И това още не беше ми се случвало, ако не се лъжа.

— Ти наистина си едно голямо магаре. Трябваше барем по пушките да ни разпознаеш!

Сега говорещият отведнъж придоби един безкрайно познат глас.

— Всички добри духове! Та това всъщност... вие сте... о, вие, богохулни шмекери!

Лесничеят Роте стоеше с неподлежаща на описание глупава физиономия и опипваше озадачен пушката си.

— Мен да не познае! — ухили се Уил Паркър и протегна дългите си крайници.

— И мен! — прибави Дик Стоун, превивайки се от смях.

— Е-е, не е за чудене наистина — защити се Сам Хокинс ядосано. — Една овца винаги изглежда досущ като коя да е друга. Тези тоалети, кичура с орловите пера, дебелото мазило по лицето и... и, да, как стигнахте до идеята за тоя маскарад?

— Маскарад? Pshaw! Това сега е официалният ни костюм. Събрахме се по много приятелски начин с един поунски вожд. Кое то ще рече, сиусите го бяха пленили и искаха малко да го поизпекат на кола на мъченията. Ние го освободихме и отведохме по живо по здраво до неговия вигвам. В знак на благодарност получихме като дар тези два индиански костюма редом с четирите коня, които виждаш тук. Старите си дрехи увихме грижливо в две завивки, които добрите поуни също ни отпуснаха, и ги пристегнахме на конете.

— Но по тия места е опасно да се движиш като индсман.

— Понякога да, понякога — не. Ние ще бъдем ту червенокожи, ту бледалики, изцяло според ситуацията. Та по тая причина маскарадът!

— Е, бойс^[4], още начаса ще ви издействам една добра възможност! Ще изиграем една дяволия, за която тоя бал-маске е съвсем подходящ. Да седнем! Ще ви обясня накратко.

Толкова враждебната преди малко сцена сега се превърна в миролюбиво съвещание.

Срещата на тримата трапери бе още един пример за изострения усет към нещата, с които хората в Дивия запад са свикнали да действат. Сам Хокинс просто беше определил някакво си място в прерията, където искаше да се срещне отново с Дик и Уил и те действително се бяха намерили — без път и пътека, без компас и часовник.

— Какво ще кажете по въпроса? — попита Сам, когато приключи с доклада си по ограбването на лесничия Роте.

Уил Паркър повдигна рамене.

— Яздим след мошениците и им отнемаме плячката. Та това се разбира изцяло от само себе си! Пита се само как да го подхванем. Ти имаш ли някакъв план?

— Още не. Трябва да изчакаме да видим как и къде ще се натъкнем на тях. Засега нека не си прекарваме времето в безполезна

приказки, а да потегляме, та час по-скоро да пипнем между пръстите си обесниците...

Сам Хокинс подкара мулето си в галоп и лесничеят Роте тайно се удивляваше как дръгливият „козел“ умее да „гълта“ пътя под нозете си.

Слънцето беше вече залязло. Ездачите стигнаха най-сетне до една открита прерия, където на значително разстояние околоръст нямаше никакви храсти. Там Сам Хокинс съгледа три отделни точки, които се движеха по права линия от изток насам.

— Това са моите хора — каза лесничеят. — Вървят доста бързо, за да се срещнат с мен още преди да падне мракът.

— Препуснете към тях! Биха могли да се изплашат, като видят непознати отдалеч. Ние ще ви чакаме тук.

Само след две минути Роте стигна при своите. Те бяха уморени, ала добрата новина ги накара да забравят всяко изтощение.

— Нашите приятели сигурно са гладни, ако не се лъжа — каза Сам Хокинс, когато всички се бяха събрали и фрау Роте и сестра ѝ поискаха да се впуснат в благодарности. — Тук ще направим малка почивка. Аз имам един хубав къс еленова плешка, която тази заран опекох на огъня. Ще стигне за всички ни. Утре ще застрелям друго печено.

Те насядаха във високата мъхната и ароматна бизонска трева и започнаха да се хранят.

Сам Хокинс се унесе в размишления как би могъл да спести на двете жени, несвикнали с лишенията на прерията, напреженията и опасностите.

— Най-добре ще е — каза той — да потърсим на жените някое скривалище, докато се върнем от похода си. Не мислиш ли, Уил?

— Хм-м! Нека малко да посмятаме. Грабежът е извършен преди четири дена. Колко часов дневен преход може да се направи с волски фургони?

— Осем или девет.

— Значи един преход от около трийсет часа, който ние, в случай на нужда, можем да вземем за един ден. Днес вече няма как да се открие някаква следа. Твърде тъмно е, но ние трябва още през нощта да стигнем до мястото, където е било извършено деяние. Там ще лагеруваме, за да си отпочинат конете. С настъпване на утрото, да се

надяваме, ще намерим дирите и, ако ги последваме веднага, до вечерта ще можем да настигнем негодяите. Ти как мислиш, Сам?

— На същото мнение съм. Но тези лейдис! В една такава езда като утрешната те не могат да вземат участие, това е ясно. Но за днес не можем да ги освободим от качването на конете.

— Що се отнася до това — обади се лесничеят Роте, — те няма да ни създават големи грижи. Не са ездачки наистина, но по време на скучното пътуване с колите те сядаха от време на време за разнообразие на седлото. Ето защо съм убеден, че поне няма да паднат.

Младият Роте носеше вързоп завивки, станал толкова злополучен за фамилията. Те бяха застлани върху седлата, така че жените се сдобиха с меко и удобно място за сядане. После продължиха ездата.

Пътят не беше дълъг, тъй като лесничеят със своя „кон за четири души“ не бе изминал голямо разстояние. Мери на Сам Хокинс се оказа достойна за индианските коне на Дик и Уил и бе удивително с каква лекота изхвърляше назад старите си пищали. Единия от запасните коне яздеше синът на лесничея, а двете жени си споделиха втория.

Още преди полунощ стигнаха до арената на нападението. Лагерът скоро бе стъкмен. Вражески индианци или ловци не се предполагаше да има наблизко, така че бе запален огън, край който ограбените още веднъж разправиха подробно какво бяха преживели на това място.

По този повод бе споменато името Джак. Точно в него нямаше нищо фрапиращо, тъй като под това име в Щатите не се водеха един и двама, ала въпреки всичко Сам се осведоми с обичайната си бдителност:

— Джак? Що за коса имаше този мъж? 's death!^[5] Да не би накрая да излезе пък и Кървавия Джак?

— Той беше! — извика младият Роте. — Сещам се, че веднъж двама от спътниците му говореха за него. Вероятно смятаха, че никой не ги слуша, и го нарекоха Кървавия Джак.

— Luck-a-day!^[6] Той ли е? Е-е, нека Бог се смили тогава над него, ако не се лъжа.

— Доста лютичко май звучи — отбеляза лесничеят. — Познавате ли го?

— Него да не познавам! Преди известно време ние тримата си имяхме малко работица с него. Той е опасен момък и се тъкмеше тогава да нападне една плантация. Ние обаче го надхитрихме и беше пленен с цялата си банда. Отведоха пасмината във Ван Бурен, за да ги дадат там под съд. Неколцина били оправдани и те се възползвали от първата възможност да измъкнат през нощта и останалите от кафеза. Кървавият Джак естествено веднага се захвана със своя занаят. Когато пратиха хора след него, той се измъкна и дълго време нищо не се чуваше за него.^[7] Сега научавам, че той бил този, който ви е ограбил. Е, той сигурно ще си го получи, хи-хи-хи-хи!

След като се нахраниха — този път от запасите на Дик и Уил, бе определен редът на стражата. Всички останали си легнаха да спят.

По едно време Сам Хокинс се събуди — някой го разтърсваше. Пред него стоеше Уил с пребледняло от ужас лице. Според положението на звездите трябва да бе някъде около два часа.

— Какво има? — попита Сам, търкайки очи. — Още не е време за тръгване, ако не се лъжа.

— Сам, пушките са изчезнали.

Тази новина незабавно го изправи на крака.

— Да не си мръднал? Не виждаш ли, че държа Лиди в ръката си?

— Да, но нашите! — извика с жалобен глас Уил. — Вечерта ги изправихме опрени една на друга, а сега ги няма.

— 's death! Правиш си нескопосани шеги!

— И на ум не ми идва. Стоях си там отсреща на скалния блок на пост и когато времето ми изтече, и поисках да събудя Дик, забелязах липсата на пушките.

— Уил, Уил, какво трябваше да преживея с тебе! Ти стоварваш позор върху цялото ми възпитание. Оставил се дангалакът да му свият пушкалките по време на пост! Ти си и си оставаш един грийнхорн, ако не се лъжа.

Другите се бяха събудили от доста високо водения диалог и ги отрупваха с въпроси. Сам Хокинс даде знак за мълчание.

— Лягайте бързо на земята да не предлагате цел! Дано само конете си още да имаме! Останете спокойно да лежите и чакайте завръщането ми! Аз ще се промъкна до животните.

Проснал се плътно към земята, Сам Хокинс изпъзля в нощта. Но още след няколко секунди чува гласа му.

— Какво е това? Я елате насам!

Те побързаха да отидат. На разстояние от около петнайсетина крачки бяха изправени наедно липсващите пушки, а на върха на пирамидата изпъкваше някакъв бял лист.

— Какво означава тая работа? — попита Уил.

— Веднага ще узнаем — отвърна Сам и посегна към бележката.
— Вземете си пушките, аз ще отида да хвърля едно око на конете!

Той се прокрадна нататък и се върна в бивака едва след продължително време.

— Всичко си е съвсем наред — извести. — Конете са там и не забелязах никакъв човек. Heavens^[8]... ако бяха врагове! Душите ни щяха да се намират вече на седмото небе, ако не се лъжа.

— Виждаш, Уил, какви можеше да ги забъркаш с твоята немара — изръмжа Дик.

— Не дрънкай! — защити се Уил. — И ти нямаше да чуеш нищо. Нечувано, наистина, да се промъкне някой посред нас и да ни задигне пушката. Типът, който е успял да го направи, е майстор. Но враг със сигурност не е.

— Ама защо пък не се е показал? — възрази Дик.

— Това и за мен е загадка — рече Сам, поклащайки глава, — но ще си я изясним, кога огледаме хартията. Тук все още има малко тлееща пепел. Раздухай я, Дик, и сложи няколко клона!

Когато пламъкът запраця, Сам приближи хартията към светлото и се зачете. Навярно не му беше лесно да разчете думите, понеже бяха писани с молив и на тъмно. Но после скочи с радостен вик, сви длани като рупор около онази област на гъсталака от косми, където се предполагаше да е устата му, и извика със силен глас, който сигурно се разнесе на една английска миля в нощната тишина:

— Halloo, sir, halloo! Thank you very much! (Еей, сър, еей! Благодаря ви много!) Изплашен, Дик Стоун подскочи и сграби Сам Хокинс за раменете.

— Да не си откачил, Сам! Ами че с твоето реване ще ни обесиш всички индианци от Скалистите планини на врата!

— Нямай грижа! Там, където са тези, които имам предвид, всички индсмани духват! Преди малко много ми се щеше да зашлевя Уил, това е вярно, но сега нещата са различни. След като вече знам кой ни е погодил тоя номер, мога да му простя. Ако тези двамата поискат,

всички ви ще отнесат от огъня, без да се усетите. Наострете уши! Вие имяхте най-знатната визита, която човек тук в Далечния запад изобщо би могъл да има, ако не се лъжа.

Той седна отново, за да поднесе още веднъж бележката към пламъците.

— Чуйте значи и се дивете! Тук е написано едно голямо и ясно — внимание, лейдис и джентс! — тук е написано едно голямо и ясно — внимание, лейдис и джентс! — тук е написано едно голямо и ясно „Винету“, а до него чета...

Като изхвърлен от пружина скочи дългият Уил.

— Винету! — изкрещя. — Това е нещо съвсем друго! Наистина ли е написано така?

— Не ме прекъсвай! Написано е! Но писмото е писал друг.

— Кой? — настоя Уил, когато Сам Хокинс отново направи ораторска пауза и се наслади на ококорените очи на жените и двамата Роте. — По-нататък!

— Никога няма да станеш добър уестман, Уил, ако не съумяваш да обуздаваш любопитството си — каза неодобрително. — Първото, на което трябва да се научи един прериен скитник, е търпението. Как съм могъл да издържа до днес с вас, като от тая хубава добродетел...

— Как нижеш ги като някой проповедник от Солт Лейк Сити! — изръмжа Уил. — Впрочем неучтиво е от твоя страна да оставяш дамите толкова дълго да чакат!

— Отдавна да съм свършил, грийнхорне, ако не ме смущаваше непрекъснато. Другото име има в dark and bloody grounds^[9] също такава стойност като това на Винету и...

— Олд Шетърхенд? — извикаха Дик и Уил като от една уста.

— Но. Но един, който е също толкова прочут и който също като Олд Шетърхенд е седял със Сам Хокинс и вас край някой и друг лагерен огън, ако не се лъжа. Олд Файерхенд!

— Дявол го взел!

— Олд Файерхенд? — провикна се Уил. — Good luck!^[10] Това действително са най-прочутите мъже, които се срещат из Запада. Тогава хич не е за чудене, че ни поднесоха така изискано!

— Винету? Олд Шетърхенд? Олд Файерхенд? — попита Роте. — Аз съм едва от скоро в Запада, ала съм чувал все пак да величават

техните имена. Бих се радвал да можехте да ми кажете нещо повече за тях.

Сам Хокинс примигна доволно.

— Винету е вожд на апачите, воин, спасител, борец и закрилник като никой друг. Най-умният индсман, който някога съм срещал и който спокойно може да излезе насреща на най-добрия уестман. И горко на белите, ако Винету стигне някой ден до идеята да застане начело на всички индиански племена! Той е още млад, но има само двама сред уестманите, които биха могли да се мерят с него: Олд Шетърхенд и Олд Файерхенд.

Лесничеят Роте се наведе към трапера и докосна хартията, която Сам държеше високо в ръка като нещо много драгоценно.

— И този прославен Файерхенд е написал бележката?

— Предполагам — отговори Сам. — Не познавам почерка му, но отдолу стои неговото име.

— И този велик Файерхенд ви е приятел? Сам поглади брадата си.

— Ако не се лъжа — изхихика. — Той познава Запада като линиите на дланта си. Двегодишните индиански дечурлига са екзалтирани от него, побелели дядовци и баби разказват за него. Той е силен като гризли и все пак момче по душа. Идва и изчезва като дух. Някога не оставя следа, и даже човек да намери някоя диря от коня му, то тя из един път престава, като че ездач и животно са политнали към небесата. Заявявам ви, аз се считам за уестман и то не от най-лошите, ала с тях двамата не мога да се равнявам!

Уил Паркър се размърда неспокойно.

— Ще имаш ли най-сетне добрината да споделиш с нас какво в крайна сметка е написано в бележката ти? Щом като Файерхенд и Винету са ни написали посред нощ спешно писмо, то сигурно ще искат и да го прочетем!

Сам се приведе към огъня и зачете:

„Яздете точно на северозапад, четири часа... тясна долина, три акации на входа... вътре колите... двама мъже стража... другите на юг, за да ограбят Палома Накана... най-предната кола лявото задно колело пари заровени... поддържайте занапред по-добър караул... биха могли всички ви да очистят.

Олд Файерхенд... Винету“

Дик и Уил поклатиха глави.

— Да го смята ли човек за възможно? — каза Уил удивен. — Наистина ли ги има тези думи на хартията?

— Ето, прочети сам!

Сам му поднесе бележката.

— Задръж си спокойно хартийката! Бих предпочел с петдесет индсмани да се сборичкам, отколкото с три букви! С индсманите може и да се оправя, ама с драсканиците положително не. Но чуй, Сам, работата ми се струва все пак невероятна!

— Защо?

— Първо, защото тези типове са били скрити само на четири часа път оттук. Толкова дълго те все пак не биха се заседели!

— Не знаеш причините им.

— И второ, защо ще ти заравят парите. Човек си ги пъха просто в джоба и си ги съхранява у себе си!

— Pshaw! Обесниците са потеглили на грабителски поход. Не знаят дали той ще им се удаде. Не излезе ли успешен, подхвърлят се на опасността да изгубят онова, което носят в себе си. По-умно е следователно да го заровят.

— Значи се каниш да последваш тоя писмен съвет?

— Естествено! При това е от голямо предимство, че няма да се налага да търсим скривалище за нашите лейдис. Четири часа те все ще издържат на седлото. Можем значи веднага да ги вземем с нас.

— Но защо тези двамата действаха така потайно? Защо не ни събудиха и да ни направят съобщението си?

— Имали са си своите причини.

— И откъде знаят всичко това?

— То си е тяхна работа. Впрочем още не сме приключили със записката. Тук четем: „Другите на юг, за да ограбят Палома Накана“? — осведоми се лесничейт.

— От известно време се заговори за нея — отвърна Сам. — Била млада, момиче с изключителна красота, бяла, но почитана от индсманите като богиня. Ние тримата ловувахме все на север, от дълго не сме идвали на юг и по тая причина още не сме стигнали до нея. Но сега се надявам, че ще я видим. Тя е издигнала вигвама си, където си граничат териториите на команчите и апачите. Тези две племена открай време са били смъртни врагове. Жилището на Палома за тях

обаче е свещено. Там, където се намира красивата девойка, земята е неутрална — команчите идват от изток, апачите — от запад, за да я почетат и отрупат с дарове. Преди две седмици се срещнах с един скаут^[11], който беше ходил при нея и ми описа пътя дотам. Тя живее с баща си в една някогашна мисия. Попитах за името на мъжа, ала не можах да узная нищо друго, освен че тя го наричала Па, а той нея — Елми, ако не се лъжа.

— Ей — обади се тогава Уил, — името ми се струва много познато. Не се ли казваше така младата лейди Уилкинс от Уилкинсфийлд, където преди време се срещнахме с Уолкър Хопкинс и така кротичко го оставихме да ни избяга?

— Да, младата лейди се казваше така. Беше дяволски красиво девойче.

Виждайки питащите очи на двамата Роте и жените, той ги осведоми за приключението в Уилкинсфийлд.

— Ох — въздъхна състрадателно фрау Роте, — клетото момиче! Не сте ли чули как е завършила историята?

— Лейдис винаги искат да знаят как е завършила историята — засмя се той. — Тази тук имаше лошо продължение, ала тя още не е накрая си, ако не се лъжа. И тъй, плантаторът Уилкинс изгубил делото срещу съседа Лефлър. Трябвало да бъде затворен за дълг и той взел, че стрелял по Лефлър. Образувало се следствие за опит за убийство и той побягнал с дъщеря си Елми. Немският надзорник — Адлер май се казваше — още преди туй бил изчезнал, никой не знаел накъде. Това е всичко, което мога да ви съобщя.

— И тази Палома е лейди Уилкинс? — попита лесничейт напрегнато.

— Ето че питате повече, отколкото Сам Хокинс е в състояние да ви отговори. Може би е тя. В Дивия Запад се разиграват понякога какви ли не странни неща.

— О, Боже! — възкликна жената. — И сега мерзавците искат да ограбят тази Палома като нас? Не бива да го допускаме! Трябва да я предупредим и да ѝ помогнем!

— Тя има най-добрите закрилници, каквито изобщо може да има тук човек: Винету и Олд Файерхенд. Но ние сигурно ще ѝ направим все пак едно посещение. Скаутът така добре ми описа нейното местожителство, че няма начин да не го намеря. В момента лагеруваме

северно от Сиера да лос Мимбрес. Ако яздим още половин ден на юг и я прехвърлим на запад, ще стегнем до Сиера дела Ача, която изпраща водите си предимно на юг. Там горе на Ача има едно прекрасно, обградено от стръмни скали езеро — Тътлиш-то^[12], на чийто бряг преди повече от десет години се бях счепкал веднъж с команчите. Те считат територията за много свята, понеже там погребват своите прочути вождове. По тая причина не търпят там горе никакъв бледолик и аз бях радостен, че отървах кожата само с няколко ръгвания от нож, ако не се лъжа. На брега на езерото се издигаха постройките на някаква католическа мисия, които вече не бяха обитавани. Там била установила Палома своето жилище.

— Какво означава всъщност думата Палома?

— В действителност пълното име гласи Палома Накана. Двете думи са от езика техуа. Първата означава гълъбица, а втората — гора, девствена, вековна гора. Двете заедно значи: Гълъбицата на вековната гора. Защо това момиче е наречено така от индианците, наистина не зная. Може би ще научим.

— Забравяте, че ние искаме да отидем в Калифорния.

— Най-добрият път оттук за Калифорния минава през Сиера дела Ача! Знаем също, че Гълъбицата на вековната гора е в опасност и наш дълг е да се погрижим за нея.

— Браво! — извикаха двете жени.

— Реално погледнато ненужно! — възрази Уил. — Да не си мислиш, че Олд Файерхенд само ни е подхвърлил съобщението за надвисналата над Гълъбицата опасност. Той при всички случаи вече е на път към нея. Може би ни е оставил това писмено известие единствено за да не бъде задържан от нас и да успее бързо да пристигне там.

— Много вярно. Но тъкмо защото Олд Файерхенд е на път за нея и Винету е с него, искам да отида и аз. Ще ми се още веднъж да видя тези двама мъже. Ясно, дългуч?

— Да и ти, както винаги, имаш право!

— Не мислите ли обаче, че ще е по-добре, ако дремнем още един час, а? Конете ни са по-умни от нас — лежат си в тревата и си почиват, а ние седим и плещим, като че ли утре е празник. Захлопвайте зъркелите и си бърбете наум!

Стражата застъпи и скоро другите потънаха в дълбок сън.

-
- [1] Good day! (англ.) — Добър ден! (Б. пр.) ↑
- [2] Pshaw! (англ.) — израз на пренебрежение, презрение (Б. пр.) ↑
- [3] Виж Карл Май, „Винету I“ (Б. нем. изд.) ↑
- [4] бойс (англ. boys) — момчета (Б. пр.) ↑
- [5] 's death! (англ.) — По дяволите! (Б. пр.) ↑
- [6] Luck-a-day! (англ.) — възглас на изненада (Б. пр.) ↑
- [7] Виж Карл Май, първи том на този роман — „Дервишът“ (Б. нем. изд.) ↑
- [8] Heavens! (англ.) — Небеса! (Б. пр.) ↑
- [9] dark and bloody grounds (англ.) — Мрачните и кървави поля (Б. пр.) ↑
- [10] Good luck! (англ.) — Късмет!; възклицание на радостна изненада и др. (Б. пр.) ↑
- [11] скаут (англ. scout) — разузнавач, следотърсач (Б. нем. изд.) ↑
- [12] Тътлиш-то — Синята вода (Б. а.) ↑

2. ГЪЛЪБИЦАТА НА ВЕКОВНАТА ГОРА

С настъпване на утрото компанията беше вече отново на крак. За жените мястото върху коня бе приготвено възможно по-удобно за сядане. Сутрешната закуска скоро бе отминала и тъй като козметиката в Дивия Запад не отнемаше много време, то слънцето още не беше се изкачило на небосклона, когато малкият отряд вече бе в движение — право на северозапад, както съветваше бележката.

Сам Хокинс яздеше начело. От неговите остри, умни очички не се изплъзваше и най-дребното нещо, заслужаващо внимание. Въпреки това той все по-често поклащаше глава. Докато другите язدهа направо, той запозна да прави в галоп отклонения на двете страни и когато се върна веднъж от един такъв безрезултатен разезд, каза:

— Вярвах, че ще открия следите от колите, ала уви. Ако Олд Файерхенд не ни бе дал указание, щяхме да стоим като теле пред шарени порти.

Така продължаваха нататък и нататък. Очите на Сам бяха приковани към земята. Бяха яздили може би в продължение на два часа, когато той внезапно спря.

— Уил, виждаш ли нещо?

— Не, нищо освен трева.

— Хм-м! Ако не се лъжа, имам я сега следата! Я погледни назад и напред! Нищо ли не откриваш по свежата трева?

— Изсъхнали стръкове! Това ли ти е следата?

— Естествено. Тези стръкове са били изскубнати, в правилна линия. Лежат най-отгоре в права като опънат конец посока. Ако всичко това не ме подвеждайте са отскубнати с нещо, имащо прилика на гребло. И това гребло е малко по-широко от колата. Извън тази ширина не е отскубнат нито един-единствен стрък.

— Good Luck! Имаш право — съгласи се Уил.

— Тези типове са имали на всяка кола по един такъв греблоподобен инструмент — продължи Сам. — Вие всъщност би трябвало да го знаете, хер Роте.

— Знам наистина. Те си бяха заръчали тези железни гребла да им ги изработят в Санта Фе.

— Били са окачени зад колите и са се влачили, за да изправят стъпканата от колелата и копитата трева, нали?

— Така е. Предводителят каза, че било заради индианците, за да не можели да открият следите ни.

— Нехранимайкото се е боял повече от белите, отколкото от червените. Той още в Санта Фе си е наумил да ви измами. Е, сега за щастие вече имаме следата. Бележката правилно ни е насочила. Бодро напред!

Конете като че бяха заразени от радостното настроение на господарите си — толкова пъргаво галопираха. Прерията започна да се изпъстря с храсталаци. Теренът постепенно се възкачваше, появиха се и отделни дървета. Отстрани се показва едно възвишение. Сам Хокинс препусна нагоре да се огледа. Когато се върна, беше доволно ухилен.

— Още десет минути и сме там. Но трябва да направим обход. Следва да се очаква, че при входа на долината има пост или че онези ще се скитат из местността. Ето защо предлагам да заобиколим хълма и да се приближим от друга посока. Елате, да свърнем наляво!

Те се отклониха, насочвайки се така, че да яздят край подножието на хълма. От другата страна сега видяха планината, в която по-рано някоя широка река бе издълбала долината. Сега тя беше малка и тясна, едва ли можеше да се нарече нещо повече от поток. По бреговете му растяха гъсти храсти, които създаваха възможност да приближат долината, без да бъдат съгледани оттам.

— Това е добре — отбеляза Уил. — По този начин лесно ще можем да изненадаме псетата.

— Искаш да кажеш да се поразтъпчем преспокойно през входа до долината? Такова предположение може да направи само някой грийнхорн като тебе, ако не се лъжа. Та нали се разбира от само себе си, че двамата бушхедърси, за които споменава Олд Файерхенд, ще са взели известни предохранителни мерки. В какво се състоят те, сигурно можеш и сам да прецениш. Или не ти стига малкото пипе за тая работа?

— Представи си! Мисля, че единият от постовете стои на стража при входа на долината.

— Че нали аз вече го казах. Той ще е притаен там зад някой храст или скала, където не можем да го видим. Но пък той ще ни забележи и ще ни прати от своето сигурно скривалище няколко куршума. Спътникът му ще чуе изстрелите и на свой ред ще се скрие, за да ни посрещне както подобава. Ето как ще бъдем очистени кротко и мирно от конете.

— Значи искаш да проникнем от някоя друга страна в долината?

— Разбира се. Ако имаш очи, ще видиш ей там отсреща вляво гората. Можем да я достигнем за по-малко от четвърт час. Намерим ли се веднъж сред дърветата, никой не може после да ни забележи. Следваме крайнината на гората и приближаваме така отстрани до планинския рид. Яздим ли после нагоре по него, ще се явим под прав ъгъл на долината. Напред!

Подкараха в тръс към гората. Периферията ѝ описваше един завой, който граничеше с планинското възвишение — целта на тяхната езда. От тази страна то не беше стръмно, така че спокойно можеха да яздят нагоре по склона.

Много скоро видяха отгоре долината.

Тя делеше възвишението наполовина, като двете половинки се свързваха в края на клисурата чрез стръмна скална стена. Там не съществуваше никаква възможност за спускане, още по-малко с коне. Но напред, към входа, страните на пролома бяха по-малко недостъпни и обрасли с храсталак.

— Погледнете — каза Сам, — точно така е, както предполагам. Връзваме тук горе крантите и се спускаме. Дамите не са ни необходими — те могат да останат тук, закриляни от техните кавалери. Ние тримата — Дик, Уил и аз — засега сме достатъчно. Когато работата бъде вече опечена, ще изсвиря три пъти остро. Тогава идвате и вие с лейдис. Конете ще дойдем да вземем по-късно.

Роте изрази няколко опасения, но в крайна сметка се подчини на разпорежданията на Сам.

Тримата уестмани скоро стигнаха до едно място, откъдето можеха да обхождат с поглед предната част на долината. Колите бяха там. Воловете пасяха, а в отсамния край, близо до фургоните, някакъв мъж седеше край един огън и печеше на шиш голям къс месо.

— Виждате ли човечето? — попита Сам. — Добър момък! Приготвя ни закуската симпатягата, хи-хи-хи-хи! Няма нищо по-скъпо

от приятел, на когото можеш да разчиташ! Чуйте го! Изсвири!

— Да. Това се отнася за другия.

— Естествено, стара овча главо! Или мислиш, че за нас, а? Гледайте, ей го къде приближава и неговият камарад! Хайде, да слизаме и да си получим нашия пай от печеното!

Сам продължи да се спуска и двамата го последваха. Трева и мек мъх заглушаваха стъпките им. Прикритие намираха зад храстите. Така тримата ловци стигнаха в пълна тишина досами двамата бушхедърси.

Скрити зад един гъст храсталак на не повече от пет-шест крачки от тях, те без усилие можеха да слушат разговора им.

— Изскачаме ли? — попита Уил шепнешком.

— Още не. Може да кажат нещо, което ще ни е от полза да знаем. Нека изчакаме!

Сам имаше право.

— Знаеш ли — поде онзи, който беше пекъл месото, — няма защо да си усложняваме нещата. Тук стража не е необходима. Аз повече няма да ти кисна там отпред. Излягам се после тук и го удрям на сън.

— Ако главатарят се върне и го забележи, ще си получим надлежното наказание.

— Да, тоя Джак сегиз-тогиз се държи като истински робовладелец. А пък само на нас трябва да благодари, че не бе повесен на няколко метра височина. Изглежда го е забравил. Във Ван Бурен навремето щеше дяволски да го стегне яката, ако не бяхме му помогнали да офейка от кафеза.

— Това е вярно. Ама и ние самите я бяхме забатачили здравата и ако някой можеше да удостовери нещо срещу нас, сега нямаше да седим тук! Само да срещна някога оня проклет трапер, ще има да ме помни!

— Да. Та нали той бил виновен за всичко, както по-късно чухме. Подслушал ни в гората, където уж бяхме сигурни и ненаблюдавани. Падне ли ми някой път в ръцете, ще го заколя като прасе, а от маста му ще си направя стеаринови свещи. Може да бъде уверен в това.

— И аз ще му тикни палци в очите!

— Всъщност беше много непредпазливо от страна на Джак да ни оставя тука.

— Да не би да се каниш да духнеш с тежките возила?

— Не, през ум не ми минава. Но с другото бих могъл да си плюя на петите.

— Няколкото хиляди долара не биха изтраяли дълго. Тогава би трябвало да се откажем от всичко, което биха донесли от Синята вода. Любопитен съм дали ударът ще успее.

— Защо да не успее? Джак е хитър и умен. Ще натоварим тук плячката и се пръждосваме после навътре в Аризона!

— При Уолкър?

— Да. Сигурно и с него ще направим някоя такава изискана далавера. Той е кадърен тип! По онова време в Уилкинсфийлд за малко и той да се прости с живота. Нали бил буквално обсаден от оня крастав копой Сам Хокинс, преди да отидем в колибата на черния Боми!

— Не го разбирам тоя Детелинов лист! Че каква им е файдата на тия тримата, дето ни цепят далаверите? Ех, де да знаеха, че той сега е в Прескът и на това отгоре гъбав с пари! Щяха тозчас да потеглят, та да му направят една визита. Нагла сган, която все си пъха носа в работите на другите хора! Да се надявам, че ще срещна тримата още веднъж. Искане ми се да си доведе на чисто сметките с тях.

— Те са тук! — прозвуча в този момент зад тях.

Двамата обърнаха уплашено глави. Сам Хокинс, за когото току-що бяха говорили, стоеше там с радушна усмивка и весело примигващи очички, удобно подпрян на цевта на своята Лиди. Те го зяпнаха като привидение.

— Good morning, mesch'schurs!^[1] — ухили се той. — Не зейте така широко зурли, де! Или от радост по мен получихте схващане на устата? Хи-хи-хи-хи!

Единият скочи бързо и измъкна ножа си. Другарят му стори същото. Сам поклати усмихната глава.

— Не си правете труда! Я първом огледайте двамата мъже, които ви държат на мушка!

В този миг Дик и Уил се появиха от дясната и лявата страна на храста. Държаха пушките до бузите си, готови за стрелба.

Двамата бушхедърси останаха неподвижни, без думица да обелят.

— Е-е, какво ще кажете по въпроса? — поощри ги Сам. — Говорете, иначе ще ви поразхлабя малко зъбите!

— Индианци!

— Хайде, хайде, очите ви май не са от най-добрите. Тези двама господа не са индианци, ако не се лъжа. Те са добри бледалики, които временно само са се понамацали малко, та да ви поразтъжат. Вие с такъв копнеж желяхте да ни видите. А ние сме учтиви люде. Не обичаме да караме някой да ни чака.

— Върви по дявола!

Те осъзнаха, че съпротивата е безполезна и извърнаха глава настрани.

— Стой! — ухили се Сам. — Няма да ни се изплъзнете. Който помръдне от мястото си, ще получи куршум!

— Проклето куче!

Единият направи дълъг скок, за да се озове зад фургоните и под тяхно прикритие да достигне другата страна на долината. Неговият спътник го последва. Но куршумът е по-бърз и от най-бързия бегач. Прокънтяха два изстрела и двамата обесници се сринаха на земята.

— Е, на, получихте си го! — отбеляза Сам. — Защо сте толкоз глупави, от нас да искате да се отскубнете! И въобще благодарете на Бога, че постъпихме така милосърдно! Получихте куршум само в краката. Следващият път ще се целим по-високо.

При тези думи той откачи ласото си и закрачи към лежащите на земята нехранимайковци. Ранените се отказаха от безполезната съпротива, която само би влошила положението им и се оставиха да ги превържат и вържат.

— Така! — подхили се Сам. — Тоя въпрос е уреден. Сега бихме желали да узнаем какво всъщност търсите в тази красива местност. Кому принадлежат колите?

— Наши са! — отговори единият.

— И кой пък ги докара дотук?

— Ние.

— Само вие двамата?

— Да.

— В такъв случай сте успели да свършите майсторска работа, за което направо ви завиждам. Само двама души съумяват да се справят с толкоз волски впрягове! И никой не ви помогна?

— Не.

— И нито даже Кървавия Джак?

— Не познаваме мъж с такова име.

— Е, де, дечица, я не ставайте за смях! Погледнете оня хубавичък волски камшик там. Уил, я иди го донеси! Нека опитаме дали ще способства за подсилване паметта на тези господа.

Уил донесе камшика. Той беше сплетен от здрави ремъци, подобен на онези, които по-рано често са били в употреба при карането на шейна.

Двамата разбраха, че Сам Хокинс не се шегува и когато камшикът пристъпи в действие, заявиха, че са готови да признаят истината.

— Добре. Но не се ли вразумите, ние ще го сторим. Та как викате, стоят работите с Кървавия Джак? Той къде се намира сега?

— На лов. Имаме нужда от месо.

— И той отиде да го снабди от Синята вода?

Двамата мъже замълчаха.

— Виждате, че ние хич и не се нуждаем от вашето признание. Вие двамата имате прекалено деликатна съвест, та затуй няма да настоявам да издавате вашия обичан главатар. Едно обаче страшно ми се иска да узная. Вие споменахте някой си там Уолкър. Откъде всъщност знаете, че се намира в Прескът?

— Джак го каза.

— И от кого го знае той?

— От един вестоносец, когото Уолкър му беше изпратил в Санта Фе.

— Каните се да правите с него далавери. От какво естество?

— Не знам, това е работа на Джак.

— А може би също и малко наша, ако не се лъжа. Сега ще ви оставим на мира, вие изсипахте над нас цялата си чистосърдечност, затова няма да ви измъчваме повече, ами ще вземем да хвърлим едно око на вашето печено.

Сам изсвири три пъти пронизително и седна после непринудено край огъня. Дик и Уил последваха примера му. Те се нахвърлиха на месото и се престориха, че въобще не чуват приближаващите зад тях крачки — идваше лесничеят с хората си.

Безделниците се изплашиха немалко при неговата поява. Жената на Роте и балдъзата му веднага побързаха към колата си, за да установят какво още от имуществото им е налице.

— Е, надявам се, сега сте наясно с положението — подхвърли Сам на пленниците. — Тук стои лесничеят, вашият обвинител. Нека той произнесе присъдата ви! Какво ще речете, мастър Роте?

— Аз не съм кръвожаден и само искам да си взема отново имуществото. Освен това виждам, че нехранимайковците са ранени. Те са наказани достатъчно.

— Според законите на саваната те си заслужават смъртта. Но след като вие не го желаете, ще ги пуснем да си вървят накъдето им видят очите. Ние обаче трябва да им дадем да отнесат нещо за спомен. Ще наброим на всеки по дваисет и пет хубави удара. Това извънредно много ще допринесе за излекуването на раните им. Но аз може би ще проявя готовност да им опростя ударите, ако ми отговорят откровено на един въпрос. У кого са парите, които задигнахте на тези хора?

— Не знаем за никакви пари.

— Охо! Те са се намирали тук в колата.

— В такъв случай са у Джак. Той претърси фургона, не ние.

— Добре, тогава честно и почтено ще си получите дваисет и петте. Да бяхте казали истината, щях да ви отменя наказанието.

Сам потърси някоя мотика. Откри в една от колите и я подаде на лесничея.

— Копайте при лявото задно колело на първия фургон! Там ще намерите вероятно парите — прибави на немски.

Той се върна при пленниците, наблюдавайки с вътрешна радост тяхното изумление, когато лесничеят започна да копае, докато жените и синът следяха с напрежение работата.

След късо време Роте нададе радостен вик. Той извади на бял свят един конски чул, в който бе увита голяма кожена торбичка.

— Я донесете нещото насам! — каза Сам. — Нека видим какво се крие вътре.

Торбичката бе отворена. Беше пълна с пари. Сумата възлизаше над дванайсет хиляди долара.

— Помислих си го! — ухили се дребосъкът. — Тоя Кървав Джак е бил така любезен да пхне вътре и своите пари. Е, това ще са лихвите, които изплаща, ако не се лъжа. Мастър Роте, ето че парите отново си дойдоха у вас. Приберете си ги и в бъдеще бъдете внимателен!

Сега бе проведено съвещание какво да правят с пленниците, фургоните и съдържанието им.

— Ще вземем с нас каквото можем, без да претоварваме конете си — постанови Сам Хокинс. — Всичко друго ще изгорим, включително и колите. На тези разбойници нищо не бива да влезе в полза.

— Ама не можем ли да вземем колите с нас? — попита лесничейшата.

— Невъзможно!

— Ами че тогава аз ще изгубя всичко, моите красиви кревати, бельото...

Фрау Роте бе принудена да се примири.

Една от колите съдържаше дрехи, муниции и провизии. Всичко, което можеше да бъде взето, бе опаковано. С помощта на няколко завивки за жените бяха стъкмени меки седла. След това събраха фургоните наедно и го подпалиха.

Докато огънят изпълняваше своя дълг, пътниците останаха в долината. После се приготвиха за потегляне. Сам Хокинс се обърна към двамата бушхедърси.

— Не искаме да загинете окаяно. Ето защо ви оставяме оръжията и няколко куршума. От глад няма да умрете. Тук тече вода, а там има впрегатни животни. Ако застреляте някой вол, ще има да ядете, колкото ви душа сака. А сега трябва да ви раздам обещаните двайсет и пет удара, та да нямате повече претенции към нас.

Двамата все още вярваха, че Сам само иска да ги сплаши, ала Дик и Уил вече приближаваха, отрязали няколко хубави, гъвкави пръчки.

Жените се отдалечиха, за да не гледат наказанието, но мъжете останаха. Дик и Уил се заеха с изпълнението на присъдата и си свършиха отлично работата. Двамата разбойници понесоха с безмълвен гняв наказанието, но при последния удар единият изскърца със зъби:

— Живота вие ни подарихте... ние го запазваме, за да си отмъстим!

— Не си давай труда да ни вдъхваш страх! — изхили се Сам. — Такива нехранимайковци като вас човек би трябвало да скъсява с една глава. Вие дължите живота си единствено на тези, които ограбихте.

Грижете се добре за себе си, та да оздравеете час по-скоро! С какво ще се захванете после, ми е напълно безразлично, ако не се лъжа.

Ездата през Сиера де Лос Мимбрес към Сиера дела Ача протичаше успешно и без изненади. От предишното си пребиваване край Тътлиш-то Сам познаваше пътя. Той знаеше, че трябва да се бърза и избягваше всяка ненужна заобикалка. За щастие двете жени храбро издържаха на ездата, макар да не бяха свикнали с този начин на пътуване. Разбира се, Сам Хокинс всячески се стараеше максимално да им облекчи задачата.

Дик Стоун и Уил Паркър отново бяха измъкнали старите си тоалети и измили шаренията по лицата. В местността, в която сега се намираха, не бе вече от изгода да играят ролята на индианци. В колите бяха намерили две шапки и сега окомплектоваха ловните си дрехи.

Цялата компания бе много любопитна да се запознае с Гълъбицата на вековната гора. Заранта Сам бе казал, че това бил последният им нощен бивак до езерото. В момента се намираха на едно доста широко плато, обградено отдясно и ляво от гористи възвишения, ала по самото него дървета нямаше, а само трева. То изглежда се стесняваше. Сам обясни, че притокът на Тътлиш-то идвал от разположените в лявата страна възвишения и там, където равнината ставала съвсем тясна, се сривал във висок водопад в котловината на езерото.

В края на това обяснение той погледна назад.

— Egad!^[2] Ние не сме били единствените хора тук. Погледнете!

На значително разстояние се виждаха двама ездачи, което обаче видимо намаляваше, тъй като те приближаваха в бърз карьер. Извън пушечния обсег спряха.

— Индианци — каза Сам. — Изглежда са още млади, съдейки по фигурите — лицата им не можеш различи.

— Апачи или команчи? — попита Дик.

— Не знам. Няма по себе си никакви знаци, та да може човек да отговори на този въпрос. Аха, като че обсъждат нещо! Сега идват.

По-големият бе облечен в тъмно ловно облекло и беше може би около двадесетгодишен. През рамото му висеше двуцевка. Лицето му не беше нашарено, смугло и от почти кавказки тип.

Другият беше по-млад. Носеше бял ловен костюм от кожа на сърна, съшит с червени и жълти напречни щрихи, така че нямаше как

да се различат същинските му черти. Имаше великолепно карабина Lefaucheuх със задно зареждане — голяма рядкост при един индианец.

Големият седеше на вран жребец, а по-малкият — на бяла кобила, две великолепни животни.

Сега те спряха конете.

— Уф, уф! — извика по-младият с ясен момчешки глас, като че се чудеше на нещо, докато големият изучаваше компанията със сериозна физиономия. — Накъде са се оправили бледоликите? — попита той.

— Към Тътлиш-то — все думата Сам.

— Там да ловуват ли искат?

— Не. Възнамеряваме там да отдъхнем.

— Тогава моят брат сигурно не знае, че там няма място, където един чужденец има право да разпъне вигвама си? Там се намира гнездото на Гълъбицата на вековната гора и червените воители имат грижата до това гнездо да не приближи някоя граблива птица.

— Аз идвам при Гълъбицата като приятел, носейки й много важна вест.

— Тя няма да приеме белия мъж.

— Напротив, ще го стори — намеси се по-младият. — Ти ще бъдеш добре дошъл при нея.

— Благодаря ти, момче! Думите ти прозвучаха по-приятно от тези на твоя брат.

— За мен е удоволствие да разговарям с теб. Ти си дързък ловец, а сърцето ти е пълно с доброта и честност.

— Как може да го знаеш?

— Всеки би отсъдил за Сам Хокинс, както го сторих аз.

— Behold!^[3]

— Да. Дик Стоун и Уил Паркър също ще са добре дошли при Гълъбицата.

— Egad! Откъде пък ни познаваш?

— Вие ми оказахте веднъж голяма услуга.

— Каква?

— За това по-късно!

Младият индианец пришпори коня и препусна в кариер, последван от другия. Малката компания, която не знаеше какво да мисли за двамата индианци, също продължи прекъснатата езда. След

известно време планинските хребети се сместиха по-близо, заедно с тях и гората, а отстрани приближи рекичката, чиито води подхранваха Тътлиш-то. После доловиха ехтежа на водопада. Рекичката се сгромолясваше от може би петдесет метра в едно скално корито, което сама си бе издълбала, за да протече по-нататък към езерото, което още не можеше да се види.

Пътят обиколи в широк завой водопада, спусна се до басейна и продължи край рекичката, додето дърветата, образуващи там гъста гора, отново се разстъпиха. Оттук долината на езерото бе видна в цялото ѝ измерение.

Тя предлагаше гледка с дивна красота.

Почти отвесно изкачващите се стени не можеха да задържат дърветата, ала бяха обрасли с храсталак, който навсякъде бе намерил някоя скална цепнатина за корените си. Само тук и там от някой издатък се извисяваше самотен кедър, огромен и величествен като събратята си от прочутата долина Йосемити в Калифорния. По тези скални стени никой човешки крак не бе в състояние да се изкатери или спусне. Само по два пътя се стигаше в долината — тук, където рекичката влизаше в нея и там, където отново я напускаше.

По-голямата част от долинното дъно бе изпълнена с езеро — Тътлиш-то. Слънцето вече се бе издигнало високо и под неговите лъчи вълните проблясваха с чудно красива синева. Оттук навярно идваше и името „Синята вода“.

В отсамния край, където рекичката се вливаше в езерото, се издигаше старата сграда на мисията. Тя беше построена като манастир, изградена изцяло от камък. Тези, които я бяха издигнали в стари времена, са били принудени да се бранят от вражи нападения. Бяха придали на зидовете значителна дебелина и оставили на долния етаж малко прозорци — повечето без стъкла, но затова пък многобройни амбразури. По същата причина също имаше само един-единствен вход, който се затваряше от яка и масивна дървена порта. На страничния дирек имаше шнур за звънец, водещ произхода си вероятно едва от по-ново време.

В близост до постройката пасяха няколко коня и сред тях враният и белият, който бяха яздил двамата индианци. На брега бяха изтеглени няколко канута от дървесна кора. Околовръст езерото имаше известен брой изкуствени могили, повечето високи около дванадесет

метра и обрасли с трева, а най-горе се виждаше някакъв храст, край който бяха набучени в земята копия и разни други предмети.

— Това са гробовете на вождовете — поясни Сам Хокинс, — считани из цялата местност за свещени.

— Мъртвите лежат под такива огромни хълмове? — попита лесничейт Роте.

— Лежат? Как ви дойде на ума! Никога един вожд не бива натъпквай в някой ковчег. Облечен в най-хубавите си одеяния, покойникът бива слаган на любимия му кон с оръжията и амулетната торбичка в ръка. После около коня и мъртвеца се натрупва пръст. Накрая животното не може повече да се движи и бива намушквано. Пръстта расте все по-високо и по-високо, след което се струпват отгоре и камъни за придаване устойчивост на гроба. Достигне ли могилата предвидената височина, забиват горе в земята разните там неща на вожда — копия, стрели, лъкове, и накачват по тях онези вещи, които са му били любими в живота. Тези предмети са неприкосновени. Който им посегне, извършва престъпление, изкупимо единствено с неговата смърт. Белите оскверняват гробовете. Ето защо по времето, когато дойдох за пръв път насам, всеки бледолик биваше враждебно посрещан... Ето че сме пред портата. Трябва да позвъним, ако не се лъжа. Сам дръпна шнура на камбанката. Чуха нейния звън да идва като от далечно разстояние. След известно време в портата се отвори едно малко прозорче и се появи лицето на стара индианка.

— Тук ли живее Гълъбицата на вековната гора? — попита Сам Хокинс.

— Палома Накана живее тук — гласеше отговорът.

— Бих желал да говоря с нея.

— Случи се голямо чудо. Вие сте бледолики, които носят само беди и въпреки това получих заповед да ви пусна.

Портата изтрополя и пристигналите последваха широкия, засводен пасаж до един голям, четириъгълен двор, ограден от четирите крила на постройката. Там също не се виждаше никакъв човек.

— Кой е предводителят? — попита старата.

— Аз — каза Сам.

— Качи се по това стълбище! Другите нека чакат тук.

При тези думи тя посочи един вход без врата. Сам скочи от седлото и изкачи каменните стъпала. Горе стоеше по-големият от

двамата индианци, които бяха срещнали навън.

— Ти ще видиш бащата на Гълъбицата, ела с мен! — каза той, отведе трапера до една врата и го пропусна да влезе.

Сам се намери във високо, сумрачно помещение, в което освен голите каменни стени не се виждаше нищо друго, освен една грубо издялана маса и няколко също така прости пейки. Пред него стоеше мъж в индианско кожено облекло. Той носеше дълга, гъста брада, така че чертите му почти не можеха да се различат. Мъжът протегна десница на Сам.

— Съречно добре дошъл, мастър Хокинс! Много се зарадвах, когато чух, че ще ви видя отново.

Траперът напразно проучваше лицето за някой отличителен белег. Поклати глава.

— Нека ме изядат на място, ако мога да кажа къде съм засичал веднъж вече дириите ви. Вие ли сте бащата на Гълъбицата?

— Да.

— Мога ли по някое време да поговоря с нея?

— Всъщност вие вече сте говорил с нея. Срещнал сте двама индсмани. По-дребният от двамата беше моята дъщеря. По-дребният от двамата беше моята дъщеря.

— Zounds!^[4] Мислех, че имам добри очи, а... е, да де, нещо веднага ми се стори странно! Тези малки ръце и този глас! Бях убеден, че вече съм чувал някога гласа.

— Съвсем правилно, сър.

— Мержелее ми се тук нещо като предчувствие. Чувал съм, че Гълъбицата на вековната гора се казва всъщност Елми. Аз не познавам никоя друга Елми, освен една-единствена...хм-м.

— Коя е тази единствена?

— Дъщерята на един плантатор край Ван Бурен.

— Имате предвид Уилкинс?

— Egad! Познавате ли този мъж?

— Да, познавам го и тази там също го познава.

С тези думи брадатият отвори една странична врата и повика Елми.

Тя дойде веднага. Беше облечена скромно, по индиански маниер. Всички части на тоалета ѝ се състояха от най-фина, белоснежна оцавена кожа, украсени с трудна везба от оцветени в червено

сухожилия. В разкошната тъмна коса, спускаща се на дълги плитки, нямаше никакъв друг накит, освен една двойна игла, на която бяха монтирани две нъгитс^[5] с големината на гълъбово яйце.

Това толкова румено някога личице сега изглеждаше бледо. Облъхналата го тежка меланхолия се смекчи едва-едва дори при приятелската усмивка, с която тя подаде ръка на ловеца.

— Добре дошъл, мистър Сам Хокинс! Преди малко май не ме познахте, а?

— Bounce!^[6] Да вярвам ли, или не? Мис Уилкинс!

— Аз съм.

— Но тогава този сър тук наистина е мистър Уилкинс от Уилкинсфийлд? И как, за Бога, се озовахте насам край Синята вода, помежду команчи и апачи?

— Това е дълга и тъжна история, която все ще ви разкажа — отговори Уилкинс. — Аз самият си нося вината, защото навремето направих грешката да не се вслушам в съвета ви.

— Да, да... хм... имал сте някакъв страх от оня Лефлър.

— Тогава не успях да ви благодаря. Искане ми се да го наваксам... и сърдечно ще се радвам, ако бих могъл днес да ви окажа някоя услуга.

— Можете да го сторите много добре.

— В такъв случай само кажете какво желаете.

— Желая следващия път здравата да оцените Кървения Джак.

— Него ли? О-о, с най-голямо удоволствие! Стига само той тип да пожелае да ми падне още веднъж в ръцете.

— Той го желае, сър! Наканил се е именно да ви направи една визита тук.

— Нима се намира в нашата местност?

— С цяла банда, ако не се лъжа. Вече е на път за насам и е на мнение, че Гълъбицата на вековната гора притежава големи съкровища.

— И как пък сте узнал, че той е планирал този удар срещу нас?

— Нека ви разкажа нещата накратко.

Сам информира Уилкинс за събитията от последно време.

— Странно! — каза Уилкинс, поклащайки глава. — За втори път този човек иска да ме ограби и за втори път вие сте този, който идва да ме предупреди! Наистина съм ви много задължен.

— Щом така мислите, сигурно ще ми изпълните една молба. Мога ли в този лов малко да ви помогна?

— В случай че ви достави удоволствие, да. Но аз не съм без защита.

— До този момент видях само една стара индианка и един млад обесник, това ли ви е цялата закрила?

— О, не! На първо място този дом ми предлага убежище срещу цяла дружина врагове. Но най-добрата им закрила са индианците, които почитат моята дъщеря кажи-речи като някое висше същество.

— Нима тези индсмани са ви винаги под ръка, когато имате необходимост от тях?

— Да. Най-малкото мога да издържа тук, докато дойдат.

— Следователно трябва да ги уведомяте?

— Да.

— Да не би като пратите куриер? Това е бавно и опасно...

— О, вестителят, когото ще им пратя, е по-бърз и от най-бързия ездач.

— Кой пък ще е тоя славен юначага?

— Водата.

Сам направи кисела физиономия.

— Водата? Какво имате предвид с това?

— Езерото имаше по-рано един малък страничен отток. Ние затворихме отворието. От тази сграда до него стига една тел. Необходимо е само да я дръпна и пътят на водата ще бъде отново свободен. Тя няма да изтече на буйни талази, а като едно тясно поточе. Веднага щом се появи долу в равнината, хората ще разберат, че се намирам в опасност и ще ми се притекат на помощ.

— Не лошо! Доста добре намислено! Но смятам, че няма да се наложи. Имаме достатъчно сили да се заемем сами с негодяите. Ще ги обстрелваме, както идват.

— Бих предпочел да ги имам живи.

— Така действително ще е по-добре. Но как смятате да подхванете работата?

— Не си я представям трудна. Мислите ли, че тези хора ще тръгнат на щурм срещу моите зидове?

— Определено не.

— Не. Те ще изпратят най-напред някой от своите, който вероятно ще помоли за гостоприемство, та през нощта да им отвори вратата.

— Напълно възможно. Само че ние искаме да ги пипнем!

— Разбира се. Но все още имаме време и няма защо да прибързваме с нещата. Искам по-напред да сляза долу, за да поздравя и останалите. Вече предостатъчно дълго ги оставихме да чакат.

След късо време всички седяха в една голяма зала на трапезата, която се състоеше от царевични питки и огромни късове бизонско печено.

---

[1] Good morning, mesch'schurs! (англ.) — Добро утро, мешърс! (Б. пр.) ↑

[2] Egad! (англ.) — Ей Богу! (Б. пр.) ↑

[3] Behold! (англ.) — Гледай ти! (Б. пр.) ↑

[4] Zounds! (англ.) — Дявол да го вземе! (Б. пр.) ↑

[5] нъгитс (англ. nuggets) — златни зърна (Б. нем. изд.) ↑

[6] Bounce! (англ.) — възглас на изненада, учудване (Б. пр.) ↑

3. ОЛД ФАЙЕРХЕНД СЕ НАМЕСВА

Разходи ли се човек край дългата страна на Тътлиш-то, след четвърт час ще стигне мястото, където рекичката излиза отново от езерото. Като се пробива път между множество скални отломъци, тя се спуска от височината в няколко шумливи бързея. Наличното край нея пространство бе само толкова, че едва имаше място за двамата ездаци, които в този момент се изкачваха бавно срещу течението.

Единият беше израсъл висок и широкоплещест, с гъста, вече проблясваща в сиво, дълга брада. Беше облечен в здрава, нещавена кожа от вапити^[1]. В широкия кожен колан бяха пъхнати томахоук, дълъг двуостър нож и два револвера. От лъка на седлото висеше навито ласо, а напреко на коленете си той носеше една от онези стари кентъкийски карабини. Яздеше едър, кокалест кон, но който като че ли малко огън притежаваше. Беше провесил уши и опашка и при това имаше съвсем печален вид. Но когато случайно подплашеният на една близка канара лешояд нададе пронизителен крясък, жребецът отметна високо глава и очите му заискриха. Едва когато видя птицата да се издига по спирала, отпусна отново глава — беше убеден, че крясъкът не означава наличието на близка опасност.

Вторият ездач беше още млад и създаваше впечатление, като че не му е мястото в тази местност. Костюмът му бе от фин плат, ала с течение на времето бе доста пострадал. В останалото бе екипиран като спътника си само дето томахоукът липсваше в пояса му.

Те изглежда се бяха вдълбочили в някакъв оживен разговор, който обаче не намаляваше бдителността на по-възрастния към местността. Седнал приведен напред на седлото, той събуждаше същото впечатление на морност като животното си, ала на плъзгащия се изпод рунтавите вежди надясно и наляво поглед не убягваше и най-малката дреболия.

— И вие сте на мнение — тъкмо казваше по-младият, — че ще получа при Палома Накана осветление за местопребиваването на моя брат?

— Убеден съм. Следата на изчезналия Уилкинс сочи непогрешимо към Синята вода. Можете спокойно да вярвате на уестман като мен.

— Да, беше неочаквано щастлив случай, че ви срещнах в Санта Фе, мистър Файерхенд, за което никога не бих могъл да се отблагодаря достатъчно на съдбата, като изцяло се абстрахирам, че лично на вас дължа най-голяма благодарност.

Един топъл поглед литна към спътника му.

— Повярвайте, драги бароне, радостта и от моя страна е поне също толкова голяма. Впрочем наистина не е необходимо да ми благодарите. Ако не приличахте толкова на баща си, изобщо нямаше да ми привлечете вниманието!

— Казвате го само от скромност!

— Бог ми е свидетел, че за един Адлерхорст бих направил много повече, стига да ми бе по силите.

— Все още не сте ми разказал как някогашният главен лесничей на фамилия Адлерхорст се е озовал в Дивия Запад.

Нерадостна искрица прелетя по светлите очи на Олд Файерхенд.

— Защо да докосваме стари неща? Защо да възкресяваме работи, които са отминали завинаги?

— А ако най-сърдечно ви помоля?

— Добре, нека бъде волята ви. Ще научите как главният лесничей на вашия баща се превърна в Олд Файерхенд. Не е трудно за разказване.

Веждите на младия мъж се извиха очаквателно.

— И?

— Историята е много проста. Господ знае, аз се чувствах щастлив в професията си и не желяех нищо друго, освен да се скитам през целия си живот из моя любим лес. На това отгоре в лицето на вашия баща имах един добър господар — по-скоро приятел, отколкото работодател — какво повече да искам? После дойде нещастieto. Бруно фон Адлерхорст замина за Ориента, продавайки цялото си имение. Де да не беше го сторил! Щеше да е по-добре за него и... може би и за мен.

— Как тъй?

— Е, вие ми разказахте цялата злощастна история на вашето семейство и трябва да ви кажа, че тя извънредно много ме затрогна.

Ако баща ви си беше останал вкъщи, всичко щеше да се развие по съвсем друг начин, за неговото семейство... и за мен.

— В какъв смисъл и за вас?

— Поземленият имот на вашия баща премина в чужди ръце. Аз се чувствах на мястото си наистина добре, ала настъпиха неспокойни политически години. Бях въввлечен в размириците и в крайна сметка трябваше да бягам, тъй като доста се бях компрометирал.

— И после?

— После ли? После естествено тръгнах за Америка, както повечето, участвали в тази работа.

— Ами близките ви? Не бяхте ли женен?

— Имах жена и дете — отвърна Олд Файерхенд мрачно. — Жена ми почина, докато прекосяхме океана, а момчето настаних при едно богато семейство, което го прие като свое собствено дете. Аз самият продължих към Запада и станах това, което съм сега.

— Нима никога вече не намерихте щастието по пътя си?

Олд Файерхенд погледна унесен в мисли към далечината.

— Намерих го и то ми предложи напълно равностойна замяна за изгубеното отечество. Създадох ново домашно огнище, но ето че нещастията отново се разрази над мен по начин, който би бил невъзможен в родината.

— Как така?

— Да не говорим повече за тези неща! Не си заслужава да се човъркат стари рани.

— Но защо не се върнете в Германия? Вие, както знам, сте богат, а някогашните ви политически прояви отдавна са забравени и покрити с давност! Бихте могъл да заживеете там спокойно и в мир.

С един морен жест Олд Файерхенд прокара ръка по челото си, сякаш искаше да изтрие мисли и спомени.

— Защо не се връщам? Защото вече няма да ме свърта в старата родина. Вие сте още нов тук, иначе щяхте да знаете, че саваната държи здраво своите деца и ги привързва неразривно към себе си. Дивия Запад стана за мен втора родина, която аз обичам въпреки нейните страхотии. Не мога да я напусна, защото тук преживях години на най-чисто щастие. А след като то се разлетя на чирепи, потърсих смисъла на съществуването си в издирването разрушителя на моето щастие...

Открих го след много години и вкусих насладата, залегнала в думата „разплата“.

Олд Файерхенд беше изрекъл последното изречение тихо, почти шепнешком. Но тъкмо чрез това упражни той едно дълбоко въздействие върху слушателя, комуто по гърба като че някакъв душ пробяга. Истинският син на саваната не познава висшата повеля на християнството, повелята да обичаш врага си. Той се подчинява на своя друг, самобитен подтик и думата „опрощение“ не се среща в неговия речник. Херман фон Адлерхорст се умълча. В него също се пробуди духът на разплатата, когато си помисли за тези, които бяха тласнали него и близките му в несретата. В спомените му изплуваха преживелиците от близкото минало със своята странна взаимовръзка.

[2]

След спасяването на неговата сестра Чита-Лиза от ръцете на Ибрахим той бе отплавал с яхтата на вуйчо си, англичанина Дейвид Линдсей, от Тунис за Германия. Оттам бе писал до брат си в Уилкинсфийлд с желанието да дойде при тях, за да бъде отпразнувана срещата на братята и сестрата и сватбата на Чита с художника Паул Норман. Но за изненада писмото бе върнато като недоставено. След зрял размисъл бе решено да се отложи сватбата, докато бъде намерен Мартин, а Линдсей не се поколеба да отведе Херман с яхтата си до Ню Орлиънс. Там се разделиха и Херман отпътува нагоре по Мисисипи и Арканзас до Ван Бурен. За свое безкрайно изумление той научи в Уилкинсфийлд, че имението е преминало в други ръце, а Мартин Адлер заминал да издирва племенника на досегашния си господар. Средата водеше към Санта Фе. Там Херман чу, че хората нищо не знаели за Мартин. Беше стигнал близо до отчаянието, когато един ден бе заговорен на улицата от някакъв мъж. Това беше Олд Файерхенд, комуто забележителната прилика на младия мъж със стария Адлерхорст бе направила впечатление. Той обеща да се заеме с нещата на Херман.

Уведомен от своя племенник, Дейвид Линдсей реши да не чака в Ню Орлиънс, а да заобиколи нос Хорн и се придвижи по западното крайбрежие. Той съобщи на Херман различни пунктове, където обещавахе да оставя известия, и отплава. Олд Файерхенд пък веднага се отправи по своята трудна задача. И понеже в случая Херман, който бе твърде малко запознат с живота в Дивия запад, не би могъл да му

бъде от помощ, той го отведе при приятеля си Лата налгут^[3] — вожд на апачите чирикахуа. Щастieto отреди да завари при него Винету, вождът на мескалеросите. Той тъкмо се намираше на обиколна езда до всички подразделения на апачите, ала заради Олд Файерхенд я прекъсна.

— Винету обича племето, към което принадлежат неговите бели братя Олд Файерхенд и Олд Шетърхенд — каза простичко. — Той ще язди с Огнената ръка.

Докато Херман остана при чирикахуасите, двамата предприеха своите разследвания, чийто изненадващ резултат бе, че откриха изчезналия Уилкинс в лицето на бащата на Палома Накана.

При завръщането си се натъкнаха на следата на Кървавия Джак и бандата му и подслушаха техния кроеж относно мисията.

Така се изясняваше тайната на бележката, удивила толкова много Сам Хокинс и спътниците му. Докато тези последваха волските фургони, за да си възвърнат имуществото, Олд Файерхенд препусна към апачите и потегли с Херман към Тътлиш-то да предупреди застрашените, но и да узнае нещо от Уилкинс за изчезналия Мартин Адлер. Те стигнаха при Синята вода малко по-късно от Детелиновия лист и заселниците. През това време Винету бе сам след Кървавия Джак и не го изпускаше от очи.

В близост до мисията насреща им се зададе младият индианец, спътникът на Елми.

Олд Файерхенд го видя и наруши мълчанието.

— Сега ще се запознаете с един индсман, който въпреки младостта си вече е известен със своята храброст и бързина, донесли му името „Пъргавия елен“.

— Той апач ли е?

— Да и то синът на Силната ръка. Придаден е към Палома Накана като закрилник.

Пъргавия елен спря почтително, за да пропусне прославения бял воин и спътника му да минат. Но после се затича бързо по една съседна пътека да ги изпревари и доложи за тяхното пристигане на Уилкинс и дъщеря му.

Приветствието придоби в мисията облика на една много вълнуваща сцена. Детелиновия лист обгради Огнената ръка и задълго го обсеби с бурни въпроси, додето Уилкинс изгуби търпение и предяви

своите права като домакин. И той се радваше сърдечно да види великия уестман като свой гост, толкова повече че на него дължеше известието за планираното нападение.

Олд Файерхенд и Херман фон Адлехорст бяха отведени най-напред да закусят в старата трапезария на мисията. Останалите се присъединиха за компания.

— Е, сър, яжте и пийте и не се смущавайте! — каза Уилкинс. — Да се надяваме, няма да ви се стори натрапчиво, ако се осведомя за това, което бих желал да узная възможно по-скоро.

Олд Файерхенд го погледна.

— Трябва да ви разкрия, че не съм дошъл насам само заради вас.

— Не?

— Не, а и заради този мъж, когото виждате до мен. Той търси един изчезнал.

— Тук, на индианска територия?

— Да.

— Аз познавам всички бели в околността. Мога ли да попитам как се казва изчезналият?

— Мартин Адлер. Немец е и е бил на работа като главен надзорник на една плантация в Арканзас... Ама какво ви има, мастър Уилкинс?

— Виждате ме изумен до немай-къде! Един Мартин Адлер беше на работа като главен надзорник при самия мен! Преди време аз живеях в Арканзас.

Уестманът кимна усмихнато.

— В Уилкинсфийлд?

— Как? Вие познавате мястото?

— Та нали бях там.

— Каква среща! Вие издирвате същия човек, когато и аз от дълго напразно опитвам да открия. Той беше мой храненик и аз много го ценях. Така предано ме обичаше, че в крайна сметка се пожертва за мен. Изхождайки от условията, съм принуден да приема, че той е отишъл заради мен на смърт.

— Значи сте на мнение, че вече не е жив?

— За жалост, макар дълго да се надявах на обратното.

— Как всъщност се случи всичко това?

— Нищо ли не сте чул?

— Малко. В Уилкинсфийлд имаше две негърки, които са работили и при вас. Мисля, Ми и Ти се наричаха. От тях...

— Egad! Все още ли са там? — прекъсна го Уилкинс.

— Да. Те ми разказаха едно-друго, наистина по начина, както негърките брътвят, та човек трябва всичко сам да съгласува. Ето защо и много нещо остана неясно.

— Нима Лефлър не беше там?

— Към него въобще не се обърнах. Та нали щеше само погрешно да ме информира. Там трябва да се бяха разиграли грозни събития. За да си дойде работата по-добре на следата, реших да говоря със самия вас.

— Търсил сте ме? — попита Уилкинс, не можейки да се опомни от удивление. — Та вие не сте знаел къде се намирам!

— Pshaw! — усмихна се уестманът. — Аз съм Олд Файерхенд. И освен това с мен беше Винету.

— Behold! Винету! Мистър Хокинс вече разказа нещо такова. Но къде сте го оставил?

— Той е след Кървавия Джак и хората му, но в подходящия момент ще се присъедини към нас.

— Позволете още един въпрос. Каква е връзката ви с Мартин Адлер, когото търсите?

— В случая не бива да питате мен, а този сър тук. Известна ли ви е историята на фамилия Адлер?

— Да. Поне дотолкова, колкото самият Мартин бе запознат — нали беше още малък, когато моят покоен брат го доведе от едно пътуване из Ориента. Така знам например и от разследванията, които направихме, че той в действителност принадлежи към аристократичен немски род и се казва Адлерхорст.

— Well! А този млад сър е негов брат. Уилкинс метна удивен поглед към Херман.

— Невъзможно!

— Защо?

— Защото, доколкото зная, всички членове на семейство Адлерхорст са били продадени в робство, с изключение на Мартин, който бил качен на робския кораб, пленен после от англичаните.

— Въпреки това нещата почиват върху достоверност, тъй като този сър, който се нарича Херман фон Адлерхорст, идва направо от

Ориента. И не само това, той е отвел със себе си и своята сестра, която освободил от ръцете на някакъв турчин.

— Heavens! Та това е цял куп с радостни вести!

— Още не сме свършили — засмя се Олд Файерхенд. — Известно ни е още местонахождението на Готфрид, третият Адлерхорст, който ще бъде отведен от Русия веднага щом бъде ознаменувана срещата с Мартин.

— Елми, чуваш ли! — обърна се Уилкинс към дъщеря си, която бе следила хода на разговора мълчаливо, с уголемени очи. — Братята и сестрата на Мартин са свободни! А той нали си бе поставил жизнената задача да ги издири! Ох, как бих му се радвал! Но за съжаление се опасявам, че той никога няма да узнае това.

— А аз не губя надежда — каза Олд Файерхенд енергично — преди да имам в ръцете си смъртния акт на Мартин. А дори и тогава бих го проучил внимателно дали в крайна сметка не е фалшифициран... Но по този въпрос можем да продължим и по-късно да говорим... сега трябва да направим преди всичко приготовленията си за очакваното посещение.

— Вие как виждате нещата?

— Смятам, че Кървания Джак, доколкото го познавам, ще подходи предпазливо към работата. Едва ли може да се допусне, че възнамерява да овладее постройката с щурм. По-скоро ще прати напред някой от бандата да разузнае обстановката.

— Точно същото предположихме и ние.

— Well при това положение считам за необходимо да изпратите Пъргавия елен на пост. Би било желателно да се узнае за пристигането на предполагаемия пратеник, преди той да се е появил тук. Ала надали трябва да очакваме посещението преди мръкване.

— Веднага ще се погрижа за всичко.

Уилкинс се изправи да даде необходимите заповеди и после се върна. Олд Файерхенд го помоли да разкаже как се е стигнало дотам, че е бил принуден да напусне имението си.

— Вашите трима приятели също играха роля в случая — прибави плантатора в заключение на своето изложение. — За жалост аз не се вслушах в съвета им. Документите, които Лефлър беше купил от Уолкър, бяха неоспорими. Аз трябваше да предам красивото имение — цената на почти цял живот работа, без пукната пара да получа, че на

всичкото отгоре и дългове да плащам. Нямах тази възможност и над мен надвисна заплахата от затвор за дългове. Покрих се на сигурно място, ала имах преди туй още една разправия с Лефлър, който ми обеси полицията на шията. Вследствие на това заминах.

— Не сте дошъл веднага тук при Синята вода?

— О, не! Трябваше непременно да потърся племенника си. Неговата следа водеше към Санта Фе, където бе сключил сделката с Уолкър...

— Шашма!

— Заблуждавате се. Той наистина го е сторил. И аз в началото не исках да повярвам; считах за невъзможно да ми изиграе такъв долен номер. Но той се бил легитимирал пред властите. Нещата са си наред.

— И въпреки това аз се съмнявам. Накъде е тръгнал после?

— Никой не знаеше. В Санта Фе неговата следа свършваше. Но както току-що ви разказах, моят главен надзорник Адлер непосредствено след онези събития бе потеглил за Санта Фе да направи разследвания. Не се върна. Аз открих дирята му в Санта Фе. Тя водеше на юг, навътре в Мексико. Веднага заминах след него, ала всичките ми търсения бяха напразни. Сигурно е загинал в Ляно Естакадо или в Болсон де Мапими.

— Нима не бива въпреки всичко човек все още да има надежда?

— Не... При своите безспирни странствания се срещнах с Лата налгут, вождът на апачите чирикахуа и имах възможността да му окажа една услуга. Той научи, че не мога да се върна в Изтока и ми предложи от благодарност това убежище тук. Приех. То лежи точно по средата на авантюристичната територия и ми даваше възможност да продължа издирванията си във всички посоки. Освен това мястото ми допадна — лесно бе да съм в неизвестност. Червенокожите нито веднъж не ме попитаха за името, откъде съм дошъл и накъде се каня да вървя. Станах приятел и съветник на апачите и команчите. Често изглаждах крамолите на тези две племена, а те се поставиха на моите услуги, така че можех да предприема най-разширени проучвания за двамата безследно изчезнали. Напразно. Ако Адлер или племенникът ми бяха живи, сигурно щях да узная нещо за тях.

Олд Файерхенд поклати глава.

— Аз съм свикнал да се надявам, докато се намерят необорими доказателства за противното. Понеже съм тръгнал по следата на Адлер

и при вас намерих нови отправни точки, ще продължа разследванията си.

— Драги ми мистър Файерхенд, страхувам се, че дирята на Адлер в случая е засипана за вас.

— При такива неща човек не бива да държи в очи само главното действащо лице. Второстепенни персони често могат да бъдат от голяма полза. Как се казваше например човекът, от когото Лефлър е придобил правото на собственост върху Уилкинсфийлд?

— Уолкър.

— И той навремето изчезна?

— Да. За което единствено аз за съжаление съм виновен. Мастър Хокинс ме посъветва да си подсигурия персоната му, ала аз не го сторих.

— Ще трябва да се установи къде се е покрил!

— Защо? Нуждаеш ли се от него? — попита Сам.

— Да, даже много належащо. Той е твърдял, че е закупил имението от младия Уилкинс и е платил. Но аз считам твърдението му за лъжа. Този Уолкър, един пропаднал авантюрист, не би имал такава голяма сума на разположение. Навремето трябва да са се случили някакви мистериозни събития, които бих принудил този човек да разкаже. А дори и сделката да е била извършена честно и редно, Уолкър би трябвало да знае накъде се е отправил Артър Уилкинс. Защото ако аз купя от някого плантация и му платя цената в Далечния запад, то ще се поинтересувам от този човек поне дотолкова, че да го попитам накъде ще се насочи и какво възнамерява да подхване с тая купчина пари.

— Това действително е вярно — съгласи се Уилкинс.

— Съвсем определено. Уолкър би могъл следователно да ми каже накъде се тръгнал племенникът ви от Санта Фе. Нататък може би го е последвал по-късно и Мартин Адлер. Ние сме застанали като пред някоя порта, в която е необходимо само да пхнем ключа. Ама как да го намерим тоя Уолкър?

— В тая работа аз мога да ти услужа — обади се Сам.

— Ти? Нима ти е известно местонахождението му?

— За щастие, да. И ще му дадем да троши някой костелив орех, в който да си изкриви челюстите, ако не се лъжа. Тоя достопочтен Уолкър в действителност се казва Хопкинс.

— Zounds! Хопкинс? Да не би да имаш предвид...

— Да, него имам предвид! Той е същият онзи обесник, на чиято съвест тежи нашият Дрол. Както знаеш, аз самият навремето не съм присъствал, Дик и Уил обаче го разпознаха и могат да се закълнат с всяка клетва, че това е той.

— Luck-a-day! Тогава толкова повече трябва да го имаме! И къде се е подслонил?

— В Прескът.

— Я гледай... в седалището на Аризона! Та то съвсем не е далеч оттук!

— Така е, сър!

— Необходимо е само да се спуснем по Рио Хила, при чиито извори тук се намираме. За няколко дни сме там.

— Ще бъде великолепно! Олд Файерхенд и Детелиновият лист, заедно ще разпертушиним целия Прескът, ако не се лъжа!

— Ти ще го сториш като нищо, Сам, ама знаеш ли къде точно се спотайва той там?

— Хм-м! Чак клетва не мога да положа!

— От кого всъщност го научи?

— Узнахме го между другото и пак единствено на теб го дължим.

— На мен? Как тъй?

— Е, та нали ни прати едно писмо с прерийната бърза поща, хи-хи-хи-хи! Но тоя начин стигнахме до стъпките на неколцина мошеници. Последвахме типовете, подслушахме ги и чухме, че те се канят по-късно да вървят в Прескът при тоя достопочтен мастър Уолкър. Той най-вероятно ги очаква, за да извърши с тях някоя нова магария.

Сам Хокинс разправи подробно събитията от последните дни, след което Олд Файерхенд и Херман фон Адлерхорст дадоха своята лепта за разговора. Часовете минаваха като в полет. Все още се намираха на сладки приказки, когато Пъргавия елен извести, че се вижда един ездач.

Вниманието на мъжете мигновено се насочи към настоящия час. Олд Файерхенд помоли лесничея Роте и близките му да се оттеглят незабавно, ако се окаже че очакваният действително е някой съгледвач на Кървавия Джак. Той не биваше да се стресне при вида на ограбените от тях хора и да стане подозрителен.

Не се наложи да чакат дълго. Още след късо време камбанката прозвуча и старата индианка пристигна със съобщението, че някакъв бял желаел пропуск.

— Попита ли го за името? — осведоми се Уилкинс.

— Да. Казва се Бил Нютън, бил заблудил се ловец и пита дали може да почине тук един ден.

— Пусни го! Но заключи грижливо портата след него!

Мъжете пристъпиха до прозореца да видят новодошлия при влизането му в двора. Пъргавия елен беше напуснал мълчаливо стаята. Бил Нютън вкара коня и слезе. Едва съгледал лицето на мъжа, Херман се сепна изненадано.

— Мили Боже! Възможно ли е?

— Какво? — попита Олд Файерхенд и се вгледа по-внимателно в непознатия. — Heavens! Право ли виждат старите ми очи, или ме заблуждават? Тоя го познавам! Същите черти имаше камердинерът на вашия баща. Оттогава наистина е минал четвърт век, но тази физиономия аз никога няма да забравя!

— Прав сте — пророни Херман. — Това е Флоран, сетнешният дервиш, не се мамя. Но как се е озовал по тези места? И как е избягал от занданите на туниския бей?

— Все ще разберем. Само че вие в никой случай не бива да бъдете видян от него. Предоставете всичко на мен!... Как е — обърна се той към Роте, познавате ли този мъж?

Лесничеят поклати глава.

— Не. Той не принадлежи към бандата на Кървавия Джак. Знам го съвсем сигурно.

— Ордата на Кървавия Джак е по-многобройна, отколкото си мислите. Във всеки случай сега можете да останете тук с вашите. Той не ви познава и по тая причина ще допусне, че и той е непознат за вас... Сега вървете! — извика на Херман. — Чувам стъпките му в коридора.

Едва бе изчезнал Херман през една странична врата и Бил Нютън влезе. Той не видя веднага Олд Файерхенд, защото този се бе отдръпнал в един ъгъл. Уилкинс поздрави пришелеца. Но още не беше се доизказал и ловецът пристъпи, възкликвайки с тон на върховно изумление:

— Heavens! Варно ли виждам? Флоран, вие тук?

Непознатият го погледна слисано. Няколко мига изглежда се ровеше в спомените си, ала после просветлението го споходи.

— Уинтер, вие? Наистина ли вие? Какво чудо!

— Да, но не чак като това, че вие сте в Америка.

Другият внезапно пребледня. Той се ядоса на себе си, че се е оставил да бъде увлечен в непредпазливост. Но това вече бе, станало. Сега нямаше как да отрече познанството си с бившия лесничей на своя господар.

— И едното, и другото при всички случаи е странно — овладя се той.

— Вие от Турция!

— А вие от Германия!

— Наричате се Нютън. Как стана така?

— Има си своята причина, както някои неща си имат тук в Америка своята причина, която там отвъд океана не би била основателна.

— Е-е, как да ви наричам? Нютън или Флоран, както по-рано?

— Обръщайте се с Нютън! И без друго съм решил така да се казвам.

— Хубаво! Позволете да ви запозная с останалите!

Нютън беше чувал вече имената Сам Хокинс, Дик Стоун и Уил Паркър. Присъствието на тези мъже би трябвало да му е неприятно, при условие че идваше като пратеник на Кървавия Джак. Беше ли наистина такъв случаят, то той умееше отлично да се владее. Показа се много зарадван да направи запознанство с тези видни уестмани. Само когато чу името Роте, като че трепна. Олд Файерхенд много добре видя изненадата по чертите му, ала не допусна това да се забележи. Прошепна незабелязано на Уилкинс няколко думи.

— Мистър, бъдете добре дошъл — повтори Уилкинс. — Мога ли да ви покажа стаята? След това ще хапнете и пийнете.

Той го изведе, но скоро се върна да помоли за понататъшни указания за линията на поведение. Херман също се появи.

— Какво мислиш, мастър Огнена ръка, принадлежи ли този мъж към бандата на Кървавия Джак? — попита Сам Хокинс.

— Убеден съм, макар засега още да не мога да го докажа. Изчакай, докато се нахрани — тогава ще знам къде съм. Във всеки

случай той е много опасен тип, както можеш да си направиш заключение от разказите преди малко.

— Значи наистина е слугата на някогашния ти работодател?

— Та нали вече чу.

— Egad! Нека се изям сам на място, ако това не е най-удивителната среща, която мога да си представя! Какво ще кажете по въпроса, мистър Фогелнест... Хабихтсбау... Гайерхорст^[4]. Damn^[5], не мога да се сетя за името ви, ако не се лъжа.

— Адлерхорст^[6] — кимна Херман. — Горя от любопитство да узная как този човек, който разруши щастието на цяла фамилия, е избягал от тъмницата в Тунис. И имам чувството, че неговата поява някак си е свързана с моето семейство. Така беше в Константинопол и така е може би и тук.

— Ние няма да го изпускате из очи — рече Олд Файерхенд. — Това ще стане толкова по-лесно, че той си няма понятие за вашето присъствие. Но в никой случай после не бива да ви види на масата.

Когато Бил Нютън се върна, Херман вече се бе отстранил. Останалите си дадоха по примера на Олд Файерхенд съвсем непринуден вид. Нютън остана с убеждението, че хората тук си нямат никаква представа каква съдба се готви на старата мисия.

По време на всеобщия разговор Олд Файерхенд попита чужденеца дали не желае да разгледа езерото и околността.

— Не, днес не. Уморен съм от дългата езда и предпочитам да си почина. И утре има време за тая работа.

След като се нахрани, Нютън-Флоран, някогашният дервиш, скоро тръгна за стаята си.

Веднага щом се затвори вратата след него, Уил попита с несдържано любопитство:

— Е, мастър, нали след храна щеше да знаеш къде си. Постигнали намерението си?

— Yes — Кимна Олд Файерхенд доволно.

— Behold! Аз слушах напрегнато всяка дума, която оня произнесе, ама не чух ни една сричка, от която да следва, че той познава Кървавия Джак и идва със зли намерения. Каза, че се смъква откъм Санта Фе и се кани да отиде в Тексас. Това е единственото, което изрази за себе си и своите намерения.

— В такъв случай на мен явно е издал повече — усмихна се Олд Файерхенд. — Разгледа ли внимателно човека? Дрехите, оръжията му? Нищо ли не ти направи впечатление?

— Доколкото зная, не!

— Е, колко време горе-долу е било необходимо на Кървавия Джак от неговото отпътуване от Санта Фе до днешния ден?

— Единайсет дена, според мен.

— А колко време от последното потегляне е на път този така наречен Нютън?

— Ти може би знаеш?

— Да. Видя ли ножа му, когато се хранеше? Беше нов, красив с липсата си на ръжда и стоманената си синкавост. Познаваше се, че притежателят му не е ял с него и шест пъти. После, пунгията му бе толкова пълна, че едва ли може да е изпушил три лули от нея.

— Възможно е да пуши малко.

— Напротив, той е заклет пушач. Старата му лула от дърво с жилки, която бе окачил на пояса си, бе толкова нагризана, както се случва само при някой страстен пушач. Огледа ли по-нататък брадата му?

— Да не мислиш, че съм му броил космите?

— Не. Той носи бяла брада, а отделни косми се виждат по горната част на страните му. Той ги е обръснал и сега те са толкова къси, че може да са покарали най-много три дена след бръсненето.

— Egad! Човек може да се поучи от теб.

— Смятам, че този Нютън само преди три дни е бил в някое селище. Това може да е само Силвър сити. И тъй като Силвър сити лежи след Прескът, където пребивава Уолкър, приемам, че Нютън е изпратен от Уолкър, за да се срещне в или край Силвър сити с Кървавия Джак и да му предаде някаква вест. Ти какво мислиш, Сам Хокинс?

Дребният трапер седеше, подсмивайки се, край масата и се радваше на поуките, които Уил, неговият „грийнхорн“, трябваше да преглътне.

— Изцяло съм на твоето мнение, мастър. Най-важно беше да се разбере какво се тъкми да подхване днес тоя Нютън.

— И което вече стана, когато го запитах дали иска да разгледа околността.

— Тогава той каза „не“, предпочете да си почине — намеси се Уил отново.

— Така следователно знам достатъчно.

— И какво пък? Че нападението няма да се състои днес? Ако типовете се канеха да дойдат днес, то Нютън, в случай че принадлежи към тях, щеше да огледа сградата и околността и да им даде после някакъв знак. Значи днес не бива да ги очакваме.

— Аз съм на друго мнение... Как стоят нещата с кожените ви такъми? — обърна се Олд Файерхенд към Уилкинс. — Имате ли ремъци?

— Да, висят в конюшната.

— А сено?

— Малко, тук не расте много трева.

— А вода? После няма да имате възможност да я носите от езерото.

— Имам в подземие то един извор. Монасите, които са строили мисията, не са пропуснали нищо, което би могло да повиши тяхната сигурност... Вижте, денят вече преваля. Бих искал и посещението, което очакваме, да бе също отминало.

— Къде се помещава Нютън?

— Петата врата, отчитано от трапезарията.

— Това е вторият прозорец по каменната стена на постройката. Нали?

— Да. Защо?

— О, само за да добия представа!

— Не трябва ли да ви покажа и на вас стаята, сър?

— Има време. Днес ще останем будни малко по-дълго от обичайното. Та нали имаме толкова много да си разказваме. Тоя Нютън ще бъде повикан и за вечеря, нали?

— Разбира се.

— Предполагам, че след нея той ще се отдалечи за малко. Тогава ще върнете стрелката на този часовник тук, колкото ви кажа. Като дойде после пак, заговорете го веднага настоятелно, та на първо време да не помисли да погледне към часовника.

— А мога ли да узная причината?

— Well, ще я узнаете веднага след като съм се ориентирал вярно в нещата.

С тези думи Олд Файерхенд напусна трапезарията и слезе долу до портата да прегледа приспособлението за затваряне. То се състоеше от две здрави напречни резета, които надали биха могли да бъдат строшени с натиск. После излезе навън и закрачи покрай постройката. Надникна предпазливо зад ъгъла и забеляза Нютън да гледа през прозореца си. Точно под него и по протежение на зидарията растеше гъст шубрак, чудесно подходящ за скривалище.

Олд Файерхенд бе открил достатъчно и се върна в сградата, която преброди във всичките ѝ части, за да се запознае с разположението.

Когато влезе отново в трапезарията, очите на всички присъстващи се отправиха с напрежение към него. Но той се обърна най-напред към младия Роте:

— Мистър, ще имате ли добрината да застанете вън в коридора на пост, за да не ни изненада Нютън?

Синът на лесничея се надигна и изпълни разпореждането на ловеца.

— Well — рече Олд Файерхенд, — чуйте мнението ми, мешърс! Сега не мога наистина да кажа още накъде духа вятърът, но се поогледах навън и установих, че нещата стоят изключително благоприятно за Нютън. За да общува със своя доверител, той изобщо не се нуждае да напуска къщата, а може да го свърши от прозореца си. Да, ако поиска може да вкара цялата банда в къщата, без да се възползва от вратата.

— Имате предвид през прозореца? — попита Уилкинс.

— Именно. И ако той е умен, ще избере тъкмо този път. На мен точно това ще ми е най-приятно, защото по този начин най-лесно бихме могли да ги заловим. Но засега още не си струва да се говори по тоя въпрос. Трябва първо да изчакаме, докато Нютън установи връзка с Кървавия Джак.

— Кога би могло да стане това?

— Във всеки случай не преди да се е стъмнило. Тогава ще го подслушам.

— Подслушате? Къде?

— Вън, под неговия прозорец. Там има достатъчно храсти за отлично скривалище.

— А какво имаше предвид преди малко с часовника? — взе отново думата Сам.

— Това бе само едно хрумване от моя страна. Смятам, че Нютън ще се уговори с предводителя за точния момент на нападението. И докато той е подведен от нагласения часовник, аз ще ги посрещна вместо него.

— Представям си го. Толкова умно и хитро наистина, като че Сам Хокинс е измъдрил идеята, хи-хи-хи-хи! Ами кой ще гушне в обятията си милите нехранимайковци?

— Ти и аз, най-много още Пъргавия елен. Останалите трябва да задържат Нютън в разговор, та нещо да не се усъмни.

Срещу това другите сега се възпротивиха, особено Дик Стоун и Уил Паркър, които също искаха да участват в играта, ала Олд Файерхенд успя да ги вразуми.

Междувременно се бе стъмнило. В трапезарията бе запалена свещ и после донесени за вечеря големи късове печено месо.

Олд Файерхенд изчака, докато се появи и Нютън и се отдалечи под някакъв претекст. Той излезе пред къщата и се отправи към прозореца на съгледвача. Не непосредствено под него, а малко встрани отрязва от храстите избуялите досами зида клони. По този начин възникна празно пространство за едно удобно скривалище. Отрязаните клони отстрани така, че да не бъдат забелязани от някой неканен. После се върна в сградата и се присъедини към останалите сътрапезници.

Той се намираше във весело, макар и малко принудено настроение. Та нали винаги е неприятно да си задължен да общуваш с някой човек, за когото хората имат лошо мнение.

Въздухът имаше достъп През лишените от стъкла прозорци и се долавяха всички шумове на нощната природа. Много скоро Олд Файерхенд забеляза у Нютън едно потискано с мъка беспокойствие. Това бе сигурен признак, че той сега очаква някого и скоро ще се отдалечи. Но преди това стане, ловецът трябваше да бъде в своето скривалище, тъй като иначе Нютън можеше да го забележи от прозореца си. Той излезе.

Сега, когато вечерта се бе спуснала и враговете много вероятно се намираха наблизо, портата не можеше да бъде оставена отворена. Ето защо Олд Файерхенд взе със себе си старата индианка и я

инструктира да заключи след него и да чака, докато ѝ почука. После се промъкна зад ъгъла, разбута вейките и седна до зида в празнината на храсталака.

И това стана точно навреме. Не мина много и той долови високото, звучно крякане на една волска жаба. Обученото ухо на Олд Файерхенд веднага разпозна, че звукът идва от човешко гърло. Любопитен какво ще отвърне Нютън, той погледна нагоре. С глас онзи не биваше да дава отговор, понеже лесно би могъл да привлече нечие внимание.

Правилно бе предположил Олд Файерхенд. Квакането прозвуча за втори път и в отговор горе на прозореца лумна едно светкавично пламъче, като че бе запалено малко количество барут.

С това Нютън бе показал къде се намира.

След броени секунди приближи крадешком някаква тъмна фигура и се вмъкна точно под прозореца в шубрака, за да има укритие.

Мъжът застана така, че Олд Файерхенд почти можеше да го улови за крака.

— Пет! — изшептя онзи.

— Кой е? — попита Нютън.

— Джак лично. Как стоят нещата?

— Добре и недобре, както ги възприеме човек.

— В какъв смисъл?

— Добре — понеже няма защо да се опасяваме от индианци, и недобре — понеже са пристигнали бели ловци.

— Колко на брой?

— Шестима с две жени.

— Познати имена?

— Да, Сам Хокинс с неговите приятели.

— Отлично! Дяволски ми е приятно! Тук мога най-сетне да си разчистя сметките с обесника!... Кой още?

— Един непознат, когото аз обаче от по-рано познавам. После другите четирима, за които надали ще ти дойде на акъла: немският лесничей Роте със сина, жена си и балдъзата.

— 's death! Възможно ли е?

— Сам Хокинс ги е срещнал и ги е взел със себе си насам. Защо, не знам.

— Зад тая работа сигурно се крие някаква шмекерия срещу нас.

— Може би не. Иначе щях да я забележа. Всички те са нищо неподозиращи.

— Да се надяваме. Кой още е тук?

— Гълъбицата, баща ѝ и една дърта индианка като вратарка.

— Много хубаво. Способни сте да се справим с тях. Добре че пратих теб! Ако беше дошъл някой друг, тия проклети горски и лесничей щяха да го разпознаят и заловят. Можеш ли да отвориш портата?

— Не. Ще обърне внимание. По-добре да се покатерите и вмъкнете през моя прозорец. Когато сте вече в стаята ми, аз ще отида при онези типове и ще застана така, че да не могат да грабнат пушките си.

— Съгласен. Вече се радвам на дребосъка Сам и двамата сухари. Те са тези, които искаха навремето да ни замъкнат до въжето... И кога да се започне патакламата?

— Ти кога мислиш?

— Само не прекалено късно. Иначе тристата марикопи, заради които те прати Уолкър, биха могли да ни изпреварят. Те искат да нападнат Гълъбицата на вековната гора и да я отведат на кола на мъченията, като задигнат струпаните тук съкровища на команчите и апачите. Ако се разбързат могат още утре по пладне да са тук. Дотогава ние трябва да сме си свършили цялата работа. Не се ли заговори за намиращите се тук съкровища?

— Нито думица.

— Те няма да искат да ги издадат, ама ще им изтръгвам пръстите един по един, додето признаят. Не можем да чакаме по-дълго от полунощ.

— Добре! Точно в дванайсет часа ще бъда тук на прозореца.

— Дотогава опитай да останеш при тях, та да са събрани мирно и кротко на едно място. Така най-добре ще съумеем да ги изненадаме. Но ако всеки си иде в килията и вземе оръжията със себе си, работата ще се утежни. Наистина, ако пък си в стаята, няма да можеш да се ориентираш по звездите кога е полунощ.

— Това не ми е и нужно. Там, където седим, има един стар дървен часовник. Така че няма как да сбъркам.

— В такъв случай свършихме. Или имаш още нещо да кажеш?

— Не...или напротив...да, тъкмо най-главното. Знаеш ли кой е Бащата на Гълъбицата? Дали пък не е оня, с когото вече си си имал работа? Казва се Уилкинс.

— Zounds! Да не би от Уилкинсфийлд?

— Това не знам. Подразбрах само от няколко непредпазливи думи, че трябвало да бяга заради някакъв акт на отмъщение, и дълго време търсел някого си тук из Запада.

— Luck-a-day! Той е! Е, радвай се, старче! Уловът, който ще направим тук, ще бъде по-добър и по-ценен, отколкото си мислех. За сигурност остани още известно време при прозореца и внимавай дали нещо няма да се размърда. След десет минути ще наподобя квакането на жабата. Отговориш ли ми с барута, значи всичко е наред, не ми ли отговориш, значи има опасност.

Олд Файерхенд трябваше да побърза, за да стигне по-рано от Нютън в стаята. Той бе достатъчно ловък да излезе без ни най-малък шум от скривалището. После запълзя, проснал се на земята, край зида и храсталака. Едва когато стигна зад ъгъла, се изправи.

При вратата стоеше една висока фигура.

— Моят брат подслушва — прошепна чакащият. — Чу ли той думите на мерзавеца?

— Да.

— Винету ги проследи дотук и ще отиде с Олд Файерхенд в постройката. Нека белият ми брат ме води!

— Да, ще те заведе в стаята, в която се намира Пъргавия елен. Нютън не бива и теб да види.

Вождът кимна почти незабележимо.

Това бе значи Винету, главатарят на апачите, чието име се споменаваше навсякъде — край лагерния огън и в салона, в къщата на бедняка и палата на богаташа, и около чиято личност бе сплетен дълъг венец от легенди за несравними, славни дела.

Индианката отвори и очите ѝ просветнаха, когато видя великия червен воин.

Винету остави на нея да му покаже стаята на Пъргавия елен. Олд Файерхенд се отправи към трапезарията.

— Часовникът един час назад! — даде наставление на Уилкинс с влизането си.

— Е? — попита Сам любопитно.

— Всичко е наред.
— Нападението?
— В полунощ.
— Уговорката ни си остава?
— Да, ти идваш с мен, за да посрещнем негодяите. Всичко ще протече бързо, защото и Винету дойде!
— Винету?
Думата легна на всички устни.
— Тихо! — повели Олд Файерхенд. — Нютън ще се върне всеки момент.

Едва го бе изрекъл и отвън прозвуча крякът на волската жаба, а минута-две по-късно влезе и Нютън. Той не погледна веднага към часовника и не разбра следователно, че е с един час по-назад от преди малко, когато напусна помещението.

Сега последва една от онези вечери, добре познати на ловеца край лагерния огън, на фермера в блокхауса и обитателите на самотното поселище. Колкото и затворени и мълчаливи да са станали хората на прерията и саваната от монотонността на своя живот, толкова те се оживяват, когато съдбата ги събере набързо край огъня или грубо скованата маса. После се разказва ли разказва и мъжете, които инак още при заник слънце се увиват в завивките си да спят, често виждат сивкавите утринни зари да плъзват по източния небосклон, преди да са съумели да се откъснат от спомена за собственото или чуждото приключение.

Какви ли не ловни истории бяха разправени. Времето летеше. Когато часовникът показваше пет минути преди единадесет и следователно бе точно толкова преди дванадесет, Олд Файерхенд стана с един къс поглед към Сам и излезе. След известно време дребният трапер го последва, без тръгването му да направи впечатление на Нютън. Те слязоха долу в двора, където Винету вече чакаше с Пъргавия елен.

Апачът подаде мълчаливо ръка на Сам — при тези мъже друг поздрав не беше необходим.

— Бушхедърсите ще дойдат значи през прозореца — каза Сам Хокинс. — Как ще си разпределим работата?

Винету не отвърна. Никакъв мускул не трепна по неговото благородно, бронзово лице.

— Пъргавия елен се погрижи за ремъци и запушалки за устата — отговори вместо него младият индианец. — Всичко ще мине много бързо. Моят велик брат Огнената ръка ще бъде на прозореца; Винету ще посреща всеки, който се изкачи; Сам Хокинс и Пъргавия елен ще го връзват и веднага отнасят в съседното помещение.

— Well! — подкани Олд Файерхенд. — Няма време за губене.

---

[1] вапити — канадски елен (Б. нем. изд.) ↑

[2] По-големи подробности за съдбата на Олд Файерхенд вж. Карл Май, „Винету II“ (Б. нем. изд.) ↑

[3] Лата налгут — Силната ръка (Б. а.) ↑

[4] Птиче, Ястребово, Лешоядово гнездо (Б. пр.) ↑

[5] Damn! (англ.) — Проклятие! (Б. пр.) ↑

[6] Орлово гнездо (Б. пр.) ↑

4. ОЩЕ ЕДИН СЪЮЗНИК — ВИНЕТУ

Безшумно се промъкнаха горе в стаята на Нютън. Срещуположната врата бе предвидливо отворена още отсега, после зачакаха.

След късо време Винету надигна глава.

— Пет! — прозвуча тихо отвън.

Олд Файерхенд надникна. Долу стоеше някакъв мъж.

— Всичко ли е наред?

— Всичко.

Второ „пет“ назад и една върволица от безшумни сенки залъкатуши насам.

— Спусни ласото! — заповяда Кървавия Джак.

Олд Файерхенд спусна своето, изтегли три други и ги върза за една кука в зида. Четирите ремъка бяха достатъчно здрави за катеренето.

Първ пристигна Кървавия Джак и се метна ловко на перваза на прозореца.

Той изшетпя доволен:

— Това е първата крачка към златото и отмъщението!

С тези думи скочи в черната като катран стая. Още преди нищо неподозиращият Джак да се е обърнал, Олд Файерхенд склучи ръце около гърлото му, така че смъртно уплашеният разбойник разтвори наистина широко уста, ала не съумя никакъв звук да издаде. Един парцал зад зъбите, по един ремък около ръцете и краката — всичко това за тези четирима мъже бе работа за няколко мига. Джак вече лежеше вързан в другата стая, преди да се е покатерил вторият. По същия начин бяха посрещнати всички, освен последния. Никой не бе взел пушката със себе си. Сега последният подвикна отдолу с приглушен глас:

— Първо пушките!... Ще ги вържа с ласото наедно.

Оръжията бяха изтеглени, сетне ги последва и този мъж, комуто провървя като на останалите.

Пъргавия елен донесе една свещ, за да могат да огледат пленниците.

Кървавия Джак държеше очите си отворени и разглеждаше с ярост четиримата мъже.

— Аз съм Олд Файерхенд — каза ловецът спокойно, — а тук стоят Винету и Сам Хокинс. С вас ще се отнесем точно така, както вие се канехте да се отнесете с обитателите на този дом. Съдбата ви е решена. Ние няма да ви убием, наистина, но ще ви дадем в ръцете на приближаващите марикопи.

Кървавия Джак трепна. Затвори очи — не искаше повече нищо да вижда.

Олд Файерхенд предостави пленниците на надзора на другите трима и се отдалечи. Когато се върна при компанията, беше малко след единайсет и половина — само половин час значи им бе необходим, за да заловят с изненада престъпниците.

Разпитван през това време за преживелиците си в Турция, Нютън бе разказвал каквото му бе дошло на ума и каквото бе намерил за добре. Тъкмо разправяше за разните необикновени запознанства, които бил направил, когато Олд Файерхенд се върна.

— Мастър Нютън — прекъсна го на думата ловецът, — запознавал ли сте се там и с чужденци?

— С мнозина.

— Може би с един сър Дейвид Линдсей?

— Линд...сей! — заекна онзи. — Не.

— С един Норман ефенди и един Валерт ефенди?

— Също не.

— Познат ли ви е някой си там Ибрахим бей?

— Чувал съм името му.

Бледнината на лицето му се промени в палеща червенина.

— Или някакви си Закума и Чита?

— Назовават само имена, сър — каза той със спазматичен опит да се овладее, — който не познавам.

— О, искам само да ви кажа, че от дервиша до прерийния ловец е налице гигантски скок, какъвто навярно никога в живота не е бил извършван!

— Дер...виш?

— Хайде стига вече, приятелче! Ти също така добре като мен знаеш, че си се числил към Виещите дервиши. Знам всичките ти дела и само не мога да проумея как си се измъкнал от Тунис, където си бил обвинен в опит за убийство на Мохамед ес Садок!

Нютън видя сега спасението си единствено в наглостта.

— 's death! — изрева той. — Това е вече прекалено! Бил съм дервиш и убиец? Мастър Уинтер, ако още веднъж ми го кажеш, ще си имаш работа с мен!

— О-о, аз вече си имам работа с теб и бързо-бързо ще приключа! Мастър Уилкинс, имайте добрината да доведете другия ваш гост! Знаете кого.

Херман естествено се бе държал в готовност и веднага бе на мястото. Очите на някогашният камердинер и дервиш се спряха на него вторачени и уголемени. Той разпери ръце пред себе си.

— Diable!^[1] Валерт ефенди!

Херман не трепна с мигла. Измери го с един безкрайно презрителен поглед.

— Мерзавец!

Това бе всичко, което каза. После седна при другите.

— Е-е — ухили се Олд Файерхенд, — какво ще кажеш сега? Все още ли ще отричаш? Но нека премълчим турските ти приключения и поговорим по-напред за тукашните ти.

— Ето че любопитството ми се възбужда! — надсмя се Нютън. — Не зная за какви приключения би могло да става дума!

Един копнеещ поглед потърси стария дървен часовник.

— Нима? Е, та нали едно много вълнуващо трябва да преживеем точно в дванайсет часа! Остават само още десет минути. Значи е настанало време да отидеш в стаята си и да пуснеш Кървавия Джак и хората му да се качат.

— Лъжа! — изкряска оня. Той видя да се руши надеждата му в Джак и неговите другари. Не ще и съмнение, че всичко бе издадено. Неговото единствено избавление се криеше в бягството, за което в краен случай щеше да си пробие път с ножа.

Олд Файерхенд понечи да му застана на пътя, ала забеляза, че вратата бе леко открената и през процепа проблясваше едно око. Нютън-Флоран не можеше да избяга.

— Той нарече това лъжа! — обади се Уил Паркър. — Мастър Файерхенд, докажи му, че е вярно!

— Преди малко не се ли показва през прозореца да обсъдиш с Кървавия Джак целия план? Аз седях съвсем наблизко и чух...

Беше прекъснат. Нютън до момента не знаеше, че този, когото той познаваше под името Уинтер, носи на Запада прозвището Олд Файерхенд. За този мъж той бе чувал вече твърде много, за да не се страхува сега от най-лошото. Ето защо направи внезапен страничен скок да се добере до изхода, ала тутакси отскочи обратно.

Винету бе влязъл бързо и държеше срещу него проблясващото острие на ножа си, без дума да каже. А Олд Файерхенд улови с такава сила китката на Нютън, че спя нададе болезнен крясък и изтърва извадения нож.

— Негоднико, нима още ще отричаш? — обърна се грубо той към него.

— Аз съм невинен!

Той разчиташе, че след като не е при прозореца, то и съучастниците му няма да се качат, а оттам и никой нищо не би могъл да докаже срещу него.

— Е, нека осветим по-отблизо твоята невинност. Мастър Стоун, я имай добрината да му увиеш така ласото около тялото, че да не може да си помръдне ръцете!

— С удоволствие, сър!

Нютън повдигна напразен протест срещу тези обноски.

— Сега го вземете с вас и последвайте Винету! — обърна се Олд Файерхенд към другите. — Той ще ви заведе там, където доказателството за вината е ясно като бял ден.

— Винету! — възкликна удивено Уилкинс.

— Винету! — прозвуча почтително от устата на немските заселници.

— Да, мешърс, вие имате голямото щастие да се запознаете с най-прочутия вожд на Запада.

Има хора, които още в първия миг на срещата ни правят дълбоко, неизличително впечатление. Такъв мъж беше и Винету.

Той носеше оцавена в бяло и украсена с червена индианска везба ловна риза. Легинсите му бяха изработени от същата материя и снабдени с гъсти ресни от коса. Краката му бяха обути в гарнирани с

перли и украсени с игличките на бодливо свинче мокасини. На врата си носеше скъпоценна лула на мира и трикатна огърлица от ноктите на сива мечка. Около хълбоците си бе увил като пояс ценно одеяло. От него надничаха ръкохватките на два револвера и ловен нож. Главата му беше непокрита. Дългата, гъста синьо-черна коса бе подредена в шлемовиден кичур с вплетена в него кожа от гърмяща змия. Никакво перо не красеше тази прическа и въпреки това човек още от пръв поглед си казваше, че този индианец трябва да е вожд и то не обикновен. Лявата ръка държеше цевта на пушка, чиито дървени части бяха гъсто обковани със сребърни гвоздеи. Това беше Сребърната карабина — тема на разговор край хиляди лагерни огньове.

Когато Винету видя, че всички присъстващи са насочили вниманието си към него, подаде дружелюбно, но мълчаливо всекиму ръка. Само когато я протегна на Дик и Уил, по сериозното му лице пробяга закачлива искрица.

— Много луни минаха, откак Винету не е виждал двамата Итзех. Той се радва, че неговият път го събра отново с тях.

Двамата дълги уестмани бяха видимо поласкани от тези слова. Но те не бяха така добре запознати с апаческото наречие, че да разберат думата „итзех“. Ето защо Уил Паркър се обърна към Олд Файерхенд.

— Итзех? Тази дума не ни е известна. Какво означава?

Ловецът се засмя.

— Итзех означава „дърветата“. Погледни се, мастър Паркър, и веднага ще ти стане ясно защо ви наричат така местните апачи.

— Egad! Хич и не го знаехме. Какво ще кажеш по въпроса, Дик?

По физиономията на Дик Стоун се изписа самочувствие.

— Щом така ни наричат, значи трябва да сме много прочути типове!

— Е, ще ви кажа откровено, че вие двамата сте по-прочути, отколкото може би си мислите.

— Хи-хи-хи-хи! — даде да се чуе из един път Сам Хокинс откъм вратата. — Дърветата! Нека бъда на мястото излапан от някой кун^[2], ако това не е най-доброто име, което някога съм чувал, ако не се лъжа!

— Мълчи, стара кукумявко! — сгълча го Уил Паркър. — Не ни ядосвай! Ние барем си имаме бойно име — Дървета ли, Криваци ли! Или Томахоци! Можеш ли ти да заявиш същото?

— Я стига с вашето бойно име! Като го чуя и съзерцавам същевременно фигурите ви, ми се дощява от мъка и състрадание да зароня горчиви сълзи.

— Де, де, мастър Хокинс! — притече се Олд Файерхенд на двамата дългучи. — Само не се надувай толкоз! Иначе ще проявя неделикатност и ще издам какво красиво име са ти прикачили чирикахуасите.

— Какво? И Сам ли има име? — провикна се Уил Паркър. — Вади го наяве!

— Well! Ние трябва да го знаем — изрази съгласие Дик Стоун. — Казвай го, мастър Огнена ръка, иначе ще те нарека пъзльо, който не смее нито даже бойното име на своя приятел Сам Хокинс да изрече!

— Е, след като бълваш такива люти закани — подсмихна се Олд Файерхенд, — наистина ще трябва да ви сторя хатъра.

— И? — попита Уил напрегнато.

— Как се казва Сам? — зачу се и Дик.

— Някоя почетна титла ли е? — завикаха другите.

— No. Вашият приятел е наречен от чирикахуасите „Чи-коне“.

— Чи-коне? — запита Уил, поклащайки глава. — Откак съм жив не съм чувал тази дума.

— Well, не се и съмнявам. Тя също е апаческа.

— И означава?

— Нещо като „Светеция нос“.

Двамата дангалаци избухнаха в злорад, гръмък кикот. Сам посегна към носа, като да провери дали той си заслужава името. Движението беше неволно, но тъкмо затова отпуши и у останалите един бурен смях.

В културните среди е невъзможно човек да се присмива на телесните недъзи на някой друг; в Дивия запад пък се срещат калени на ветрове и бури, яки хора, които и устни не бяха разтеглили при някой тънък виц. Тук всичко е откровено до грубост, нищо не се взема на сръдня, при предпоставката, разбира се, че не идва от устата на някой неприятен човек. Всеки тук на драго сърце се присмива на самия себе си.

Така и сега. Гъсталакът, зад който се предполагаше, че се намира устата на дребния трапер, се разтвори за широко ухилване.

— Проклети типове, тези апачи! — изръмжа той. — Впрочем в Дивия запад един добър нос е най-важното. А вие, грийнбекс^[3], не се хилете! — обърна се към лесничея и сина му. — Вие от всички наистина имате най-малко основание за това. Защото изобщо никога няма да стигнете до някаква известност — нито заради изрядността на своите носове, нито заради умениято си да губите завивки и долари! Запитайте вашите лейдис дали Сам Хокинс няма право, ако не се лъжа!

Тези думи само увеличиха веселието.

Тръгнаха със смях под водачеството на Винету към пленниците, пазени от Пъргавия елен.

Кървавия Джак и хората ум в никой случай не се намираха в положение за завиждане. Според правото на саваната те не можеха да очакват нищо друго освен смърт, която, както трябваше да си кажат, многократно бяха заслужили.

Сам Хокинс се обърна към Уилкинс.

— Тази негодяи са във вашия дом, вас искаха да нападнат. Вие следователно сте първият, който трябва да определи какво ще става с тях.

Уилкинс погледна към Олд Файерхенд.

— Вие какво ще кажете, сър?

— Моето мнение е да не прибързвате. Няма ли тук някое помещение, в което можем да пазим тези типове?

— О, няколко! За строителите на мисията всички индианци са били врагове. Те трябвало да бъдат готови за битка и отбрана и са се погрижили за затворнически килии, които и до днес все още се намират в добро състояние. Разположени са долу в подземие.

— Това е добре. Там ще подслоним тези достопочтени господа. Но един от тях ще отделим — към него предявявам претенции аз.

— Имате предвид Нютън?

— Да. Не ви ли се намира някоя по-специална килия за него?

— Можете да получите най-различни помещения — малки, големи, високи, ниски, сухи, влажни, изцяло според угодата ви.

— Е — намеси се Сам, — чак удобства няма да създаваме на мешърс. Вземаме най-ниския и най-влажния зимник. Те искаха да ни разгреят, а ние в замяна ще ги поохладим. Пък що се отнася до продоволствието, предполагам да им даваме стриди, трюфели, индиански птичи гнезда и шампанско, колкото им сърце пожелае, хи-

хи-хи-хи! Но преди туй ми се иска да разменя някоя приказка с тоя Джак.

Сам Хокинс се наведе и извади парцала от устата на Кърлавия Джак.

— Познаваш ли ме?

Джак не отговори.

— Слушай какво, свикнал съм, когато питам да получавам отговор! Не го ли дадеш, имам едно средственце, което ще ти развърже езика. Отговаряй значи! Познаваш ли ме?

Сам откопча ласото от хълбока и го наката няколко пъти.

— Да — отвърна Джак бързо.

— Много добре. И кой съм?

— Сам Хокинс — процеди онзи.

— Да, а тези двама господа са Дик Стоун и Уил Паркър — едно старо, добро познанство от Уилкинсфийлд, а? За да задигнете съкровищата ли сте дошли по тия места?

— Не. Ние сега сме честни хора и искахме само да помолим за подслон.

— И всички дружно се вмъкнахте през прозореца? Хубава молба за подслон! И сега сте били честни хора? Чудно! Какво ли ще каже лесничият Роте за тая работа!

— Това бе само една шега, която си направихме с него.

— Охо, шега! — Извика Роте разгневено. — Обрича ли човек на шега хора на гладна смърт? Взема ли им на шега парите и цялото имущество? Щом като било шега, добре, тогава нека и ние гледаме на наказанието, което няма да ви се размине, като на шега! Впрочем не бива да мислиш, че съм само случайно тук. На Олд Файерхенд беше известно вашето убежище и той ни го съобщи. Ние отидохме в долината при колите, изгорихме ги и намерихме и парите до лявото задно колело на предния фургон!

— Поврага! — изплъзна се от Кърлавия Джак.

— Да, а двамата пазачи, които бяхте оставили там, си получиха наказанието. После препуснахме насам, за да отпразнуваме повторната си среща с теб. Надявам се, си заплепен от нея.

— Е, за заплеляването вече аз ще се погрижа — подхвърли Сам. — Как стоят всъщност нещата, мастър Джак, дали не ти е известен някой, който се нарича Уолкър? В Прескът живеел?

— Не го познавам.

— Не го познаваш, пък си посрещнал пратеник от негова страна?
Странна работа!

— Не знам за никакъв пратеник.

— Тоя мастър Нютън не е бил изпратен от него при теб?

— Не.

— Е, ние го знаем по-добре. По тоя начин само си влошаваш положението... Какво ще правим, мастър Уилкинс, ще ги окошарим ли за известно време, та да могат да поразмислят и станат по-общителни, или не?

— Да — отговори Олд Файерхенд вместо Уилкинс. — Но преди това бих желал да поогледам килиите.

Уилкинс донесе свещ и ключове и поведе ловеца към подземията. Там долу имаше — отделени със здрава врата — няколко различни по височина и големина помещения, чиито стени се състояха изцяло от квадрати^[4], а обкованите с желязо врати правеха всеки опит за бягство невъзможен.

Най-ниското от тези помещения беше направо дупка. Човек можеше вътре само да седи.

— Тук ще тикнем Нютън — определи Олд Файерхенд. — По отношение него ви препоръчвам най-голяма строгост и бдителност. Той в никой случай не бива да ни се изплъзне. А сега нататък! Някое помещение за останалите.

Уилкинс отключи няколко врати и ловецът проучи сводестите килии. Те бяха далеч над човешки бой високи и не предлагаха нищо друго, освен голи зидове. При светлината на свещта той забеляза в средата на потона един отвор.

— Онова отверстие отдушникът ли е?

— Да, но то има и друга цел. Води до едно малко помещение в приземния етаж и е затулено с камък. Повдигне ли го човек и сложи ухо на отвора, чува всяка дума, която бива изречена тук.

— Това е от голямо предимство. Така лесно можем да узнаем онова, което те иначе ще премълчат. Аз исках всъщност Нютън да бъде пазен отделно, ала за мен преди всичко е важно да измъкна къде и как мога да открия Уолкър, който го е пратил. Съберем ли Нютън заедно с другите, те ще заговорят за това и ние ще го чуем. Така че нека бъде заключен тук с тях. За да не могат да отгатнат къде се намират, ще ги

доведем със завързани очи. Но после и подслушвачът вече трябва да е залегнал горе при отвора. Ще изпратят там дългия Дик.

Отправиха се отново нагоре;. Там завариха Сам още да разпитва пленниците. Той тъкмо искаше да узнае къде се намират конете им, ала те упорито мълчаха.

Винету, който до този момент дума повече не бе изрекъл, сложи ръка на рамото на Сам Хокинс.

— Нека моят брат щади гласа си — каза той с едва доловима усмивка. — Винету беше след тях и знае всичко. Те оставиха един мъж с конете при четирите кедъра, които се извисяват от другата страна на скалистия пояс...

Дик Стоун бе изпратен на неговия подслушвателен пост. Той отстрани камъка, просна се с цял ръст на пода и доближи ухо до отвора. После бушхедърсите бяха отведени в сводестото помещение и заключени.

Не след дълго Уил Паркър доведе животните на пленниците заедно с оставения за пазач мъж. Затвориха го при другите.

Със залавянето на Кървавия Джак и съучастниците му Уилкинс вече си мислеше, че всяка опасност е отминала. Ето защо се изплаши немалко, когато чу от Олд Файерхенд, че към тях напредват триста индианци марикопи.

— Какви са им намеренията? — попита Сам Хокинс.

— Искат две неща. Първо, планират нападение срещу Гълъбицата на вековната гора и второ, хвърлили са око на съкровищата, намиращи се при Синята вода... впрочем — прекъсна се той-много се говори за тези съкровища, мистър Уилкинс. Има ли всъщност нещо вярно в това?

— Хората много се заблуждават — отговори уклончиво Уилкинс.

— Е, тогава червенокожите господа нека дойдат и си вземат това, което тук не съществува.

Винету повдигна чело.

— Марикопите са изпъзели като плъхове от дупките си, но Винету ще ги отблъсне без усилие. Той ще язди срещу тях, за да открие техния лагер. Та нали е лесно да се прецени по коя линия ще се появят враговете, които живеят по северния бряг на Рио Хила. Ние се намираме източно от главното течение на Хила и аз мисля, че марикопите ще се придържат към северната страна на реката. Но по

този маршрут на пътя им лежи Силвър сити, където те не бива да се показват.

— Тогава пък биха стигнали до форт Уест, където веднага ще им светят маслото — намеси се Сам Хокинс.

— Толкова далеч те естествено няма да отидат. Ще оставят форта вляво и ще яздят между него и заселището.

— От устата на Кървавия Джак дочух, че марикопите можели да бъдат тук още утре по обяд — отбеляза Олд Файерхенд. — Те значи са отдалечени на не повече от един ден преход. Биха ли лагерували нейде наблизо, мастър Сам?

— Няма и през ум да им мине.

— Или в близост до Силвър сити и форт Уест?

— Определено не. Те бивакуват зад тях.

— И кога ще преминат между двете селища?

— Днес, след като се стъмни. Трябва да кажем „днес“, защото вече минава полунощ.

— Изцяло съм на твоето мнение. Следователно до това време те ще останат да лежат зад линията, прекарана от Силвър сити до форт Уест. Позната ли ти е местността, мастър Сам?

— Горе-долу, ако не се лъжа.

— Не прави ли Хила зад Силвър сити един значителен завой от юг на запад? Там тя е плитка и тясна и лесно може да се премине на кон. Водата едва стига до тялото на животното. Земята, заключена в този завой, е покрита с девствена гора. По брега расте тръстика и непроходим гъсталак, между това трева, достатъчна за много коне. Там ще се спрели червенокожите.

— Good luck, няма по-добре скривалище за тях от онова място! Сред гората, скрита отпред от реката, те са сигурни като в скута на Авраам. Там и нийде другаде трябва да се търсят и открият. Налага се някой да отиде и види къде сме. Кой?

— Винету — каза вождът спокойно.

— И аз! — рече Сам.

— Винету ще язди сам. Ако Сам Хокинс също има желание да отиде и поразузнае, може да го стори. Нека Огнената ръка го придружи!

— Ами аз! — намеси се Уил Паркър. — Да не би да трябва да остана тук?.

— Да — определи Сам. — Не е нужно половината свят да се разтърчи заедно с нас. Грижи се, дългуч! Ти имаш задачата да пазиш мисията и бдиш над Гълъбицата на вековната гора.

Тогава пък младият апач направи жест на отказ.

— Пъргавият елен закриля Гълъбицата. Той не се нуждае от втори.

От тези думи прозвуча нещо като ревност.

— Приближават много врагове — каза Винету със своя благозвучен глас — и една ръка за закрила не е достатъчна. Нека белите приятели пазят къщата. Винету сега потегля. Той ще язди на север, за да стигне покрай форт Уест на марикопите в гръб.

— В такъв случай ние двамата ще се насочим на юг — отбеляза Олд Файерхенд. — Ще яздим край Силвър сити и ще се явим на индианците в гръб от другата страна. Там може би ще се срещнем с Винету.

— Хау!

Само тази дума произнесе апачът. В следващия миг беше изчезнал от стаята.

Това индианско „хау“ е общо за почти всички племена и има различно значение. Най-често обаче се използва като потвърждение, като: „Уговорено!“, „Решено!“

Сам се обърна към Олд Файерхенд:

— Кога тръгваме?

— Сега още не. Трябва първо да сляза до Дик. Впрочем нека мастър Уилкинс ти даде някой добър кон от своите, защото твоето муле сигурно е уморено.

— Моята Мери уморена? В такъв случай лошо я познавате. Тя като нищо може да излезе насреща на твой породист жребец, ако не се лъжа.

Олд Файерхенд завари Дик проснат по корем в партерната стая и с ухо над отвора в пода. Виждайки ловеца да влиза, той положи камъка върху дупката и се надигна.

— Проклетата задача! — изруга шепнешком. — Да не би да трябва цяла нощ да клеча така?

— Не, мастър Дик. Такова нещо не искам. Какво става... говориха ли нехранимайковците?

— Само тихо. Мислеха, че някой е останал вън при вратата да ги подслушва. Едва когато бе вкаран последния, разбраха, че Уилкинс си е тръгнал и започнаха да говорят по-високо. Но нищо важно. Тъкмо сега оня, който се нарече Нютън, подхвана дума за Турция.

— Трябва да го чуя.

Олд Файерхенд легна на земята и се заслуша. Но разговорът беше взел вече друго направление.

— Поне теб да не бяха спипали! — чу той гласа на Нютън-Флоран. — Тогава можеше да препуснеш до Прескът и да доведеш Уолкър да ни отърве!

— Вероятно изобщо нямаше да го открия!

Говорещият, както изглежда, бе пазачът на конете.

— Естествено той там не се нарича Уолкър. Казва се Зенърт и живее в един котадж^[5] в Сиера Приета.

— Та това не е Прескът!

— Не. Човек има да язди дотам още четири часа. Но в тая страна не се държи такава точна сметка. Освен това всеки кръчмар би те насочил към него. А сега ми разкажи как стана, че те уловиха като хвойнов дрозд^[6]!

Това самият Олд Файерхенд знаеше най-добре. Нямаше нужда да го чува. Ето защо напусна подслушвателния си пост — минутата, която прекара при отдушника, се бе отплатила богато.

Той сложи камъка върху отвора и се отдалечи с Дик да потърси Сам Хокинс. Дребният трапер вече оседлаваше в двора своята Мери.

Когато потегляха, Уилкинс дойде да се сбогува и да им благодари.

— Не си заслужава да се говори — рече Сам. — Докато не се върнем, за вас опасност няма, ако не се лъжа.

— Благодаря, сър! Впрочем аз разчитам малко и на самия себе си. Веднага щом тръгнете, ще пусна водата и до обяд при езерото ще са се събрали поне сто опитни войни на чирикахуа.

— Не допускайте да бъдат видени, а ги приберете в къщата! Защото марикопите също не са глупави глави и ще пратят съгледвачи!

---

[1] Diable! (фр.) — По дяволите! (Б. пр.) ↑

[2] кун — съкращение от ракун — миеща мечка (Б. пр.) ↑

[3] игра на думи. На разговорен американски думата означава пари, но буквално зелени гърбове. (Б. пр.) ↑

[4] квадер (стар.) — дялан камък (Б. пр.) ↑

[5] котадж (англ. cottage) — извънградска къща (Б. пр.) ↑

[6] *turdus pilaris* (Б. пр.) ↑

5. ПРИ МАРИКОПИТЕ

Утрото се сипваше и когато Олд Файерхенд и Сам Хокинс се бяха спуснали по клисурата и пред тях се ширна равнината, денят напълно настъпи.

Яздеха все на юг, за да опишат една широка дъга. След два часа Силвър сити им остана отдясно и те завиха на запад, после вече обратно на север, докато се натъкнаха на реката. Олд Файерхенд вкара коня си с един дързък скок във водата и спря едва на другия бряг. Сам Хокинс го последва незабавно със своята Мери.

— Ако не съм се заблудил в сметките си — рече Олд Файерхенд, — червенокожите вече не може да са далеч. Така че нека слезем от животните и ги скрием в този удобен храсталак!

Той разбута шубрака, поведе коня си вътре и го върза. Сам последва примера му. След като всички следи бяха заличени, Олд Файерхенд закрачи напред — все покрай реката и през храстите. Грижливо отбягваха да оставят следи. Траперът тъкмо разделяше два храста, за да продължи, ала изведнъж се дръпна рязко назад и остави клонките да се плъзнат нагоре.

— Какво има? — попита Сам.

— Индсмани.

Двамата клекнаха да се огледат през храста. Реката тук се врязваше в брега. До самия бряг, но от другата страна на заливчето, седяха поне дузина червенокожи. Те не клечаха вкупом, а в една линия край водата, и с всеотдайност се посвещаваха на благородния занаят въдичарство. Лицата им бяха изрисувани с цветовете на войната и от тях Олд Файерхенд разпозна, че наистина се касае за марикопи. Те са родствена част от индианците юма и са извънредно войнствено племе.

— Well, знам къде съм. — прошепна Огнената ръка на спътника си. — Индсманите изглежда бивакуват точно зад този залив. Ако искаме да стигнем незабелязано до тях, трябва да направим един завой. Най-добре ще е да се върнем до мястото, където оставихме конете и да приближим червенокожите изотзад.

— А ако бъдем забелязани?

— Открит ли и двамата ни, то не можем да сторим нищо друго, освен да гледаме час по-скоро да се доберем до животните си и да офейкаме. Бъде ли видян само единият, той ще се отдалечи, но не в посока на животните, защото така би отрязал ездата на другия. Впрочем ние навярно ще останем заедно или поне толкова наблизко, че при всички случаи можем да си кажем някоя дума как да се държим. Ела сега!

Те се запромъкваха обратно, минаха край животните и поеха в голям завой около залива. Същевременно не забравяха най-старателно да заличават следите си.

Край водата имаше най-напред едно много широко пространство от хресталак, после следваше висока гора, която се състоеше изключително от дървета, наричани в Запада дийпбренг или грейтлийф. Понякога им казват също стрейтуудс. Тези изрази означават: нискоклонни, големолистни и правостеблени дървета. От тези имена и без повече подробности може да се създаде представа за конструкцията на исполините на тази широколистна девствена гора. Те са с внушителна височина и дебелина. Клоните им започват още на два фута над земята. Главните клони често надвишават дебелината на човешко тяло и се отдалечават от дървото в перпендикулярна, права като опънат конец посока, така че човек лесно може да върви по тях като въжеиграч. Листата приличат по форма на тези на нашите орехови дървета, но са значително по-големи и образуват един много гъст шумак. Този вид дървета наистина никога не растат близо едно до друго, клоните им обаче достигат представителна дължина и клонакът на едно дърво често се разпростира в този на другото. Ето как една такава гора образува с нейните различни слоеве клони един гъст, многоетажен покрив, под който човек, вярно, не може добре да върви поради ниските клони, но в замяна намира отлично убежище срещу дъжд и... откриване.

Един по-опитен катерач или по-скоро някой, който добре умее да пази равновесие, може там горе, по чардаците от дебели клони, да се прехвърля от дърво на дърво, без да бъде забелязан отдолу. Разбира се, трябва да се пази да не скърши някой клон или да причини някакъв друг шум, иначе — в случай че долу има индианци — се излага на опасност.

Олд Файерхенд и Сам Хокинс бяха оставили ивицата на шубрака зад себе си и проникнаха сега в гората, под чийто покрив изглежда се бяха спотаили червенокожите. В този момент се разнесе пръхтенето на кон и Олд Файерхенд незабавно издърпа спътника си обратно в храсталака.

— Стой, мастър! Те вероятно държат конете си наблизко. Винаги е добре да се знае как стои с тях работата. Та нека по-напред погледнем! Бих желал да се уверя дали има стража при тях!

Те запълзяха плътно по земята в посоката, от която бе дошло пръхтенето и обходиха, прикрити все зад храстите, една просторна обрасла с трева поляна между ивицата на шубрака и същинската гора, на която пасеше значителен брой коне. Те изброиха около триста животни, чиито предни крака бяха спънати, така че не можеха да избягат.

— Не виждам стража — рече Сам.

— Аз също. Червенокожите тук се чувстват напълно сигурни. Behold! Забелязваш ли там двата златистокафяви?

— Да. Великолепни животни. Едва ли ги яздят някои обикновени индсмани.

— Определено не. Аз не съм конекрадец, но ако можех да използвам тези животни, без при това да издам присъствието ни, щях да ги откарам със себе си... Напред, навътре в гората!

Когато се намериха сред високите, масивни стволове, прикрити под долните клони, които почти докосваха земята, Сам подуши.

— Нищо ли не ти мирише, сър?

— О, напротив! Те пекат риба.

— Да. И ти като мене имаш добър нос. Хората и теб биха могли да наричат Чи-коне. Но откъде идва миризмата? посред тоя листак човек се заблуждава.

— Там откъм реката.

— И на мен така ми се струва. Значи нататък трябва да се отправим.

— Да. Хм-м! Ако знаех!

Олд Файерхенд отправи изпитателен поглед нагоре и после към спътника си.

— Какво?

— Умееш ли да се катериш?

— Като катерица, когато се наложи.

— Аз считам именно, че е по-уместно да се изкатерим горе и от клон на клон да продължим там гимнастиката си.

— Дадено.

Сам улови един як клон на височина човешки бой и в следващия миг седеше горе. Малко по-високо втори и после трети навлизаше в клоната на най-близкото дърво. Едно мятане, още едно и Сам седеше сред третия свод на листата, така че Олд Файерхенд вече не можеше да го види.

Ловецът кимна удовлетворено на себе си. За броени секунди и той се намери при Сам, който веднага поиска да продължи. Олд Файерхенд обаче го задържа.

— Чакай! Преди да напуснем това укритие, трябва да се убедим, че сме в безопасност. Ще действаме по такъв метод, че аз винаги да вървя напред. При следващия ствол ще се огледам внимателно. Не забележа ли нищо подозрително, ще ти махна и ти ще ме последваш. Тук не съзирам никакъв човек, значи можем да продължим.

Той застана прав върху дебелия повече от човешко тяло клон и закрачи напред, докато стигна до един подобен клон от следващото дърво, по който после, все така изправен, тръгна към стеблото. Зад него клекна и проучи околността. След това даде знак. Сам го последва със същата увереност.

По този начин стигаха от дърво до дърво. Наистина беше майсторство това, което вършеха. Не причиняваха ни най-малък шум, клонка не отчупваха, листо не падаше. Макар и възпрепятствани от пушките, движенията им бяха толкова ловки, че клоните едва се поклащаха.

Внезапно гората свърши. Един от онези урагани, каквито понякога минават локално през гората и повалят цели площи дървета, бе следвал руслото на реката и по единия бряг надалеч бе изкоренил и струпал едно връз друго най-яките дървета. По този начин бе възникнал един непроходим хаос, а край неговата периферия...

— Хей! — нашепна Олд Файерхенд. — Ето ги къде се таят!

От своя висок наблюдателен пункт двамата ловци можеха много добре да видят, че червенокожите бяха заобиколили от едната страна хърикейна, както там наричат урагана и опустошените от него места, за да стигнат реката. Там седяха мнозина от тях, все още заети с

риболов — една дълга редица от неподвижни фигури. Онези, на които късметът вече бе проработил, се бяха върнали и печеха своя улов. За тази цел бяха издълбали с томахоците дупки в земята, запалили вътре огън и без да изкормят предварително рибите, ги печеха на жарта.

Тъй като двамата трапери се намираха в непосредствена близост до индианците, трябваше да удвоят предпазливостта си, поради което не вървяха вече изправени по клоните, а се прибутваха с ръце и крака. След кратко време дочуха гласове. Двама мъже разговаряха на онези смесици от испански и индиански, с която белите обичат да си служат при общуване с червенокожи.

Олд Файерхенд и Сам Хокинс клекнаха сега на дървото, под което се водеше разговорът. Те наистина не можеха да видят говорещите, но пък разбираха всяка дума. Спотаиха се плътно до стеблото и се заслушаха.

— Какъв е планът на Желязната стрела? — попита единият, който според произношението трябва да беше бял. — Не е ли препоръчително да се употреби хитрост?

— Каква хитрост има предвид моят бял брат Сонатака?

Онзи, който каза това, изглежда бе самият вожд. Той нарече другия Сонатака, което означава „Сребърния мъж“.

— Ние ще препуснем напред, разпространявайки слуха, че искаме да отдадем своето почитание на гробовете на вождовете. После ще бъдем приети в мисията като гости. През нощта нашите хора ще дойдат и ние ще им отворим портата.

— Не става. Хората познават Желязната стрела. Те веднага ще ни заловят и аз ще отида на кола на мъченията в прослава на гробовете на вождовете. Не, този план не чини нищо.

— Нахвърляй тогава някой друг!

— Какво ще правя, аз си знам отдавна. В мисията живеят малко хора, а техните защитници — черикахуа-апачите, са на лов. Ние броим на десет места три пъти по десет. През нощта ще стигнем в долината на Синята вода и ще обкръжим мисията. Обитателите няма да подозират нищо. Те ще бъдат надвити с изненада още преди да им е хрумнало да се отбраняват и ние после ще ги изгорим на кола на мъченията, както те нас биха изгорили.

— А съкровищата на мисията?

— Те са твои, както ти обещахме. Но ще ги получиш едва когато ни дадеш барут и олово, както бе уговорено между нас.

— Ами ако не намерим златото и среброто?

— В такъв случай ще измъчваме Гълъбицата на вековната гора, додето ни издаде скривалището.

— И после ще я убиете?

— Дали ще я убия, още не знам — изръмжа вождът сърдито. — Аз съм предводителят на марикопите и правя каквото поискам.

— Забравяш, че не съм твой подчинен.

— А ти забравяш, че един главатар не е задължен да казва всички свои мисли. Яж и иди да спиш, та през нощта да не се умориш!

Чу се приглушено проклятие, след което „Сребърния мъж“ се отдалечи.

Подслушвачите погледнаха през покрива от листа. Когато излезе от заслона на дървото, го видяха. Беше надхвърлил може би малко трийсетте.

— Кой пък е този достопочтен мъж? — попита Сам тихо.

— Не знам. Но за Желязната стрела съм слушал. Трябва да наречем щастие, че попаднахме тъкмо на вожда.

— Какво знаеш за него?

— Не се радва на особено добра репутация и често бил непредсказуем в постъпките си. Вярно, в този случай той може би не е единственият виновник, може би не е нито даже главният виновник. Та нали сам чу, че отново бял има пръст в играта. Както почти винаги, за голямо съжаление, когато червеният мъж извършва някоя мерзавщина.

— Сега какво? Вождът изглежда все още седи долу.

— Много вероятно. Ще слеза един клон по-надолу малко да го поогледам. Изчакай!

— И през ум не ми минава. Аз също ще благоволя да хвърля едно око на нехранимайкото.

И тъй, те се спуснаха с една позиция на клоните по-ниско. Тогава забелязаха, че за вожда бе издигната малка колиба от храсти, в чийто покрив бе втикнато копие с висящ отпред скалп. Желязната стрела седеше пред входа и имаше пред себе си две малки гърненца с бои, в които потапяше с редуване една четка, за да си изрисува лицето.

— Червено и черно — каза Сам шепнешком. — Това са бойните цветове и означават кръв и смърт! Типът значи е намислил работата

много на сериозно. Кой пък идва там?

Покрай хърикейна бързаха насам двама индианци, на които им личеше, че са братя. Бяха може би седемнайсет-осемнайсетгодишни. Когато видяха заниманието на вожда, спряха на благоговейно разстояние. Изписването с бойните краски е свещенодействие и не бива да бъде смущавано.

Но той им даде знак да приближат.

— Какво търсят тук Двата пръста? — попита.

— Десния и Левия пръст идват да изложат една молба пред вожда.

— Казвайте я!

— Защо трябва да седим тук под дърветата, след като сме на бойната пътека? Нямаме ли ние двата най-добри коня на племето? Не са ли нашите Златистокафяви свежи и бодри? Ние знаем целта на похода. Искаме да станем воини и да подложим на изпитание нашата храброст. Младежите, които искат да си спечелят име, не са ли изпращани винаги като съгледвачи? Защо нашият баща не изпраща съгледвачи? Защо не ни позволи славата да можем да се върнем със скалповете на враговете?

Тези двама индианци още нямаха установени имена. Те биваха наричани само временно Десния пръст и Левия пръст. Името, което индианецът носи за цял живот, получава едва след като е издържал своето изпитание. Старият вожд остави да се види едно самодоволно ухилване, което при неговата полунашарена физиономия направи отблъскващо впечатление. Той се почувства много доволен от предприемчивостта на своите синчета.

— Двата пръста заповеди ли искат да дадат на своя баща? — отговори. — Какво разбирате вие от войната, която сега водим? За какво са ми необходими съгледвачи? Аз познавам мястото, където искаме да стигнем. Чрез съгледвачите само бихме се издали. При следващата зора Двата пръста ще имат възможност да вземат скалповете на белите. Те ще са първите, които ще проникнат в мисията.

— Утре ние ще сме толкова много, а бледоликите толкова малко! Двата пръста няма да получат никакъв скалп, ако чакат. Те ще избързат напред с конете.

— Вие ще останете тук! — повели той.

— Желязната стрела е строг със своите синове. С нас са нашите ножове, колчани, стрели и лъкове. Нищо друго ли не бива да отстрелваме с тях, освен ниш-юкнован^[1]?

Заради своя неправилен, загзагообразен полет пеперудата е много трудно да се улучи. Ето защо индианските момчета се упражняват със своите малки стрели в този лов. Но по-късно, когато станат войни, те се срамуват от себе си.

— Ще стреляте по ниш-юкнован, докато се научите да се подчинявате на вождата!

Младите индианци се спогледаха въпросително и рязко се извърнаха. Навлязоха с дръзки физиономии в гората и бе видно, че са си наумили да извършат нещо, което да им донесе почести и слава.

Старият сигурно си помисли същото, защото изръмжа самодоволно и двамата подслушвачи ясно разбраха думите „окмек нозос“, които означават „млади лъвови“.

— Те ще свършат някоя глупост — прошепна Сам.

— От която ние ще се възползваме. Следвай ме и освободи ласото си!

— Защо?

— Скоро ще видиш.

Олд Файерхенд тръгна от клон на клон, от дърво на дърво в посоката, по която бяха поели Двата пръста. Сега той ти настигна. Легна на клона и изви глава надолу да се огледа. Наблизо нямаше никой.

Метна се пъргаво долу. Един скок и той се намери непосредствено зад двамата. Сграбчи единия отсам, другия оттатък за вратовете и стисна железните си ръце. Индианците изгубиха мигновено съзнание, без да издадат и най-малкия звук.

— Zounds! — прозвуча приглушено отгоре гласът на Сам Хокинс. — Майсторска работа, мастър! И аз си помислих нещо такова.

— Всеки миг може да дойде някой. Бързо, поеми единия горе!

С тези думи ловецът повдигна единия червенокож. Сам го изтегли незабавно при себе си, а веднага след това и втория. Олд Файерхенд взе със себе си и стрелите на „Пръстите“, тъй като биха могли да станат издайници, метна се отново горе, върза двамата пленника, качи се един клон по-високо и ги издърпа там.

— Великолепен номер, ако не се лъжа! — изкиска се Сам. — Да се надяваме, че са още живи. Жалко би било, ако си причинил болка на сладките дечица!

— Те не са мъртви. Ще ни послужат да приключим тая история без проливане на кръв.

— Аха! Като заложници?

— Да. А сега към конете. Ще вземем златистокафявите. Желязната стрела ще помисли, че за да се отличат, синовете му са препуснали пред племето като съгледвачи. Нека си мисли! Напред!

Всеки от уестманите метна един пленник на лявото си рамо, за да му е свободна дянната ръка за катеренето.

Когато се отдалечиха достатъчно от враговете, те се спуснаха на земята.

Исполинският ловец крачеше леко приведен отпред. За него товарът на рамото нищо не значеше. Малкият Сам, напротив, вече трябваше да влачи своя индианец.

Така стигнаха края на гората, където тя граничеше с пасището.

— Сега бързо да им затъкнем устата! Вземи трева, Сам, с друго не разполагаме!

После отнесоха пленниците до двата златистокафяви коня. Животните бяха оседлани — обстоятелство, което бе за двамата ловци добре дошло. Двете ласа стигнаха да вържат юношите отгоре, като с един ремък им стегнаха краката под корема на коня.

Междувременно те дойдоха в съзнание и по лицата им се изписа страх при вида на двамата трапери. Издадоха нещо като хъркане, ала бяха принудени да се помирят без съпротива на съдбата си.

— Сега аз ще отведа дорестите донякъде нагоре по реката — каза Олд Файерхенд. — А ти иди през това време до нашите коне, вкарай ги във водата и се придвижвай срещу течението, та да не оставиш следа.

Когато Олд Файерхенд стигна реката, не се наложи да чака дълго появата на Сам.

— Заличи ли следите в храсталака?

— Та наистина ли мислиш, че Сам Хокинс е толкова глупав да забрави? Искам да видя индсмана, комуто ще дойде на ума, че господата марикопите са имали една толкова височайша визита, хи-хи-хи-хи!

— Хубаво. Те ще разчетат дирите на тези два коня и ще ги последват донякъде. Но на следа от четири коня не бива де се натъкват, в противен случай сме издадени. Ти ще вземеш единия пленник и ще преминеш реката. Аз ще измина с другия, яздейки във водата, още едно известно разстояние нагоре, докато ми се стори достатъчно и на свой ред ще прехвърля реката, като опиша после дъга, за да бъдат следите ни колкото е възможно по-отдалечени една от друга.

— И къде ще се срещнем?

— При последната предпланина, край която минахме заранта. Може би си спомняш, че видяхме в подножието ѝ сухото корито на една рекичка?

— Много точно, мастър. Там ще се срещнем. Който пристигне пръв, ще чака.

— Well — кимна Сам. — Старият каза на синовете си, че те щели да бъдат първите, които ще влязат в мисията. Ние ще му сторим услугата думата му да се изпълни, и то много по-бързо, отколкото е считал за възможно. Е добре, вкарай ми единия мосю! Да дойда да го взема, все пак не бива, иначе на брега онези ще намерят следите от три коня.

Олд Файерхенд вкара двата индиански жребеца във водата, даде единия на дребния ловец и се метна на собствения си, държейки другия за поводите. Така се намериха и четиримата в реката, докато до това място водеха само следите на две животни.

— Тъй, мастър! — рече Сам. — Сега сме в пълен порядък и ездата може да започне, ако не се лъжа. Остани със здраве!

Той направи завой и подкара двете животни към другия бряг. Стигна благополучно отвъд и препусна в галоп по предписаната посока.

Когато Олд Файерхенд пристигна по своя околен път на мястото на срещата, Сам Хокинс вече го чакаше с втория „Пръст“. Продължиха заедно ездата към Синята вода.

Колкото по-високо се изкачваха, толкова по-често се натъкваха на отделни групички апачи, които следваха същия път. Всички бяха добре въоръжени, но вървяха пеша. Бяха забелязали знака, който Уилкинс им бе дал — касаеше се да защитят постройката на мисията от някакъв враг, а за тая цел коне не им бяха необходими. Когато

ездачите минаваха край тях, те отстъпваха безмълвно встрани и най-много да възкликваха едно удивено „Уф!“ при вида на пленниците.

Горе при езерото нямаше никакъв човек, но като стигнаха в двора на мисията, видяха може би стотина апачи, които седяха мълчаливо на земята, готови да бранят от враговете Гълъбицата на вековната гора.

---

[1] ниш-юкнован — пеперуди (Б. а.) ↑

6. БИТКАТА ЗА СТАРАТА МИСИЯ

При вида на пленниците в мисията се надигна шумна гълчава, а двамата ловци пожънаха обилни хвалебствия. Сред пристигналите вече апачи-чирикахуаси се намираше и вождът Лата налгут, Силната ръка, висок и плещест воин. Той приближи и поздрави траперите с достойнство.

Бе свикан военен съвет. Олд Файерхенд предложи преди да предприемат нещо, да изчакат завръщането на Винету. Уилкинс одобри, а и вождът на чирикахуасите бе съгласен.

— Слушал ли сте за някакъв бял, мастър Уилкинс, наричан от индианците Сонатака, сиреч Сребърния мъж? — попита Олд Файерхенд.

— Слушал съм за него, но в лице още не съм го виждал. В тези рядко населени местности бързо се разчува, когато някъде се засели бял.

— Що за човек е той?

— Притежател е на живачна мина в...

— ...аха, затова прозвището Сребърния мъж. Знаете ли истинското му име?

— Казва се Ролан.

— Французин, както изглежда.

— Възможно. Не зная точно. Живее в една долина отвъд Колорадо, получила от индианците наименованието „Долината на смъртта“. Но не се има предвид известната с мрачната си слава Долина на смъртта, наричана от американците Дет вели, а една друга, разположена много по на юг и значително по-малка. Той извозва на повърхността големи количества живак, без някой да знае как. Суеверните жители в съседство казват, че бил сключил съюз с Дявола, и злите духове му вадели метала от земята... Защо питате за него?

— Защото е един мерзавец. Той участва в похода на марикопите, да, изглежда той е този, който е насъскал червенокожите срещу нас.

— Не се ли заблуждавате?

— Не. Сам и аз лично го видяхме, при условие, че вашият Ролан и нашият Сонатака са едно и също лице.

— Нека се пази от мен предателят! Само да ми се мерне пред мушката, като нищо ще му тегля куршума!

Най-належащите приготовления за посрещането на марикопите се състояха в пренасянето на горивни материали на равния покрив на мисионерската постройка, които при приближаване на враговете щяха да бъдат запалени. В наличност имаше достатъчно петрол и смола за огън, с който да се освети цялата долина на езерото.

Когато мракът се спусна, бяха пристигнали вече около сто и петдесет добре въоръжени индианци, които чакаха с копнеж нападениято. Винету още не беше се върнал. Уилкинс изрази загриженост за него, ала Олд Файерхенд го успокои.

— Не е нужно, сър! Доколкото познавам Винету, той няма да дойде, преди да може да ни извести, че враговете са тук. Аз ни най-малко не се боя за него.

Вече приближаваше полунощ. Отвън цареше гъст мрак. Постройката лежеше спокойна и тъмна. Нито един от външните прозорци не беше осветен. В един момент на вратата тихо се почука и старата индианка отвори шибъра.

— Кой е?

— Винету.

Когато го пропусна, той мина мълчаливо край нея. Коня си изглежда бе скрил на някое сигурно място, за да може по-добре да наблюдава.

В двора гореше нисък огън, чиито отблясъци живописно осветяваха фигурите на червените воители. Винету пристъпи към Силната ръка и поговори късо време с него. После вождът извика няколко заповеди на хората си и те веднага изчезнаха да се разпределят горе на платформата и в помещенията, чиито прозорци гледаха навън. С влизането си в стаята, където се бяха събрали белите, Винету каза само:

— Марикопите са тук.

— Най-сетне! — обади се Сам. — Сега театро̀то може да започне. Веднага ли ще нападнат?

— Идваха непосредствено след мен. Ще обкръжат къщата. Моите бели братя погрижиха ли се да бъде запален осветителен огън?

— Да.

Всеки се отправи към поста си. Сам си бе избрал портата; смяташе, че там най-напред ще се стигне до стрелба.

Отвън не се долавяше и най-лек шум. Сам стоеше до прозорчето-шпионка, ала не бе в състояние да различи нещо. Въпреки това знаеше, че нападателите са отдалечени само на няколко крачки — подсказваше му го онова неопределено, шесто чувство. Наостри слух, когато чу стъпките на кон, който бавно приближи и спря пред вратата. Почука се. Сам изчака известно време, за да си помисли онзи отвън, че хората вече са потънали в сън. Едва след повторното хлопане изтика шибъра.

— Кой е там?

— Един пратеник до Гълъбицата на вековната гора.

— От кого?

— От Силната ръка.

— Къде всъщност се намира вождът, който те праща?

— На лов за бизони по бреговете на Хила.

После Сам долови тихо пълзене. Знаеше, че сега до портата стоят неколцина врагове. Планът им бе, отвори ли се, веднага да нахлуят с този, който се представяше за пратеник. Сам говореше толкова високо, че хората горе на покрива можеха да го чуят.

— На лов бил, а? — изсмя се той с глас. — Моят червен брат се лъже. Силната ръка се намира тук, в тази къща.

— Уф! — прозвуча вън с тон на уплаха.

— Да, червени мошенико! Който поиска да изиграе някого, трябва да е и по-умен от него. Вие марикопите обаче сте най-гламавите типове, ако не се лъжа. Аз бях днес във вашия лагер, отвлякох посред вас синовете на Желязната стрела и ги домъкнах тук като пленници. А на теб искам да дам благословията си за лъжите, които ни сервира.

При тези думи той пхна цевта на пушкалото си през прозорчето и веднага проехтя изстрел. При блясъка се видя как индианецът се свлича от коня.

Яростен вой отговори на изстрела, после настъпи тишина. В следния миг горе върху платформата на къщата лумна огромен петролен пламък и освети цялата околност като ден. Обсадените видяха, че марикопите бяха обкръжили сградата от всички страни.

Отгоре се разнесе звучен глас:

— Винету, вождът на апачите, е тук, за да посрещне Желязната стрела. Нека моите червени братя се изтеглят по селата си, преди да са ги погълнали куршумите ни!

Отвърна му рев от подигравателен смях. Но мощният глас на апача надвика данданията.

— Нека марикопите отворят ушите си! Не е хубаво червените войни да се унищожават помежду си! В тази къща лежат двамата сина на Желязната ръка. Те ще могат да се върнат свободно, ако марикопите обещаят никога вече да не изравят бойната секира срещу Палома Накана! Аз казах. Хау!

— Жалък лъжец! — изкряска дрезгавият глас на Желязната стрела. — Ето ти го!

Проблесна изстрел. Но в същия миг Винету лежеше на покрива и куршумът просвири над него.

После веднага се изправи пак и вдигна ръка.

— Винету е приятел на всички червени братя, краставите който обаче унищожават! Лати-иски!^[1]

В същия миг отгоре и от всички прозоречни отворстия затрещяха изстрели, а куршумите не пропускаха целта, тъй като пламъците осветяваха ярко нападателите. Марикопите надигнаха надалеч разнасяш се яростен вой и се втурнаха да избягат извън обсега на стрелбата.

Този прием попари желанието им да щурмуват мисията. Пламъците върху къщата бяха поддържани до сутринта. Когато денят просветля, можеха да се изброят и мъртвите. Бяха над четиридесет.

Марикопите лагеруваха извън обсега на куршумите, недалеч от езерния бряг. Те се държаха напълно спокойно, от което можеше да се приеме, че са взели някакво решение.

Олд Файерхенд седеше на плоския покрив и наблюдаваше враговете през далекогледа си. Уилкинс се качи горе и поиска за малко тръбата. Започна да оглежда внимателно лагера на враговете. Внезапно нададе тих възглас.

— Какво има? — попита Олд Файерхенд.

— Един невероятен сюрприз! Артър е сред тях!

— Артър? Това не беше ли името на вашия изчезнал племенник?

— Да.

— Той да е тук?

— Виждам го ясно да седи до вождата.

— Извинете, сър. Човекът, когото имате предвид, е онзи негодяй Сонатака, за когото ви разказах.

— Не мога да повярвам. Това трябва да е Артър!

— Не се ли заблуждавате?

— Положително не. Категорично е той!

— Помислете, този човек не е пленник на марикопите! Той е свободен господар на действията си. Ако беше онзи, за когото го смятате, отдавна щеше да се е върнал по родните места.

— Би следвало да се очаква, но знае ли се какво му пречи? В тази страна се случват необясними неща. Артър е продал плантацията — независимо по каква причина — и сега не смее да се върне, срамува се да ми се мерне пред очите.

— Не мога да възприема мисълта, че притежателят на живачната мина в Долината на смъртта ви е роднина. Може би много скоро ще получим обяснението. Вижте... там идва един от червенокожите!

Действително, един марикопа приближаваше към къщата. В ръката си носеше оцавена в бяло кожа и я размахваше в знак, че идва с мирни намерения.

— Парламентър! — каза Уилкинс. — Веднага ще разберем какво иска.

Винету, който също лежеше на платформата, се надигна.

— Пратеник на Желязната стрела. Нека белият ми брат Олд Файерхенд слезе при него! Той ще стори и каже онова, което е най-добре.

Огнената ръка тръгна. Уилкинс поклати учудено глава.

— Всъщност е моя работа да посрещна парламентъора.

— Да, но моят брат не знае какво иска пратеникът. И ако той желае бърз отговор, брат ми трябва веднага да реши и лесно би могъл да сгреши.

Олд Файерхенд нареди да отворят входната порта и излезе навън, тъй като марикопът даде със знак да се разбере, че не смее да дойде по-близо.

— Изпраща ме Желязната стрела. Червените мъже искат да приберат своите убити. Белите войни ще им разрешат.

— Не, няма да разрешим. Скалповете на марикопите принадлежат на апачите.

— Как стана, че тук има толкова много войни на чирикахуа?

— Тук са, за да ви посрещнат.

— Никой не знаеше, че идваме.

— Всички го знаехме. Аз самият бях сред вашия бивак, чух какво си Говори Желязната стрела със Сребърния мъж и после плених двамата му сина.

— Те са препуснали с конете си.

— Аз ги стегнах в ремъци и ги завързах върху конете им. Марикопите са деца, които си играят с ниш-юкнован. Те дори по време на боен поход не поставят стража при животните си.

— Ще убие ли белият ми брат синовете на вожда?

— Да.

Червенокожият се изплаши.

— Защо? Никой храбрец не убива някого, когото не е победил в битка.

— Аз ги плених и техният живот ми принадлежи. Мога да правя с тях каквото ми е угодно. Ако имаш още нещо да ми съобщиш, направи го накратко!

— Вождът на марикопите иска един разговор с Винету, главатарят на апачите.

— Къде да се състои?

— Тук, където сега стоим.

— Добре. Той ще го има този разговор. Може да вземе със себе си Сонатака и още един.

— Вождът на апачите също ли ще доведе хора със себе си?

— Да, двама. Доложи каквото ти казах!

Олд Файерхенд се обърна и закрачи към къщата. Когато събщи резултата от разговора, Уилкинс попита:

— Значи те ще бъдат трима? А от наша страна кои ще отидат?

— Вие, апачът и аз. Ще ви помоля да предоставите думата на мен. Вашата задача е да огледате внимателно този Ролан и възможно по-незабелязано да ми дадете да разбере дали сте разпознал в негово лице племенника си. Другото оставете на мен!

Мина може би повече от час, преди да видят да идва Желязната стрела с двамата си придружители. Индианецът съвсем не е онзи

дивак, за какъвто обикновено го смятат. Той е преди всичко добър оратор и не пропуска да отмине някой благоприятен случай, без да е държал реч. Една такава възможност се предлагаше сега и вождът бе сторил всичко, за да подхване нещата церемониално.

Желязната стрела приближаваше в респектираща според индианските схващания процесия. Беше облякъл най-разкошната си бойна премяна. От изкусно сплетения му кичур се спускаха и повяваха двадесет и четири пера от боен орел. Като наметка носеше кожа на ягуар, украсена с безчет бизонски опашки и кожи от гърмящи змии. Въоръжен бе с всичко възможно и на човек оставаше да се чуди как мъкне всичко това: пушки, ножове, томахоци, колчани, лъкове, торбички с куршуми. През гърдите му висяха няколко усукани наедно ласа. Най-важната част обаче носеше отпред неговият придружител — същият индианец, с когото Олд Файерхенд бе говорил преди малко. Тя представляваше дълго копие, на чието острие висяха три амулетни торбички. Освен това оръжието беше снабдено с няколко напречни летви. По тях и по ствола бяха провесени около трийсет скалпа от бели и индианци. Тъй като и целият му тоалет бе натруфен със скалпови коси на убити врагове, човек можеше да съди за броя на хората, паднали от ръката на Желязната стрела.

Ролан вървеше от страната му, но половин крачка зад него.

Със стигането на определеното място, марикопът забучи копието в земята, свали наметката на вожда и я просна на земята. Желязната стрела се намести върху нея с осъзнато достойнство. Сега седнаха и другите двама, но отново малко зад него, както изискваше йерархическият порядък.

Едва след дълго време портата на мисионерската постройка се отвори и Уилкинс, Олд Файерхенд и Винету се запътиха към тях.

Апачът рязко се открояваше по своята външност от неприятелския главатар. Той не носеше нито едно перо, а като оръжие само ножа в пояса. Уилкинс нямаше по себе си нищо друго, освен един револвер, Олд Файерхенд — също. Те насядаха мълчаливо срещу другите.

Така седяха шестимата като истукани може би в продължение на четвърт час, без дума да кажат.

За вожда на марикопите това в крайна сметка продължи твърде дълго. Той се надигна, изброи делата на племето си и осведоми най-

подробно за своите собствени геройства. Това високопарно словоизлияние трая над половин час.

Сега трябваше да говори вождът на апачите. Той се изправи, сложи ръка на дръжката на ножа си и каза просто:

— Аз съм Винету. Хората ме познават. Ако ли пък не, ще ме опознаят. Аз говоря чрез дела. Нека белият ми брат води словото вместо мен.

Той посочи Олд Файерхенд и седна отново.

Марикопът оправи презрителен поглед към трапера.

— Аз съм вожд. Трябва ли да говоря с мъж, който стои под мене?

— Откъде знаеш, че стоя под тебе? — попита ловецът спокойно.

— Олд Файерхенд е много по-голям вожд от теб.

— Уф, уф! Инсхава нонтон^[2]! — извика Желязната стрела, забравяйки невъзмутимостта си.

— Инсхава нонтон! — даде да се чуе и придружителят му. Докато тримата си заразменяха забележки с приковани към него очи, Олд Файерхенд се обърна към Уилкинс:

— Е, той ли е?

Уилкинс се наклони към него.

— Приликата действително е изумителна, ала той не е моят племенник. Сега, когато седя толкова близо до него, го осъзнавам.

Тази малка обмяна на мисли не направи впечатление на марикопите. Те все още зяпаха като омагьосани ловеща, докато той най-сетне наруши тишината:

— Сега ще говори ли с мен Желязната стрела?

— Щом ти си Белия вожд, аз ще отговарям на въпросите ти.

— Каж ми тогава дали бледоликият, който седи там до теб, ти е приятел!

— Той е мой приятел и брат.

Олд Файерхенд се обърна сега неочаквано към белия, и то на английски:

— Ролан ли се казвате?

— Да.

— И сте французин?

— По рождение — да, но съм отрасъл в Америка.

— От колко време живеете в Запада на Щатите?

— Защо питате?

Ролан беше станал неспокоен. Погледът на Олд Файерхенд бе толкова пронизващ, че французинът почувства приближаваща опасност.

— Защото си имам причина. Та откога се намирате в Запада?

— От дълги години.

— Известен ли ви е мъж на име Уолкър?

Ролан пребледня.

— Не — отговори.

— Но този сър ви е познат?

Олд Файерхенд посочи Уилкинс.

— Предполагам, че е бащата на Гълъбицата на вековната гора.

— Съвсем правилно. Знаете ли името му?

— Не.

— Той се казва Уилкинс и е дошъл от Уилкинсфийлд.

Ролан преглътна, насилвайки се да каже някоя дума.

— Не го познавам? — избълва най-сетне.

— Е, нека ви насоча тогава на следата. Все още ли имате в притежание документите на Артър Уилкинс?

Сега бледнината на Ролан прие отсянка на мъртвец. Той се прокашля и положи най-големи усилия да си възвърне спокойствието.

— Не ви разбирам. Наистина не зная кого и какво имате предвид.

— Сигурно няма да ме разберете и ако ви попитам накъде се е изгубил главният надзорник на Уилкинсфийлд Мартин Адлер?

— Нито дума!

— Е, може би ще дойде време, когато ще ми се удаде да освежа паметта ви. Сега-засега имаме да разговаряме за нещо друго.

Той се обърна отново към марикопа.

— Та защо е дошъл Желязната стрела на този разговор?

— Той изисква труповете на загиналите!

— Той ще ги има, сред като храбрите апачи са им взели скалповете.

— Белия вожд не говори като посредник на мира. Не знае ли той, че един червен мъж, на когото липсва скалповият кичур, не може да стигне до Вечните ловни полета? Ако вие скалпирате нашите мъртъвци, за наказание ние ще вземем вашите скалпове.

— Можете да опитате. В случай че нямаш какво повече да ни казваш, не е нужно да се престараваш. Ние свършихме.

— Още не. Имам още нещо. Ти си отвлякъл моите синове и си казал на пратеника ми, че щели да умрат. Вярно ли е?

— Да.

— Какво са ти сторили, че искаш да ги убиеш?

— Какво са ти сторили обитателите на тази къща, че искаше да ги нападнеш?

— Те са мои врагове, защото са приятели на апачите.

— И аз съм длъжен да гледам на твоите синове като на врагове, които трябва да унищожа.

— Стоварваш си голяма вина. Ние ще избием най-малко толкова апачи, колкото вие убихте от нашите. Досега те са четири пъти по десет.

— Апачите са храбри, те умеят да се бранят.

Единственото слабо място на Желязната стрела беше неговата бащина любов. И намирайки Олд Файерхенд неумолим, той се улови за последното средство, което му беше останало.

— Ще ти дам откуп. Ти ще получиш конете на всички войни, които паднаха през тази нощ.

— Аз не съм джамбазин. Има само една-единствена цена, срещу която бих ти върнал синовете.

— Назови я!

— Даваш ми в замяна една друга личност.

— Кого имаш предвид?

— Този бял мъж тук, който се нарича Ролан.

Французинът скочи уплашен, ала марикопът го успокои веднага.

— Не се страхувай! Ти стоиш под моя закрила. Аз не мога да те жертвам.

— Значи не? — попита Олд Файерхенд.

— Не. По-добре да убиеш синовете ми. Хората не бива да говорят за Желязната стрела, че е принесъл в жертва приятеля си, за да спаси своите деца.

— Но този, когото наричаш свой приятел, е мошеник.

— Охо! — извика Ролан и посегна към пояса си. Марикопът му хвърли предупредителен поглед.

— Според вашите закони той може би е постъпил несправедливо, но според нашите аз съм негов закрилник и трябва да сдържа думата си.

— В такъв случай синовете ти ще умрат.

Горда усмивка плъзна по лицето на марикопа.

— Толкова бързо това няма да стане. Ти много добре ще размислиш, преди да ги убиеш. Аз ще ти го докажа.

— Любопитен съм да чуя доказателството ти.

— Аз няма да говоря с думи, а с дела.

— Pshaw! Караш ни да се смеем.

— Ние дойдохме като приятели при вас.

— Олд Файерхенд не е момче. Когато беше вчера при вас в голямолистната гора, той стоеше на дървото, под което ти говореше със Сребърния мъж. Така узнах всичко, което ти не би ми казал.

— Уф! Уф!

— Ето защо взех в плен Двата пръста. Ако ни бяхте пратили някой вестител, за да ни уведомите честно за нападението, нямаше да падне никой от вашите и сега щяхме да седим заедно, пушейки лулата на мира.

— Върнете ли ни Двата пръста, войните на марикопите ще се оттеглят и никога вече няма да обезпокоят Гълъбицата на вековната гора!

— За дете ли считаш Олд Файерхенд? Не си ти този, който ще поставя условия, а ние. Аз вече ти казах нашите.

— Тогава ще освободим пленниците със сила.

— Как се каниш да я подхванеш тая работа?

— Марикопите ще щурмуват къщата.

— Погледни към прозорците и огледай покрива! Не виждаш ли толкова цеви на пушки, колкото са войните ти? Сега ние приключихме, пък и ти не искаш да говориш с думи, а с дела. Любопитни сме да се запознаем с тях.

Олд Файерхенд се изправи и тръгна бавно и с достойнство обратно към къщата. Винету и Уилкинс го последваха незабавно, без дума да кажат и без нито един-единствен път да погледнат назад към марикопите, които едва ли бяха очаквали едно такова бързо прекъсване на преговорите.

— Мастър Огнена ръка — поде Уилкинс при портата, — учудих се на въпросите, които поставихте на Ролан. Искяхте, изглежда, да го свържете с моя племенник. Как стигнахте до това хрумване?

— Имате право, това е хрумване, което ми дойде като осенение. Видяхте ли как се уплаши Ролан при споменаване на името ви и още повече при името на вашия племенник?

— Действително.

— Ето как стигнах до тази мисъл: Уолкър, който бил купил плантацията от племенника ви, знаеше за планираното нападение на марикопите. Откъде е имал сведението? Или от самите марикопи, или от Ролан. Те следователно се познават. Когато узнах после от вас за поразителната прилика на Сребърния мъж с вашия племенник, имах втора брънка от веригата на моите догадки. Какво ако Ролан е отстранил племенника ви и е обсебил документите? Въз основа на голямата прилика с него не би му представлявало трудност да се представи като Артър Уилкинс.

— Egad! Искате да кажете, че Ролан е застанал на мястото на Артър и е продал сетне плантацията на Уолкър?

— Точно това искам да кажа.

— Но, мастър, това е едно много дръзко предположение!

— Тук сте прав. А и преди малко аз не възнамерявах нищо повече, освен да разръчкам хрусталака, за да видя ще изскочи ли заек. И резултатът всъщност бе задоволителен. Още когато споменах Уолкър, той трепна, вашето име пък му отне цялата боя. Повярвайте ми, мастър Уилкинс, нишките, които водят до вашия племенник, до една се съединяват при Ролан! Това е твърдото ми убеждение.

— Дай Боже да сте прав. В такъв случай трябва да се постареем да го спипаме.

— Ще го сторим.

— Ама вождът не иска да ни го предаде.

— Тогава ще подхванем нещата от другия край. Ролан непременно трябва да бъде наш.

— Какво ли ще предприеме най-напред вождът?

— Мисля, че няма да чакаме дълго продължението на враждебните действия.

Този път обаче Олд Файерхенд щеше да сгреши. Предиобедът мина, без бивакуващите по брега на Тътлиш-то червенокожи да се

раздвижат. Явно си бяха поставили за цел да поддържат обсада и не възнамеряваха да предприемат нищо ново преди падането на нощта. Следобедът също мина до половината. Тогава Олд Файерхенд, който от време на време наблюдаваше червенокожите през далекогледа си, забеляза някакво неспокойствие сред редиците им. Видя няколко индианци да търчат възбудено насам-натам, а после неколцина марикопи препуснаха надолу по клисурата, от която бяха приближили.

Какво се бе случило?...

Беше минал може би час от това необяснимо събитие, когато един червенокож тръгна към мисията. Носеше бяла кожа в ръка, значи отново някакъв парламентьор. Този път стигна до портата на къщата.

Отвори му. Под свода на портата стоеше Сам Хокинс, който от полунощ бе напуснал поста си само за броени мигове.

— Какво иска червенокожият? — изръмжа той на индианеца.

— Води ме при Инсхава нонтон!

— Какво искаш от него?

— Това Острата брадва ще каже само на мъжа, когото вие наричате Олд Файерхенд. Изпратен съм при него, не при теб.

— Щом като не щеш да говориш, обирай си крушите! Твоят вожд впрочем изрично е уверил, че не възнамерява повече да ни говори с приказки. Хайде да те няма, инак ще ти раздвижа краката, ако не се лъжа!

Веждите на червенокожия се извиха мрачно. Виждаше се, че му коства голямо усилие да остане спокоен. Но вождът му го бе пратил и той трябваше да доведе мисията си докрай.

— Всички бледолики ли са любопитни като теб?

— Любопитни? Egad, момче, не ставай нахапен!

— Ще ме заведе ли бледоликият при Инсхава нонтон, или не?

— Не.

Очите на червенокожия просветнаха гневно.

— Добре! Острата брадва ще си отиде. Но нека бледоликият се пази да му се весне някога пред очите. Той ще му вземе скалпа.

По брадатото лице на трапера трепна нещо като горчива усмивка.

— Good luck! Скалпа ми ли искаш да имаш, червенокож? Ето ти го! Вземи!

Същевременно смъкна с лявата ръка безформената си шапка, а с дясната — перуката от главата. После я поднесе с подканващ жест под

носа на червенокожия.

Сега със самообладанието на Острата брадва бе свършено. Очите му се разтвориха широко, а погледът му блуждаеше ужасен от перуката към лишения от кожа, кървавочервен череп на трапера и обратно пак към „scalpa“. През живота си той още не беше виждал перука и вероятно гледаше на цялото това събитие като на някаква необяснима „медицина“^[3]. Един бял трапер, който се самоскалпира и иска да му подари собствения си скалп... това бе медицина, даже най-великата медицина, която би могъл да си представи...

— Е-е, искаше скалпа ми. Че вземи го най-сетне, де! — подкани Сам Хокинс, тъй като марикопът все още не можеше да се освободи от своето вцепенение.

— Уф!

Само тази думица се изтръгна от него. После стори скок през отворената порта, който би направил чест на всяка пантера, и се втурна с дълги подскоци към лагера на своите. Не страховитият вид на кървавочервения череп, а необяснимостта на цялото събитие прогони страха от този „шаман“ в краката му.

Зад беглеца прозвуча високото хихикане на Сам Хокинс, към което се присъединиха и другите, които бързо бяха схванали нещата, макар повечето от тях изобщо да не знаеха приключението, което бе коствало на трапера кожата от главата.

— Well! — обясни Сам, забелязвайки удивените погледи на лесничея Роте и сина му. — Носех си аз честно моята коса от дете и никой изопачител на правото не дръзваше да ми я оспори, докато един ден не ме наваляха една ли, две ли дузини поуни и ми изтръгнаха от главата косата заедно с кожата. Беше дяволски смущаващо чувство, но аз успешно го превъзмогнах, хи-хи-хи-хи! Отидох после до Текама и си купих нов скалп, ако не се лъжа. Наричаха го перука и ми костваше три дебели връзки боброви кожи. Струва ми се, че за тая работа някои червенокожи също трябваше да си предадат кожата, хи-хи-хи-хи!

Олд Файерхенд беше забелязал от покрива идването на червенокожия и веднага бе тръгнал надолу да го попита за искането му. Но пристигна твърде късно и сега нареди да му разкажат произшествието.

— Не биваше да отпращаш червенокожия.

— Защо не? Ако иска нещо от нас, пак ще се върне или вместо него ще дойде някой друг. Но ако се е канел да предявява някакви претенции, то бездруго е по-добре, че го пропъдих, ако не се лъжа.

Оказа се, че е прав. След половин час видяха да приближава друг марикопа. Този спря на почтително разстояние от мисионерската постройка и уведоми със знак, че има да предаде някаква вест.

— Какво ще речеш, мастър Огнена ръка? Аз ли да изляза пак при него? — попита Сам предприемчиво.

— Остави това! — засмя се ловецът. — Опасявам се, че с твоята гола гледка ще обърне в бяг тоя добър човечец, който очевидно си има нещо на сърцето. Неговият предшественик сигурно е разказал преживелицата си и можеш да бъдеш уверен, че от днес всички марикопи ще изпитват пъклена почит пред теб!

— И аз бих желал това да ги посъветвам, ако не се лъжа!... Значи ти самият ще отидеш?

— Да. Отвори вратата!

Резултатът от разговора с марикопа бе следният: Парламентът беше донесъл вестта, че неговият вожд Желязната стрела е готов да се съгласи с искането на Олд Файерхенд и моли за втора среща. Ловецът даде съгласието си, но поиска обсъждането да се състои в сградата на мисията. Гарантираше на вожда свободно връщане при хората му, ала не можа да получи информация на въпроса кое бе променило настроението на онзи. Червенокожият отвърна, че няма право да говори за това — Желязната стрела му бил забранил.

Още след късо време видяха вожда, придружаван само от един червенокож, пред портата на мисията. Този път той се бе отказал от външния си блясък и беше оставил контешкия си боен тоалет. Сам Хокинс го посрещна и го поведе заедно с придружителя му към една стая на партера. По път минаха край групата на белите, сред която се намираше и Херман фон Адлерхорст. Едва го мернал с поглед, марикопският вожд спря пред него. Но само за миг. После поклати глава, сякаш бе много учуден от нещо и последва водача по-нататък из коридорите.

В тези мирни преговори участваха не само Винету и Олд Файерхенд, но и Силната ръка и Уилкинс. Желязната стрела се държеше съвсем различно от първия път. Той изглежда вече не

считаше като изискване към ранга си първо дълго да мълчи, а веднага се обърна към Олд Файерхенд.

— Нека Инсхава нонтон ми каже, все още ли е същото условието за предаването на моите синове?

— Такова е. Предадеш ли ни Сребърния мъж, получаваш Двата пръста!

— Инсхава нонтон ще има своята воля. Желязната стрела е готов да приеме условието.

— Тогава иди да доведеш Сонатака!

Вождът не се помръдна от мястото си и отвърна, без да промени физиономия:

— Днес още не мога да доведе Сонатака.

— Защо?

— Защото преди няколко часа той избяга.

Тази новина стресна Олд Файерхенд, макар той да го издаде само с едно трепване в очите. Винету също остана неподвижен, ала Силната ръка не съумя да се сдържи.

— Желязната стрела да се подиграва ли иска с нас? — извика той. — Или ни смята за деца, които още не са се научили да разбират смисъла на думите? Ние трябва да ти върнем синовете, а ти за нас нямаш нищо повече от едно обещание, което не можеш да изпълниш?

— Вождът на марикопите ще го изпълни, защото той ще преследва Сребърния мъж, докато го настигне и после ще го върне обратно при Синята вода. Едва тогава ще иска той синовете си от войните на апачите. Дотогава нека останат заложници.

— Защо избяга всъщност Сонатака? — поиска да знае Олд Файерхенд.

Вождът сви рамене.

— Сребърния мъж е като росата. Когато слънцето на мира изгрее, той изчезва. Смяташе, че бойният ни поход се е провалил заради пленяването на Двата пръста и мислеше, че ще му отмъстим, понеже той беше неговият вдъхновител. Напусна ни тайно с коня си.

— Затова значи неспокойствието в лагера на марикопите! И Сонатака сега вече не стои под закрилата ти?

— Не. Той беше мой другар, но вече никога няма да бъде.

— Хм-м!

Олд Файерхенд оглежда известно време вожда замислено. После хвърли въпросителен поглед към Винету, на което апачът отвърна с кимване на глава.

Винету се изправи и излезе от стаята. Когато се върна, при него бяха... Двата пръста. Те вече не бяха вързани и в тяхно притежание се намираха всичките им оръжия.

— Вождът на марикопите няма да чака толкова дълго освобождението на своите синове — каза Винету. — Ние вярваме на неговата дума и ще му помогнем да залови Сребърния мъж.

Желязната стрела беше разтърсен от думите на Винету и неочакваната поява на синовете си. Вярно, беше твърде много индианец, за да бъде увлечен в гласен израз. Оставайки привидно равнодушен, той даде знак на двамата младежи да седнат зад него. Но в очите му проблесна нещо, което не съумя съвсем да прикрие, а гласът му потрепери, когато попита:

— Освобождавате Пръстите?

— Те могат да отидат, където поискат.

Желязната стрела дълго време гледа мълчаливо пред себе си. Никой не смути мислите му. Накрая вдигна очи и погледът му се плъзна от Винету към Олд Файерхенд и обратно към апача.

— Вярно е, което хората разказват за Винету и Инсхава нонтон — каза той дрезгаво. — Желязната стрела много би желал да стане приятел с тях.

— Какво ти пречи?

Вождът погледна мрачно Силната ръка.

— Куршумите на чирикахуа-апачите убиха през последната нощ мои войни, а Винету и всички други им помагаха. Те са техни приятели и по тая причина не могат да бъдат мои. Желязната стрела ще изпуши с тях калюмета само ако му предадат толкова войни, колкото избиха от неговите.

— Това естествено няма да сторим — усмихна се Олд Файерхенд. — Но за твоите червени войни ще ти предам неколцина бледолики.

Марикопът се вторачи в говорещия. Предложението беше така необичайно, че за втори път го лиши от присъствие на духа. Подобно нещо никога не се бе случвало в неговия изпълнен с битки живот.

Освен това за индианеца един бял имаше стойността на повече от десет червенокожи.

— Моето ухо е остро — отвърна той по тая причина след късо мълчание, — но мисля, че то сега чу погрешно.

— Правилно си чул. Ние имаме долу в подземиято няколко бели пленника. Тях възнамерявам да ти дам наместо апачите, които искаш.

— Колко са?

Ловецът спомена броя.

— И ти ще ми дадеш всички тях да мога да ги скалпирам? — извика онзи слисан.

— Не. Това няма да направиш. Ще ги отведеш с теб при вигвамите на твоето племе, за да ти прислужват и изпълняват заповедите ти. Ако не ти се подчиняват или извършат някое престъпление, можеш да постъпиш с тях, както ти е угодно.

— Не са ли ти приятели?

— Не. Те са разбойници и убийци. Ако не бяха те, настоящият ти боен поход нямаше да бъде така злополучен.

— Ще ми обясниш ли?

— Те са причината да узнаем за твоето пристигане. Един от техните съюзници им пратил вестта, че ще идваш при Синята вода. Ние го научихме от тях.

Очите на марикопа запламтяха гневно.

— И ти ще ми дадеш тези мъже?

— Всичките. Само един ще задържа за себе си.

— Те ще станат мои слуги, да, мои слуги и на тях няма да им липсва нищо, нищичко.

Кое то естествено означаваше, че те ще бъдат негови роби и че ще им липсва всичко.

— Аз съм готов — продължи той, — да изпуша с вас лулата на мира.

Малко по-късно тримата вождове седяха с Уилкинс, Детелиновия лист и Олд Файерхенд около нещо като мангал и обсъждаха основните бази на един траен мир между войните на апачите и тези на марикопите. Този мир бе сключен след една дълга реч на Желязната стрела и скрепен с дима на калюмета.

В хода на преговорите бе отново споменато името Ролан. Олд Файерхенд попита марикопа как се е случило, че този мъж е станал

негов приятел.

— Той е единственият бледалик в наша близост. Марикопите купуват пушки, барут, куршуми, ножове и всичко останало от него в Долината на смъртта. Оттам го познаваме и потеглихме заедно с него. Ти да му отмъстиш за нещо ли искаш?

— Да.

— Тогава внимавай! Той е умен, хитър и жесток. Познавах няколко мъже, които също така имаха да си уреждат сметки с него. Те го навестиха наистина, но никога вече не си тръгнаха оттам.

— Ти чу ли имената им?

— Чух ги. Но за червеният мъж името на един бледалик е като пясък в окото, то причинява болка на ухото му. Видях двама. Първо дойде един, който беше млад. Когато един ден остарееше, той щеше да има лицето на твоя приятел, комуто принадлежи тази къща.

При тези думи Уилкинс, който седеше редом с Олд Файерхенд, пребледня като мъртвец. Ловецът за малко да подскочи, ала се усети навреме, че той нито като Олд Файерхенд, нито като Инсхава нонтон има право да показва вълнението си.

— А втория също ли видя?

— На няколко пъти. Знам и той на кого прилича.

— На кого?

— На младия бледалик, покрай когото вождът на марикопите мина преди малко.

Това бе наистина странно. Под „младия бледалик“ можеше да се има предвид единствено Херман, при чийто вид Желязната стрела за миг се бе стъписал. Дали и в този случай не водеше приликата към първата следа?

— Къде срещна двамата мъже?

— Сребърния мъж ги доведе като свои гости в лагера на марикопите.

— Кога?

— Една зима и едно лято лежат от времето, когато моите очи видяха първия.

— А втория?

— Няколко месеца по-късно.

Времето можеше приблизително да се определи. От приключението в плантацията бе минало малко повече от година. Ако

предположенията на Олд Файерхенд се потвърдиха и Ролан наистина се бе представил за Артър Уилкинс, то със сигурност бе извършена измама. Защото документите, които Уолкър бе представил, до един носеха тогавашна дата.

От вожда нямаше какво повече да се извлече. Но и това бе достатъчно — както за Уилкинс, така и за Олд Файерхенд, който бе твърдо решил да доведе работата на своя довереник докрай.

Друга последица от мирните преговори бе, че Силната ръка трябваше да се откаже от скалповете на падналите марикопи. Вождът в началото не проявяваше наистина склонност да се съгласи с това условие, ала Винету успя да промени убеждението му. Апачите не можеха да се оплачат и от най-малка загуба, а от друга страна съюзът с марикопите им носеше големи предимства. Така че волю-неволю Силната ръка трябваше да отстъпи.

После едно отделение от червени и бели мъже тръгна да отнесе вестта за помирението на лагериращите край езерото марикопи. Тя бе приета от тях с видимо облекчение и край огъня на мира последва тържествено угощение, което продължи цялата нощ.

Междувременно в мисията се проведеха важни съвещания. Сега, когато Уилкинс знаеше накъде води следата на двамата изчезнали — племенникът му Артър и Мартин Адлер, вече не го свърташе при Синята вода. Той също искаше да тръгне след Ролан. Планът на Олд Файерхенд бе непоклатим, а Детелиновият лист заяви, че иска да се присъедини дори само защото се надява да се срещне по този начин с Уолкър, убиеца на Леля Дрол.

Така мина нощта под какви ли не оживени разговори. На утрото марикопите получиха обещаните им бушхедърси.

Дори тези загрубели, подли убийци се изплашиха не на шега, когато научиха съдбата си. Те се впуснаха в най-ярошни и вулгарни ругатни, които завършиха накрая с жалък хленч, ала нищо не им помогна. Марикопите потеглиха в предиобеда с тях. Оттогава никой вече не се чу нещо за бандата на Кървавия Джак...

По пладне се върнаха марикопите, изпратени след избягалия Ролан. Те съобщиха, че са проследили дирята на Сребърния мъж до форт Гранд.

Сега вече нямаше удържане и дори Елми не пожела да остане тук, след като се касаеше за откриването на Адлер. Ето защо бе решено

момичето да бъде отведено до Деминг, откъдето щеше да замине с дилижанса до Грейнит стейшън и да чака там под закрилата на баща си другите.

От пленниците беше останал само един — Нютън-Флоран, някогашният дервиш, когото Олд Файерхенд бе поискал да запази за себе си. Той щеше да бъде пазен от лесничея Роте, който оставаше при Синята вода да изчака завръщането на Уилкинс. Пък и лесничеят нямаше да бъде сам. Известен брой чирикахуа-апачи щяха да му помагат в пазенето на мисионерската постройка. Освен това сега нямаше причина да се опасяват от някакво обезпокояващо събитие.

Потеглиха още в ранно утро. Сетне Тътлиш-то, по чийто бряг в последно време бе станало толкова оживено, отново лежеше тихо и самотно.

Но още в следобед неговият покой бе смутен.

От северния проход на долината бавно приближаваха в тръс трима ездачи. Единият беше онзи Лефлър, който преди малко повече от година беше изместил стария Уилкинс от плантацията му край Ван Бурен. Другите двама — негови водачи, бяха по-зле облечени и с по-лоши коне от него. Единият от тях посочи Тътлиш-то.

— Това е Синята вода, сър, край която трябва да минем, както вече споменах. Пътуването ви спешно ли е?

— Защо питате?

— Защото ми се струва, че скоро ще завали, а при това положение бих предпочел да прекарам нощта в някоя стая, отколкото под открито небе.

— Тук някъде има ли обитаемо място?

— Естествено — старата славна мисия край Синята вода.

— Монаси? Тая работа хич не ми е по вкуса.

— Някога тук е имало монаси, но те вече отдавна са се присъединили към другите благочестиви отци. Онова, което ще намерите тук, изобщо няма вида на монах, нито даже на монахиня.

— Да не би пък някоя млада мис?

— Точно това. И то каква!

— Коя пък е и как се казва?

— На единия въпрос мога да отговоря, но на другия — не. Всички я наричат Гълъбицата на вековната гора и живее с баща си под закрилата на абатите и старата постройка.

— Богата ли е?

— Може да се предполага. Тук нейде край езерото лежало зарито съкровище.

— Далеч ли е още до мисията?

— Съвсем не. Завиваме зад тези скали и ето че сме пред нея! Ако пожелаете да се вслушате в един добър съвет, тази нощ ще останем в мисията.

— Ще ни приемат ли?

— Защо не? В такава местност човек се радва да види някой бял.

— Е, нека опитаме.

В близост до езерото като че нямаше жива душа, а и на мисионерската порта трябваше да почукат повторно, преди прозорчето-шпионка да се отвори.

— Кои сте? — попита най-сетне старата индианка.

— Пътници. Идваме от Ислата и яздим надолу към Прескът.

— И какво искате?

— Молим за подслон за през нощта.

— Спрете под дърветата!

— Днес ще вали.

— Ще питам.

Старата затвори отворието.

— Wouhse! — ухили се янкито. — Това ли ви беше вашата Гълъбца на вековната гора?

— Не се подигравайте! Колкото е грозна тая дъртофелница, толкова е красива Гълъбцата.

— Стига само да е и по-гостоприемна!

— Нямайте грижа! Със сигурност ще бъдем приети.

Още след късо време старата отвори портата.

— Яздете навътре към двора!

Пътниците последваха подканата. В двора един индианец стоеше до коня си. Той се престори, че ни най-малко не се интересуваше от тях, но тайно внимателно ги оглеждаше. Когато влязоха, от входа на стълбището към тях пристъпи един мъж. Беше лесничият Роте. Той поздрави на лош английски.

— Искате да пренощувате тук, мешърс? Well! Не бих желал да отпратя някой джентълмен от този праг, без да има нужда. Казах: джентълмен. С вас как стоят нещата?

Лефлър се изхили.

— Скандализирате се от нашия вид? Мастър, моля да размислите, че една езда през пущинака...

— Но, по — отби лесничейт. — Трябва само да ида на сигурно. Аз не съм господарят тук.

— Ами?

— Домоуправител на почетна служба! Заселището принадлежи на мистър Уилкинс.

— Уилкинс?

— Да не би да ви е познато името?

— Хм-м! Чувал съм за някакво си Уилкинсфийлд... в Аризона — опипа предпазливо почвата янкито.

Иначе беше готов за бягство.

По понятни причини се боеше от една среща с Уилкинс, макар от друга страна вече от дълго време напразно да го диреше.

— Съвпада, така е! — извика междувременно доверчивият лесничей Роте. — Точно оттам произхожда нашият мистър Уилкинс!

На устните на Лефлър замря проклетие. Неговата възбуда се предаде на коня му и той започна да танцува. Умът му трескаво търсеше някакъв претекст за пристъпване към незабавно отстъпление.

— На такъв господар — изтръгна се накрая задавено от него — не бих желал да досаждам.

Една усмивка от страна на Роте сложи на първо време край на неговите грижи.

— Вие сте джентълмен с чувство за такт и мярка! Кой говори за такова нещо? Мастър Уилкинс въобще не си у дома. Не бихте могъл значи да го обезпокоите. От негово име ви казвам добре дошъл, на вас и вашите придружители. Слезте и елате горе при нас! Вашите слуги могат да се обърнат там към индианеца! Той ще се погрижи за тях.

Лефлър се бе изплашил страшно много в началото. Сега обаче се радваше, че ще отседне тъкмо тук. Беше открил местонахождението на човека, когото отдавна търсеше и твърдо реши да извлече изгода от това откритие. Важно бе само да не издава името си и да установи дали няма някой тук, който знае връзката му с Уилкинс.

Той се погрижи да даде наставления на водачите. Същевременно им смигна многозначително.

— Ще ми се да бъда предпазлив и да не дам да се разбере кой съм. Много не му хващам вяра на това поселище. Дръжте си устата!

Сетне последва лесничея до една стая, където фрау Роте седеше със своя син и сестра си.

— Водя ви един гост — каза лесничеят.

— Литън! — представи се янкито. — фил Литън!

— Аз се казвам Роте. Бях лесничей в Германия. Това са жена ми и синът, там балдъзата! Другите обитатели на къщата излетяха. Жалко! Иначе щяхте да заварите отбран кръг, сиреч освен домакина и дъщеря му също още прочутия Детелинов лист — траперите Сам Хокинс, Дик Стоун и Уил Паркър, както и неколцина други.

Страх пробяга по крайниците на Лефлър. „Каква среща би била! — помисли си. — Тъкмо Сам Хокинс!“ Стараейки се да прикрие смущението си, той прояви лицемерен интерес към една такава важна новост.

— Слушал съм за тези мъже — изрече със затруднение.

— Жалко! Наистина жалко!

После го изби вътрешна радост, че явно няма защо да се опасява от разкритие. И тутакси се възвърна цялата му дееспособност. Искаше му се да разбере с каква цел тези негови добре познати са се отдалечили от мисията.

— И накъде заминаха всички тези хора? — прибави равнодушно.

— Няма как да ви го кажа без някои допълнителни подробности — обясни Роте. — Тук ние преживяхме необикновени неща. Докато жените приготвят яденото, ще ви разкажа, доколкото самият съм в течение на работата.

Ето как Лефлър научи от лесничея всичко, което искаше да знае и получи една доста вярна представа за неотдавнашните събития. В заключение Роте не забрави да упомене и понататъшните намерения на своите приятели.

— Младата дама заминава под бащината си закрила с дилижанса за Грейнит стейшън — продължи да дрънка той. — Там ще чакат, докато останалите мъже се присъединят към тях. А те са подирите на онзи мосю Ролан. Всичко това подочух случайно. Но едно е сигурно, че търсят един млад Уилкинс и друг някой си Адлер.

Яденето бе сервирано и разговорът между Роте и Лефлър прекъсна. Докато си похапваше с апетит, гостът забеляза, че жената

напълни отделно една малка купа и я отнесе навън.

— Сигурно за придружителите ми? — попита той лесничея.

— Не — отвърна она този път колебливо.

— Значи имате и други гости?

Сега Роте все пак даде открит отговор.

— Ще проявя доверие към вас, като ви кажа истината. Храната е предназначена за един затворник.

Лефлър наостри слух.

— Имате затворник в къщата? Вероятно някой индианец?

— Не, бял. Обесникът искаше да проникне тук с взлом и бе заловен заедно с другите.

— Не казахте ли, че всички злодеи били предадени на марикопите?

— Наистина, само този не. Към него Олд Файерхенд изглежда има някакви особени намерения, понеже бил пратеник на някой си Уолкър.

Лефлър посегна неволно към вътрешния си джоб. В него се намираше едно писмо от Уолкър, което гласеше следното:

„Незабавно тръгнете и елате при мен! Имам да ви съобщя нещо важно. Сега се казвам Зенърт и живея край Прескът, Аризона, в планините Приета. Всеки ще ви насочи към мен.“ Залъците присядаха на гърлото на госта, така силно го бе овладяла възбудата. Ама че съвпадение! Какви новини! Какво ли означаваше пак тая работа с Уолкър? И кой можеше да е пратеникът, когото бяха заловили?

На Лефлър костваше немалко усилие да си наложи спокойствие. Овладейвайки се мъчително, той опита да подкачи с тон на чисто любопитство:

— Уолкър? Кой е Уолкър?

Роте все още не забелязваше нищо и разказа каквото знаеше за Уолкър. Лефлър веднага си изясни картинката и също така бързо реши да освободи пратеника и да се съюзи с него. А Роте с готовност му послужи, като, разпален от разговора, му посочи ключовете от подземието, които висяха на един пирон до шкафа и съвсем точно му описа помещението, в което бе тикнат затворникът.

Лефлър се нуждаеше само още да разбере дали ще има възможност да осъществи своя номер. За целта се показва угрижен за

сигурността на къщата. Лесничейт го успокои и сподели, че нощем в двора стоят на стража двама индианци.

— Не в къщата? — попита още Лефлър.

— Тук не е нужно. Но вън, срещу вратата, стоят на пост още трима индсмани. Пък в къщата нали съм самият аз... и синът ми — довърши той с крепка увереност.

Янкито можеше да бъде доволен от чутото. Не след дълго той се оправда с умората си и помоли да му бъде посочена стаята.

— Да ви посоча стаята? — засмя се лесничейт. — Говорите, сякаш се намирате в някоя странноприемница! Бих могъл да ви дам само някоя празна стая. Ето защо е най-добре да си останете тук. Можете да спите на софата. Това е една рядка наслада в Дивия запад.

— О, не бих искал да ви прогоня!

— Кой говори за такова нещо? Ние не спим тук, а в две помещения в самия край на коридора.

Лесничейската фамилия се сбогува. Лефлър остана сам. Той знаеше, че никой няма да го обезпокои в реализирането на неговия номер. Нещата не биха могли по-добре да си паснат. Лесничейт като че си бе поставил единствената цел да го облекчи във всичко.

Когато наближи полунощ и вън се развилия дъждовната буря, той взе ключовете от стената и се спусна крадешком в подземие. От индианците в двора нямаше защо да се страхува, а и иначе не срещна препятствие. Намери правилно вратата, зад която бе тикнат затворникът и безшумно я отвори.

— Кой сте вие? — попита Нютън-Флоран, когато Лефлър пристъпи към него без каквото и да е встъпление и му отвори оковите.

— Излезте първо и мълчете! Тръгвайте с мен нагоре към стаята ми! Ще бъдете свободен.

Стигнаха в помещението без инциденти.

— Уолкър ли ви праща? — попита Нютън.

— О, не! Спасявам ви по собствен почин.

— Та аз не ви познавам!

— И аз вас! Но най-живо ви влизам в положението. Преди доста време се запознах с Уолкър, когото споменахте, сключих една сделка с него и сега възнамерявам да го навестя. Отседнах случайно тук и чух, че са ви затворили, понеже сте бил пратеник на Уолкър. Ето защо реших да ви спася.

— Вие действително ме спасявате от едно съвсем безнадеждно положение. Вечно ще ви бъда признателен. Макар вие, както изглежда, да сте в добро материално положение, пък аз съм беден, мога да ви уверя, че моята помощ не е за пренебрегване.

— Не се и съмнявам и ще я приема.

— При всички случаи Уолкър трябва да бъде предупреден за Олд Файерхенд. И аз ще тръгна да я свърша тая работа.

— По-полека само! Как всъщност се каните да стигнете до Прескът?

— Всички дяволи! Аз нямам кон!

— И аз не мога да ви набавя някакъв, поне тук не. Оттук ние ще яздим през Силвър сити към Сан Карлос и Феникс...

— Поврага! И искате да отидете в Прескът?

— Разбира се. Имам двама водачи.

— Миличките типове! Те ви мамят, за да пътувате поне три дена повече. Или пък наистина не познават планините? Кога заминавате?

— Малко след разсъмване.

— А аз естествено трябва по-рано да си дигна чукалата. Преди късния следобед никой няма да забележи изчезването ми. Та тръгвам аз значи по посока Силвър сити и вие по-късно ме последвате. След два часа стигате до едно свличане на почвения слой, което си заслужава да се види. Слизате да го разгледате и водачите ви правят същото. Аз съм скрит наблизо, възползвам се от подходящия миг и офейквам с двата коня на водачите. Вие естествено се мятате веднага на вашата кранта — привидно за да ме преследвате. После тези славни момци ще има да си чакат, докато ние яздим с всичките му удобства към Прескът при Уолкър. Харесва ли ви този план?

— Отличен е. Но как смятате да се измъкнете оттук?

— През портата във всеки случай не.

— Тя е заключена, а в двора стоят на стража двама индианци.

— Значи ще трябва да се спусна през прозореца.

— Добре. Ще ви дам ласото си. Но вълн внимавайте, че да не вземат да ви спипат! Срещу портата стои индиански пост.

— Портата е зад ъгъла! А веднъж намеря ли се вълн, няма да е лесно някой да ме пипне! Я вържете ласото за крака на масата, та да не се напрягате ненужно... Тъй. А сега отворете прозореца!

Бил Нютън се спусна. Лефлър изтегли ласото и затвори прозореца.

На утрото напусна рано гостоприемната колония. При портата стисна дружески ръката на Роте с няколко благодарствени думи и лесничейт се върна в къщата, без да подозира нищо лошо...

Може би два часа по-късно се случиха две неща: лесничейт слезе в подземие то да нагледа затворника, но той беше изчезнал; при свлачището пък двамата водачи на Лефлър напразно стояха и чакаха янкито да им върне конете.

---

[1] Лати-иски! — Нека оръжията говорят! (Б. а.) ↑

[2] Инсхава нонтон — Белия вожд (Б. а.) ↑

[3] тайнство — Б. пр. ↑

7. СИНЬОРИТА МИРАНДА

Прескът, главното селище на Явапай каунти в североамериканския щат Аризона, по времето на нашия разказ бе все още седалище на териториално задвижване. В близост бяха открити богати находище на злато и сребро и това откритие бе причина, както обикновено се случва, за стичането на какъв ли не пропаднал народ.

Градът е разположен близо до Хасаямпа Ривър, която се влива в Рио Хила.

Проследи ли човек шосето, водещо на северозапад от града, ще стигне до няколко златотърсачески колиби в гората. Тя се разпростира нагоре по планината, навлиза в клисурите. А пътят продължава от долина в долина, за да свърши накрая до площадката пред една доста голяма постройка, която, ако се съди по масивната ѝ външност, порано вероятно е служила като твърдина срещу индианците.

Сега подобните на амбразури прозоречни отвори бяха разширени и снабдени със стъкла. Входът представляваше една широка и висока порта. Дива лоза и хмел се протягаха чак горе до покрива, а пред еркерните стаи се извисяваше огромен дъб, който сякаш се стремеше да обгърне с могъщите си клони цялата къща.

При този мрачен фронтален изглед човек би помислил, че помещенията ще са тъмни, ала по гледащата към двора стена бяха избити врати и прозорци и подзидана веранда, които позволяваха свободен достъп на светлината.

На верандата седеше млада дама, на около двадесет и четири години. Беше модерно облечена, изцяло в бяло, като че се намираше в някой голям град, а не в това затънтено кътче на Аризона. И беше красива, много красива, но с един вид предизвикателна красота. Лицето ѝ беше фино очертано, ала при по-близко вглеждане чертите ѝ се покваряваха от един груб, почти нахален израз, залегнал в очите и силно извитите надолу тъгълчета на устните. Това бе сеньорита Миранда, „повелителката“ на къщата. В ръцете си държеше бродерия,

но не вършеше нищо — очите ѝ бяха полузатворени, изглежда мечтаеше.

Една млада негърка излезе и спря в очакване.

— Какво искаш? — попита я тя с рязък глас.

— Мисус бъдат добра с Мили — отвърна черната страхливо. — Мили строшавали са чиния. Тук бъдат парчетата.

Държала досега ръцете зад гърба, тя извади на показ трите парчета, на които се бе разчупила чинията. Лицето на Миранда почервения.

— Каква работа имаше с чинията?

— Мили слагат вътре хляб за мисус, тогава падат чиния от ръка.

— Не можеше ли да внимаваш, тъпо създание? Къде ти са очите и умът? Я дай парчетата!

Черната ги подаде колебливо на Миранда.

— О, мисус, не бият беден Мили!

— Да не те бия ли? Не виждаш ли, че това е една от най-хубавите ми чинии? Ето ти останките!

Миранда замахна и ги запрати в лицето на негърката.

Мили нададе крясък и посегна с ръце към окото си. Един отломък бе порязал бузата ѝ, а върхът на друг бе проникнал в окото.

— О-ох, ох, окото ми! — заскимтя тя. — Мили няма повече виждат! Мили сега сляп! Мисус не били добър с клета Мили!

— Какво-о? Не съм била добра? И ти се осмеляваш да ми кажеш това, презряна крастава жабо? Ето ти още нещо!

И рязко удари клетницата в лицето с обръча на обкования със сребърна ламарина гергеф. Негърката отново изпищя от болка.

В този момент отзад се отвори една врата и на балкона излезе един млад негър. Виждайки Мили да плаче, той бързо приближи.

— Какво стават с добър Мили? — попита.

— Мисус хвърлят на мен чиния в очи и удрят гергеф по лице! Мили вече не виждат!

— Мили показват!

Той дръпна ръцете ѝ от лицето и разгледа нараняването. После се обърна към Миранда.

— Мисус не трябвало удрят... Мили може би сляп на едно око! Кога Мили счупват чиния, тогава заплатят, ама не пак бият и хвърлят!

Това дойде твърде много на благородната Миранда. Тя посегна към звънеца, който стоеше на малката масичка, и невъздържано го раздрънка няколко пъти.

— Сеньор Зенърт! — извика същевременно с пронизителен глас, преминал накрая в кресчендо.

Долу се показаха няколко покорни духа, но при вида на вбесената господарка се дръпнаха обратно. Повиканият се качи от стаята си на балкона.

— Какво има, Миранда?

— Моля те да ме защитиш от тези бестии! Това женище ми изпотроши цялата посуда. Ако продължава така, скоро ще лочим от чехъла и ще плюскаме със събувалката за ботуши! А когато я наказах, дойде тоя черен нахалник, застави ме да му давам обяснения и даже се осмели да ме заплашва!

— Какво? Заплашвал те е?

— Не, Зевс не заплашвал, само помолил — обясни черният.

— Лъжец! — изкряска господарката. — Не заплашваше ли да си отмъстиш, ако накажа още веднъж това женище?

— Не, не казал отмъстят!

Който погледнеше негъра в лице, щеше да съумее да прецени кой казва истината. Зенърт обаче не си даде тоя труд.

— Заплашвал? — извика той. — Само това липсваше! Сега ще ти покажа, черно говедо, как се отговаря на подобна закана!

При тези думи Зенърт замахна два пъти с юмрук към лицето на негъра, който падна на земята и от устата и носа му рухна кръв. Негърката се хвърли върху него, ала той я избута, изправи се и си тръгна, без дума да каже. Мили го последва.

Долу в стаята на прислугата Зевс сви пестници.

— Сега вече граница преминават! Сега повече не търпят такъв отнасяне! Сега отмъстят! Господар още са при мисус вън?

— Да — изхлипа момичето.

— Сега аз отиват и вземат пари, много пари.

— Исусе! Не крадат, Зевс!

— Не, не крадат, а само върнат на беден мъж, на кого принадлежат. Мисус няма върнат в неин стая! Зевс не бъдат спипан.

Всяка отделна стая бе свързана с верандата посредством врата, но и цялата редица от стаи се съединяваха помежду си. Ето как на Зевс

се удаде да отиде до обитаваната от Миранда стая, без да бъде забелязан от господарите, които все още се намираха на балкона.

Там имаше едно малко дамско писалище и в него бяха парите, които имаше предвид. Зевс знаеше точно в кое чекмедже. Но за свое разочарование той видя, че ключът е изваден.

— Зевс трябва чакат, докато ключ пак тук! — прошепна. Поиска да се оттегли тихо, но няколко думи, проникнали през водещата към балкона врата, го накараха да наостри слух.

— Той трябваше да умре!

„Кой? — помисли негърът. — Трябва чуят!“ Той приближи, промъквайки се като котка, додето застана зад вратата.

Зенърт и Миранда се намираха на разстояние едва метър от него, така че можеше да долавя всяка дума.

— Наистина жалко все пак за него — отговори Миранда на думите на Зенърт. — Младият Уилкинс беше много симпатичен мъж.

— Симпатичен! — избулва оня презрително. — За теб това ли е най-важното при един мъж?

— Естествено! Че какво иначе?

— Значи богатството за теб не е от голямо значение?

— Напротив, макар, признавам, за мен един беден, но привлекателен мъж е по-приемлив, отколкото някой богат, ама пък грозен. Ето защо съжалявам, че трябваше да умре.

— Той навремето сигурно е бил много нежен с теб?

— За съжаление не, въпреки че положих големи усилия! Но той беше студен като лед. Чини ми се, че сърцето му беше вече заето. Да забравим това! Всичко е минало и той е мъртъв... вече от година. Жалко. Аз... слушай!

Пътната камбанка енергично издрънка. За негъра сега бе крайно време да изчезне и той бързо се върна при Мили.

— У теб парите?

— Не. Ключ липсват.

— Слава на Исусе! Ти сега не крадец.

— Не, ама мастър и мисус са убийци станал.

— Ох, какво говорят!

— Да. Са убили мастър Артър, който давал такъв добър бакшиш на Зевс.

— Ти сънуват.

— Ох, Зевс не сънуват, Зевс чуват! Зевс сигур и още повече чуят. Зевс не остават при господари, кои убийци са. Зевс пак подслушват.

Откъм двора долетя конски тропот. Идваха двама ездаци — Лефлър от Уилкинсфийлд и Бил Нютън, някогашният дервиш.

Зенърт-Уолкър нададе вик на изненада.

— Вие, мастар Лефлър? — провикна се той от чардака.

— Чудесно, че сте вече тук!

Конете бяха много изнемощели, а и на двамата ездаци си личеше напрежението. Те наредиха да се даде на животните вода и фураж и се качиха по стълбището на балкона. Зенърт подаде ръка на Лефлър.

— Пет! — предупреди Лефлър. — Тихо! Да отидем веднага в някоя стая, където никой няма да може да ни чуе.

— О, работата, заради която ви помолих да биете толкоз дълъг път, е важна наистина, но не и толкова спешна!

— Има и други неща, които е наложително да обсъдим. Та една стая, моля, мастър Зенърт!

— Елате тогава!

Той отведе гостите в своята стая. Миранда ги последва. Двамата пътници се смъкнаха изнурено на столовете.

— Нещо неприятно да ви се е случило последните дни? — поинтересува се Лефлър.

— Не.

— В такъв случай те още не са дошли, а ние все пак сме пристигнали навреме да ви предупредим.

— Предупредите? Звучи доста обезпокоително!

— И си е така! Идваме направо от Синята вода.

— Тъй, тъй! Там горе значи сте се срещнал с Бил Нютън!

— Да. Той беше затворен и на мен ми провървя да го откача от куката.

— Затворен? Damn! Че как пък се случи това, Бил? Нютън сви рамене.

— За тая работа беше виновен оня проклет Кървав Джак. Ударът напълно пропадна.

— Да не си мръднал?

— Типовете бяха заловени до един. Сега сигурно никой вече не е жив. Марикопите са им светили маслото.

— Та нали са наши съюзници!

— Днес вече не. Те сключиха мир с апачите.

— Невероятно!

— Идва и по-лошо. Очертава се да бъдеш сгащен тук.

— От кого?

— От Уилкинс.

— Кой Уилкинс имаш предвид?

— Е-е, оня от Уилкинсфийлд.

— 's death! Нима този човек пак изникна?

— Действително. Той е бащата на известната Гълъбица на вековната гора.

— Право ли чувам? Дявол да го вземе! И той се кани да ме пипне?

— Да, с Винету, вожда на апачите, и Олд Файерхенд. По-нататък Сам Хокинс, Дик Стоун и Уил Паркър...

Зенърт скочи и зашари из помещението. Лицето му беше мъртвешки бледо. Миранда също изглеждаше уплашена.

— Всички те идват, всички! — рече Нютън донейде злорадо. — Ролан вероятно също ще пристигне.

— Да не си превъртял?

— Не, но мисля, че Ролан е достатъчно щур. Преследвачите са по петите му и се очаква, че в глупостта си той ще ги насочи насам.

— Ще намери добър прием, ако дойде! — процеди Зенърт-Уолкър. — Кой би го помислил? Работата ни беше като в кърпа вързана и из един път всичко взе, че рухна! Та не може ли човек да чуе някоя подробност?

Лефлър, когото приказливият Роте доверчиво бе поставил в течение на всичко, се зае е изложението. Към края Зенърт все още крачеше замислено напред-назад из стаята. Внезапно спря.

— Ударът трябва да бъде отбит.

— Бих желал да знам как!

— Като предоставя временно моето убежище на противника и нахлуя в неговото. По този начин аз ще се превърна в нападател.

— Идеята не е лоша. Значи възнамеряваш да тръгнеш към бърлогата на противника? Към Синята вода?

— И през ум не ми минава! Не каза ли, че Елми Уилкинс е на път за Грейнит стейшън?

— Да.

— Е, ние също ще яздим натам.

— Zounds! — провикна се въодушевено Лефлър. — Искаш да пипнеш девойчето?

— Да.

— Какво ще правиш с нея?

— Още не знам, ще видим по-късно. Имам чувството, че ще станем господари на положението, ако имаме в ръцете си момичето.

— Това е сигурно! Ама си припомни все пак, мастър Уолкър, че някога аз поисках ръката на Елми. Тя обаче ме отблъсна. Сега най-поел е ми се отдава благоприятна възможност да си отмъстя.

— Значи искаш да дойдеш с мен?

— При всички случаи!

— Това ми е приятно. Колкото повече сили се съберат за едно такова начинание, толкова по-сигурно то ще успее. Само че се опасявам, че все пак ще стоиш настрана от този план.

— Защо?

— Аз те повиках насам, за да ти съобща нещо, което сигурно много няма да ти се хареса.

— Навярно по отношение Уилкинс от Уилкинсфийлд?

— Да.

— Е, нека чуем!

Уолкър бе пристъпил до прозореца, защото беше доловил тропот от копита на кон.

— Алфонсо, един от моите слуги, се връща. При това води човека, за когото току-що говорихме — Ролан.

Звънецът издрънка, после чуха портата да се отваря и пак затваря.

— Мастър Лефлър, виждал ли си някога сенър Ролан? — попита Зенърт-Уолкър.

— Никога!

— Тогава ще има да се чудиш. Внимавай!

След минута-две двамата новодошли влязоха. Стана, както Уолкър бе казал. Лефлър подскоци ужасен и разпери отбранително ръце.

— Heavens! Мъртвите ли възкръсват? Артър Уилкинс, ти ли си това, ти?

— Нямам честта! — изхили се Ролан, като се поклони подигравателно.

— Не? Все пак би трябвало още да ме познаваш!

— Сеньорът ми е напълно непознат!

— В такъв случай тук има някаква небивала по рода си прилика.

— Тази прилика — ухили се Уолкър — те подпомогна да се сдобиеш толкова евтино с Уилкинсфийлд.

— Как тъй?

— За това по-късно! Сега да обърнем внимание на мастър Ролан!

Неговата физиономия се промени, а гласът му прозвуча твърдо като на началник, показващ вратата на подчинения си.

— Я ми кажи, мастър Ролан, що за глупости вършиш? Чувам, че си се бил запътил с марикопите към Синята вода.

— Да. Грешка ли беше?

— Съвсем определено.

— Същата грешка си допуснал и ти, като си пратил нагоре Кървавия Джак и хората му. Значи сме квит и ти в нищо не можеш да ме упрекнеш.

— Твоето начинание не сполучи.

— Твоето също. Ние отново сме квит. Никой от нас двамата няма право да поучава другия.

— Мислиш ли? Тук много се заблуждаваш, драги ми приятелю! Аз съм този, комуто дължиш всичко.

— Съвършено вярно. А в замяна на това пък ти ми дължиш всичко! Ние сме квит! Но комай нещо си в лошо настроение. При това положение аз си тръгвам. Не съм свикнал да се отнасят с мен отвисоко! Гуд бай, мешърс!

Ролан изигра ролята си така добре, че Уолкър се видя принуден да промени тона. Той го улови за ръката.

— Глупости! Да хукнеш ли се каниш? И това липсваше! Ти така изневиделица ми се стовари, че не е за чудене, дето из един път си загубих доброто настроение. Седни и нека поговорим!

— Добре де, от мен да мине. Може ли всъщност човек да си поотпусне устата?

— Защо не?

— Имам предвид дали всички присъстващи бива да чуят за нашата работа?

— Всички — отговори Уолкър, като хвърли многозначителен поглед към Бил Нютън. Не искаше да го оскърби, изключвайки го от всеобщото доверие.

Ролан разбра знака.

— Най-напред ще те помоля да разпратиш няколко съгледвачи, та незабавно да ни известят за приближаването на враговете.

— Те още днес ли ще дойдат?

— Смятам, че са ми досади петите. Вярно, направих откачения опит да ги заблудя, като яздех по окръжност, но не смея да се надявам, че по тоя начин ще подведа Винету или Огнената ръка. Те могат всеки миг да са тук.

— Бил Нютън, какво ще речеш? Съгласен ли си да се заемеш с разузнавателната обиколка? Ти и Алфонсо?

— Да, мастър!

— В такъв случай трябва да те помоля веднага да потеглите. Животът ни зависи от вашата бързина и благонадеждност!

— Ще направим каквото трябва!

Всяка умора бе забравена. Няколко мига по-късно го видяха да препуска с Алфонсо.

— Разкараха се — рече Зенърт-Уолкър облекчено, — сега можем необезпокоявано да говорим за всичко. Сеньорита Миранда е моя довереница. Тя може да чуе всичко... И тъй, мастър Ролан, първо твоето бягство и преследване, моля, после работата на Уилкинсфийлд!

Ролан разказа за похода нагоре в планините и неудачата на плана.

— Damn! — завърши той. — За всичко е виновен само тоя Олд Файерхенд! Какво има да се бърка тоя тип в работите на другите?

— Със също така малко право, както го правим ти и аз — захили се Уолкър. — Впрочем на твоє място нямаше да напусна толкова бързо Синята вода.

— Охо! Аз усетих накъде духа вятърът. Почти със сигурност се очакваше, че ще се нахвърлят върху кожата ми. Затова се изметох оттам. Не ми се вярваше наистина, че ще се завтекат толкова бързо подир мен. Но още на следното утро забелязах, че съм преследван и разгърнах всичките си сили да опиша една широка дъга, за да заблудя преследвачите.

— В тая работа, според мен, не си се покрил с много слава. Най-голямата грешка обаче извърши, като дойде при нас. По тоя начин и на

нас окачи преследвачите на шията. Можеше да поемеш всяка друга посока, само не тази към нас!

— Колко умно говориш, сър! Първо, тези кучета никога не губят дадена следа и второ, сега бездруго знаят кой съм, а от марикопите ще научат къде живея. Необходимо е значи само да яздят към Долината на смъртта и там да ме дочакат.

— Какво биха могли да ти сторят? Нищо!

— Припомни си, че Уилкинс е с тях!

— Pshaw! Да не би да се страхуваш от него?

— Естествено! Ти май всичко си забравил, а, мастър Уолкър?

— О, паметта си ми е добра, пък и не знам какво бих могъл да забравя по отношение на този Уилкинс! Но вестта, която ми прати преди известно време, бе толкова странна, че аз незабавно уведомих мастър Лефлър да дойде час по-скоро при мен. Ще имаш ли сега добрината да кажеш какво означаваше това твоё писмо? Беше много мистериозно съчинено.

— Можеше да попадне в неподходящи ръце и ето защо не биваше да бъде по-ясен. Мастър Лефлър сигурно знае по какъв начин се е сдобил с плантацията в Уилкинсфийлд.

— Да. Чрез редовна покупка.

— Ама чрез каква покупка! — извика разгорещено Ролан. — Та нали е платил едва половината от стойността и би трябвало следователно да се досети, че с тая работа случаят е по-особен. — И с един многозначителен поглед към удивено заслушания Лефлър продължи: — Знае ли той как си встъпил във владение на плантацията?

— Не. Аз естествено съм се пазил да го навирам под носа на хората. Но сега може би трябва да узнае.

— Да, това дори е крайно необходимо.

— Само че на мен пък ми е безкрайно неприятно — възрази Уолкър. — Освен това не виждам причина да говоря по този въпрос. Нещата по онова време бяха уредени между двамата ни, мастър Ролан, и аз не знам защо да не си останат помежду нас.

— А какво ще стане, ако оня Артър Уилкинс вземе, че се появи сега в Уилкинсфийлд?

— Нещо да не ти се е разхлопала дъската? — извика Уолкър уплашен.

— Също и главният надзорник Адлер?

— Та това въобще не е възможно! Двамата все пак са мъртви.

— Мъртвците сегиз-тогиз възкръсват. Какво сега, ако те са още живи?

Уолкър сви диво юмруци и застана, слисан до немай-къде, пред Ролан. Лефлър също почувства някаква тегота, макар още далеч да си нямаше понятие какво бе станало и какво тепърва имаше да става.

— За мен наистина е напълно безразлично — каза той — дали тези двама мъже са още живи или не, защото...

— По-полека, по-полека! — прекъсна словото му Уолкър. — Ти още не знаеш всичко! Ако Артър Уилкинс действително е все още жив, тогава би трябвало да му отстъпиш пак Уилкинсфийлд!

— Как тъй? Та нали съм го платил!

— Ама не на него, а на мен!

— Това какво променя?

— Само една малка подробност, сър: той изобщо не ми е продавал плантацията!

— Не разправяй тъпи вицове!

— За мен това е горчива истина! Когато срещнах тоя Уилкинс в Санта Фе, бях удивен от смайващата му прилика с моя мил приятел Ролан. Сприятелих се с него и малко по малко узнах цялото му житие-битие. Той даже ми показва документите си. От цялата работа можеше да излезе един много добър улов. Прилъгах го в Долината на смъртта, където Ролан от дълго време бе започнал да експлоатира наново една стара живачна мина и изложих на последния плана си. Този се съгласи. Прати един куршум в главата на Уилкинс, отстрани трупа и обсеби документите му. Двамата препуснахме към Санта Фе, където Ролан изигра ролята на Уилкинс — приликата му с него правеше това възможно. Той ми продаде Уилкинсфийлд и претенциите относно дълга на чичото. Аз потеглих за Уилкинсфийлд и продадох правата си на теб. Ето как стигна до притежание на плантацията, мастър Лефлър! — завърши той със злорадо хилене.

Миранда, която слушаше мълчаливо отстрани, също се усмихна. Лефлър пък направи физиономия сякаш се пробуждаше от някой сън.

— Да вярвам ли наистина? — попита като занесен.

— Ще те помоля!

— Вие двамата сте убили Артър Уилкинс?

— Щом така го наричаш, да — изхили се Уолкър.

— И сте ме измамили?

— Това също. Но не се коси, човече! Доколкото те познавам, съвестта ти не е толкова деликатна, че да изпаднеш в гърч или чак пък в безсъзнание.

— Значи аз съм ви всъщност... съучастник?

— До този момент още не, но скоро ще станеш!

— За тая работа имам дяволски малко желание!

— В такъв случай губиш Уилкинсфийлд.

— С което бих бил осъден на разорение! Трябва да знаеш — е, няма да се представям в добра светлина, — че живях малко безгрижно. По-раншната ми плантация отиде по дяволите. Сега притежавам само Уилкинсфийлд.

— Значи ще се окажеш просяк, ако дойде ден да се докаже, че покупката няма законна сила.

— Проклятие!

— И после искам да ти кажа още нещо, мастър Лефлър. Или участваш с нас, или ще трябва да си поговорим с по-остър тон!

— Как така?

— Е, можеш да де досетиш, че няма да търпим човек, който знае нещата, а не е съучастник!

Лефлър хлътна на стола си. Колкото и безсъвестен човек да беше иначе, пред тази бездна от престъпления той се ужаси.

— Е-е, какво става? — ухили се Уолкър ехидно. — Надявам се, няма да идеш да се удавиш в реката, заради душевните си терзания! Засега работата не е в опасност. Само се гърми надалеч. Не знам какво цели всъщност Ролан с празните си брътвежи! Артър Уилкинс е мъртъв, Адлер — също. Тоя Адлер, трябва да знаеш, дошъл в Запада да търси Артър. Открил следата му и ето как стигнал до Долината на смъртта. Само че там попаднал в ръцете на Ролан, който много-много не му се церемонил.

— Не му се церемонил?

— Да.

— Убил... го?

— Какви ги дрънкаш все такива големи приказки за убийства? Той просто го е отстранил, защото беше наш враг. Това е всичко. Една битка и нищо повече. И по-умният печели. Баста!

Съмненията, изпитвани преди малко от Лефлър, очевидно не лежаха на дълбока основа. Ужасът му отлетя.

— Е, щом като Артър Уилкинс е мъртъв — произнесе той, — то вече няма от какво да се страхувам!

— Повече отколкото си мислиш — намеси се Ролан. — Защото нещата стоят, както казах преди малко: Уилкинс и Адлер са още живи!

— Още живи! — подскочи уплашено Лефлър.

— Значи не си ги пречукал? — извика Уолкър.

— Не.

— Hell and damnation!^[1] Да не си побъркан?

— Побъркан сигурно не. Имах две много важни причини да запазя живота на двамата.

Уолкър беше пребледнял от възбуда. Той сграбчи ръцете на Ролан.

— Проклет глупак! Би трябвало да ти забия ножа в гърлото! Знаеш ли, че не само мен и този мастър, ами и себе си подхвърляш на най-голяма опасност?

— Моля те да си снемеш ръцете от мен! — отвърна невъзмутимо Ролан. — Не съм ти някой глупав юноша, с когото можеш да правиш каквото ти скимне! Обикновено знам какво върша.

— Когато си оставил живота на ония двамата, не си знаел какво вършиш.

— Много добре даже! Повтарям, имах си своите основания!

— Е, ами че я имай тогава добрината да ги споделиш с нас, мой най-добри мастър Ролан! — избухна ядно Уолкър.

Ролан се усмихна подигравателно.

— Знаете — започна той с хладен делови тон, — че в една живачна мина условията не са здравословни. Живачните изпарения разяждат вътрешните органи на човека и ето защо е много трудно да се намерят работници. А сдобиеш ли се с такива, трябва да им плащаш умопомрачителни надници...

— Тая работа не ме интересува, пък и не й е тук мястото!

— Тъкмо тук си й е мястото. Та не намирах значи работници. Тогава ти ми доведе тоя Артър Уилкинс. Трябваше да му видя сметката. Само че аз не бях толкова глупав, че да го застрелям, ами го тикнах в живачната мина, където бе заставен да работи.

— Всички дяволи! А ако из един път вземе, че ти се измъкне?

— Pshaw! Той е затворен и не може да излезе. Работи за мен и ако мързелува, ще получи тояги и ще бъде лишен от храна.

— А Адлер?

— Наслаждава се на съвсем същото щастие.

— Ролан, ти наистина си един сатана! Аз премахвам хората, които ми се пречат на пътя, ала не ги оставям да мрат от такава бавна, ужасна и мъченическа смърт!

— Всеки прави каквото му отърва. А на мен ми отърва тъкмо това. Аз имам и други такива работници, които никога вече няма да видят дневна светлина. Но надеждата за бягство и свобода горе-долу им съхранява силите.

Сатанинска усмивка придружи изявлението на Ролан. Миранда му кимна.

— Мастър, вие сте оправен тип! — каза с пламнали очи. — Човек трябва да е или много добър, или много лош. Посредствености аз не желая. Признавам, че ми допадате.

— Твърде голяма чест!... Аз имах и втора причина, сеньорита. Когато споделя с вас и нея, ще видите, че съм не само много прям, но и също така неустрашим. Мошениците никога не бива да се доверяват напълно един другиму. Това е една добра максима. Аз също не се доверих изцяло на достопочтения мастър Уолкър. При положение, че не пречуках Уилкинс и Адлер, щях да имам в ръцете си две добри оръжия срещу него. Ето защо ги оставих живи.

Миранда преплете окичените с пръстени пръсти и звънко се изкиска.

— Проклет тип! — кресна Уолкър.

— Pshaw! Бях предпазлив! Това е всичко!

— Един жалък негодяй, ето какъв си!

— Но моля те! — обади се Миранда все още засмяна. — Аз намирам, че Ролан в действителност е направо съвършен тип!

— Глупости! Една случайност може да освободи ония двамата, а нас да прати в кухнята на дявола! — продължи да беснее Уолкър.

— Това е невъзможно! — възрази Ролан.

— Ти всъщност разговаряш ли понякога с тях?

— По тоя въпрос засега още не ми се иска да говоря. Това си е моя работа. Ще ви напомня впрочем, че преследвачите всеки миг могат да довтасат. Нямаме време за изблици на чувства!

— За жалост! Ако не беше така, другояче щях да разговарям с теб. А какво ще стане, ако преследвачите ти отидат до Долината на смъртта, а?

— Дори съм убеден, че апачите и марикопите ще се оправят нататък! И това е причината да дойда при теб.

— Аха, ето каква била работата! Ти вършиш дивотии, пък после ние трябва да те мъкнем от кашата!...

Отново се чу тропот от копита. Бил Нютън и Алфонсо се върнаха и известиха, че са съгледали шестима ездаци, които до един час щели да бъдат тук.

— Какво ще правим? — попита Ролан.

— Не ни остава нищо друго, освен временно да отстъпим фронта — посъветва Уолкър.

— Глупости! Ние трябва веднага да ги обезвредим!

— Така можеш да говориш само ти! Ще ти кажа, аз не съм лош уестман, но не се считам способен с нито един от тях да се меря. Не, ама само едно средство — да се махнем от пътя им. Да ме заловят, аз в никой случай няма да позволя!

— Със същото намерение съм и аз — отбеляза Нютън. — Разбира се, сигурно ще ти е жал, че трябва да напуснеш това красиво стопанство.

— Pshaw! Та аз не се отказвам от него! Колкото и дълго да продължи, то Олд Файерхенд и всички останали в крайна сметка ще си тръгнат. После какво друго може да ми се случи? Където няма ищец, там няма и съдия. Впрочем изобщо не съжалявам, че трябва да изчезна за известно време оттук. И така, и така се канехме да отидем до Грейнит стейшън, за да приберем момичето и да се отправим после към Долината на смъртта.

— Но те ще ни преследват.

— При всички случаи! Но мен няма да спипат, а и вас естествено също не.

— О, тези хора умеят да намират следи! — подхвърли Лефлър.

— Водата следи не задържа.

— Водата?

— Така, както стоят сега нещата, аз се отказвам от ездата. Би било твърде опасно. Тия типове ще открият дирята ни и после вече няма да се отклонят от нея. Не, ще яздим само до Прескът и ще настаним там конете в някой обор. После ще се спуснем по реката. Моята дълга лодка е по-бърза и от най-бързия кон.

— Behold! Имаш лодка?

— Разбира се! Ще пътуваме по Хасаямпа и сетне надолу по Хила до района на Била Бенд. Оттам ще се възползваме от дилижанса до Грейнит стейшън.

— Ами ако ония се научат?

— Кой ще им го каже? Впрочем не биха могли и понятие да си имат, че сме потеглили за Грейнит стейшън. А и понастоящем в Прескът има само една-единствена лодка. По вода няма как да ни преследват.

— А аз? — попита Миранда. — С мен какво ще стане?

— Идваш с нас!

— Не мога ли да остана? Та те нищо не могат да ми сторят!

— Но могат да те принудят да ме издадеш.

Миранда се колебаеше. Едно бягство с изоставяне на всичко, което ѝ бе мило и драго, не ѝ се струваше особено примамливо.

— Ще тръгнеш с нас! — разпореди Уолкър. — Алфонсо ще остане тук, за да посрещне компанията и по време на отсъствието ми да поддържа къщата в ред. А сега да действаме, ако искаме да изпреварим обесниците!

Не след дълго Зенърт-Уолкър напусна със съучастниците си къщата в съпровод с Миранда и пое по посока Прескът. Те не се придържаха към шосето, където биха налетели в ръцете на преследвачите, а странично в гората. Със стигането си пренесоха е най-голяма бързина необходимите провизии в лодката и се отблъснаха от брега.

Подраниха с четвърт час.

Винету и Олд Файерхенд бяха потеглили с Детелиновия лист и Херман от Тътлиш-то към форт Грант. Там засякоха дирята на Ролан и бързо я последваха. Но преднината на Ролан бе толкова голяма, че на преследвачите не се удаде да го настигнат. Те хранеха наистина предположението, че той ще се насочи към Уолкър-Хопкинс, но това в

крайна сметка си бе само едно предположение. Ако бяха сигурни в нещата, щяха да хванат напреки през планините към Прескът, точно както Лефлър и Нютън бяха изпреварили Ролан по този път.

Когато после заключиха от дирята, че преследваният действително възнамерява да отиде към Прескът, вече не се задържаха с разчитането на следи, а язدهа право нататък. И без това много добре знаеха целта, към която Ролан се стремеше — жилището на Уолкър.

Но те идваха твърде късно.

Винету яздеше начело, сериозен и мълчалив, както обикновено. После следваше Олд Файерхенд, до страната му Сам Хокинс, а зад тях двамата дългучи, които водеха оживен разговор с Херман фон Адлерхорст. Темата се въртеше около идните събития.

— Вече се радвам на физиономията, която ще направи тоя Зенърт ли, Уолкър ли, Хопкинс ли, при нашата поява! — рече Херман.

Уил Паркър повдигна рамене.

— Кой знае? Смятам, че ние носа даже няма да мернем на Уолкър, камо ли цялата физиономия!

— Как тъй?

— Защото той изобщо няма да е там.

— Мислите, че Ролан е пристигнал преди нас и е предупредил Уолкър?

— Yes. За съжаление ние не напредвахме така бързо, както желаехме. Убеден съм, че двете птици са отлетели. Не мислиш ли и ти така, старий Дик?

— Май имаш право, Уил.

— Но защо трябва да бягат от нас? — настоя Херман. — Та нали е необходимо само да се заключат и проврат цевите на пушките си през прозорците, за да се намерят в безопасност.

— Тъй ли мислите? — засмя се Уил. — Позволете да бъда на друго мнение, мастър! За Сам Хокинс и нас двамата няма да говоря, макар че притежаваме име и имаме да си разменим някоя думица с тоя Уолкър, но смятате ли, че Винету и Олд Файерхенд ще се уплашат от няколко пушечни цевии? Не, не, вие зле ги познавате! Повярвайте ми, Уолкър не може да направи нищо по-добро, освен да си плюе на петите! Впрочем скоро ще знаем къде сме, защото, както личи, вече сме при целта.

При един завой на пътя между дърветата се мярнаха масивните зидове на една постройка. Портата за коли бе отворена, така че можеше да се погледне в двора. Не се виждаше никакъв човек. Всичко това създаваше безобидно, мирно впечатление, но тъкмо то събуди подозрението на мъжете.

Олд Файерхенд даде знак на двамата дългучи да останат при портата, за да прикриват едно евентуално отстъпление. Придружен от Винету, Сам Хокинс и Херман той премина бавно през входа. В един ъгъл на двора видя някакъв мъж, зает със стъкмяване юздите на един кон.

Мъжът от ъгъла насочи вниманието си към тях и приближи. Беше Алфонсо, който бе получил указания от Уолкър как да се държи при нежеланата визита.

— Какво желаят мешърс? — попита той и повдигна вежливо шапка.

— Тук ли живее мастър Зенърт? — осведоми се Олд Файерхенд.

— Да.

— Вкъщи ли си е?

— Не. Днес по обяд тръгна на кон, но преди мръкване ще се върне. За какво ви е?

— Бихме искали да поговорим с него.

— В момента това за съжаление не е възможно.

— Други гости имали ли сте?

— Не.

— Не? Нещо трябва да се заблуждавате. Мъжът вероятно се е появил, тъкмо когато сте отсъствал.

— Не се заблуждавам, защото целия ден не съм излизал от дома, така че щях да знам, ако беше пристигнал някой гост.

— Хм! — усмихна се ловецът. — Не е трудно да си помисля, че сте получил точни инструкции от мастър Зенърт.

— Какви инструкции?

— Е-е, как да ни посрещнете.

— Не ви разбирам. Мастър Зенърт комай си нямаше представа за вашето идване.

— Това аз знам по-добре.

— Откъде ще е знаел за вас?

— Тъкмо от визитата, за която споменах преди малко.

— И кога е била направена тая визита?

— Преди приблизително два часа.

— Е, в такъв случай е ясно, че вие се лъжете. Мастър Зенърт, както вече ви казах, замина на кон по обяд, сиреч преди около пет часа, така че няма как да е посрещнал гост преди два часа.

— На мен тия не ги разправяйте! Предполагам, че мастър Зенърт ви е назвал имената ни, следователно знаете с кого си имате работа.

— Мастър, уверявам ви, нямам си и понятие...

— Достатъчно! Вие сте слуга на господаря си и трябва да му се подчинявате, тъй че не ви се сърдя кой знае колко за лъжите. Но ние непременно трябва да говорим с мастър Зенърт.

— Не мога да ви дам друга информация. Може би мешърс ще пожелаят да го изчакат?

За човека естествено бе важно да задържи колкото може по-дълго преследвачите, та да подсигури на господаря си възможно най-голяма преднина.

— Това ще ни забави прекалено много — възрази ловецът, който много добре разгада намеренията на Алфонсо.

— О и бездруго ви е невъзможно да се върнете нощем през гората в града!

— Още по-малко имаме право да бъдем тук в тежест. Освен това въобще не се страхуваме от гората през нощта.

— Не се и съмнявам. Вие не ми приличате на страхливци. Но въпреки всичко повтарям поканата си. Имам достатъчно стаи за гости.

Олд Файерхенд нямаше никакво намерение да си тръгне с неизпълнена задача. Той беше убеден наистина, че Уолкър и Ролан са потърсили далечината, но крайната цел на тяхното бягство можеше да се разбере единствено тук в къщата. Един бърз поглед, метнат към Винету, на който вождът отвърна с леко кимване, му подсказа, че неговият червен приятел е на същото мнение.

— За нас действително ще е по-удобно, ако бихме могли да дочакаме мастър Зенърт в къщата.

— Тогава ме последвайте! Ще ви покажа стаите.

— А животните ни?

— Ще ги отведем в конюшната. Аз ще се погрижа да бъдат добре нахранени и напоени.

— Нямате ли някакъв корал край къщата?

— Разбира се, тук вляво.

— В такъв случай е по-добре да настаним животните си там. Те са свикнали на простор.

Олд Файерхенд преследваше определена цел. Дик и Уил бяха повикани, а Алфонсо махна прътите от входа на ограждението. Олд Файерхенд хвърли вътре един изучаващ поглед и се обърна отново към Алфонсо.

— Благодарим ви, но в никой случай не желаем да ви обременяваме повече с нашите животни. Те не търпят чужди хора в своя близост. Сам Хокинс ще се погрижи лично за фуража им.

Сам стрелна с лукав поглед говорещия. Той много добре разбра защо трябва да остане. Олд Файерхенд хранеше подозрение, че може да им бъде изигран някой номер с конете, и искаше да вземе предпазни мерки.

Алфонсо закрачи пред мъжете с израз на голямо задоволство към вътрешността на къщата. Той отведе гостите в лявото крило и им посочи две съседни помещения-чисти, но скромно мебелирани. Една маса, стол, един матрак за легло и конски чул за завивка, стомна с вода и леген за миене — това бе всичко, но то бе достатъчно за онези райони.

— Сега господата могат малко да се почистят от прахта. Аз ще ги уведомя, когато мастър Зенърт се върне.

След което той се отдалечи, радостен, че е задържал опасните преследвачи.

Дик Стоун се огледа, поклащайки глава.

— Като гледам наоколо, не ще и съмнение, че сме били очаквани.

— Имаш право — рече Уил. — Хората са се подготвили за посещението ни.

— Да. Вижда се, че всичко тук се намира в пълен порядък. Даже и прясна вода са напълнили.

— Heavens! Може дори да са отишли да съберат апапите си и да се нахвърлят върху нас.

— Не е изключено.

— Тогава бихме попаднали в клопка.

— Възможно. Защо впрочем освен мъжа, който ни посрещна, никой друг не се мярка? Не е допустимо все пак, че той е единственият

слуга в тази голяма къща. За мен това е подозрително.

Дик имаше право, останалата прислуга, която се състоеше от няколко негъра и негърки, беше получила строга заповед да не се показва пред пришълците. Причината за тази предпазна мярка бе достатъчно прозрачна: Уолкър се опасяваше, че негрите биха могли нещо да издадат.

Докато Дик и Уил се впускаха в разни предположения, а Олд Файерхенд и Винету се съветваха как да разберат това, което така упорито се укриваше от тях, Сам Хокинс не беше останал бездеен. Той напразно се бе огледал навсякъде за фураж за животните. Сега закрачи през двора към обора — една подобна на навес постройка до дясното странично крило. В мига, в който влезе, срещуположната врата се отвори и в конюшната влезе някакъв човек, сложил предупредително пръст на устните.

Сам придърпа предпазливо вратата след себе си.

— Какво искаш, тъмнокожи джентълмене?

— Как се казват маса?

— Сам Хокинс, ако не се лъжа.

— О-о! А-а! Това са добре, много добре!

— Защо?

— Първо още кажат, дали тук също маса Огнена ръка и маса Винету!

— Да, добра ми рунала главо!

— Ох, ако знаят дали маса не ме издадат.

— Аз никога не издавам някой почтен тип!

— Ох, Зевс са почтен, много почтен тип!

— Значи се казваш Зевс. Както изглежда, искаш да ми направиш някакво съобщение. Ама дали чини нещо, а? Вие чернилките всичко огелпвате.

— Ох, съобщение на Зевс са много ценен и не огелпен. Зевс са подслушвали, защото маса Зенърт били беден Зевс, а мисус Миранда — беден, добър Мили.

— Коя е Мили?

— Мили са много добър, красив годеница на Зевс.

— Тъй, тъй! Е, какво си чул?

— Първо идват маса Лефлър и...

— Кой?

Траперът зяпна от смайване.

— Маса Лефлър.

— Знаеш ли откъде е този мъж?

— Зевс знаят. Маса Лефлър са от Уилкинсфийлд.

— Значи наистина! Хич да не повярваш, ако не се лъжа... Е, ще има да се радваш, обеснико, дето ми се пречкаш на пътя!... Карай нататък, любезни Зевс!

— Маса Лефлър идват с маса Бил Нютън от...

— Какво-о-о? Да не бълнуваш?

— Зевс не бълнуват. Зевс познават Бил Нютън. Бил вече друг път тук. Може идват от местност, къде Синя вода.

— Човече, момко, черньо, златен дангалако, вярно е! Само че ние го заловихме тоя Бил Нютън край Синята вода.

— Заловен? Много добре! Ама станали са пак свободен. Лефлър отиват и развързват маса Нютън.

— Egad! Та тая работа, дето мия разправяш, е направо изключителна. Знаеш ли и още нещо?

— Зевс знаят още повече, много голям повече новост.

— Ами продължавай тогава да разказваш!

— После идват маса Ролан!

— Значи все пак!

— Маса Ролан са на бягство пред много велики прочути мъже. После голям съвещание какво правят. Маса Зенърт предлагат към Грейнит стейшън отиват и бял момиче пленяват.

— Zounds! Как е възможно? Откъде знаят мошениците, че мис Уилкинс пребивава в Грейнит стейшън?

— Маса Лефлър чули от глупав мъж, кой пазели пленен маса Нютън.

— Luck-a-day! Тоя лесничей Роте, който явно не е напъвал мъдростта с лъжица, се е раздрънkal. И на всичкото отгоре дръзна да се хили на моя Чи-коне! Бре, там трябва хубави неща да са се забъркали, ако не се лъжа!

— После са маса Зенърт потеглил с трима маса и мисус Миранда.

— Коя е Миранда? Жена му?

— No. Не жена, само икономка.

— Забележително! Каква работа ще има тая кикимора при проклетия обесник?

— Зевс не знаят.

— А сега идва наред най-главното. По кой път поеха? Сигурно не си могъл да подслушаш?

— Зевс са подслушали — кимна черният с широко ухилване, показвайки красивите си зъби. — Яздыт до Прескът и оттам с лодка на маса Зенърт плават по река Хила.

— Heavens! Това наричам аз добра информация, ако не се лъжа! Зевс, аз съм опознал вече много чернилки, ама никой още не ме е накарал да го уважавам толкова много, както ти.

Пролича му на негъра колко поласкан се почувства от думите на този мъж, за когото знаеше, че е прославен ловец.

— О-о...а-а...о-о...Yes. Зевс са изключително много голям умен глава.

— Egad! Какви очи ще облещят другите, като научат всичко това!... Знаеш ли още нещо, Зевс?

— No. Зевс сега са като изпразнен буре. В него вече нищо.

— Я кажи, не си ли чувал за някой си Артър Уилкинс? Не си ли го виждал някога с твоя господар?

Негърът кажи-речи подскочи във въздуха.

— Зевс виждал, даже с него говорил! Маса Артър са били изискан, благороден джентълмен.

— Къде е той сега?

— Маса Артър са мъртъв...убит...не...не убит... той още живеят... трябва в мина много работят!

И сега Сам извлече от черния Зевс всичко, което знаеше за тая работа: че Уилкър и Миранда са вярвали в убийството на младия Уилкинс, как пък Ролан им съобщил, че наместо да го очисти, го е принудил да му работи в мината в Долината на смъртта, както после и Мартин Адлер.

След като увери негъра в своето непоклатимо, високо уважение и го увери тържествено, че няма да го издаде, Сам се върна при спътниците си.

Всички изслушаха доклада на трапера с най-голямо напрежение. Чуха, че Нютън-Флоран, по-раншният дервиш, е избягал с помощта на Лефлър и научиха какво възнамеряват престъпниците, а именно да

отидат до Грейнит стейшън и да похитят Емили Уилкинс. Най-съпричастен бе Херман от новината, че брат му Мартин не е мъртъв и се намира във властта на Ролан. Той хвърли един поглед към Олд Файерхенд, от който говореше горещото желание да препуснат веднага след изплъзналите се престъпници.

Мъжете се намираха едва от половин час в къщата, а вече бяха постигнали по толкова лесен, без каквито и да е усилия начин целта си — знаеха накъде са се насочили безделниците. Ако тръгнаха веднага на път, може би все още съществуваше възможността да настигнат бегълците, преди лодката да е започнала своето плаване. Освен това се предполагаше, че присъствието на Миранда и приготовленията на лодката за път ще ги забавят с отпътуването.

И тъй, потеглиха веднага. Когато изведоха конете от корала и от входния тунел сетне на открито, Алфонсо дотича удивен.

— Накъде, мешърс!

— Малко ще се поразходим — отговори Олд Файерхенд.

— Ама не виждате ли, че започна да се стъмня?

— Тъкмо затова искаме да се възползваме от малкото оставащи минути.

— А ако мастър Зенърт междувременно се върне?

— Тогава ще трябва да ни почака, както ние за съжаление го чакахме напразно.

Алфонсо с мъка съумя да прикрие досадата си. Той си каза, че разходката на кон в този вечерен час е само претекст за неговите гости да си отидат завинаги. Дали пък не бяха открили следата на бегълците?

— Накъде ще яздите?

— Натам, където вероятно ще намерим мастър Зенърт. Благодарим за гостоприемството и останете със здраве!

Олд Файерхенд смушка коня си и препусна след Винету. Спътниците му го последваха.

Само след късо време нощта се спусна. Нейна бе вината ездата да не протича така бързо, както им се искаше. Освен това пътят бе лош и когато къщите на Прескът изплуваха от мрака, вече приближаваше полунощ. Минаха по главната улица и после се насочиха към Хасаямпа. Скорчиха от конете, ала не откриха никаква лодка.

В разположената край реката вента^[2] още светеше. Врата беше отворена и те влязоха. Един-единствен клиент седеше сънлив пред

полуизпита чаша ракия. Задрямалият съдържател се събуди от шума на чужденците и вежливо се изправи.

— Вие ли сте съдържателят? — попита Олд Файерхенд.

— Аз съм, сър — кимна мъжът, капнал за сън.

— Имахте ли и други късни гости?

— Имаше тук неколцина.

— Колко бяха?

— Пет души — двама непознати и трима тукашни. Съдържателят се прозяваше и даваше информация открито, без да му мисли.

— Кои бяха тукашните?

— Сеньорита Миранда, сеньор Нютън и сеньор Зенърт.

— Те къде са сега?

— Отпътуваха с лодката на сеньор Зенърт.

— Кога?

— Преди има-няма половин час, сеньор.

— Намира ли се и някаква друга лодка?

— За съжаление не. Лодката на сеньор Зенърт е единствената в селището.

— Това е лошо. Но сега ние знаем достатъчно. Благодаря ви. А това е за вашата любезност.

Той тикна една златна монета в ръката на съдържателя.

— Сага какво? — попита Сам Хокинс, когато напуснаха вентата.

— Уолкър ще е на мястото преди нас. Трябва да уведоим Уилкинс.

— Че как пък?

— С телеграма, ако не се лъжа.

— Забравяш, че оттук няма връзка дотам.

— Ще трябва да яздим до следващата спирка на дилижанса и оттам да телеграфираме до Грейнит стейшън, за да предупредим приятелите.

— За коя спирка става дума?

— Хила Бенд. За два дни се стига, ако човек има свестен кон между кълките си.

— Това добре, но лодката е по-бърза от нашите животни. За момента обаче друг изход не знам!...

---

[1] Hell and damnation! (англ.) — По дяволите! (Б. пр.) ↑

[\[2\]](#) вента (исп. *venta*) — хан, странноприемница (Б. пр.) [↑](#)

8. ПРИМКИ И КАПАНИ

Идващият от Тусон през Хила Бенд дилижанс — с шест коня във впряга — пристигна с трополене в Грейнит стейшън и спря пред дългата, ниска постройка на пощата. Двама млади мъже — телеграфистът и синът на началника на станцията, стояха пред вратата на телеграфната служба, любопитни дали ще слязат някакви пътници.

На прозореца се появи главата на един мъж. Беше Уолкър, който притискаше носната си кърпа на лицето, сякаш имаше зъбобол. В действителност го правеше, за да не бъде веднага разпознат, докато оглеждаше изпитателно двамата мъже.

Не, нямаше познати наблизо, и в следващия миг Уолкър беше отворил вратата на купето и стоеше на открито. Последваха го Ролан, Лефлър, бил Нютън и Миранда.

В своята шикозна рокля, която Уолкър ѝ бе купил от Хила Бенд, Миранда изглеждаше отлично и появата ѝ предизвика сензация у двамата мъже.

— По дяволите! — изруга телеграфистът. — Погледни само тази Венера, мистър Хофтър! Каква снага... каква походка... какви очи!

— Лейди наистина е красавица. Бих желал да знам коя е и накъде... Heavens! Кой пък е този?

— За кого става дума?

— Единият от придружителите ѝ — от лявата ѝ страна. Ако нещо не се лъжа, то това е Ролан, с когото съм седял на един и същи чин в „Алабама колидж“! Та това е най-добрата възможност да завържа запознанство с нея!

— Damned!^[1] — ухили се с досада телеграфистът. — Едва се е появило нещо по-особено в нашата скучна дупка и ти ми го грабваш изпод носа!

— Не го вземай трагично, Грей!... Гуд бай!

Хофтър закричи към групата, която приближаваше сега вратата на чакалнята.

— Право ли виждам? — провикна се той. — Не сте ли вие... точно не си ли ти... да, това си ти Ролан!

Ролан не се почувства особено очарован, когато чу да го споменават по име. Но когато съгледа добродушното лице на другия, физиономията му мигновено се разведри. Той позна състудента си и знаеше, че от този мъж няма защо да се страхува.

— Хофтър, ти?

— Да, цял-целеничък, скъпи ми Ролан! И как пък дойде насам в Грейнит стейшън?

— Случайно, драги мой. Но съм благодарен на случайността, задето ми дава възможност да те видя отново. Теб какво те доведе по тия места?

— Съдбата.

— Как тъй?

— Баща ми заема ръководно място в транспортната поща. За да придобие поглед в някои неща, му хрумна да се хване на външна служба. Ето как се запиля тук в Грейнит стейшън. Аз трябваше да тръгна с него. Сега вегетирам тук! Един талант на сухо, в когото се пулят пършиви индианци.

— Страдаш от скука?

— Огромна! Твоят вид ми действа направо като наслада. Най-сетне веднъж някакво прекъсване на вечното еднообразие! Надявам се, ще ми принесеш жертвата, като останеш по-задълго.

— Чак толкова пожертвователен не съм — изхили се Ролан. — Но няколко дена вероятно ще мога да ти посветя.

— Златно момче, ела до сърцето ми! — Хофтър разтвори обятия.

— Остави си ръцете спокойно в джобовете! — отклони Ролан. — По-добре ми дай няколко сведения!

— С удоволствие. Какво искаш да знаеш? Свещеник ли ти е необходим, адвокат ли, или продавач на пиявици? Но преди всичко друго ми кажи, коя е дамата с теб?

— Харесва ли ти?

— Що за въпрос! Тази фигура, тази стойка, тази...

— Стоп, стари приятелю! Та ти съвсем излезе от себе си! Тя ще има да се смее, като ѝ кажа, че вече е направила едно завоевание в Грейнит стейшън.

— Няма да го сториш, Ролан! Аз съм запленил, но се изисква да бъде проверена любовта от пръв поглед.

Ролан се изкикоти силно.

— По това познавам аз моя Хофтьр. Ти още в колежа си беше Дон Жуан!

— Моля те! — протестира Хофтьр. — В случая все пак е нещо друго. — Аз никога не съм виждал жена, която толкова...

— Достатъчно, момчето ми! Но да не се сдържам ненужно. Нека по-добре ти дам кратък отговор! Тя се казва сеньорита Миранда.

— Можеш ли да ме представиш?

— Надали. Освен... хм, тя е много придирчива. Ама пък възможно е да съумееш да спечелиш симпатиите ѝ.

— С удоволствие! Само ми създай възможност!

— Ще опитаме! Има ли тук странноприемница?

— Разбира се.

— Много ли е запълнена?

— Сега не. Единствените гости в момента са някой си мастър Уилкинс и дъщеря му.

— Хубаво. Не можеш ли да разбереш дали тези двамата не са получили в последно време телеграфно известие?

— Не става. Това е служебна тайна!

— Но тъкмо с тая информация би могъл да обвържеш нашата красавица сеньорита Миранда с една голяма благодарност.

Хофтьр запристъпя нерешително от крак на крак.

— Тя ще го научи — каза след кратка вътрешна борба. — Грей, телеграфистът, е мой приятел. Той на драго сърце ще ми каже.

Хофтьр побърза към пощенската служба. Ролан пък се упъти към другите, които стояха при входа на чакалнята.

— Срегнах един другар от юношеските години, един доверчив, лекомислен човек, който ще ни бъде тук от голяма полза, ако сеньорита Миранда се покаже малко любезна с него. Тоя приятел има симпатична физиономия и е син на тукашния началник на пощата. Тъкмо го питах за телеграфното известие до Уилкинс. Той прояви готовност да ни даде информация. За нас това е много ценно, тъй като следва да се очаква, че Олд Файерхенд също ще телеграфира да ги предупреди. Тоя мой приятел бихме могли хубавичко да въртим на пръста си, ако — той

погледна към Миранда — малко от малко се отнасяме добре с него. Ето го, че вече идва!

Хофтър размаха отдалеч едно тясно листче и Ролан тръгна към него.

— Имам го! — викна Хофтър. — Погледни тук! Това е преписът! Известието гласи: „Веднага отпътувайте Дос Палмас. Ние там. Уинтер“... Това задоволява ли те?

— Напълно. Благодаря ти!

— А сега ще те помоля за награда да ме представиш на своята красива сеньорита Миранда.

— Преди туй още нещо! Кога пристигна това известие?

— Преди пет часа.

— Може би днес-утре ще дойде и второ. Мога ли да прочета и него?

— Ще ти го доставя.

— Но... преди да бъде пратено на получателя!

— Damned... не върви!

— Защо?

— Служителят ще ме пита за причината на молбата ми.

— Затрудняваш се да намериш претекст?

— В този случай — наистина!

— Тогава ми е жал за теб, old boy^[2]. По-рано ги никога не се смущаваше, особено когато се касаеше за някое красиво момиче.

— Но тая работа тук е по-различна.

— Заблуждаваш се. Първо, вършиш услуга на сеньорита Миранда, за която тя ще ти се отблагодари и второ... аха, хрумна ми една идея! Получателят наистина е някой си Уилкинс, но с него има една много привлекателна млада дама. Телеграфистът вероятно го знае?

— Ние сме виждали само стройната ѝ фигура, защото тя върви дълбоко забулена.

— Е, при това положение нещата наистина са много прости. Пожелавах да се доближиш до нея, като самият влезеш в ролята на раздавач на телеграми и отнесеш известието на придружителя ѝ. Така ще можеш да я видиш в странноприемницата.

— Претекстът никак не е лош. И ти искаш да покажа текста първо на теб и после да го предам на получателя?

— Много правилно.

— Сигурно бих могъл да го направя, ако не съществуваше една пречка.

— Не виждам каква.

— Телеграфическите съобщения се запечатват.

— В някакъв си плик. Не ме безпокои отварянето му.

— The devil! Това е наказуемо!

— Теб не те касае, само мен.

— Та нали ще съм ти съучастник!

— Не ми се сърди, Хофтър, но изглежда си станал съвсем друг, откакто сме престанали да се виждаме! По-рано заради някое хубаво момиче ти минаваше през десет огъня.

— И сега е същото!

— Защо тогава се колебаеш?

— Ролан, знаеш законните разпоредби! Могат да се досетят, че се касае само за някоя глупава дяволия... ама баща ми е шеф на станцията и аз трябва да се съобразявам с това.

— По-добре вземи под съображение, че се задължаваш към сеньорита Миранда!

— Ама дали и тя после ще се чувства задължена към мен, това все пак си е още много въпросително!

— Аз ти го гарантирам. И освен това можеш да бъдеш сигурен, че никой нищо няма да научи.

— Е, да, стига само да го знаех.

— Имаш честната ми дума.

— Честната дума? Хм-м!

— Ей на, може ли сеньорита Миранда да разчита на теб?

— Добре де, ще го направя! Заради нея! Но ѝ го кажи! Сега ще върна това известие и ще уведомя Грей, че лично искам да занеса на получателя и втората евентуална телеграма. В замяна очаквам ответната ти услуга.

— Услуга за услуга.

Хофтър се върна в служебната стая, а Ролан влезе в чакалнята, където се намираха само неговите спътници.

— Доста дълго ни остави да те чакаме — рече Лефлър.

— Защото той вече донесе телеграфното съобщение.

— Я гледай! Нашето ли беше?

— Да, същото, което подадохме от Хила Бенд, за да разкараме час по-скоро компанията оттук.

— Някое друго не е ли пристигнало?

— Не. Но когато пристигне, моят приятел Хофтър ще ни го донесе, преди то да отиде до получателя. В замяна иска само да сте малко любезна с него, доня Миранда! Как стои въпросът, безценна сеньорита?

— Любезна! Какво разбирате под това?

— Същото, което и вие! Клетият момък се е влюбил във вас... и аз мисля, че това е от голяма изгода за нас!

— Ще му бъде оказана желаната услуга — обади се Уолкър с тон, сякаш се разбираше от само себе си, че Миранда е на разположение в негова служба и облага.

— А ако не го сторя? — превзе се благородната дама.

— Ба! Ние имаме обща цел и всеки от нас трябва да стори своето, за да я постигнем!

Тонът на Уолкър бе почти отблъскващ и Миранда предпочете да не му отговаря.

Малко смутен и непохватен, Хофтър дойде с неуверени крачки до масата. При представянето той притегли ръката на Миранда до устните си и кръвта нахлу в страните му.

Тя не само остави пръстите си няколко секунди повече от необходимото, но и отвърна на неговия натиск, а на погледа му отговори с поощрителна усмивка. Преди малко бе възразила, ала Хофтър беше привлекателен мъж и тя тайно реши да изпълни натрапената ѝ задача възможно по-добре.

Нейната усмивка го заплени до такава степен, че той изрази една мисъл, която допреди няколко секунди би му се сторила твърде дръзка.

— За мен беше много мил шанс — каза учтиво — да срещна мастър Ролан. Ние сме следвали заедно и винаги сме били най-добри приятели. Бих желал максимално да се възползвам от тази среща и очаквам, че няма да отхвърлите гостоприемството ми.

— Да не би да се каниш да си окачиш на врата цялата ни компания? — удиви се Ролан.

— Ще го сторя с най-голямо удоволствие! Помещения тук имаме достатъчно. Вярно, ще трябва да се откажете от всичките удобства на Изтока. Една маса, стол, хамак — това е всичко, което тук човек може

да пожелае като мебелировка. Ако ви задоволява, мога да ви предложа няколко стаи.

— Ще ти бъдем в тежест.

— Ни най-малко. Пощенските постройките са много просторни, устроени за бедния, по-оживен трафик. Можете да отседнете при мен, без някой да подозира присъствието ви. И тъй?

— Е, ще призная откровено, поканата ти ми идва много нагода. Ние си имаме причини да не се показваме веднага пред Уилкинс и дъщеря му.

— Още едно основание да приемете поканата ми.

— Та така, установяваме се при теб. Уговорено!

— Вие сте истински джентълмен! — изгука Миранда. Хофтър се поклони с пулсираща кръв.

— В такъв случай ви моля да ме последвате, мило общество! — пропелтечи объркан.

Тъкмо се канеха да тръгнат, когато Уолкър погледна случайно към прозореца. Той трепна.

— Да вървим бързо! Уилкинс идва!

Споменатият действително крачеше към пощенската станция.

— Влезте временно тук — каза Хофтър, като отвори една врата.

— Аз самият ще се осведомя какво иска.

Той излезе и застана така пред входа, че Уилкинс нямаше как да не се насочи към него. Плантадорът поздрави учтиво.

— Мастър, кога замина, моля, последният дилижанс за Лос Палмас?

— Преди няма и половин час.

Това беше пощенската кола, с която бяха пристигнали Уолкър и придружителите му.

— Неприятно! Една телеграма ме вика в Дос Палмас. За съжаление ме е нямало в странноприемницата и я отворих едва сега. Кога тръгва следващият дилижанс?

— Утре по същото време.

— Чак? Знаете ли някоя друга възможност?... Някоя извънредна кола?

— Не. Ние сме само транзитна станция и не сме съобразени за екстрени коли. Трябва първо да телеграфирам до Хила сити.

— А как стоят нещата с водния път?

— По Рио Хила тук не циркулират плавателни съдове. Аз самият имам наистина една лодка, но тя е само за частни цели. Не я давам под наем. Мога да ви посъветвам само да изчакате до утре.

— За съжаление май не ми остава нищо друго. Благодаря много.

Уилкинс поздрави и си тръгна, а Хофтър се върна да осведоми гостите си.

— Браво, мастър Хофтър! — похвали го сеньоритата с чувствен поглед и сладка усмивка.

— Добре го свърши — потвърди Ролан.

— О, та аз и нищо друго не можех да сторя, сеньорита! Единствената възможност за отпътуване по вода е моят „Продавач на души“^[3]. Но първо, аз не го давам на разположение на непознати и второ, мастър Уилкинс би стигнал само до Юма. После обаче пак ще трябва да чака дилижанса, за да измине по суша останалото разстояние.

— Как? Ти имаш някакво корито? — вметна Ролан.

— Да, сейнтлуиски модел. Великолепен съд. Аз обичам водния спорт и тъй като тук е толкова скучно, възползвах се от един благоприятен случай да си купя лодка... Но елате, моля!

На Уолкър много му се искаше да чуе нещо повече за плавателния съд. Беше го споходила една идея. Но понеже си каза, че работа не е спешна, последва другите, поведени от Хофтър към три съседни стаи, които все пак бяха малко по-добре обзаведени, отколкото ревностният домакин бе казал преди малко. Най-добрата той определи за сеньоритата, докато другите две щяха да служат за жилище на господата.

Хофтър се погрижи най-напред за вода за миене и после за яденето, в което взе участие и той. Но едва бяха започнали да се хранят и той беше извикан при телеграфиста. Скочи усърдно, поклони се пред сътрапезницата си и остави другите в най-голямо напрежение. Когато се върна, показа със сияеща физиономия една запечатана телеграма.

— Ето я, дами и господа!

— Великолепно! Я подай я насам! — обади се Ролан.

— Ето! Но внимателно!

Ролан навлажни капачето на плика, докато водата попи в хартията и разтвори лепилото. Така съумя да го отвори без повреди.

Без да се замисля, че със съдържанието би могъл да се компрометира пред Хофтър, той зачете на глас:

„Хила Бенд. Уолкър и тайфа ви търсят. Пристигат преди нас. Вземете мерки! Можем дойдем едва утре следобед.

Уинтер“

— Zounds! Та това е същият подпис! — изруга Хофтър слисан.

Едва сега на Ролан му дойде на ума, че твърде много се бе доверил на състудента си, ала тутакси намери оправдание.

— Да, Уинтер, моят съперник! — захили се той.

— Съперник? Значи се касае за някоя дама! Я гледай, нещата започват да стават любопитни! Мога ли да узная коя е?

— Мис Уилкинс. Тя ме обича, но баща ѝ е против мен. Тръгнал съм след нея, за да се срещнем. Сега пък оня тип Уинтер е хукнал подире ми, за да попречи на това.

— Мътните да го отнесат! Ще се радвам, ако мога да ти услужа.

— Можеш. А вероятно ще има как и аз да ти бъда полезен.

Хофтър хвърли смирен поглед към Миранда.

— Да сключим значи съюз — каза жарко. — Какво мога да сторя за теб?

— Погрижи се Уилкинс да не получи телеграмата!

— Невъзможно! Ще бъда жестоко наказан.

— Все едно си я изгубил.

— Длъжен съм да го доложя.

— Тогава не я връчвай поне утре до обяд!

— И на това няма как да се съглася. Много, много съжалявам!

В този момент Миранда сложи ръка на рамото на Хофтър и го погледна право в очите.

— Мастър Хофтър — произнесе с умоляващ тон, — и за мен ли не бихте сторил услугата?

— За вас?

— Да.

Той сведе очи и не отговори.

— Вижте, приятелю — каза тихо тя на ухото му, — тук все пак се касае за една нещастна любов!

— Разбира се, сеньорита, но...

— Има ли място въобще за „но“? Вашият приятел се бори за своята любов... как да не му помогне човек? И дори ако това означава

някаква жертва от ваша страна! За мен също няма жертва, приятелю мой, която да не съм готова да принеса в името на любовта.

Тя улови ръката му.

— Толкова ли ви е трудно наистина?

— Безкрайно трудно, сеньорита! За вас бих сторил всичко, което е по човешките възможности... но исканото от вас е противозаконно и се наказва като такова.

— Нека не съдим толкова прибързано! Хайде да поговорим още веднъж когато се нахраним!

— Да — намеси се Уолкър, — пък и аз имам един важен въпрос към вас. Вие споменахте одеде за вашия кораб. Нарекохте го „Продавач на души“. За какво става дума?

— Той е от онзи тип съдове, наричани по Мисисипи „Чикънтийф“ (ястреб-кокошкар) — едномачтов, с остър кил и покрита каюта.

— Откъде това странно име?

— Понеже една такава лодка с охота се използва за плавания, които не се вменят напълно в рамките на закона. Нейната бързина дава възможност на притежателя лесно да се отскубне от преследвачите си.

— И как се добрахте до лодката?

— Няколко мили по-нагоре от нашето селище имаше военен пост заради индианците апачи, папаго, юма и марикопи, чиито територии тук си граничат. Командващият беше построил лодката за себе си — за да може да преследва по-добре индианските канута. Когато постът престана да съществува и той вече не се нуждаеше от нея, ми я продаде за нищожна сума.

— Какъв екипаж има?

— Пет души. Четирима моряци и кормчията, който е същевременно и капитан. В каютата спокойно могат да се настанят осем човека. Ако ще ви достави удоволствие, мога да ви я покажа.

— И не я заемате?

— Не!

— Жалко! Можехте да ни окажете услуга и при това да спечелите една хубава сумичка.

— Как тъй? Вие самите ли искате да се ползвате от лодката?

— Да.

— С каква цел?

— Би трябвало веднага да ви стане ясно, след като мастър Ролан ви загатна за своята любов.

— Zounds! Просветна ми! Уилкинс трябва да чака до утре пощенската кола. Вие желаете той да се възползва от лодката ми?

— Да.

— И възнамерявате да пътувате с тях?

— Естествено. Та нали мастър Ролан иска да бъде край своята възлюбена. А когато утре се домъкне оня негодяй Уинтер, нас вече няма да ни има. Той въобще няма да разбере накъде сме хванали.

— Значи нямате намерение да отидете до Лос Палмас?

— Хич не ни и хрумва!

— Че накъде иначе?

— Това всъщност е тайна. Можем да ви го съобщим едвам когато се решите да ни заемете лодката си за това пътуване.

Хофтър се умисли. Погледът му падна върху Миранда, която все още държеше като отнесена ръката му.

— Вероятно ще е възможно — изрече бавно. — Кои от вас ще пътуват?

— Всички.

— Също сеньорита Миранда?

— И тя — кимна Уолкър.

— Ще поразмисля.

— Но нека не продължи дълго, мастър! Ние бързаем!

— Аз като собственик трябва да пътувам с вас.

— Очакваме го.

— В такъв случай искам още сега да се осведомя дали и за колко дълго мога да се освободя оттук.

Хофтър почувства едно благодарствено ръкостискане, после скочи и с бързи крачки напусна стаята.

— Беше великолепно хрумване от твоя страна, мастър Уолкър! — изхили се Ролан. — Да се надяваме, че тоя ще клъвне.

— Аз определено го вярвам. Той ще си каже, че по тоя начин ще има възможност да бъде няколко дни заедно с Миранда!... Докъде ще плаваме?

— Навлизаме в Колорадо и после нагоре, срещу течението до околностите на Обри. Там бивакуват индианците мохаве, под чиято

закрила ще стигнем с нашите пленници до Долината на смъртта. Пита се само дали тоя Уилкинс ще дойде на лодката.

— Без съмнение.

— И как пък?

— Това е задача на Миранда. Тя трябва да подкладе нещата отсреща в странноприемницата. Ще ѝ дам указанията си, когато влюбеният момък обяви своята готовност.

— Всичко върви като по вода! Късмет, че знаех по-ранното име на Олд Файерхенд и подписах телеграмата с него. Ако подписът беше „Олд Файерхенд“, тоя добряк Хофтър сигурно щеше да се усъмни, че се касае за някаква съвсем друга работа!...

Хофтър се върна едва след като компанията беше приключила вече с яденето. Миранда междувременно се бе оттеглила.

— Къде е сеньоритата! — беше първият му въпрос.

— В стаята си.

— Та там още нищо не е сложено в ред! Аз въобще не бях подреждал за гости! Трябва веднага да я попитам за желанията ѝ!

Той бързо се отдалечи.

Когато влезе, сеньоритата лежеше в хамака. Тя със сигурност бе разчитала че ще дойде, ала с добър успех симулира дълбока уплаха.

— Боже... мой... вие!

Той пристъпи по-близо с вежлив поздрав.

— Неприятно ли ви е присъствието ми, сеньорита?

— Ох, сър... изплаших се толкова... само защото... — Запъна, свеждайки очи.

— Защото? — застоя той.

— Ами — заговори тя бързо — защото тъкмо си мислех оживено за вас!

— За мен? — заликува онзи.

Кокетката се надигна и се вгледа изпитателно в очите му.

— Да... можете да ми вярвате, мастър Хофтър, вашето доблестно държане и решителното ви поведение биха направили впечатление на всяка жена, съхраняваща още идеала в сърцето си.

— Сеньорита!

— Не ме разбирайте погрешно!... Искях само да кажа, че вие сте един от онези рядко срещани мъже, на които човек би могъл да се осланя.

— Безгранично да се осланя, сеньорита! Моят живот ви принадлежи.

Тя се плъзна от хамака и го погледна изучаващо.

— А ако поискам сега доказателство?

Той опита да улови ръцете ѝ, ала тя се освободи и отстъпи назад.

— Не, скъпи приятелю... първо доказателството!

— Както трябва да сторя?

— Унищожете телеграмата!

Хофтър се сви като под някакъв удар и поклати глава.

— Миранда! — продума умоляващо.

— Благодаря, мастър Хофтър — каза тя с подигравателна физиономия. — Знаех си... А почти бях повярвала на фалшивата ви клетва. Почти... Сбогом!

Извърна се.

— Миранда!

— Какво още? Вратата е там, мастър! Аз не съм жена, с която някой може да си играе.

Той поиска да я задържи, ала тя се изскубна и се изсмя високо.

— Празни думи... нищо повече от думи!

— Миранда, моля те... всичко друго, но от това условие се откажи!

— Не! То или никое!

— Твърдо?

— Твърдо. Още повече като зная, че изпълнението на моето условие за вас е много просто, не носи лоши последствия и избавя една нещастна влюбена двойка от злочестината.

— Как можете да го знаете?

— Знам го, това е достатъчно. А сега ви моля да ме оставите.

Той опита още веднъж да улови ръцете ѝ, ала тя се дръпна до вратата и сложи ръка на бравата.

— Вървете! Напуснете стаята ми, преди някой да ви видял тук... би трябвало да се срамувам, изповядвайки, че бях дарила сърцето си за миг на един... слаб по дух човек! Вървете!

Натисна дръжката.

— Стойте!

— Моля?

Изглежда го с горди, предизвикателни очи.

— Ще го сторя!... Ето хартията!

Той измъкна от джоба си телеграмата и я хвърли на масата.

— Сега довольна ли си?

Погледът му бе отправен кажи-речи с тревога към нея. На устните ѝ се появи усмивка и тя му подаде ръка.

— Изцяло довольна още не. Разбирате, че едно доверие първо трябва отново да се зазdravi.

— Миранда!

Вдигна ръце, понечвайки да я прегърне.

— Не, приятелю, тепърва ще ви поставям на изпитание. Дотогава моля да пропускате интимното „ти“, както и да не ме наричате просто Миранда.

— Ми...

— Пет! Това би могло да обърне внимание на някой от моите придружители. Искане ми се най-напред да ви успокоя за телеграмата. Няма ни най-малко да ви навреди, ако тя изчезне. Когато Уинтер дойде утре, Уилкинс ще е заминал с дъщеря си. Кой тогава ще ти пита за тези неща? А сега нека си поговорим разумно като добри приятели. Елате!

Тя го придърпа до себе си на пейката и сложи ръка на рамото му. После надълго се разбърбиха.

— Кога ще отпътуваме? — попита той.

— Още не е определено. По-напред трябва да знаем дали наистина ще ни заемете вашия „Продавач на души“.

— Разбира се!

— Той екипиран ли е?

— За кратко плаване, да. Вие докъде искате да отидете?

— Навярно нагоре към Обри.

— Далечко е. В такъв случай ще трябва да се погрижа за провизии.

— Екипажът под ръка ли е?

— Постоянно. Когато не се нуждая от хората, те се занимават с нещо друго.

— Може ли да се разчита на тях?

— Абсолютно. Разбират си от занаята.

— Не това имах предвид. За нашето авантюристично пътуване все пак не е нужно всеки да знае!

— О, те са дискретни и са ми напълно предани!

— Възможно е да им поискаме някоя услуга, която всъщност не е по тяхната специалност.

— Те са много услужливи.

— Това също още не е достатъчно. Услугата при тази необикновена любовна история може да е от такова естество, че да им се стори съмнителна... а не може все пак да им се дават нескончаеми обяснения, за да се убедят в невинността на нашето начинание.

— Ех, нали знаеш, Миранда... простете... знаете, че населението на Югозапада не е с дребнава душица.

— Ние искаме да отиграем на тоя Уинтер и неговия Уилкинс един номер, който може и да е малко грубичко скроен. Той трябва да бъде примамен на кораба и да пътува с нас до Обри. И какво, ако той не поиска, ако се възпротиви?

— Тогава ще го оставим на сушата.

— Така не върви. Уилкинс е беглец. Той е нарушил закона и е напразно издирван от полицията. Досега ние бяхме снизходителни към него. Но тъй като той е толкова твърд по отношение клетата си дъщеря, решихме много-много да не му се церемоним. Подмамваме го на кораба, закарваме го в Обри и го предаваме на полицията.

— Но той няма да допусне да го качат с принуда на кораба!

— Та нали казвам, че възнамеряваме да го подлъжем на борда под някакъв претекст. Само че когато се намери там и разбере нашите намерения, вероятно ще окаже съпротива. И сега се пита какво смятате да правите вие в този случай.

— Аз? О, Миранда, всичко, което вие намерите за правилно!

— Ами вашите хора?

— За тях... не мога да знам!

— Може би ще се нуждаем от помощта им!

— Те няма да искат да се набъркват в работите на други хора! Най-добре ще е да наемете от мен — имам предвид, разбира се, само за очи — кораба и хората, като подпишем договор. По този начин ще придобиете твърди права на борда и екипажът до известна степен ще трябва да ви се подчинява.

— Така става ли?

— Съвсем определено. Това е най-добрият изход, за който мога да се сетя.

След като се бе осведомил от Хофтър, Уилкинс се върна бавно в странноприемницата.

— А пък Олд Файерхенд телеграфира, че трябва да потеглим веднага — отбеляза угрижено Елми, когато изслуша съобщението на баща си. — Той явно си има основателна причина за това настояване. Какво да правим?

— Търпеливо да чакаме!

— Наистина ли няма никаква друга възможност да се махнем час по скоро оттук?

— Мастър Хофтър не знае никаква.

— За него естествено е най-важно да има колкото е възможно повече пътници, за да печели от това пощата. Тук все пак трябва да има коне.

— Ще отида още веднъж да се допитам.

Но и второто запитване остана безрезултатно. Уилкинс се върна и осведоми, че не им остава нищо друго, освен да чакат до утре. Единствената възможност за отпътуване била едно корабче, което лежало долу до брега. То обаче принадлежало на сина на пощенския началник и той не го давал под наем.

По-късно изкараха столовете си вън на верандата, която се изтегляше по протежение на цялата фасада и бе разделена съобразно стаите. Оттам човек имаше красив изглед към реката и насреща към Castle Dome Range и по този начин можеше да забележи приближаването на чужденци към селището.

В съседното отделение на верандата седеше млада, представителна дама. Тя бе полуобърната с гръб към бащата и дъщерята и изглежда не се интересувахе от тях. Внезапно обаче се надигна и се извъртя към тях.

— Извинявайте — произнесе вежливо. — Без да искам, дочух от вашия разговор няколко имена. Вие сте може би мастър Уилкинс с дъщеря си Елми?

Плантаторът се поклони.

— Уилкинс се казвам.

— Спускате се откъм Синята вода?

— Да — отвърна той, донейде учуден.

— Значи вие сте тези. Каква случайност! Много съм щастлива да се запозная с лицата, към чиято съдба станах така живо съпричастна.

— Как? Нашата съдба ви е известна?

— Доста добре. Но позволете да се представя. Името ми е Хоук. Тръгнала съм да се срещна със съпруга си. Родният ми град е Балтимор.

Те си размениха обичайните любезности.

— Вие преследвате някой си Уолкър?

— Да.

— И Ролан?

— Да, така е. Ама откъде пък го знаете?

— Познавате ли мастър Файерхенд?

— О, много добре!

— Сам Хокинс, Дик Стоун и Уил Паркър?

— Разбира се, че познавам прочутия Детелинов лист! Очевидно тези джентълмени и на вас не са чужди?

— Срегнахме се неотдавна в Прескът.

— В Прескът?

— Да. Аз идвам оттам. Бях отседнала в една и съща вента с мастърс и имах удоволствието да разговарям с тях, понеже ми се удаде възможност да им окажа една малка услуга. Бях срещнала Бил Нютън.

Уилкинс подскочи от мястото си.

— Бил Нютън? Трябва да се заблуждавате, мисис Хоук. Та той е затворен при Синята вода!

— Не, избягал е оттам, и то с помощта на някой си Лефлър, който идвал от Уилкинсфийлд.

— Лефлър? За Бога! Лефлър при Синята вода?

— Да. Чух, че мастър Файерхенд прати бърз куриер до Хила Бенд, за да ви телеграфира оттам.

— Той наистина го стори, но за събитията в Прескът нищо не споменава.

— Възнамеряваше да отиде до Дос Палмас.

— Именно това ни съобщава, иначе нищо. Но защо отива нататък? Ние го очаквахме тук!

— Защото Уолкър и всички останали са избягали от Прескът. Поели са по пътя през Минъръл сити към Дос Палмас. Преследвачите тръгнаха по петите им, на добри, отпочинали коне. Престъпниците сигурно са били настигнати. Убедена съм, че господата вече се намират в Дос Палмас и ви чакат.

— Behold... а ние си седим тук! Трябва да чакаме чак до утре следобед. Едва тогава минава следващият дилижанс.

— Как? Възнамерявате да чакате толкова дълго? Но това не е нужно.

— Няма никаква друга възможност.

— О, напротив! Бих могла да ви взема със себе си. Аз ще плавам към Хила сити и Юма. Оттам бихте могли да изминете на коне останалото разстояние за нула време.

— Нима имате кораб?

— „Продавача на души“, който синът на началника на местната станция по изключение ще ми предостави на разположение. Което означава, че собственикът сам планира едно пътуване по течението и ще ме вземе със себе си. — Тя посочи надолу към реката. — Вижте, ей там се полюшва лодката! Аз слизам от Прескът и смятам сега да отида по вода до Юма, където ще се срещна с моя мъж. Вярно, канех се едва утре да продължа пътуването, но ако вие държите на незабавно заминаване, на драго сърце съм готова да поговоря с мастър Хофтър и да го помоля да вземе и вас, както и да се погрижи да потеглим без бавене.

— Вашето предложение е точно толкова великодушно, колкото добре дошло, мадам!

— О, моля, моля! Към вас изпитвам най-сърдечно съчувствие, от което следва, че за мен е удоволствие да се поставя на ваше разположение. Впрочем аз съм тази, която има изгода от цялата работа. Така няма да се налага да пътувам сама и ще стигна по-рано при съпруга си!

— Колко свободни места имате?

— Освен екипажа плавателният съд смества удобно още осем души.

— При условие, разбира се, че си платим нашата част от наема за лодката, на драго сърце казвам „да“.

— Ще ви бъде позволено и това.

— Уговорено! Вие наистина ни снемате голяма грижа от сърцето.

— Кога искате да пътувате?

— Най-добре веднага!

— Е-е, толкова бързо, разбира се, няма да стане! Но до един час ще можем да бъдем готови за отплаване. Ще си направите ли труда да

слезете до реката?

— Естествено. Вие няма ли да останете дотогава тук?

Миранда вече се бе насочила към вратата.

— Не. Нали трябва да говоря с мастър Хофтър. Той е на мнение, че ще пътувам чак утре. Също така трябва да направя и някои покупки.

— Ще можем ли всъщност да плаваме през нощта? Вече се здрачава.

— Съвсем добре. Водата е свободна и безопасна, както ми казаха, а кормчията познава отлично реката. Но за акостиране все още има време, ако се окаже, че пътуването през нощна не е препоръчително. Е, гуд бай! Довиждане до след един час!

---

[1] Damned! (англ.) — Поврага! (Б. пр.) ↑

[2] old boy (англ.) — стари приятелю (Б. пр.) ↑

[3] Използвали сме буквалния превод; изразът иначе охарактеризира някой негоден за употреба плавателен съд, но в случая явно е употребена шеговитата форма (Б. пр.) ↑

9. С „ПРОДАВАЧА НА ДУШИ“

Уилкинс беше видял от балкона платноходката до речния бряг, така че нямаше как да я пропусне, макар тъмнината вече да се спускаше.

Възможността, която му се предлагаше — още днес да стигне долу до Колорадо, бе твърде изгодна, за да я пропусне. Той започва да се приготвя с дъщеря си за път. Не бяха се обременили с безполезен багаж и когато часът изтече, стояха в готовност за потегляне. Един слуга отнесе вещите им до брега.

Сеньорита Миранда, мнимата мисис Хоук, ги посрещна и им подаде ръка.

— Сърдечно добре дошли! Да се надяваме, че ще направим едно чудесно пътуване. Елате в каютата!

— Къде са всъщност хората от екипажа?

— Горے при носа. Ние нямаме нищо общо с тях. Е, след като сте вече тук, веднага ще се отблъснем от сушата.

— А капитанът?

— Такъв няма. При една такава лодка е достатъчен само кормчия. Той е отпред при хората си. Влизайте!

Пространството под палубата бе предназначено за стоки и разделено на няколко изолирани малки помещения. Горната палуба имаше покрив и леки стени, оформящи две отделения: предното за екипажа, а следващото за притежателя на плавателния съд или гостите му. Зад него следваше открита площ, от която една стълба водеше към трюма. В самия край на лодката се намираше рулят.

Каятата в действителност беше едно доста приятно обзаведено помещение. По средата се източваше тясна маса, а край дългите стени бяха поставени удобни тръстикови столове. Над масата висеше горяща лампа.

Едва се бяха настанили и наместили багажа и прозвуча високият заповеден глас на кормчията.

— Прибирай веригата! Отблъсквай!

Лодката се раздвижи и скоро се понесе по течението. Рио Хила е коварна дева и Уилкинс не бе в състояние да се отърве от едно неприятно, тревожно чувство.

И Елми изглежда изпитваше нещо подобно, защото се сгуши към баща си, и той усети треперенето на тялото ѝ.

— Страхуваш ли се, дете?

— Аз... не знам точно. Може би е от злокобния мрак, тегнещ над водата.

— Мислите ли, че бих се поверила на тази лодка, ако не знаех със сигурност, че е безопасна? — успокои ги мисис Хоук.

— Ако беше по широката Мисисипи — каза Уилкинс, — където опасните брегове се разстъпват широко, бих се съгласил. Сега, когато заплавахме, ме спохождат съмнения. Ще изляза да се поогледам.

— Само бихте се пречкал по пътя на моряците. А знаете, че те са груб народ.

— Ще го имам предвид.

С тези думи той прекрачи прага.

В първия миг не може да различи нищо, освен бледия светлик на звездите. Но когато очите му привикнаха с мрака, видя пред себе си да се издига голямото ветрило — заплашително и тежко. Вятърът го беше издул и гонеше лодката по вълните на талвега. Тя се плъзгаше безшумно напред. Само откъм носа се долавяше леко ромолене.

Кормчията стоеше мълчаливо на руля. Малко напред се движеха няколко тъмни фигури.

Уилкинс тръгна нататък между каютата и релинга.

Когато остави мачтата зад себе си и достигна предната палуба, той се натъкна на моряците и се учуди, че бяха толкова много. Една толкова многобройна команда не му се струваше необходима за този съд. Един от хората стоеше встрани до бруствера и гледаше водата. Беше Уолкър.

— Добра вечер! — поздрави го Уилкинс.

Уолкър докосна периферията на шапката си, без да отговори.

— Вие към екипажа ли се числите?

— Естествено.

— Той от колко души се състои?

— Избройте ги! Ей ги къде са!

— Толкова много?

Уолкър сви мълчаливо рамене.

— И всички са необходими?

— Вие май нищо не разбирате от нашия занаят, сър. Сигурно сте северняк?

— Действително.

— Помислих си го. Вашите реки са кротки. Нашата Рио Хила обаче е люта обесница. За да бъде обуздана, често са необходими много ръце. Аз съм пътувал по Мисисипи и Арканзас и там на хората наистина е по-леко.

— По Арканзас? Докъде сте стигал?

— Горедолу до Индианската територия.

— В такъв случай вероятно познавате Ван Бурен?

— Много добре!

— Това ме радва, защото съм живял там. Бях плантатор.

— Какво говорите! Там преживях няколко малки приключения. Така например един от нашите хора се измъкна. На негово място наехме друг, който плава с нас до Ню Орлиънс. Едва когато ни бе напуснал там, чухме, бе бил опасен момък. Измамил бил някакъв плантатор на име Уилкинс.

— Как се казваше мъжът?

— Уолкър.

— Възможно ли е? Аз съм самият Уилкинс, мастър!

— Zounds! Така се срещат хората по света. Нищо ли не сте чул повече за тоя Уолкър?

— Дълго време не. Но сега се надявам да мога да си кажа няколко приказки с него.

— Наистина ли?

— Да, той се намира наблизо.

— Тогава дръжте здраво!

— Ще го сторя.

— Но внимавайте! Доколкото го познавам, лесно може да стане той вас да спипа, вместо вие него!

— Надали!

— Бих се обзаложил.

— Приемам облога.

— В такъв случай го губите, защото той вече ви има!

Уилкинс добре беше забелязал, че се бяха приближили още двама моряци и стояха непосредствено зад него, ала не си бе помислил нищо лошо. Сега Уолкър посегна с две ръце към шията му, а мнимите матроси му пресоваха ръцете към тялото.

За миг той окаменя от страх, но сетне започна да се брани с всички сили. Единият му стискаше здраво гърлото и беше близко до задушаване. Смъртен страх утрои неговите сили и му се удаде да освободи за секунда гърлото си.

— Предателство! Пом... — изкряска.

Но едва бе отворил уста и му тикнаха един парцал зад зъбите. По същото време около тялото и ръцете му бяха омотани няколко въжета, а на устата и носа бе стегната кърпа, така че дори хрипове не можеха да се чуят.

— Достатъчно му е — каза Уолкър. — Отнесете го под палубата! Аз междувременно ще отида при мис.

Елми беше доловила в каютата вика на баща си.

— Какво беше това? — попита изплашена.

— Кормчията даде някаква команда — отвърна мисис Хоук.

— Не, беше гласът на баща ми. Прозвуча, като че се намира в опасност!

— Опасност? Тук? Та нали и ние щяхме да усетим, ако имаше опасност за лодката!

— Не, това беше гласът на татко. Звучеше като в беда. Може би се е спречкал с някой от матросите...

С тези думи тя скочи, ала Миранда ѝ препречи изхода.

— Останете! В противен случай ще ви затворят!

— Затворят! Но, мисис Хоук, какво става всъщност тук? — изкрещя Елми. Опита да мине край Миранда, ала испанката стоеше като закована на мястото си.

— Ако не си седнете спокойно, ще ви се случи нещо, което няма да ви е приятно!

— Помощ! На помощ! — извика Елми. Уолкър влезе и избута Миранда настрани.

— Кой вика тук за помощ? Какво се е случило?

— Аз!... Къде е баща ми?

— В трюма.

— Какво му се е случило?

— Нищо, нищичко.

— Не ви вярвам! Заведете ме при татко! Искam да отида при него!

— Не ви разбирам. Та вие вдигате дандания, която може да се чуе далеч по брега. Бихте могла да ни навлечете по тоя начин големи неприятности. Успокойте се!

— Заведете ме при татко или доведете него тук!

— Е, щом на друго не кандисвате, елате!

През това време Уилкинс бе свален долу. Уолкър съпроводи сега и Елми нататък, отвори една зарезана врата, когато слязоха по стъпалата, и я пропусти да мине в едно тъмно помещение.

— Той къде е? — попита Елми подозрително.

— Там вътре. Само влезте!

Той блъсна Елми напред, зарези бързо след нея, качи се горе и затвори и люка. Отдолу достигна до него само един приглушен крясък.

На палубата при него дойде Хофтър и го дръпна настрани.

— Нещо не проумявам. Нали говорехте за любовна връзка между мис и моя приятел Ролан?

— Така е.

— Ами вие се отнасяте с мис и баща ѝ по начин, сякаш са престъпници!

— Това влиза в нашия план.

— Как тъй? Лодката си за някоя подлост аз не давам. Ясно ли ви е?

— Разбира се, че ми е ясно — ухили се безобидно Уолкър. После тупна успокоително Хофтър по рамото. — Само не се косете! С тези хора трябва да действаме вече малко по-неделикатно. Това е необходимо, ако Ролан иска да стигне до притежание на своята годеница. С други думи Ролан трябва да изиграе ролята на спасител и сетне от чиста благодарност дъртият ще му даде момичето за жена. Сега просветна ли ви?

— Много странна работа. Какво би трябвало да си помисли всъщност мастър Уилкинс? Да не би, че е попаднал в ръцете на някоя разбойническа шайка?

— Приблизително така.

— 's death! Значи и аз принадлежа към тази банда? Ама това е опасно за мен!

— Не виждам никаква опасност за нас, толкова по-малко — за вас.

— Охо! Та вие превръщате лодката ми в пиратски кораб!

— Кой знае, че лодката е ваша?

— В тази местност — всеки.

— Но не и двамата пленници.

— Тук, струва ми се, много грешите. В странноприемницата Уилкинс сигурно е казал, че ще пътува с моя кораб. Освен това хопът, който донесе багажа, много добре познава моя съд.

— Е, има едно просто средство да се очистите от всяко подозрение. Казваме чисто и просто, че сме надвили и пленили и вас.

— Кой ще ти го повярва! Да не би да ви е по силите да ме вземете в плен заедно с петимата ми моряци?

— Е, мислите каквото си щете! Но ние също толкова малко като вас желаем да ни сметнат за разбойници! За момента — да, понеже разиграваме едно малко театро, ала има ли мастър Ролан съгласието за женитба в джоба си, ще обясним цялата шега. Давам ви дума, че сетне даже всички вкупом ще бъдем поканени на сватбата!

— Нещо не се чувствам добре при тая история, сър!

— Изобщо не вдявам каква причина имате. Та нали сте вторият, който благодарение на този номер ще се сдобие с невеста.

— Миранда? — Угриженото лице на Хофтър тутакси се проясни. — Щом излизате с подобно основание, то на драго сърце се оставям да бъда уговорен!

— Най-сетне ви дойде акълът! Миранда е в каютата и ви чака. Нека тя ви прогони бръмбарите от главата.

Успокоен донейде, Хофтър последва съвета.

— За Бога, къде съм? — възкликна Елми уплашено, когато Уолкър зарези след нея вратата и се намери в тъмното като рог помещение. — Татко!

Никакъв отговор.

— Мили татко!

Сега долови странно пъхтене и същевременно подрънка верига.

— Татко, тук ли си?

Веригата издрънча по-силно. Елми се наведе и заопипва пода. Едва когато бе направила няколко крачки напред, напипа някаква фигура, прикована към стената.

— Господи, те са му запушили устата! Той се задушава!

С треперещи ръце развърза кърпата и отстрани парцала от устата.

— Слава на Бога — въздъхна той. — Скоро щях да се задуша!

— Ти си, татко! О, Боже!

— Тихо, детето ми! Не се вайкай, това нищо няма да помогне! Сега трябва да обмислим нещата. Аз смятам, че сме попаднали в ръцете на Уолкър. Как е станало наистина, не знам.

— В такъв случай тази мисис Хоук не ни е била съюзница?

— Определено.

— И притежателят на лодката ли е съучастник?

— Може би. Но възможно е да са подвели и него. Не бива да съдим прибързано. Ти не си ли вързана?

— Не.

Елми разказа шепнешком как е била доведена долу.

— Трябва да имаме търпение — утеши бащата. — Мисля, че няма да ни оставят дълго да чакаме. Тогава ще узнаем какви са им намеренията спрямо нас.

— Според мен са хвърлили око само на парите ни.

— Моите вече ги задигнаха.

— При това положение може би на разсъмване ще ни стоварят на сушата. Не мислиш ли и ти така?

— Възможно е.

Уилкинс го каза единствено за да не обременява повече сърцето на Елми. Че те не бяха турили око само на парите му, това той знаеше добре. Ако наистина се намирал във властта на Уолкър, то щяха да му определят същата съдба, сполетяла племенника му и Мартин Адлер — съдба, която щеше да е толкова по-ужасна, понеже при всички случаи щеше да постигне и неговата дъщеря.

— Но какво ще правим без пари?

— Ще намерим добри хора, мое дете. Сега смятам... тихо, някой идва!

Отвън резето бе избутано. Уолкър влезе с една свещ и дръпна вратата след себе си.

До стената лежаха няколко бали и пълни чували и Елми се отпусна изнурено на един от вързопите. Уолкър остави свещта на пода и огледа баща и дъщеря с подигравателна физиономия.

— Познавате ли ме?

Никой не отговори.

— Ако не говорите, ще ви принудя. Виждаш ли този нож, мастър Уилкинс? Той ще ти отвори устата. И тъй, познаваш ли ме?

— Не.

Въпреки това сега Уилкинс имаше представа кой стои пред него.

— В такъв случай нека ти се представя. Казвам се Уолкър и се надявам, че и ти се радваш на тази среща.

— Извънредно много.

— Чудесно! Мога да ти кажа — за твое очарование — че доста време ще останем заедно.

— Направо съм въодушевен.

— Нали? Да-а, добрите приятели трябва да се радват, когато могат да си принадлежат за по-дълго. Нашето приятелство впрочем хич не е така скорошно. Можеш ли да си спомниш, мастър, кога го заключихме?

— Много добре!

— Беше в онзи ден, когато трябваше да бъда опушен при оня черен кръчмар в Уилкинсфийлд. Тогава се промъкнах рано-рано през градината ти. Мис май току-що бе станала и беше на верандата. Аз стоях под едно дърво и я наблюдавах. Тя ми направи такова дълбоко впечатление, че реших да я взема за своя жена.

— Изверг! — изригна Уилкинс вбесен. Елми се обърна настрани.

— Понеже по онова време отпътуването ми стана толкова набързо, не се стигна за съжаление до любовно обяснение, годеж и женитба. Но аз никога не се отказвам от плановете си. Тъй като днес Небето отново ни събра, първата ми работа е да помоля за ръката на дъщеря ти, мастър.

Уилкинс пропусна тази арогантност.

— Отговори, де! — настоя Уолкър.

— По-добре да я дам на Дявола!

— Много ласкателно. Излиза, че от мен имаш повече страх, отколкото от Дявола. Ето защо се надявам, че толкова по-скоро ще си уредя с теб работата. Та така, не искаш да ми я дадеш, а?

— Жалък негодяй!

— А ако си позволя да я взема без бащината благословия?

— По-добре да умре.

— О-о, така лесно не се умира! На теб като че хич не ти се хваща вяра какви добри намерения имам. Нека ти обясня. Имаше навремето един, който също страшно желаше да я има: мастър Лефлър. Ти го отблъсна. Ами ако вземе днес, че поиска ръката ѝ? Какво ще му отвърнеш тогава, а?

Уилкинс сви презрително устни.

— Е-е, мълчанието много няма да ти помогне. Аз оттогава наистина не съм го срещал, но ми се струва, че ако му...

— Не си давай труда — пресече го Уилкинс.

— Той е тук при теб.

— Egad! Откъде го знаеш?

— От мисис Хоук.

— Behold! Да, такива са женорята. Никога не могат да си съдържат човката. Тя ми похаби сега една голяма радост. Тъкмо се канех да ти представя нашия Лефлър и също приятеля Бил Нютън. Особено Лефлър ще има да се радва. Той е вярна душа и не е забравил мис Елми. Вярно, тогава той беше отпратен, ала сега ще повтори ухажването си. Покажи му пак спокойно пътя и това ще ми даде възможност да ти докажа, че съм твой приятел. Ако Елми обещае да стане моя жена, ще я закрилям от Лефлър. Какво ще кажеш за тая работа, мастър?

Предложението за женитба и мерзкият начин, по който беше поднесено, бяха така чудовищни, че Уилкинс дума не можа да обели.

— Като твой зет, мастър Уилкинс — продължи със захаросан глас Уолкър, — аз ще се погрижа и за фамилията ти. Има някои нещица, които биха могли да се изяснят. Нали не си забравил племенника си?

— Артър? Какво знаеш за него?

— О, доста много!

— Pshaw! Лъжа! Нищо не знаеш! — каза Уилкинс, за да накара с възражението си Уолкър да говори. — Какво ли би могъл да знаеш за един мъртвец?

— Мислиш, че е мъртъв? А ако ти кажа, че е жив?

— Ако беше сред живите, то и Адлер щеше да е още жив.

— Че той си е жив.

— Лъжа! През цялото това време все щях да получа някоя вест от двамата!

— Колко умно! Ами ако не са имали възможност да пратят?

— Кой ще им попречи?

— Този, при когото са... Zounds, отивам твърде далеч! Издадох почти всичко. Да, милостиво сърце имам аз. Та ти казвам още веднъж, дадеш ли ми Елми, ще възкреся двамата мъртъвци.

— Мен не можеш измами. Стане ли Елми твоя жена, хич вече няма да ти пука за тях двамата.

Тези думи трябваше да накарат Уолкър да повярва, че може би все пак съществува шанс да спечели Елми. И Уолкър действително попадна в капана.

— Бих сдържал думата си в името на Бога и всички дяволи! В това отношение можеш да разчиташ на мен!

— Каква гаранция можеш да ми дадеш?

— Моята дума!

— Думата ти? Думата на един лъжец, шарлатанин и убиец? Ха!

— Внимавай с езика, мастър! Че ти пък каква гаранция всъщност искаш?

— Нещо, дето може да се види и пипне.

— Добре и на това ще се съглася. Ще ми дадеш ли Елми за жена, ако ти доведе племенника и бившия надзорник живи?

— Въпросът е безпредметен. Двамата отдавна вече се намират под земята.

Уолкър подсвирна раздражено през зъби.

— Е, да, под земята се намират, но не са мъртви!

Уилкинс трепна. Под земята и не са мъртви? Заключение бе много просто: Търсените трябва да бяха държани затворени нейде под земята.

— Сам си противоречиш! — изсмя се Уилкинс презрително. — Пощади ме, моля те, от детинщините си!

— Pshaw! Щом като не разбираш, това може да ми е само приятно. Вече казах повече, отколкото имам право да поема отговорността, затова ще режа изкъсо. Обмисли предложението ми! Дадеш ли ми Елми, аз спасявам двамата мъже и... хм-м, възможно е после и да си идеш пак на плантацията. Ясно?

— Глупости!

— Мисли каквото си искаш, предоставям ти избор. Помъдрувай върху нещата, но решавай бързо!

— Тук няма нищо за мъдруване.

До този момент Елми си бе мълчала, но сега сметна, че не може повече да слуша упоритата, без изгледи за успех борба на баща си с прикрития, безсъвестен противник. Лефлър или Уолкър! Уолкър или Лефлър! Какво значение имаше това за нея? Тя се отвърщаваше както от единия така и от другия.

Призова целия си кураж и пристъпи към Уолкър.

— Татко има право — каза, постарайки се да придаде твърдост на гласа си. — Тук няма нищо за размисляне.

— Трябва ли това да означава, че приемате ухажването ми, мис Елми? — ухили се Уолкър и от нотките в гласа му пролича, че и самият той не вярва в един такъв бърз обрат в своя полза.

По чертите на Елми се изписа погнуса. Тя отбягна ръката, която Уолкър протегна към нея.

— Не ме докосвайте! Вие сте чудовище!

— Охо, гълъбчето ми!

Тя заотстъпва крачка по крачка назад. Уолкър следваше отстъплението ѝ бавно, дебнещо, готов за скок като някоя котка.

Елми опря гръб в корабната стена. И пред нея отново се намери ръката на Уолкър. Смъртен страх парализира беззащитната девойка.

— Помощ! — изкрещя. — Помощ!

Внезапно старият Уилкинс се люшна прав от своя ъгъл.

По бордовата стена имаше забити куки, към които обикновено превързваха корабния товар, за да не се измества при люлеенето на плавателния съд. За една такава кука бе вързана с въже веригата, с която Уилкинс бе окован.

Страхът за Елми доведе бащата до състояние на безумна възбуда. Докато очите му бяха приковани към Уолкър, който се канеше да овладее със сила момичето, мускулите работеха кажи-речи автоматично, без да обръща внимание, че охлузва кожата си до кръв.

И дали въжето имаше някое изгнило място, или душевното вълнение удвои утрои силите на разтревожения, отчаян баща, но то се скъса. Уилкинс се почувства из един път с освободени ръце и отделен от стената.

С един-единствен тласък той се изстреля към Уолкър.

Оня страшно се изплаши. Беше така сигурен в нещата си, че ще може да постъпи с беззащитната жертва, както му е угодно, а сега видя

изведнъж пред себе си един побеснял противник.

— Проклятие! — изруга, скочи, без много да му мисли, към вратата и се измуши навън.

Но Уилкинс изобщо не направи опит да се спусне след своя мъчител. Той мислеше единствено за своето дете, което за момента бе предпазено от най-лошото.

— Спокойно, Елми, спокойно! — заутешава треперещата си дъщеря, самият останал без дъх. — Все още не сме напълно във властта на тези мерзавци.

След като Уилкинс и Елми бяха отведени под палубата, нехранимайковците се споразумяха да дадат някакво обяснение на екипажа на лодката за необикновените събития, тъй като мъжете лесно можеха да стигнат до мисълта, че пленниците са невинни, и да се заемат с тях.

Миранда също бе повикана от каютата с Хофтър, за да вземе участие в това обсъждане. И наистина, без особени мъчности им се удаде да победят първо колебанията на Хофтър, а сетне да настроят и почти всички хора от корабния екипаж срещу пленниците.

Само един от мъжете не се бе оставил да бъде убеден. Но той запази своите мисли за себе си.

„Тази красива мис! Та наистина ли беше една такава проклета фуста, както я изкара мастър Уолкър? — помисли той. — Не вярвам в това. Едно лошо девойче не може да има толкова мило лице и толкова добри очи.“ По-късно видя Уолкър да слиза при пленниците. Какво се канеше да прави там долу? На грубоватия и праволинеен боцман не бяха харесали физиономията на Уолкър и другарите му. В него се бе загнездило едно неразривно недоверие, което растеше от минута на минута, колкото повече размишляваше върху хода на събитията. Накратко казано, той реши сам да се убеди. Ето защо се промъкна до люка, спусна се по стълбите и се заслуша. До него достигаше всяка отделна дума, разменяна в помещението. Когато после Уолкър избяга от Уилкинс и зарези вратата, морякът не съумя да се оттегли достатъчно бързо и двамата се сблъскаха на стълбите.

— Кой е тук? — попита Уолкър вбесен.

— Боцман Форнър.

— Какво дириш тук долу?

— Че аз тепърва се канех да слизам.

— Не лъжи! Ти си подслушвал!

— 's death! Кой се осмелява току-тъй да ме нарича лъжец? Кой, по дяволите, си ти?

— Пасажер.

— В такъв случай по-скоро аз трябва да те питам какво търсиш тук долу. Ясно ли ти е? Аз съм човек от лодката и имам задължението да хвърлям по едно око на водата в трюма. Хайде, дим да те няма нагоре!

— Човече, да не вземе да ти скимне да отидеш при пленниците!

— Кой го е грижа за пленниците ти! Впрочем ти хич нищо не можеш да ми забраняваш. Мастър Хофтър все още си е собственик на кораба и аз съм подчинен на него. По твоята свирка никой не е задължен да играе.

С тези думи Форнър влезе в трюма да се огледа за проникналата вода. А когато се върна, Уолкър все още стоеше на стълбата да го наблюдава!

— Какво пък се мотаеш още тъдява! — озъби му се боцманът. — На пасажерите мястото им е в каютата, а не по кьошетата, където се пречат някому по пътя!

— Промени си езика, момче, че да не накарам господаря ти да те натири! — кипна Уолкър.

За моряка нещата отидоха вече твърде далеч.

— Я се разкарай по дяволите! Да не мислиш, че боцман Форнър ще се уплаши от първия срещнат палячо? Търчи при когото си щеш, иначе скоро-скоро можеш да бъдеш сбъркан с някой окраставял плъх!

Форнър чисто и просто избута Уолкър настрани и се качи на палубата. Но неприятната разправия все още продължаваше да му действа. Той пхна ново парче тютюн между зъбите си, изплю се над релинга и се замисли.

— Проклетата история! — изръмжа. — Мастър Хофтър се е наврял в някаква работа, при която много лесно може да бъде оплакнат през борда. Но, Джон Форнър тук няма да участва. Само че какво да правя? Кормчията и момчета са единни — платно при тях не можеш рифова. Най-добре значи да се разкарам. Но как? Тръгна ли си разгневен, ще си помислят, че ще изпея нещата и ще променят плана си. Те нищо не бива да заподозрат... Аха, ще взема малко да се удавя! Всичките ми вещи са у мен. Типът, когото срещнах на стълбата, ще се разциври от

мен пред мастър Хофтър и оня ще ме потърси да ме скастри. Трябва да ме намери на кърмата. Аз ще се защита с няколко празни приказки, правя няколко припрени движения и... цамбур във водата. Удавям се и на заранта съм в Юма, където ще видя какво ще правя. All right!^[1]

Форнър не беше наистина вече обикновен моряк, но си оставаше все пак един беден дявол. Дрехите, които носеше по тялото си, малко пари, една наполовина пълна торбичка с тютюн, един нож и лула — това бе цялото му имущество.

Той се изкачи бавно на кърмата, където кормчията стоеше при румпела на корабното кормило. Тъй като „Продавача на души“ беше с тясна конструкция, горе нямаше кой знае колко място. Най-много трима души да можеха да се застоят там. Той подхвана едносричен разговор с кормчията, заслушан внимателно напред. Предположенията му не бяха го измамили, защото скоро беше извикано името му. Но той се престори, че не е чул нищо.

— Боцман Форнър! — Прозвуча още веднъж гласът на Хофтър.

— Тук, на задната палуба! — извика той обратно. Хофтър веднага се качи горе.

— И каква разправия пък си имал с мастър Уолкър?

— Уолкър? Не го познавам.

— Имам предвид господина, с когото си се отнесъл така грубо долу в трюма!

— Аз с него? Наопаки!

— Той казва, че си бил подслушвал!

— Това ми заяви и на мен. Ама къде пък ще съм подслушвал? Сетих се по едно време, че от последното плаване не сме изгребвали водата от трюма и реших да хвърля едно око. Тъкмо слизах по стълбите и ето че оня изскочи от помещението, блъсна се в мен и се развика, че съм бил подслушвал! Ще те помоля, мастър, да си представиш пространството там долу! Тук е стълбата...

Форнър показва над себе си.

— Тук се изсипва от помещението тоя господинчо, сякаш нечестивият е по петите му...

Посочи пред себе си, за да онагледя по-добре положението.

— ...а тук слизам аз по стълбата, така... не, още две крачки назад.

При тези думи Форнър направи заднишком една, втора крачка.

— Стой, маат^[2]! Та ти падаш през борда!

Но вече беше твърде късно.

— Heavens! Помощ, помощ!

Кърмата беше оградена само с ниски перила, предназначени повече да предпазят някой товар от плъзване, отколкото човек. Боцманът беше отстъпил твърде далеч и се срина възник в тъмните талази.

— Човек зад борда!

Командата се зае мигновено с ветрилото, за да легне плавателният съд в дрейф, и спусна спасителната лодка. Корабните фенери бяха запалени. Другарите ум крецяха отново и отново в нощта. Но напусто — никакъв вик не се донесе обратно... падналият зад борда човек бе потънал изглежда във водните бездни.

— Бедният Форнър! — изрече съжалително Хофтър. — Удавил се е. Всичко се случи твърде бързо. Беше възбуден... после сгромолясването в студената вода... не ще и съмнение, сполетял го е удар...

Междувременно Джон Форнър се изкачи отсреща на брега, отърси се и изръмжа доволен от себе си:

— Търсете си! Ако по-късно намеря за добре, ще се появя от само себе си. Сега нека малко се поизцедея, а после ще поема тичешком към Юма, при което ще съкратя големия завой на Рио Хила. Може би ще стигна, преди „Продавача на души“ да е отминал.

Но тук нямаше никоя проправена пътека, Форнър трябваше да си пробива път през непроходими храсталаци. Стана така, че при настъпване на утрото, той беше все още далеч от своята крайна цел.

---

[1] All right! (англ.) — Правилно, вярно! (Б. пр.) ↑

[2] маат (нем. Maat) — сержант от флота (Б. пр.) ↑

10. ДЕЙВИД ЛИНДСЕЙ, ГОРСКИЯТ СКИТНИК

Когато Джон Форнър стигна до Юма в късния предобед, видя „Продавача на души“ тъкмо да изчезва в завоя на реката отвъд града. Плавателни съд се бе придвижвал по-бързо, отколкото той си беше мислил.

— Damned! — промърмори на себе си. — Идвам твърде късно! Сега какво?... Egad! Що за изконтено нещо пък лежи там до брега?

Една елегантно построена парна яхта, снабдена за случай още с ветрила, мачта и бушприт^[1], беше тук по Рио Хила определено голяма рядкост. Но имаше и нещо още по-странно: над острия вълнорез на кораба се виждаше една огромна картина. Тя изобразяваше дълъг мъж, който носеше кафява, широкопола филцова шапка. В едната си ръка той държеше двуцевна пушка, а в другата — голямо ловно копие. В пояса бяха затъкнати два томахока, два ножа, два пистолета и два револвера. На гърба му бе повесен индиански щит. Облечен беше като индианец-мокасини, легинси, кожена ловна риза и ловно яке. Под това необикновено пано се четеше с големи златни печатни букви:

„DAVID LINDSAY,

THE FOREST-RUNNER“

Кое то в превод означава — Дейвид Линдсей, горският скитник.

Ако на яхтата престоеше в момента да пристигне, то сигурно цялото население на селището щеше да застане на брега да я зяпа. Но наблизко не се мяркаше жива душа, поради което можеше да се приеме, че тя от доста време лежи тук на котва.

— Странно! — изръмжа боцманът. — Един толкова кокетен кораб, а с такова чудато име. Притежателят трябва да има сплин не само в главата, ами и във всичките си крайници.

Джон Форнър се помъкна бавно нататък край реката. По онова време Юма беше още малък град, но тъй като бе разположен при

водослива на Рио Хила в Колорадо, имаше поръчителство за едно бързо разрастване.

Беше минало може би час от изчезването на „Продавача на души“, а Джон Форнър все още нищичко не можеше да реши. За да стигне най-сетне до някакво решение, той сметна за редно да вземе едно малко „подкрепително за сърцето“. Та влезе значи в една пивница, в която обикновено се отбиваше, когато идваше в Юма. Но едва бе отворил вратата и се вкопа изумен. Там до масата седеше оригиналът на картината, която бе видял на носа на малкия параход. Дългият нос, голямата шапка, всичко си беше налице, с изключение на страховития арсенал, защото човекът сега носеше само нож в пояса си.

Парната яхта бе същата, която бе отвела сър Дейвид Линдсей до Константинопол и Тунис. Само на мястото на предишната картина бе застъпила друга — една нова чудата приумица на сър Дейвид.

Англичанинът седеше на чаша подсладено със захар и разрежено с вода бренди.

Боцман Джон Форнър хвърли котва на друга маса и също поиска бренди. Съдържателят му наля и продължи после разговора си с необикновения гост.

— Разбира се, че познавам Рио Хила. Вече от сума ти години съм заседнал тук край реката. Каква информация желаете всъщност?

— Я хвърлете едно око на тази книга! Известна ли ви е? Беше извадил от джоба си една книга, чийто надслов в превод гласеше: „Горският скитник, от Габриел Фери“.

Съдържателят метна един поглед на заглавието и после друг на англичанина.

— Разбира се. Тази книга е много четена. Действието се разиграва на територията на апачите и край Рио Хила. Много е увлекателна.

— Yes, изключително увлекателна. Дошъл съм от Англия, за да преживея подобно приключение.

Съдържателят измери още един път Линдсей с поглед, изразяваното удивление в който не беше кой знае колко голямо.

— Ловец ли, сте всъщност?

— Yes. Искам да отплавам нагоре по Хила. Доколко далеч е плавателна?

— По този въпрос най-добре се обърнете към този мастър тук! Казва се Форнър, много опитен боцман е и може да ви даде много по-добра информация от мен.

Сър Дейвид огледа Форнър, както човек разглежда някоя картина или кон, който се кани да купи. Същевременно върхът на носа му се полюшна бавно като някое махало от едната страна към другата, сякаш искаше да се включи в проверката. Изследването изглежда завърши с резултат на задоволство, защото носът се завърна накрая в изходното си положение.

— Значи сте боцман по Хила... very well^[2]. Сега нает ли сте някъде, имате ли работа, мастър?

— В момента не.

— Нямате ли желание да постъпите на служба при мен? Плащам добре, много добре.

— Нямам нищо против, стига да не искате повече, отколкото позволяват възможностите ми.

— Но. Искам само да станете наш лоцман, докъдето се простират познанията ви по реката и околностите.

— В такъв случай съм съгласен, сър, и съм убеден, че ще бъдете доволен.

— Well! За възнаграждението няма да се договаряме. Ще ви заплатя според заслугите. Ето ви десет песо аванс. На, вземайте!

Десет песо бяха около десет долара. Такава порядъчна предплата Джон Форнър не беше очаквал. Той се ухили с цялата си физиономия и доволен остави езика да си поиграе с тютюневата дъвка.

— Ей, сър! — засмя се. — За тая работа Джон Форнър на драго сърце ще пропълзи в бака^[3]!

— Надявам се. Но за мен по-важно от тръгването е пристигането и отиването на лов. Мислите ли, че ще намерим дивеч?

— Разбира се.

— А индианци?

— Ако желаете.

— Желая. Даже много! Yes!

— Кога постъпвам на служба?

— Днес. Сега. Веднага. Yes.

— Е удоволствие. Но преди туй трябва да направя още една разходка. Искам да отида до шерифа. Едно донесение да направя.

— Донесение?

— Да. Касае се за една низост, едно отвличане!

Линдсей тутакси стана огън и пламък. Върхът на носа предприемчиво се върна, а тънките устни се пресоваха, заприличвайки на едно голямо тире.

— By Jove!^[4] Низост! Отвличане! Да не би някое момиче?

— Така е. Едно момиче и баща му.

— Много добре! Отлично! Ще им помогнем. Освободим. Не ми е притрябвал вашият шериф. No.

— Как се каните да я подхванете тая работа?

— Кажете накъде ще бъде отведено девойчето!

— В околностите на Обри. Мошениците минаха с една платноходка оттук преди около час.

— Хубаво. Веднага тръгваме след тях! Преследваме! Настигахме! Изискано приключение! Заплатя добре, много добре! Yes.

— С вашата яхта скоро бихме могли да достигнем и вземем на абордаж речния кораб.

— Абордаж! Чудесно! Вие сте моя т човек... Как се казват двамата?

— Уилкинс?

— Откъде?

— Както подочух от един разговор на борда, по-рано трябва да са живели в околностите на Ван Бурен.

— Ван Бурен?

Тази новина сащиса англичанина до немай-къде. Дейвид Линдсей знаеше предишното местожителство на младия Мартин Адлерхорст — та нали бе пратил там Херман да издири брат си. За съжаление напразно — и Мартин, и неговият настойник бяха изчезнали безследно. И ето че в тази дупка той из един път се натъкна на следа от Уилкинс! Линдсей заключи малко прибързано, че където е този, Мартин не може да бъде далеч.

Боцманът разказа сега какво бе научил и подслушал. Съдържателят стоеше зад него, турил ръце на кръста, и слушаше със зяпнала уста необикновения разказ.

— При това положение едно донесение малко или никак няма да ти е от полза, мастър Форнър — обади се сега той. — Шерифът ще се пази да се ангажира с тая работа. Също и вас, сър, съветвам да не се

замесвате в нещата. Вие не бихте могъл да помогнете на тоя Уилкинс и дъщеря му.

— Защо не?

— Законът е срещу вас. Помислете, Колорадо образува границата между Аризона и Калифорния. Деянието е извършено в Аризона. Легне ли лодката до калифорнийския бряг, никой жител на Аризона няма право да посегне на нейните пасажери.

— Nonsense!^[5] Дявола да ги отнесе тези ваши откачени граници! Не ме е грижа ни за Калифорния, ни за Аризона. Правя каквото ми харесва. Дейвид Линдсей съм. Yes.

— Правете каквото си щеше! Но да не ви учуди, ако ви опърлят с няколко куршума перушината!

— Куршуми? Перушина? Excellent!^[6] Безделниците по лапите ще...

Беше прекъснат. Вратата се отвори и влезе един мъж, при чийто вид думата заседна в устата на англичанина.

Той познаваше тази чудата фигура с кривите като сърп крачета и гъстата гора по лицето. Така и никак другояче си бе представял той човека, за когото неведнъж, а дузина пъти му бе разказвал неговият приятел Кара Бен Немзи, когато седяха заедно край някой лагерен огън в далечния Ориент. Тези разкази за Дивия запад и неговите странни обитатели бяха най-вече причината, събудила у него желанието да смени сивокарирания костюм с кожено яке и да насочи носа на яхтата си към Колорадо. Беше се уморил да чака бездейно по пристанищата на Тихия океан някоя вест от своя племенник и бе предпочел да подири на своя глава приключенията.

— Good morning, mesch'schurs! — поздрави новият гост. — Кръчмар, една ракия!

— 'morning!

Само сър Дейвид не поздрави. Той бе зинал от смайване уста и все още зяпаше вторачено новодошлия.

Тогава непознатият пристъпи към него и го тупна по рамото.

— Затворете си устата, сър, иначе ще вземе да ви се схване, хи-хи-хи-хи!

Сега англичанинът дойде на себе си. Той захлопна уста, надигна се полека със своя бъдещ страхопочитание ръст и свали шапка за поздрав.

— Wellcome^[7], Сам Хокинс!

Сега дребният трапер застина вкоравен като козята си дреха от изненада.

— Egad! Вие ме познавате!

— Yes.

— Че къде пък сте ме виждал?

— Никога не съм ви виждал.

— Well! Аз вас също, ако не се лъжа. Но откъде ме познавате тогава?

— Слушал съм за вас?

— Къде?

— При хадедихните, а и иначе много често.

— Хадедихни?... Не ми е известно такова индианско племе.

— Индианците в тамошните местности ги наричат араби.

— Bounce! Не думайте! Не мога да се сетя някога да съм разхождал краката си по онези местности.

— Не вреди. Там срещнах един мъж, който много добре ви познаваше.

— Кой беше?

— Кара Бен Немзи.

— За някой лапнишаран ли ме смятате? Кара Бен... Бен... Бен чуйте, драги сър, това ще е бил някой дяволски грийнхорн, ако не се лъжа!

— И самият достатъчно често сте му казвал, че един непоправим грийнхорн!

— Слушате, сър, щом Сам Хокинс му го е казал, значи ще е вярно! Хи-хи-хи-хи!

— Може да е така. А моя приятел тук го наричат Олд Шетърхенд.

— Олд Шетърхенд? — провикнаха се едновременно Джон Форнър и съдържателят.

— Олд Шетърхенд? Вие познавате Олд Шетърхенд? — извика радостно Сам Хокинс.

— Yes.

— Знаете ли по каква следа се намира сега?

— No.

— Аз също... Та значи ви е разказвал за мен?

— Yes.

— Често?

— Често и много.

— Да-а, знам си аз, че няма да забрави стария си учител Сам. — При тези думи крайниците му потръпнаха, като че искаше да овладее някакво въннение. — И ние сме преживели заедно някои нещица, и то какви, мешърс! Но не смятам, че той е приказвал само за мене.

— No.

— Може би също за Дик Стоун и Уил Паркър, ако не се лъжа?

— Yes.

— За Винету и Олд Файерхенд?

— Yes.

— Я кажете — обърна се сега съдържателят към Сам Хокинс, — в коя местност всъщност ловуват сега тези прославени мъже?

— Че вие познавате ли ги?

— Слушал съм вече много за тях и бих дал безплатно една дузина шишета бренди, да можех един от тях барем да зърна.

— Започвайте да разхлабвате тогава тапите! Всички те идват насам.

— Не си правете майтап!

— Идват, казвам ви. Аз само препуснах пред тях, но ще се срещнем тук при вас... тъкмо в тази ракиджийница, ако не се лъжа!

— Мастър, ако това е вярно, то този ден се причислява към най-хубавите от моя живот... и за мен едно шише бренди наистина няма да е от значение!

— Не говореше ли преди малко за цяла дузина, достопочтени спиртен маестро? Е, зарежи я тая работа! Хора като нас няма да позволят някой да ги черпи ракия.

— Well — намери се Линдсей в разговора, — страшно се радвам. Indeed^[8]. Откъде идвате всъщност?

— Последно от Грейнит стейшън.

— По вода?

— No. На коне, ако не се лъжа.

— И накъде се каните де идете?

— До околностите на Обри.

— Well. Схожда се отлично! Можете да пътувате с мен.

— Благодаря. Трябва да бързаме.
— Огънят е вече под котела. След един час тръгваме. Yes.
— Огън? Котел? Да не би някой локомотив?
— No. Парната ми яхта. Не я ли видяхте там до брега?
— Не. Идвам откъм сушата. Та значи имате някаква парна яхта и искате да ни вземете?

— Yes.

— Това е нещо друго. Ще пътуваме с вас, при положение че не се скандализирате от целта на нашето пътешествие.

— Няма да се скандализирам.

— Касае се за лов.

— Wonderful!^[9] Ловувам с вас!

— Чуйте първо за какъв лов става дума — лов на хора.

— Индианци?

— No, бели!

— Excellent!

— Намират се в една платноходка, която трябва да е минала неотдавна оттук, ако не се лъжа.

Лордът погледна изпърво трапера и после Джон Форнър.

— Да не би платноходка от Грейнит стейшън?

— Да.

— На нея се намира едно пленено момиче?

Сам подскочи от мястото си.

— Сър, какво знаете за това момиче?

— Че е отвлечено. Научих го от този боцман. Well. Бил на платноходката, но офейкал, като разбрал, че се касае за някаква мерзавщина.

— Как? Бил си боцман на съда? — обърна се Сам към Форнър.

— Ако е така, сигурно познаваш пленения сър и дъщеря му, ако не се лъжа?

— Естествено!

— Heavens! Трябва веднага да ми разкажеш какво се е случило там горе в Грейнит стейшън!

Когато Олд Файерхенд и неговите придружители стигнаха в Хила Бенд, Уолкър и другарите му вече бяха отпътували с дилижанса. Незабавното преследване не бе възможно заради изтощените животни, които от Синята вода не бяха имали и кратка почивка. Ето защо

Огнената ръка изпрати по телеграфа съобщение до Уилкинс, без да подозира естествено, че на местоназначението си то ще бъде укрито.

За щастие престоят в Хила Бенд щеше да бъде съществено съкратен. Селището, което по онова време се състоеше само от един магазин и някоя друга дървена къща, беше разположено в непосредствена близост до малък форт. Дузина и половина войници под командването на един капитан представляваха целия гарнизон. Напускайки магазина, който беше същевременно и пощенска, и телеграфна служба, той се сблъска на врата с някакъв мъж, при чийто вид спря изненадан.

— Bless my soul!^[10] Кептън Уолъс!

— Бог да благослови очите ми! Олд Файерхенд!

Двамата, запознали се преди години в Изтока, си разтърсиха ръце. Срещата естествено трябваше да бъде отпразнувана с един дринк^[11]. Та върнаха се те в магазина и взеха по едно уиски.

После се отдадоха на приказки. Капитанът осведоми как е станало, че се е запилял на този усамотен пост, а ловецът направи кратък обзор на събитията, които бяха довели него и спътниците му до Хила, и как за съжаление били принудени да направят тук една по-дълга почивка.

Когато свърши, капитанът остана замислен, после изправи внезапно глава като под някой порив.

— Безусловно необходимо ли е да последвате час по-скоро негодяите?

— Разбира се!

— Хм-м. Вероятно ще мога да ви помогна, фортът разполага именно с една лодка, която е достатъчно голяма да побере вас, конете ви, че и шестима гребци отгоре.

— Ами че при това положение нещата се нареждат отлично!

— Оттук до Грейнит стейшън Хила има значителен пад. Вода понастоящем също не липсва. Ще ви дам шестима от хората си. Ако се заемат здраво с работата си и ако вие подкрепите усърдието им с няколко долара, бихте могли до полунощ да сте в Гранитната станция.

Олд Файерхенд бе крайно зарадван от предложението. По този начин на животните можеше да бъде предоставена необходимата почивка, без преследването да пострада от едно многочасово забавяне. Ловецът се върна веднага при другарите си, които се бяха разположили

на брега на Хила, а капитанът се отправи към форта, за да се заеме с необходимите приготовления за плаването по реката.

Само час по-късно лодката се стрелна надолу по Хила под греблата на шестима яки войника. Пътуването протичаше без каквито и да е инциденти и толкова бързо, както пасажерите можеха само да желаят. Скоро нощта се спусна, на фарщевена^[12] бе запален прожектор и още нямаше полунощ, когато къщите на Грейнит стейшън се отделиха от нощния мрак. Достигнаха селището много часове по-рано, отколкото бе уведомил Олд Файерхенд в телеграмата си.

Докато спътниците му се разплащаха с войниците и извеждаха конете на брега, ловецът закрачи нагоре към една дълга постройка, над чийто вход самотен фенер разпространяваше оскъдна светлина. Това бе, както бързо, разпозна, post-office^[13]. Доста време мина, докато в отговор на чуването му нещо се размърда в къщата. После се отвори един прозорец и се появи главата на телеграфиста.

— Прощавайте, че смутих съня ви, мастър! Касае се за едно много важно сведение. Вие сте може би началникът на станцията?

— Не, телеграфистът.

— Аха, в такъв случай вероятно ще можете да ми кажете дали е пристигнала днес телеграма за един мастър на име Уилкинс?

— Дори две.

— Две? Нещо бъркате!

— Знам го със сигурност. Аз ги приех и експедирах. Бяха от един и същи подател.

— И все пак трябва да се заблуждавате. Аз изпратих само една.

— Вие? Как ви е името?

— Уинтер.

— И откъде дойде известието ви?

— От Хила Бенд.

— Съдържанието?

— Предупреждение за някой си там Уолкър.

— Отговаря. От това разбирам, че няма да извърша нарушение на служебната тайна, ако се съглася да ви дам информация. Напротив, на мен ми се струва, че нещо не е наред. Преди това вече дойде едно известие със същия подпис.

— Значи се касае за някаква измама.

— Мислите ли?

— Съвсем определено. Ще ви кажа, че преследваме една тайфа, която е извършила низ от престъпления и сега е с намерение да свърши ново безобразие.

— Бихте ли могъл да ми опишете лицата и да кажете колко са?

— Четирима мъже, които се наричат Уолкър, Нютън, Лефлър и Ролан — двама от тях познавам като негодяхи. С тях пътува някоя си Миранда, също измамница.

— Кой би го сметнал за възможно! — възкликна телеграфистът изумен.

— Кое?

— Че тази мис е престъпница! Бедният Хофтър!

— Кой е Хофтър?

— Синът на тукашния началник-станция. Той се намира... ама не зная дали бива да говоря за това!

— Говорете все пак!

— Не става. Извинявайте! Като служител аз трябва да бъда предпазлив. Една от двете телеграми е подадена със зла умисъл. Само че кой е подателят ѝ?

— Онзи, който неправомерно си е присвоил името Уинтер.

— И който бихте могъл да сте и вие, сър! Или имате някоя легитимация?

— Да. Чувал ли сте някога името Олд Файерхенд?

— И още как! Нали имате предвид прославения скитник из Запада и настоящия притежател на мината край Сребърното езеро?

— Него имам предвид.

— Какво общо има той с нещата?

— Аз съм този.

— Вие... вие... вие сте Олд Файерхенд?

— Може би сте чул случайно и че фамилното име на този уестман всъщност е Уинтер.

— Струва ми се, че вече е ставало дума за това.

— А ако искате да се запознаете с Винету, вожда на апачите, необходимо е само да погледнете там насреща.

Той посочи към спътниците си, които тъкмо в този момент пристъпиха към осветеното място, водейки конете за юздите.

— Винету! — пророни Грей с глас, прозвучал кажи-речи благоговейно. — Да, той е! Точно както го описват. Ох...

Олд Файерхенд се засмя.

— А след останалите господа се намират и други трима, които имат нелошо име — Детелиновия лист.

— Egad! Онзи дребният с дългата ловна дреха е Сам Хокинс?

— Правилно.

— В такъв случай двамата дългучи могат да бъдат само Дик Стоун и Уил Паркър?

— Доста добре сте осведомен в календара на Дивия запад. Вече достатъчно ли се легитимирах?

— Напълно. Изобщо не съм в състояние да ви кажа колко...

— Значи мога да видя двете известия?

— Разбира се! Елате в служебната стая!

Там служителят прочете на глас дословния текст на двете телеграми.

— А-ха! В Дос Палмас им е назначил да отидат — продума Олд Файерхенд. — Но по каква причина?... това известие е пристигнало по-рано от моето. Уолкър знаеше, че съм по петите му и се е погрижил Уилкинс да напусне час по-скоро това място, за да изгубя следите му. Уилкинс получи ли моето съобщение?

— Да... тоест... от само себе си се разбира! — изрече телеграфистът неуверено.

— Нещо ви съмнява?

— Моят приятел, синът на пощенския началник, ме помоли той да отнесе известието.

— Защо той?

— Искаше... мислеше... беше на мнение...

— Къде живее мастър Уилкинс?

— В странноприемницата.

— А пристигналите напоследък?

— Те заминаха.

— Накъде?

— Това не зная.

— Може ли някой да ме заведе до странноприемницата?

— Аз съм готов.

— All right! Моите придружители ще чакат тук...

Двамата мъже се запътиха към странноприемницата.

— Мога ли да говоря с мастър Уилкинс? — осведоми се при съдържателя Олд Файерхенд.

— За съжаление не. Той отпътува.

— Поврага! Накъде?

— Знам само, че Уилкинс баща и дъщеря заминаха привечер с лодката на мастър Хофтър.

— Как стана толкова бързо тая работа?

— Сигурно следствие телеграмата, която призоваваше мастър да язди към Дос Палмас. Сетне дойде една млада, представителна дама и взе стая до мастър Уилкинс. Видях я след това да разговаря с него на верандата. После тръгна и повече не се върна. В крайна сметка хопът придружи мастър Уилкинс и дъщеря му до платноходката.

Това бе всичко, което Огнената ръка узна. Когато се намери отново във с телеграфиста, лицето му излъчваше, голяма сериозност.

— Въпросът тук опира до постъпка на служебно лице, сър — обърна се той към служителя. — Вие не ми казахте всичко, което знаете. Бъдете откровен! По този начин бихте могъл да спасите няколко човешки живота.

— Нищо не съм премълчал. Но мога още да добавя, че човекът, когото вие наричате Уолкър, беше отседнал при моя приятел.

— С цялата си свита?

— Да. После мис излезе. Тя сигурно е била тази, която е наела стаята в странноприемницата.

— Аха! Играла е ролята на прелъстителката. Хофтър с тях ли замина?

— Да, по същото време. Накъде, това не знам.

— Що за човек е вашият приятел?

— Чистосърдечен, честен и жизнерадостен. За някое престъпление той никога няма да си предложи ръката.

— Познавате ли платноходката му?

— Да, често съм плавал с нея.

— Какъв екипаж има?

— Един кормчия и четирима моряци.

— Местен ли е кормчията?

— Да. Женен е и живее в оная къщичка там, в чийто прозорец виждате още да блещука светлинка.

— Я да се поразтъпчем дотам!

Завариха жената на кормчията още будна и след размяната на няколко реплики тя разказа, че малко преди отпътуването си мъжът ѝ направил забележката, че този път плаването ще го отведе близо до Обри.

Повече нямаше какво да се извлече. Но Олд Файерхенд беше попаднал вече на следата и знаеше, че не бива да губи време, тъй като платноходката имаше вече преднина над пет часа.

— Дойдохме твърде късно и останахме с пръст в уста — рече Херман обезкуражено. — Докато стигнем, до Юма, мерзавците ще са зад всички планини.

— Само не унивайте толкова бързо! — утеши Олд Файерхенд. — Достатъчно бързо ще стигнем до петите им. Ако потеглим веднага, а ние доста добре си починахме по време на плаването, то утре по обяд вече ще сме в Юма.

— Колко време трябва да яздим? На какво разстояние се намира всъщност Юма оттук?

— По въздушна линия четиридесет и пет километра.

— Не повече? И за тая цел се нуждаем от толкова много време?

— Не забравяйте, че не можем да се придържаме към правата линия! Пътят минаха през Сиера де ла Хила и ще бъдем заставени да правим много завои.

— Но по този начин едва ли ще стопим преднината, която ония имат пред нас.

— Дори и така да е. По пладне поне ще сме в Юма и аз смятам, че там ще ни се удаде възможност за отплаване нагоре по Колорадо. Освен това преднината на бегълците, докато стигнат до Юма, вече няма да е толкова голяма, защото след Грейнит стейшън Хила на голямо разстояние е много плитка и направо осеяна с острови и бързеи, така че ще бъдат доста възпрепятствани в плаването си.

— Но аз се опасявам, че въпреки всичко ще пристигнем прекалено късно. Убеден съм, че Уолкър е примамил добрия Уилкинс и дъщеря му на лодката единствено за да ги убие или просто хвърли във водата!

— Не се безпокойте! Никога не е от полза да се обременява ненужно сърцето. Аз съм на мнение, че той ще им пощади живота.

— Това не е нищо повече от надежда.

— Навярно не! Няма да убият те момичето; те преследват други цели.

Херман стисна зъби. Не намери отговор на това лошо предположение.

— На мастър Уилкинс поне засега още няма да посегнат — продължи ловецът. — по-скоро мисля, че ще го замъкнат със себе си в Долината на смъртта, за да може да види как страдат там племенникът му и надзорникът.

— Но какво се канят да правят в Дос Палмас?

— Нищо. Убеден съм, че селището е било споменато в телеграмата само защото все някакво място е трябвало да бъде посочено. Просто са искали да отведат Уилкинс от Грейнит стейшън, за да не го намерим ние там.

— А защо са тръгнали към Обри?

— Те не отиват в Обри, а само в близост до града. Там се скитосват индианците мохаве, под чиято закрила искат да се поставят. Ще останат на вода, докато бъдат забелязани от мохавите. После ще пристанат и ще яздят с тях към Долината на смъртта.

— А натам нали се насочиха и марикопите и апачите, защото Желязната стрела иска да спипа Сребърния мъж.

— Предполагам, че ще се срещнем с тях край Колорадо...

След кратко съвещание малкият отряд потегли. Шосета като в Европа и източната част на щатите тук нямаше, а нощта беше толкова тъмна, че само благодарение на изострените сетива на тези мъже бе спазвана посоката.

В рамките на четири часа бе изкачен гребенът на планината. Огнената ръка и Винету, които яздеха начело, спряха, за да си поемат дъх животните.

— Е, Сам — обърна се Олд Файерхенд към дребния трапер, — имам една задача за теб. Доверяваш ли се на способностите си сам да намериш Юма?

— Egad! Толкова слабо развит ли смяташ, че е нюхът ми? Какво трябва да направя там?

— Нищо друго, освен да си държиш очите отворени и да се оглеждаш за платноходката. Вероятно ще можеш после да ни посрещнеш с полезна информация.

— И къде ще се срещнем?

— В най-близко разположената до брега пивница.

— В такъв случай знам всичко, ако не се лъжа. Go on^[14], Мери!

В следващия миг Сам бе изчезнал в нощната тъма. Останалите продължиха по-бавно.

Още преди обяд Сам видя в далечината хълма на брега на Колорадо, където е разположен форт Юма. След още половин час вече яздеше към реката между дървените навеси и дъсчените бараки, от които по онова време се състоеше селището Юма. Откри там кръчмата, върза мулето зад постройката и се отправи към салона, където по толкова странен начин се събра с Дейвид Линдсей и бе споменато името на великия уестман, който някога бе негов ученик.^[15] Сам, комуто историята на Адлерхорст вече не беше непозната, знаеше, че този оригинален англичанин е вуйчо на Херман, ала премълча, че племенникът му се намира наблизо.

— Значи наистина сте решил да догоните платноходката? — попита той сър Дейвид, когато боцман Джон Форнър приключи с разказа си.

— Дейвид Линдсей съм. Каквото съм казал, важи. Yes.

— Много добре. В такъв случай лодката няма да стигне далеч, ако не се лъжа.

— No. Скоро ще я настигнем и... heigh-day^[16], кои пък са тези типове?

Всички обърнаха глава към вратата.

Внезапно се бе донесъл конски тропот и Дик Стоун и Уил Паркър влязоха.

— Това са моите бойни другари — представи Сам двамата. — И между впрочем пред очите ви са най-големите грийнхорни, които нявга Дивия запад е виждал, хи-хи-хи-хи!

— А онзи там? Това може да е само...

Сякаш някаква невидима фигура дръпна от стола англичанина и го принуди да тръгне към мъжа, когото позна, макар още да не го бе срещал. Но неговият образ живееше в него, а от разказите на приятеля му Кара Бен Немзи бе израсло в душата му горещото желание да срещне някой ден в живота си този мъж.

И ето че сега той стоеше пред него. Едно дълбоко вълнение захвърли на купището обичайното равнодушие на сър Дейвид. Големият нос се впусна в истински боен танц, а по тясното лице

засвяткаха далечни мълнии, при все че широката уста се изгъни до черта, сякаш не искаше да даде воля на езика за нещо, което не би съответствало на дългогодишната сивокарирана деловитост на неговия живот.

Но сърцето бе по-силно от хладния му ум. А може и това да бе някакъв лек изблик на ревност към този мъж, който значеше за сърцето на неговия приятел още повече, отколкото Дейвид Линдсей с неговите безчет милиони.

Тънките устни сега отново се раззинаха, а носът се успокой.

— Винету, вождът на апачите — промърмори той повече на себе си, отколкото на другите. — Well! Excellent! Neigh-day! Yes.

После протегна на апача двете си ръце.

— Good day, sir... how do you do?^[17]

С безстрастно лице Винету бе следил работата на лицевите мускули на англичанина. Достатъчни бяха само броените секунди, в които сър Дейвид забрави своето самообладание, за да разпознае апачът от физиономията на този мъж и белега от алеповия оток какво става в душата на странно облечения англичанин и кой беше той.

— Thanks!^[18] — каза със своя благозвучен глас и му стисна ръката. — Винету познава своя бял брат и му казва добре дошъл.

— Радвам се страшно много, сър. Indeed. Да се надявам и че ще полонуваме заедно някоя и друга гризли.

В угълчетата на устата на Винету трепна за миг и се изгуби една лека усмивка.

— Винету няма време за сивата мечка от Скалистите планини. Той язди със своите братя по дирята на човешки хищник. Хау!

С това приветствието на скъпия на думи мъж бе уредено. Той повече не взе участие във всеобщия разговор.

Херман беше влязъл заедно с Олд Файерхенд след Винету и гледаше с безгранично изумление вуйчо си. Ако само по себе си бе странно да го срещне толкова ненадейно тук, то толкова повече се удиви, че чудахът бе изоставил своя обичаен костюм на сиви райета и се бе напъхал в траперско облекло.

— Heavens! Как се озова по тия места? — попита най-сетне, посъвзел се от слисването си.

— Много просто! Беше ми твърде скучно да кръстосвам непрекъснато между Сан Франциско и Лос Анджелис, чакайки вести

от теб.

— Ами какво пък търсиш тук край Колорадо?

— Искам да ловувам мечки и бизони. Станах горски скитник.

Yes.

— Как ти скимна тая приумица?

— Как? Това всъщност не ти влиза в работата. Сега съм по петите на мошеници, които са отвлекли хора.

— Какво и ти ли?

— Yes, Дейвид Линдсей е печен горски скитник, както Горския скитник на Фери. Ще ти докажа.

— И кой пък е отвличен?

— Мастър Уилкинс и дъщеря му.

— Как? И ти ли го знаеш?

— Yes. От този боцман, който е бил на платноходката.

— Zounds! Това наистина е удивително! В такъв случай имаме една и съща цел.

— Мога да се досетя, защото иначе нямаше да бъдеш тук. Идвате всички на кораба ми! Отпътуваме... подгонваме... пипваме тоя Уолкър за перchema... Уилкинс освобождаваме! Yes!

— Кога мина платноходката оттук?

— Преди три часа — отвърна Джон Форнър.

— И вие сте бил боцман на нея? — осведоми се Олд Файерхенд.

— Да. Измъкнах се, защото усетих, че работата не е чиста.

Джон Форнър трябваше сега за трети път да разказва.

— А бихте ли могъл да подслоните и конете ни? — обърна се после Олд Файерхенд към Линдсей.

— Yes. Ще има място за всички.

Съдържателят беше горд от прочутите гости, отбили се днес в къщата му и се възползва от първата възможност да разкаже на съседа си. Оня пък от своя страна разпространи по-нататък вестта и скоро пред постройката стоеше цяла тълпа и зяпаше ловците.

Междувременно Линдсей получи от кормчията известие, че яхтата е готова за отплаване и компанията потегли към реката.

След качването на конете, което създаде известни мъчнотии, параходът се отблъсна от брега. Боцман Форнър — като познаващ фарватера — застана на вахта на носа. Когато стигнаха до вливането на Хила в Колорадо, яхтата изви в голямата река и се насочи срещу

течението на север. Платноходката на Хофтър имаше три часа преднина и ето как можеше да се пресметне, че яхтата ще се нуждае от около пет часа, за да я настигне.

---

[1] бушприт — предна мачта, хоризонтална или наклонена, на носа на кораба (Б. пр.) ↑

[2] very well (англ.) — много добре (Б. пр.) ↑

[3] бак — помещението за екипажа на ветроходен кораб (Б. нем. изд.) ↑

[4] By Jove! (англ.) — Дявол да го вземе! (Б. пр.) ↑

[5] Nonsense! (англ.) — Глупости! (Б. пр.) ↑

[6] Excellent! — Прекрасно! (Б. пр.) ↑

[7] Wellcome (англ.) — Добре дошъл (Б. пр.) ↑

[8] Indeed, (англ.) — Наистина. (Б. пр.) ↑

[9] Wonderfull! (англ.) — Забележително! (Б. пр.) ↑

[10] Bless my soul! (англ.) — Гледай ти! (Б. пр.) ↑

[11] дринк (англ. drink) — питие (Б. пр.) ↑

[12] фарщевен (хол. voorsteven) — носова част на плавателен съд (Б. пр.) ↑

[13] post-office (англ.) — пощенска станция (Б. пр.) ↑

[14] Go on (англ.) — Продължавай (Б. пр.) ↑

[15] Виж Карл Май, „Винету I“ (Б. нем. изд.) ↑

[16] heigh-day (англ.) — възклик на изненада (Б. пр.) ↑

[17] Good day, sir... how do you do? (англ.) — Добър ден, сър... как сте? (Б. пр.) ↑

[18] Thanks! (англ.) — Благодаря! (Б. пр.) ↑

11. ЛОВ ПО КОЛОРАДО

„Продавача на души“ на Хофтър през нощта и на сутринта се бе придвижвал зле, ала след като премина сега в Колорадо и се насочи на север, можеше по-добре да се възползва от вятъра и плаването обещавахе да бъде пожизнено.

На минаване хората на борда забелязаха пристаналата до брега яхта на Линдсей. Всичкия зяпнаха с удивление. Такъв кораб тук никога не бяха виждали.

Единствено на Бил Нютън, някогашния дервиш, не се стори тя толкова необикновена. Той се наведе силно напред над релинга, за да може да разгледа по-добре картината на носа.

— Дявол! — изплъзна се от устата му. — Какво е... възможно ли е това? Тоя тип го познавам!

— Навярно се заблуждаваш — рече застаналият до него Уолкър.

— Не, сигурен съм!

— И кой е той?

— Един англичанин.

— Само на някой английски екземпляр може да текне наистина да тръгне към Колорадо с парна яхта! Щуротия!

— Но щуротия, която може да се окаже съдбоносна за нас! Обзалагам се, че този кораб лежи тук именно заради нас.

— Как тъй? Та ония там на борда не могат и представа да си имат какво се е случило в Грейнит стейшън.

— Но Олд Файерхенд ще дойде в Юма и ще използва яхтата за преследването ни!

— Как пък ще узнае, че се намираме на тази лодка?

— Той ли? Тогава зле го познаваш. Аз съм сигурен, че само пет минути след пристигането си в Гранитната станция вече ще знае всичко!

— И така да е! Той няма как да доплава до Юма, а ние притежаваме значителна преднина.

— Въпреки всичко съветвам за най-голяма предпазливост, защото тази яхта ме безпокои.

— Мен пък не. Но въпреки това ще се вслушам в съвета ти.

— А аз ще поискам далекогледа от мастър Хофтър и няма да изпускам от очи пространството зад нас.

От този момент Бил Нютън наблюдаваше с най-голяма акуратност протежението на реката зад тях.

Така минаха часове. Лодката плаваше добре срещу течението, което тук бе широко и предлагаше открит път. Беше късен следобед, когато Бил Нютън подвижна високо на Уолкър.

— Сега пък какво има?

— Яхтата е след нас!

— Покажи!

Уолкър взе тръбата и обследва кръгозора.

— Тя самата още не се вижда — забеляза Бил Нютън, — но пушекът ѝ.

— Да, сега го виждам. Ти на какво мнение си, този англичанин наистина ли е опасен?

— Без въпроси! Вслушай се в съвета!

— Проклетата история! Само да знаех кой се намира на борда! Ама оня откачен тип сигурно е сам. А от него аз не се страхувам.

— Обзалагам се, че Олд Файерхенд е на борда. Тоя ловец и ипохондричният англичанин са направо в съюз с Дявола. Бих могъл да се закълна, че яхтата го е чакала и без него не би напуснала Юма сити.

— Damned! Започвам да ти давам право. Ама пък не можем да станем невидими, я!

— Поговори с Хофтър и кормчията, но бързо, преди да е станало твърде късно!

Уолкър се отправи към задната палуба, където се намираше Хофтър в разговор с кормчията.

— Мастър — извика, — параходът е по петите ни!

— Какво ни засяга това?

— Той вероятно е турил око не само на мен и пленниците, но и на доня Миранда.

— Как така?

— Е, та нали тя беше тази, която успя да примами Уилкинс на лодката ви.

— Egad! Смятате, че това има връзка с Уилкинс? Мислите за преследване? В такъв случай трябва да вземем предпазни марки. Кормчия, какво ще посъветваш?

— Хм-м! Вижда ли се вече яхтата през далекогледа?

— Не, само пушекът. А сега изобщо нищо, тъй като реката тъкмо прави завой.

— Тогава може би и тя не е забелязала нашето платно. Нека я пропуснем да мине!

— Та нали при това положение ще ни види!

— Едва ли. Ще си поиграем малко на криеница. Когато отmine, ще опънем ветрилото след нея, докато тя си мисли, че сме отпреде й. На отвъдния бряг знам един баиу, който има излаз току пред нас.

— Какво е това баиу? — поиска да знае Уолкър.

— Под баиу се разбира място, където водата се врязва тясно и доста навътре в брега. Изглежда досущ като някакъв малък приток, ала един баиу съдържа само заблатена вода. При въжетата, момчета! Отиваме в баиу!

Двама моряци тутакси скочиха към реята. Кормчията наблюдаваше брега с остър поглед. В един момент рязко завъртя руля към бакборда^[1].

— Отпускай! — изкрещя същевременно.

Хората освободиха въжетата и ветрилото провисна безсилно на реята от вятъра.

— Сваляй мачтата!

За миг мачтата се смъкна заедно с реята и лодката насочи нос към брега. Но там не се виждаше никаква бухта.

— По дяволите! Та ние ще се врежем право в брега! — извика Уолкър.

— Нека видим! — изръмжа кормчията. — Само залегнете да не ви сметат клоните от палубата!

Брегът бе обрасъл нагъсто от нацъфтял в бяло, с ниско провиснали клони кучешки дрян^[2]. Лодката навлезе в клонака. И кормчията излезе прав. Тук наистина нямаше твърд бряг, а един баиу се врязваше тясно и дълбоко в сушата. Изгубила напора на платното, лодката спря под клоните, които веднага се бяха затворили след нея, след което бе избутана с помощта на пъти още навътре в баиуто и привързана към брега.

— Тъй — рече кормчията. — Не е ли много закътано местенце, мешърс?

— И на това отгоре дяволски полезно! — изсумтя Уолкър. — Откъм реката не могат да ни забележат. По-добро скривалище не може да има.

— Сега ще пропуснем проклетата яхта и ще я последваме едва когато изчезне. Идете на сушата, мешърс, и се скрийте сред дърветата. Така ще можете да видите как яхтата си отправя нататък и безметежно да огледате хубостниците, които се намират на нея.

Уолкър, Ролан, Лефлър и Бил Нютън скочиха на сушата, пропълзяха под клоните обратно до входа на баиута и седнаха на такова място, че да могат ясно да наблюдават парахода.

Нютън държеше далекогледа насочен по течението. Само след пет минути вдигна ръка.

— Идва! Тъкмо се появява иззад завоя.

— Виждам го и с просто око — обади се Уолкър.

— Проклятие, колко бързо се движи! Палубата е пълна с народ... даже и коне има! На предната палуба... хиляди дяволи! Мъртвите ли оживяват?

— Какво има?

— Най-отпред на носа стои — да, той е наистина! — боцманът Джон Форнър, който снощи се удави!

— Глупости!

— Виж сам през тръбата! Уолкър взе далекогледа.

— Да, той е. Кучетата са го измъкнали от Хила и за благодарност оня ни е издал! Нека се пази само да не ни падне в ръцете!

Яхтата бързо приближаваше. Сега и без далекогледа се разпознаваха лицата на намиращите се на борда хора.

— Bounce! — възкликна Уолкър. — Предположението ти се оказа вярно, Бил Нютън. Ей го къде е застанал, до входа на каютата.

— Олд Файерхенд?

— Да. До него апачът и онези проклети хрътки Детелиновият лист... Сатаната дано ги отвлече!

— Да-а. Всички са закуп и даже конете им са с тях, изцяло готови за преследването ни. Отвратителна история!... Ето, сега са точно пред нас!... Искане ми се да налетят на някоя плитчина и да се издавят до един!

Желанието му, разбира се, не се реализира, яхтата отмина, ставаше все по-малка и по-малка и накрая се изгуби от очите на тези, които смяташе, че преследва.

Наблюдателите сега се върнаха на борда на „Продавача на души!“ Само Уолкър остана още малко, за да се увери, че яхтата е напълно изчезнала. Виждаше се все още единствено димната ивица, оставена от нея, която бавно се разнасяше и разтваряше във въздуха.

Но имаше и нещо друго, което привлече вниманието му — една черна точка се придвижваше бавно насам откъм отсрещния бряг, надигаше се и се снижаваше по водата, както обикновено се движи главата на плувец. Скоро Уолкър можеше да различи чертите на един индианец, чиято коса бе подредена по маниера на апачите.

— Някакъв апач! — изшептя той към лодката. — Бързо насам!... Не го ли заловим, издадени сме.

Неколцина от моряците тутакси дойдоха и се притаиха заедно с него зад дърветата. Червенокожият плуваше отлично и се оказа, че този баиу му е много добре известен. Той се насочи право към него, навлезе с плуване под клоните и стъпи на сушата.

Коженото му облекло бе натрито с меча мас, за да не попива вода. Беше въоръжен само с нож — знак, че се намира на път като съгледвач. Той отърси мокротата от себе си и закрачи покрай баиуто, разделяйки клоните. Внезапно спря като вкопан. Беше открил лодката.

— Уф! — изплъзна се тихо от устните му.

Тъкмо се канеше да се насочи встрани, когато бе сграбчен от осем здрави ръце, така че не бе в състояние да се отбранява. Въпреки изненадата ни един мускул не трепна по младежкото му лице.

Беше вързан и замъкнат на борда. Отново и отново оглеждаше мъжете с мрачен поглед. Лицето му изразяваше гордостта на храбър воин, който е бил победен единствено чрез изненада и превъзходство в силите, и който не счита за достойно и една дума да пропилее към своите врагове.

Отрупаха го с въпроси... не отговори на нито един. Тогава Ролан му се озъби:

— Аз съм Сонатака, Сребърния мъж! Отговаряй! Какво търсиш тук, апач?

— Апач? — попита индианецът. — Разкъсващата мечка не е апач.

Ролан направи жест на изненада.

— Червеният мъж лъже. Така се казва вождът на мохавите.

— Разкъсващата мечка е вождът на мохавите.

— Ама ти пък носиш прическата на апач!

Червенокожият направи презрително движение.

— Проницателността на белия мъж не стига по-далеч от хвърлей камък на едно момче. Нима бледоликият не вижда, че Разкъсващата мечка е излязъл на разузнаване, защото не носи оръжия ѝ няма при себе си нито даже медицинската торбичка?

— А-а! Затова си си придал външността на апач! Но откога вождовете ходят лично на разузнаване?

— Винаги, когато се касае за някоя важна работа.

— Каниш се да изровиш бойната секира срещу апачите?

— На този въпрос Разкъсващата мечка няма да отговори.

— В такъв случай ще ми дадеш отговор по-късно. Аз съм приятел на мохавите.

— Докажи го!

— Обещаваш ли да не избягаш, ако те освободя от вървите?

— Разкъсващата мечка няма да избяга, ако покажеш, че си приятел на мохавите.

— При това положение веднага ще ти предоставя исканото доказателство.

Ролан развърза индианеца, който се изправи бавно, протегна крайници и също така бавно седна отново.

— Ние сме дошли да изпусим с твоето племе лулата на мира.

— Лулата на мира е заровена. Храбрите войни на мохавите са поели по бойната пътека.

— И срещу белите ви?

— Срещу всички свои неприятели.

— Значи можем да бъдем спокойни. Ние сме ваши приятели и идваме да ви дадем в ръцете вашите врагове.

Червенокожият изгледа Сонатака от главата до петите.

— Може ли мустангът да даде мечката в ръцете на бизона?

— Не ми ли вярваш?

— Не. Мохавите ще се бият с апачите и марикопите. Как искаш да ни ги предадеш в ръцете?

— Като ти предоставя техните вождове. Ако държиш наблизо войните си, би могъл да получиш в своя власт вождовете на апачите и марикопите.

Червенокожият заби поглед в лицето на Сребърния мъж и огледа после и околностящите. От тях разбра, че в думите на Ролан има нещо вярно.

— Войните на мохавите се намират недалеч оттук — каза след къс размисъл.

— Zounds! Хич и не би могло по-добре да се нареди! Забеляза ли парахода, който мина преди малко? На него се намират приятели на апачите и марикопите, чрез чието залавяне би могъл да пожънеш голяма слава.

— Кои?

— На първо място Винету.

Червенокожият забрави сана си и подскочи изненадано.

— Винету?

— Да. По-нататък Олд Файерхенд и Сам Хокинс.

— Огнената ръка и Чи-коне? Истината ли казваш?

— Аз не лъжа. Освен това с кораба пътуват и още неколцина други прочути бели ловци.

— Каква работа имат те тук по реката?

— Искат да ме заловят.

Мохавът плъзна поглед наоколо и кимна.

— Ти говориш истината. Наложило ти се е да се скриеш тук. Разкъсващата мечка ти вярва. Но какво си им сторил, че те преследват?

— Задигнах най-голямата скъпоценност на апачите — Гълъбицата на вековната гора.

— Уф! Палома Накана?

Червенокожият изстреля тези думи с тон, изразяващ най-голямо удивление.

— Къде е? — попита.

— Тук, на лодката.

— Уф!

— Искаш ли да я видиш?

— Да.

— По-късно, след като се договорим.

Ролан разказа как марикопите потеглили към Синята вода, за да отвлекат Гълъбицата на вековната гора, ала не постигнали целта си и сключили сетне мир с апачите. Той запозна червенокожия и със сетнешните събития, доколкото сметна за необходимо.

— Апачите и марикопите са вече наблизо и отиват към Долината на смъртта — заключи разказа си. — Днес ти имаш възможност да заловиш Винету и прочутите бели ловци.

— Това аз няма да сторя — каза вождът.

— Защо?

— Разкъсващата мечка иска да има не само главатаря на апачите и белите ловци, а всички апачи и всички марикопи. Ето защо днес той ще остави малкия отряд да се изплъзне, за да може да погуби всички вкупом в Долината на смъртта.

— Много умно намислено. Съгласен съм с теб.

— И ти идваш, за да си измолиш закрилата на мохавите?

— Да.

— Ако всичко, което каза, е вярно, ще я имаш. Но сега ще дойдеш с мен при моите войни.

— Не мога да напусна лодката. Ние сме преследвани и може би още до четвърт час ще бъдем принудени да се отбраняваме срещу нашите врагове.

— Войните на мохавите чакат наблизо. След няколко минути ще бъдем при тях.

— Мога ли да ти вярвам?

— Нищо няма да ти се случи. Не ме ли последваш, Разкъсващата мечка става твой враг.

— Добре, ще дойда с теб.

Спътниците му повдигнаха възражения, ала Ролан бе радостен, че вече се е натъкнал на мохавите и заяви, че има пълно доверие на вожда. Та ето как напусна лодката и изчезна с червенокожия зад дърветата.

Ако индианецът наистина бе вождът на мохавите, то пасажерите на лодката можеха само да нарекат късмет тази неочаквана среща. В този случай биха намерили търсената защита по-бързо, отколкото някога можеха да се надяват, а и не би било необходимо вече да се страхуват от парната яхта.

Само след късо време Ролан се завърна, в негов съпровод се намираше вождът с около двадесетима свои войни — всички много добре въоръжени. Те останаха на брега на баиуто, а Ролан дойде на борда сам, физиономията му излъчваше израз на най-голямо задоволство.

— Всичко се нарежда отлично, много по-добре, отколкото бих могъл да подозирам. При мохавите има трима вождове...

— Трима? — прекъсна го Уолкър учуден. — Значи те фактически се намират на боен поход?

— Да. Разкъсващата мечка е отишъл лично до другата страна на реката на разузнаване и не е донесъл никакви хубави вести. Но пък срещата му с нас е късмет за мохавите, по-голям от който не биха могли да си представят. Вождовете изпушиха с мен лулата на мира и ще я изпушат и с вас.

— Хубаво! Но ти на какви условия се съгласи?

— Те предявяват претенции към всички пленници и искат да убият хората, чиято смърт желаем, пред нашите очи.

— Искат ли и пленниците, които вече се намират в ръцете ни?

— Да.

— С това не съм съгласен.

— Защо?

— Уилкинс, нейсе, биха могли да вземат, ала момичето си остава в моя власт!

— А аз — подскочи стреснато Лефлър — още от самото начало казах, че Елми Уилкинс ми принадлежи!

Очите на Хофтър изразиха удивление.

— Мислех — рече сащисано, — че приятелят ми Ролан и мис Елми отдавна са единодушни по въпроса и че тоя мошеник Уинтер ги преследва само за да ги...

— Успокой се! — намеси се бързо Ролан, за да не позволи да се разрасне съмнението у някогашния му приятел. — На червенокожите изобщо не им е притрябвало девойчето. Те го изискват само временно, така да се каже като залог, че няма да бъдат измамени.

— Това добре, но как ще изведем горе двамата? Уилкинс ще се брани, което не би влошило кой знае колко нещата, тъй като можем да го очистим с един куршум, ала стигне ли се до някоя бурна разправия,

то и мис Елми ще бъде подхвърлена на опасност. Ще се завтече да заслони стария и някой заблуден куршум...

— Нямай грижа! На Разкъсващата мечка хрумна умна и хитра идея. Той привидно ще ни нападне и същевременно ще освободи пленниците.

— Много хубаво... стига само да не го превърне в действителност!

— Какво ти дойде на ума? Забравяш, че той изпуши с мен лулата на мира.

— Но с нас не.

— Все едно. Ти стоиш под моя закрила.

— Щом толкова непоклатимо му вярваш, нека бъде тъй. Впрочем ние бездруго вече не сме в положение нещо да попречим. Та нека ни напада! Моите оръжия аз ще държа в готовност.

— Ба! Малко ще се покреци, после червенокожите ще се юрнат надолу по стълбата и ще обяснят на пленниците, че са свободни. Ония ще ги последват драговолно и понеже нямат оръжия, лесно ще бъдат победени чрез изненада.

— А лодката ми? — попита Хофтър, чието доверие бавно се разклащаше.

— Няма защо да се страхуваш. На теб и имуществото ти нищо няма да се случи.

— Какво ще стане със сеньорита Миранда?

— Тя естествено тръгва с нас.

— Защо?

— Мястото ѝ все пак е при нас.

— Ти обеща, че тя ще остане при мен.

— Докато трае нашето пътуване, сиреч до Обри. Но тъй като не се налага да плаваме дотам, понеже вече срещнахме мохавите, споразумението ни се разваля.

— Но ти не можеш да се разпореждаш просто така през главата ѝ! — извика Хофтър. Той откри Миранда до релинга. — Вие какво ще кажете всъщност по въпроса, доня Миранда?

Хофтър ѝ бе харесал. Смяташе, след като бе толкова влюбен в нея, че ще я направи своя жена. На Уолкър тя малко държеше. Чрез една евентуална женитба се надяваше да излезе от къщата му и да се избави в един безопасен, охолен живот. Всичко това се стрелна през

главата ѝ. Тя размишляваше хладно и обективно „за“ и „против“ и ето защо още не се бе намесила в спора.

— Да, аз! Аз изобщо не бях попитана — отвърна на думите на Хофтьр с добре изиграно възмущение — при кого желая да остана!

— Защо този въпрос? — отговори Уолкър. — Твоето място е при нас.

— Какво ще правя в Долината на смъртта? Не желая да се мяркам вече пред очите на тези хора, които трябваше да примамя в лодката. Правете с тях каквото си щете, не искам да знам повече за тая работа. А и за вас ще е по-добре да имате колкото се може по-малко свидетели.

— Трябва да вземеш предвид, че няма да останем там вечно, а скоро ще се върнем.

— В такъв случай би могъл да минеш през Грейнит стейшън и да ме вземеш.

— Ама ти знаеш ли със сигурност дали мастър Хофтьр иска да те вземе със себе си?

— Естествено! — извика Хофтьр. — Как може само да се съмнявате в това? Аз бих желал даже да я представя на моя баща!

— Е, няма да ви заставам на пътя, но разчитам на вашата дискретност. Никой не бива да узнае кой се е намирал на борда и какво се е случило.

— Дискретност? Лесно разбираемо! Или си мислите, че ще дрънкам за неща, които в крайна сметка биха могли да ми създадат неприятности?

Уолкър го изгледа изпитателно.

— Неприятности? — попита. — Не може да има такива. Вие ни заехте лодката си. Какво съм правил на борда си е моя работа. Вие не носите отговорност. Или пък смятате, че съм извършил някакви наказуеми деяния?

Очите на Уолкър възприеха опасен, проучващ израз.

— Кой говори за наказуеми деяния? — отвърна Хофтьр, наострайки слух. — Вие събрахте една нещастна влюбена двойка. Това, разбира се не е наказуемо.

Лицето на Уолкър изгуби заплашителния си израз.

— Ето какво исках да чуя от вас. Добре, в такъв случай Миранда може да остане при вас, докато дойда в Грейнит стейшън. А може би

ще се нуждаете и от кум, а? Е-е, без обиди моля! Приемете го като шег. Наема за лодката ще ви платя тогава. Или го искате веднага?

— Има време за тая работа, де. Па и как ли бих могъл да взема на всичкото отгоре възнаграждение за едно пътуване, в което моята... — поиска да каже годеница, ала преглътна думата под присмехулния поглед на Уолкър, — в което Миранда участва?

С усмивка на хищник, оставящ понякога в добро настроение плячката да избяга, Уолкър рече:

— Виждам, че имате интелект и сте услужлив мъж. Човек трябва да цени тези неща. И тъй, нито на вас, нито на хората ви ще се случи някакво зло. Сега нека поговорим с индианците!

Положението на Уилкинс и дъщеря му от мига, в който плантаторът се бе освободил с нечовешка сила от оковите си, не беше се променило. Те спокойно изчакаха какво ще се случи и по какъв начин ще се опитат да ги изведат горе.

Ето как минаваше времето в чакане и опасения. Въпреки че не можеха нищо да видят, те все пак усетиха, че отвън водата вече не протрумява, така че плавателният съд навярно бе спрял в някой залив.

— Искат да ни свалят тук на сушата — каза Елми.

— Нека само опитат!

— Да се браниш ли възнамеряваш? Малко смисъл ще има от това. Те при всички случаи имат едно много добро средство да ни укротят. Просто ще ни оставят затворени тук, докато гладът и жаждата ни принудят да им кажем някоя добра приказка.

— По-добре да чезна от изнемога! Ако се канят това да дочакат, ще има дълго да киснат тук.

— Тогава ще намислят някоя друга проклетия. Но може би междувременно ще дойде помощ, защото Олд Файерхенд сигурно ни търси.

— Прави го! И също така сигурно е, че в Грейнит стейшън ще научи всичко. Той ще преследва лодката.

— С какво? Та нали там нямаше друга.

— Мъж като него все ще намери методи и средства. Аз имам крепката увереност, че ще дойде насам. И ако тези останат тук, той ще ги намери. Само по тази причина не бива да си въобразяват, че ще ни уморят от глад. Напротив, те ще се стремят час по-скоро да ни отведат на сушата, а тогава ние ще... слушай!

— Стълбите скърцат.

— Някой идва.

— Какво ще правим?

— Ако влезе, горко му на обесника! Ще пречукам кучето с веригата!

Уолкър беше този, който слизаше. Той мина преднамерено шумно край вратата и си намери някаква работа във второто отделение на трюма. Чувахе как тътрузи насам-натам някакъв предмет. После от лука прозвуча глас — беше на Ролан.

— Мастър Уолкър! Мастър Уолкър!

— Какво има?

— Бързо горе?

— Защо?

— Приближават индианци... апачи!

— Глупости!

— Не са глупости! Хофтър ги откри... промъкват се насам!

— Damned! Отблъсквайте се бързо от сушата! Навътре в реката!

Уолкър хукна нагоре. Но едва ли бе съумял да излезе от люка, когато горе се разнесе многогласен вой, а после палубата затрепери под нозете на биещите се.

— Спасени сме! — провикна се Уилкинс радостно. — Сигурно е Олд Файерхенд с апачите!

— Слава Богу! — пригласи Елми. Уилкинс стоеше посред помещението, заслушан в битката.

— Нещо не се стреля! — каза учуден.

На него, който все пак познаваше привичките на червенокожите, това обстоятелство нямаше как да не му направи впечатление. Мнимото нападение над лодката се извършваше без изстрели, тъй като те биха могли да привлекат някого, но бойният крясък на индианците, от който заради пленниците не можеха да се откажат, бе в състояние да обърне внимание на случайно намиращи се наблизо хора върху платноходката.

— Апачите нападат тъкмо по своя маниер — отбеляза Елми.

— Определено. Те са се промъкнали безшумно и са пуснали в ход само ножа и томахока... след броени мигове ще бъдем свободни!

Изглежда имаше право. Буйствата престанаха. Някой затрополя надолу по стълбата и извика:

— Има ли тук още бледолики?

— Да! — отговори Уилкинс.

— Към екипажа ли се числите?

— Не, ние сме пленници!

— Уф! Уф!

Вратата се разтвори с трясък и слабата светлина, падаща от люка, освети фигурата на въоръжен индианец.

— Моят бял брат и сестра ми могат да се качат горе. Те са свободни! — каза той приятелски.

Беше Разкъсващата мечка.

Уилкинс се поколеба. Той си каза, че Олд Файерхенд, в случай че беше с индианците — щеше да е първият, който би отворил техния затвор.

— Къде е Огнената ръка? — попита.

— На другия бряг. Той търси там, ние — тук. Ние първи открихме добрите бледолики.

— Тогава идваме!

Уилкинс до такава степен бе изпаднал в радостна възбуда от ненадейното спасение, че забрави да огледа внимателно чакащите горе индианци. И веднага заплати пропуска си. Едва бе стъпил на палубата, примката на едно ласо просвистя във въздуха и легна около врата му. Едно дръпване... и той бе надвит. Същевременно Елми бе сграбчена и здраво задържана от множество мургави ръце.

Сега те лежаха вързани на палубата и една запушалка в устата им пречеше да издадат някакъв звук.

Уолкър се изхили подигравателно.

— Е, мастър, как ти се харесва тая работа? Апачите са оправни типове, а?

Също и Ролан се изперчи арогантно пред пленниците.

— Мастър Уилкинс, ти изпитваше някакъв силен копнеж по мен там при Синята вода и непременно искаше да ме спипаш. Ето ме тук! И те уверявам, че скоро няма да ми се изплъзнеш.

— Ти сигурно вече ни смяташе за загубени, съседе Уилкинс? — захили се Лефлър. — Изпапкани от апачите? Е-е, толкова бързо тая работа наистина не става. Трябва да поживеем още малко, та да можеш да станеш свидетел, когато дигна годеща и сватбата с Елми... Отведете ги!

Индианците вдигнаха пленниците и ги замъкнаха на сушата. Белите ги последваха.

Уолкър подаде ръка на Хофтър.

— Остани със здраве, мастър! Но запомни каквото ти казах: за всичко, случило се от вчера насам, никой не бива да узнае нещо. Попитай сеньорита Миранда. Тя ще потвърди, че в такива неща аз от шега не разбирам! Ще дойда значи да я взема от теб в Грейнит стейшън! Довиждане!

Уолкър скочи на брега и последва другите.

Хофтър зяпна слисан след него, защото Уолкър бе оставил да падне маската на вежливостта, която до този момент въпреки всичко беше запазвал.

— Каква ненавистна физиономия направи! — каза на Миранда. — Изглеждаше досущ, сякаш ще му е най-приятно за сбогуване да ме угости с някое ръгване на ножа си.

— Уолкър от някога си е бил сприхав и намръщен. Това ей е залегнало в природата му и ти не бива да му връзваш кусур.

Поклащайки глава, той се обърна към нея.

— Макар в крайна сметка да разбирам всичко, Миранда, за мен това е една загадка.

— Кое?

— Как ти с твоята деликатност си съумявала да живееш до днес в неговото общество!

Тя сведе с престорена свенливост клепки.

— О-ох — промълви тихо, — какво знаеш ти за това какви неща понякога е принудена да търпи една слаба девойка, когато е бедна!

Той поиска да я склочи в обятията си, ала се опомни.

— Не им хващам вяра на тези обесници! — извика. — И искам да знам какво ще предприемат с оня мъж и дъщеря му! Тая работа хич вече не мяза наистина на любовна история!

Понечи да напусне борда, ала Миранда го задържа.

— Не го прави! Остани тук! Забележат ли, че ги следваш, ще те застрелят!

— Ще се пазя да не ме видят!

Кормчията приближи.

— Прощавай, мастър! Знаеш, че винаги съм бил по волята ти... този път обаче мисля, че извършихме една голяма глупост. Тая история

с отвличането си беше измислица.

— Смяташ ли?

— Разбира се! Та това ще види всяко дете. Стариат Уилкинс ми се стори почтен мъж, а мис въобще не създаваше впечатление, като да се радва, че тайният ѝ любим се намира наблизо. И освен това какво общо имаха червенокожите с тая работа?

— Не зная!

— Аз също, но знам, че заради това пътуване като нищо можем да попаднем в кухнята на Дявола. Знаеш ли кое считам за най-доброто?

— Е? — попита Хофтър и погледна кормчията със свито сърце.

— Да не се мяркаме пред парната яхта. Трябва да я отбягваме.

— А ако въпреки всичко ни спипа, какво ще кажем?

— Истината.

— Това ми е приятно. Лъжите само биха ни навредили. В такъв случай ще ни е от полза, ако съумеем да дадем някои сведения за местонахождението на пленниците. Ето защо предлагам да се поразходим на известно разстояние след червенокожите, за да видим как ще тръгнат нещата.

— Такова е и моето желание.

— Не го правете! — помоли Миранда. — Твърде опасно е!

— Опасно? Аз съм кормчия по територията на червенокожите и умея да боравя с ножа си, мис. Бих желал да се запозная с червенокожия, който ще подхване крамола с мен! Да вървим, в името Божие, мастър!

Миранда се отказа от съпротивата си, а двамата мъже последваха баиута, докдето навлизаше в сушата. После изкачиха стръмния бряг. И тъй като входа на бухтата беше гарниран с гъсто растящ кучешки дрян. Хофтър и кормчията не умееха да открият и проследят както трябва една диря, но в случая не се нуждаеха от това умение. Мохавите изобщо не си бяха дали труда да заличат следите си.

Те водеха от водата нагоре по откоса на брега и после в права посока до едно открито място, изпотъпкано от множество конски копита. Оттук дирята продължаваше в същото направление през гората, в която обаче не след дълго се вдаде една прерия.

Двамата забелязаха в далечината по тревната площ един значителен конен отряд.

— Това са те — отбеляза кормчията. — Можеш ли да различиш пленниците?

— Не.

— Те естествено се намират по средата. Бог да се смили над клетниците! Трябва да са някъде към триста червенокожи. Какво ли търсят нехранимайковците насам?

— Това не ни интересува.

— О, интересува ни и още как. Когато мохавите се появят тук край Колорадо, те винаги си имат нещо лошо наум. Чини ми се, че съгледвачът не е бил открил нещо подходящо, и те сега са радостни дето могат да се върнат във вигвамите с направения улов. Искан ми се да можех да им разваля удоволствието! Е хайде, мастър! Нищо не сме в състояние да променим. Но друг път ще се вглеждам по-внимателно в типа, с когото ще трябва да плавам. Това пътуване дълго ще ми тегне в стомаха.

Сеньорита Миранда се зарадва на връщането на двамата мъже и помоли за незабавно потегляне.

— И на мен ми се иска да се махна от това дяволско място! — каза Хофтър. — Но се налага да бъдем предпазливи. Не бих желал лодката ни да бъде видяна. От вливането на Хила дотук никой не ни забеляза. Оставят ли ни без внимание и по пътя за вкъщи, спечелили сме играта. Та нека отидем първо до излаза на баиута и се убедим дали сме сами по реката.

Кормчията пропълзя през кучешкия дрян с Хофтър до брега и се огледа надясно и наляво.

— Всички дяволи! — изруга. — Колко хубаво, че лодката ни е още в баиута и дойдохме първо да се поогледаме! Я погледни нататък!

Той посочи срещу течението.

— Виждаш ли една малка черна точка съвсем в края, където водната повърхност образува с небето една линия?

— Да. Изглежда като някоя дива патица, плаваща по водата.

— Да-а, патица! И дума да не става! Нека ме прекарат под кила, ако тази птица не е парната яхта!

— Тогава нали щяхме да видим пушека!

— А какво ако яхтата изобщо не е под пара?

— Значи е хвърлила котва?

— Или това, или се носи без пара по течението. И сигурно случаят е такъв, защото точката бавно нараства.

— При това положение ще трябва да изчакаме, додето отминем.

— Естествено. Може би се връща в Юма. Ние ще минем там вечерта по тъмното и изобщо няма да бъдем забелязани.

— Но защо е поела обратно?

— Знае ли ти някой?

— Сигурно преследва нас. Разбрала е, че ни е пропуснала.

— Възможно. Да изчакаме!

Точката бавно растеше, докато накрая безпогрешно я различиха като яхтата. Машината не работеше и параходът се носеше лениво с течението близо до отвъдния бряг.

— Бих желал да знам защо не се придържат по средата, в сигурния фарватер — подхвърли Хофтър.

— Май знам.

— Е, защо?

— Когато един кораб плава толкова близо до опасния бряг, той трябва да си има някоя важна причина. Господата, които се намират на борда, са разкрили хитрината ни. Тяхната пара ги придвижваше по-бързо отколкото нас вятърът и въпреки това не ни настигнаха. За тая работа по техни сметки има само едно обяснение — ние сме се укрили нейде край брега.

— Тъй значи!

— Естествено. Те сега ни търсят отвъд. Ето защо се придържат толкова близо до брега и са се оставили водата да ги влачи. Така имат предостатъчно време да оглеждах внимателно сушата.

— Тогава е късмет, че плават отсреща, а не от нашата страна.

— Е, нямаше и да е нещастие, ако се намираха отсам. Бих желал да видя човека, който ще открие нашия баиу, ако не знае нищо за него. Та нали входът е прикрит по такъв начин с храсталак, че никой не подозира тук някакво вдаване на водата. Погледни! Сега яхтата е точно срещу нас. Виждаш ли конете на палубата? А типовете, как всички надзъртат втренчено и упорито към брега отсреща? Пийте една студена вода! Нека си търсят, ама няма нищо да намерят.

Кормчията беше толкова близо до водата, че ликът му се отразяваше в нея. Сега той сне шапка и я размаха с подигравателен

поздрав насреща. Направи го, защото много добре знаеше, че от яхтата не би могъл да бъде забелязан.

— Нека си търсят, ама нищо няма да намерят! — повтори ухилен.

---

[1] бакборд (хол. bakboord) — лавата страна на кораб (Б. пр.) ↑

[2] *Cornus sanguinea* (Б. пр.) ↑

12. ПОД УКРИТИЕТО НА ПЛАВАЩИЯ ОСТРОВ

Яхтата на Линдсей плаваше с пълна сила срещу течението. След едно пътуване от пет часа, отчитано от Юма, следваше да се очаква, че платноходката ще е вече настигната, ала въпреки това тя не се виждаше. Мина още половин, цял час — напразно.

Всички пасажери стояха на палубата. Олд Файерхенд и сър Дейвид напусто гледаха през далекогледите си. Огнената ръка остави да изтече още половин час и след като и тогава лодката не се появи, свика спътниците си.

— Неприятна история! — изръмжа англичанинът. — Отдавна трябваше да сме я застигнали!

— Ние сме го сторили — кимна Олд Файерхенд. Англичанинът зина уста и зяпна слисано ловеца.

— Нима сте я видял?

— Не.

— The devil! Как тогава можете да знаете, че сме я настигнали?

— Много просто. Ние се движим по-бързо от нея, би трябвало значи отдавна да сме я задминали.

— Ама пък не сме слепи, я!

— Да допуснем, че са ни видели да идваме. Видели са от лодката дима ни и веднага са се скрили.

— Една такава голяма лодка не може все пак да се спусне като някоя риба или рак на дъното на реката!

— Това съвсем не е нужно. Чувал ли сте някога думата баиу?

— Egad, баиу! — извика Сам Хокинс. — Сега проумявам всичко. Там някъде зад нас трябва да има някакъв баиу, който е така закътан, че човек не може да го открие от водата, ако не се лъжа.

— Тъкмо това е моето мнение, Сам. Огледай бреговете! Те са гъсто покрити с кучешки дрян, чиито клони се свеждат до водата и затулят погледа към сушата. Клонаците следователно много лесно биха могли да скриват входа на някой баиу. Ние сме били съгледани от

лодката. Негодяите са знаели наблизно наличието на баиу и са се скрили там, за да ни пропуснат с цялото си спокойствие да отминем!

— Назад! — провикна се Линдсей решително. — Хей, обръщай!

— Стоп! — пресече го Олд Файерхенд. — Не толкова бързо, сър! Преди да обърнем, трябва да помислим какво ще се прави.

— Какво ще се прави? Well, обръщаме и търсим баиу!

— Е, да, ама де да беше толкова просто! Та нали и нагоре не го открихме. С други думи той е така скрито разположен, че е мъчно да се намери. Сам, по кой бряг трябва да го търсим?

Траперът огледа бреговете.

— Отсреща по десния, ако не се лъжа.

— И аз съм на същото становище. Какви причини имаш за предположението си?

— Няколко. Първо, този бряг е много по-гъсто покрит с шубраци от левия и там следователно едно скривалище е по-възможно. Второ, лежи на външната дъга на речната крива, така че водата бие повече натам и по-лесно може да се образува някой баиу. Трето, той не е така скалист като другия, значи водата може да изгризе някоя малка бухта. И четвърто, нашите бегълци при всички случаи ще са се придържали към десния, сиреч оттатъшния бряг, тъй като той представлява границата, която искат да прехвърлят. Съгласен ли си с мен, мастър Огнена ръка?

— Да. Обзалагам се, че платноходката се е скрила на десния бряг.

— Е добре, да обръщаме тогава и да поемем отдясно по течението!

— Не, Сам. Би било погрешно. Ние трябва да се спуснем пак по левия бряг.

Дребният трапер се сащиса за миг, след което се ухили лукаво.

— Имаш право, мастър, за малко да препоръчам една глупост.

— Не разбирам — поклати глава Уил. — Как ще можем тогава да открием баиуто, в което са се загнездили бегълците?

— Много просто! — взе отново думата Олд Файерхенд. — Ако тръгнем обратно и те ни видят наблизно, какво ще направят?

— Нищо. Ще се спотаят като мишки.

— Правилно. Но ако пътуваме от другата страна?

— Egad, ще има да се радват! Ще ни осмиват! — подметна Сам.

— Значи няма да са толкова смълчани? — продължи Олд Файерхенд.

— Определено не — рече Уил.

— Ето на! Това са моите основания.

Уил се огледа смутено околоръст.

— Вече съм понаучил едно-друго от теб, мастър Огнена ръка, ама тоя път наистина не знам накъде биеш.

— И все пак е толкова лесно.

— Аз продължавам да твърдя, че няма да намерим скривалището на десния бряг, ако се придържаме към левия. Трябва да вземеш предвид, че реката тук е широка кажи-речи половин час път.

— Веднага ще ти стане ясно. Параходът ще се остави да бъде носен от лявата страна на течението, но ние двамата — по-точно Сам и аз — ще плаваме отдясно.

Уил направи физиономия, сякаш току-що е намерил решението на някоя мъчна математическа задача.

— Zounds! Това действително е най-доброто и най-умното, което можеш да сториш.

— Значи ние двамата отдясно — кимна Сам е доволство. Винету бе слушал мълчаливо.

— Не двама, а трима мъже — каза простичко. — Винету ще бъде кормилото.

Сам се обърна към него.

— Кормилото? Как тъй?

Апачът само сви рамене, сякаш някое дете не разбираше, че две и две е четири.

— Ти да не би да разбра какво иска да каже? — попита Сам Олд Файерхенд.

— Много добре.

— Heavens! За вас е необходимо само единият да кихне от луната, за да извика другият вече от слънцето „Наздраве!“. Хи-хи-хи-хи!

— Той има предвид някакъв сал.

— Тъй ли? Че нали имаме буксирна лодка.

— Можем да вземем и нея, но от кормилото все така няма как да се възползваме. Вместо него вождът иска да се прикачи отзад. Хората,

които се укриват от нас, не бива да ни видят, като приближаваме. Ето защо ще предрешим сала или лодката.

— Behold! Сега ми просветна, мастър Огнена ръка! Отлично! Вземаме буксирната лодка и я преобличаме с тръстика и шавар. Тя трябва да изглежда като купчина изтръгната крайбрежна растителност. Та нали често минават такива купчини. Пъхаме се под нея, а отзад се залавя апачът!

— Това имах предвид. Откъм брега трябва да се оставят две малки отверстия, през които ще правим наблюденията си. Но откъм водата плавателният съд ще бъде открит, за да можем да дадем на яхтата знак. Сега нека пристанем и приготвим буксирната лодка!

Яхтата се насочи напреко на течението към другия бряг. Мъжете насъбраха клони, тръстика, камъш и мъх за изготвяне камуфлажа на лодката.

През това време яхтата лежеше в дълбоките сенки на дърветата, които простираха клони далеч над палубата, така че от отсрещния бряг нямаше как да бъде забелязана.

Всички се бяха заловили за работата и само машинистът се намираше на борда. Той се бе качил от машинното отделение на палубата, за да поеме глътка чист въздух. Тъкмо бе плъзнал поглед към другия бряг и изведнъж се сепна.

— Хей! — провикна се. — Какво се задава там отсреща? Да не би някоя морска змия. Всички очи се отправиха към левия бряг. Една тънка тъмна змия, състояща се от отделни, ясно различни прешлени се придвижваше с извивки по реката към отсамния бряг. Главата на рептилията бе изминала вече четвъртината от речната ширина.

— Трябва да са хора, а? Ездачи? — попита Сам.

— Така изглежда — отговори Олд Файерхенд. — Нека видим!

Дейвид Линдсей бе долепил далекогледа си до очите.

— Не зная каква е тази работа — каза той. — Змията се състои от отделни брънки, които са тъмни и наподобяват нашарени кратуни. Yes.

— Индианци! — извика Сам.

— Да, индианци — потвърди Олд Файерхенд, когато доближи своята тръба до очите.

Винету огледа змията с невъоръжени очи.

— Уф! Апачите и марикопите!

— Какво, апачите вече тук? — удиви се Сам. — Egad! Идват ни тъкмо навреме!

— Ние се намираме почти на ширината на Олив сити, който им определих като място за преминаване — отвърна Олд Файерхенд. — Трябва доста усилено да са яздили.

В този миг чуха три пъти, бързо едно след друго, кряска на белоглавата чайка. Движенията на змията тутакси секнаха. Още три пъти се разнесе крясъкът и главата на змията се насочи обратно.

— Съгледвачът — каза Олд Файерхенд. — Той ни е забелязал, не знае, че сме приятели, понеже не познава яхтата и сега даде предупредителен сигнал. Нека Винету успокои хората си!

Преди да прехвърлят някоя река, индианците винаги изпращат първо един или няколко мъже да разузнаят местността. Апачите и марикопите бяха постъпили по същия начин. Съгледвачът беше намерил района за безопасен и дал знака за преминаване. Впоследствие мъжът бе съгледал яхтата — почти невидима под зеления покрив на сведените клони и с повторния крясък на чайката даде на своите сигнал за връщане, който те незабавно последваха.

Винету постави два пръста до устата и наподобя кряска на орела.

Главата на змията наново замря. Още един такъв крясък и тя се обърна пак назад в първоначалното си направление. И по същото време от крайбрежната гора прозвуча едно високо, пронизително „Хи-и“

— Хи-и! — отговори Винету.

Няколко мига по-късно измежду дърветата пристъпи един апач. Беше Пъргавия елен, синът на Силната ръка, който първо бе искал да отиде с Гълъбицата на вековната гора до Грейнит стейшън, ала в крайна сметка се бе присъединил към войните. Двамата — той и Винету — се бяха разпознали по бойния вик.

Младият апач още не беше виждал „огнен кораб“, но привидно не го удостои и с поглед и приближи с отправени към вожда очи, за да го поздрави. После подаде ръка и на останалите.

— Нещо да се е случило? — попита Олд Файерхенд.

— Нищо.

— Някой забеляза ли ви?

— Не. Но ние видяхме един съгледвач на мохавите.

— Къде?

— От другата страна на водата, на разсъмване. Мина с коня край нас, без да ни види.

— Какво означава тая работа? Мохавите да не са замислили някое нападение?... Колко апачи идват?

— На десет места десет пъти по двама войни.

— А марикопи?

— Също толкова.

— Значи общо четиристотин бойци. При всички случаи достатъчно. Те идват насам през реката. Ти следователно си открил някое място, където могат да се съберат?

— То се намира наблизо. Да те заведе ли?

— Да, води ни!

Пъргавия елен съпроводи мъжете. От избраното място имаха открит поглед към реката. Англичанинът застана там и наблюдавайки индианците, поклати глава.

— Нечувано! Well! — рече на Олд Файерхенд. — Реката е широка една английска миля^[1], а тези типове плуват през нея! Разбира се, не са тръгнали на коне!

— На коне? Мислите, че са дошли пеша?

— Да. Не виждам все пак никакви коне.

— Сър, да не сте сляп? Та всеки има животното при себе си.

— Охо! Не разтягайте локуми! Дали човек плува или е тръгнал през реката на кон, ще ти позная.

— А-а, мислите, че той ще седи на крантата си?

— Yes.

— В такъв случай животните наистина не биха могли да преодолеят една толкова широка река. Не, вгледайте се внимателно! Всеки е уловил опашката на коня си и плува зад него.

— Линдсей отново прибегна до помощта на далекогледа и се увери.

— All right, sir! Типовете се държат здраво за опашките на конете. Ама какво пък имат на главите си?

— Оръжията си. Свързали са ги на вързоп и са ги закрепили на главите да не се измокрят.

Първият плувец сега достигна брега. В следващия миг седеше на коня си и се понесе в галоп насам. Така пристигаха един след друг. На

нито един не личеше усилието от плуването, а и конете изглеждаха по-скоро освежени от водата.

Марикопите следваха апачите, водени от своя вожд Желязната стрела.

Този представителен отряд от четиристотин войни създаваше чудесно впечатление. Очите на сър Дейвид сияеха, но въпреки това прошепна в ухото на Сам:

— Не бих желал да ги срещна в гората... сам!

— Не би било кой знае какво! — ухили се дребосъкът и дигна рамене.

— Как? За евентуално измъкване все пак не може и да се мисли!

— И човек хич няма защо да го прави! Те ще го дерат, докато пукне и ще му вземат скалпа, ако не се лъжа.

— И вие наричате това „не кой знае какво“?

— Такива неща тук се случват ежедневно.

— Благодаря много!

— И вие искате да ловувате бизони и мечки? Но едно такова животно е все пак по-опасно от някой индсман.

— Не съм убеден. Но я кажете, какво се канят да правят тези войни тук?

— Отмъстителен поход към Долината на смъртта.

— Отмъстителен поход? Долина на смъртта? Звучи зловещо, но въпреки това тръгвам с тях. Защо долината носи това име?

— Не зная точно, но мисля, че Смъртта при някакво пътуване по търговски работи е претърпяла там злополука и си е строшила врата. Хората я погребали на самото място на нещастieto и кръстили сетне клисурата Долината на Смъртта, хи-хи-хи-хи!

В продължение на миг Линдсей зяпна втрещен трапера във весело проблясващите очички. После носът му започна да потрепва конвулсивно, сякаш го бе яд на нещо и той се извърна.

Олд Файерхенд свика сега най-възрастните от червените войни на съвещание.

От него хората научиха, че Уилкинс и Гълъбицата на вековната гора са попаднали в плен и се намират на някаква платноходка. Апачите изпаднаха в неописуем гняв, тъй като Палома Накана бе считана от тях за свята. Да беше се задала сега лодката по водата,

всички щяха за миг да се хвърлят сред талазите да отмъстят безчестието.

Резултатът от съвещанието бе, че Олд Файерхенд трябваше да проведе започнатия план за откриването на лодката. Индианците междувременно щяха да яздят по течението — толкова близо до водата, колкото позволяваше гъстата растителност и да поддържат по възможност връзка с парахода, за да бъдат под ръка за наказанието на виновните още щом лодката бъдеше открита.

Те веднага потеглиха с конете си.

След късо време лодката бе до такава степен преобразена, че имаше измамния вид на носещ се растителен остров. Едно оцавено в бяло парче кожа щеше да послужи за парахода като знак, че платноходката е открита.

— За учудване е само, че ветроходът толкова бързо е намерил някакъв баиу — рече Херман Адлерхорст. — Логично е да си помисли, че мастър Форнър, който все пак е бил боцман от екипажа на плавателния съд, също би трябвало да познава баиуто.

— Така не може да се каже! — защити се Джон Форнър. — Трябва да имате предвид, че по нашите местности едно добро скривалище може да бъде от голяма полза. Който открие някакъв баиу, не го казва на никого. На мен са ми известни няколко, за които никой хал хабер си няма и при дадени обстоятелства бих се възползвал от тях. Но това не би било възможно, ако за тях знаеха и други. Когато са ни забелязали, наблизко сигурно е имало някакъв баиу, който кормчията или някой от моряците е знаел. Аз се съмнявам, че ще можем да го открием.

— Ще видим — ухили се Сам. — Не съм кьорав и не подминавам хора, с които бих желал да си поговоря, ако не се лъжа. Напред!

Лодката, както се спомена, беше оставена открита откъм бакборда. Олд Файерхенд и Сам пропълзяха оттам вътре, проснаха завивките си да им е по-удобно и се изпънаха. Нямаше как да седят, защото не биваше толкова високо да се издига камуфлажът на лодката. Поради това нямаха видимост напред и не можеха следователно да си служат с кормилото.

Винету навлезе във водата, промъкна се под растителната покривка и се вкопчи за кърмата на лодката. Така беше в състояние,

плувайки под укритието, да придава на съда желаното направление. Там, където се намираше главата му, изкуственият остров беше малко издигнат и оставен отвор, така че имаше поглед напред. А че щеше да се изтощи, такова опасение не съществуваше. Той притежаваше изключителна физическа сила и издръжливост, беше превъзходен плувец и можеше освен това да се остави да бъде носен от лодката.

Сега другите отидоха на борда на парахода.

— И умната! — подвижна им Олд Файерхенд от скривалището си. — Трябва така да застанете на палубата, като че цялото ви внимание е насочено към другия бряг! Един от вас да залегне на палубата и да следи лодката ни с далекогледа. Дадем ли знак с бялата кожа, оставете течението да ви отнесе още малко надолу и елате после насам към мястото, където сме пристанали... Сега напред!

Параходът изви и се насочи напърно през реката отново към левия бряг отсреща. После лодката заплава.

Трудно е да се открие неизвестен баиу, чийто вход е затулен от растителност. Човек трябва да внимава и за най-нищожната дреболия, при което лесно се изтощава и най-острото око.

Олд Файерхенд, Сам Хокинс и вождът на апачите не отделяха поглед от брега. Така мина доста време. Клони и листа, достигащи до водата, че и в нея, това бе всичко, което виждаха. Кой притежаваше очи с такава острота и издръжливост, за да открие в този безкраен хаос някакъв малък, може би изчезващ белег?

Така плаваха нататък и нататък, а времето сякаш се точеше все по-лениво. Никой не проговаряше нито дума. В един момент, съвсем неочаквано, Олд Файерхенд се наведе през кърмата.

— По-близо към брега... и по-бавно, много по-бавно!

Апачът последва указанието. Той беше лежал кажи-речи хоризонтално във водата, но сега отпусна тялото си, така че да застане отвесно и това забави движението на лодката — тя напредваше сега съвсем незабелязано.

— Какво има? — прошепна Сам.

— Скършени клони.

— Къде?

— На два фута над водата е откършен един доста здрав клон.

— Виждам го и... Zounds! Погледни ботуша досами водата... имаме ги, ако не се лъжа!

Кракът с ботуша принадлежеше на кормчията на „Продавача на души“. Това бе мигът, когато той стоеше с Хофтър под дърветата и се надсмиваше над яхтата. И тогава подслушвачите чуха съвсем ясно думите на Хофтър:

— Тогава е късмет, че плават отсреща, а не от нашата страна.

Отговорът на кормчията остана неразбран. Отчетливо доловиха едва последните му думи:

— Пийте една студена вода! Нека си търсят, ама няма нищо да намерят!

Сам се изкиска тихо на себе си.

— О, вие магарета! Разкряскали сте се, та чак в Ню Йорк могат да ви чуят. Нас смятат за гламави, пък самите са най-големите тъпанари, ако не се лъжа.

— Те не обръщат никакво внимание на нашата купчина — отбеляза Олд Файерхенд доволен. — В кърпа са ни вързани... Сега по-бързо!

Апачът започна да плува и лодката се задвижи по-бързо.

— Тези бледолики нямат очи за виждане и мозък за мислене. Иначе щяха да ни отделят внимание.

— Да — кимна Сам. — Такъв един остров все пак не плава все направо, а често се върти около собствената си ос. Че нашият не го прави, това трябваше да направи впечатление на нехранимайковците. Нека дадем знака!

Олд Файерхенд измъкна бялата кожа откъм лявата страна на лодката и я размаха. От десния бряг тя не можеше да бъде видяна, ала от парахода бе забелязана, защото той веднага се насочи малко по към средата, но продължи да се носи по течението, за да не възбуди подозрението на пътниците от „Продавача на души“. Едва след време, когато бе извън зрителното поле на надхитрените, отправи нос към десния бряг.

Още преди туй лодката бе избутана от Винету до брега и вързана. Сега той се изкачи на сушата, а Сам и Олд Файерхенд го последваха.

— Сега какво? — попита траперът.

— Ще поразузнаем! — отвърна апачът.

— Правилно! Но кой?

— Ние търсим бледолики. Така че нека отидат белите ми братя! Винету ще остане и ще посрещне яхтата.

Олд Файерхенд и Сам запълзяха на четири крака, под гъстите, сведени клони. Те достигнаха баиуто и откриха платноходката.

— Добър ден, драги господа! — изкиска се в брадата си Сам. — Идват ви неканени гости, хи-хи-хи-хи!

Малкото моряци се изтягаха по палубата. Иначе нищо не се виждаше. Откъм речния бряг се носеха приглушените гласове на Хофтър и кормчията.

Подслушвачите бяха толкова близо до плавателния съд, че можеха да ги достигнат с един скок.

— От Уилкинс няма следа — прошепна Сам.

— Сигурно се намира вързан в трюма.

— Но къде са Уолкър и компания?.

— Спят вероятно в каютата.

— Хубаво! Сам Хокинс ще им се яви насън и ще ги гнети като кошмар, докато животът им напусне тялото.

— Да почакаме! Може би ще чуем едно-друго. Двамата типа, които говорят там отпред, все някога ще дойдат на борда.

Олд Файерхенд правилно предположи. Само след късо време те се появиха.

— Кой е обесникът? — прошепна Сам.

— Знам ли. Не е от бандата на Уолкър.

— Сигурно е притежателят на лодката — оня заслужаващ да го обикнеш мастър... Хофтър, мисля, се казваше, ако не се лъжа.

— Възможно. Другият ще е някой моряк, както се вижда. Слушай!

— Ония отминаха! — извика кормчията на хората си. — Били са достатъчно умни да загреят, че са ни подминали, да ни намерят обаче са твърде загубени. Търсят ни по отвъдната страна.

— Проклет тип! — изръмжа Сам. — Ще те погъделичкам сетне малко с юмрук по ребрата или под носа, докато стигнеш до познание кой е същинския загубеняк.

Зад тях едва доловимо се прошумоля. Обърнаха се и видяха спътниците си от яхтата, които се бяха промъкнали насам с апаческия главатар.

— Чудесно! — каза тихо Олд Файерхенд. — Така ще ги изненадаме, че няма да помислят за отбрана. Но без кръвопролития! Достатъчно хора сме, за да се справим с тях само с пестници.

Имаше право, тъй като бе дошла и част от екипажа, сред които също боцман Джон Форнър. Залегнал до Линдсей, той му прошепна:

— Най-сетне да има пак работа за тези тук. От дълго жадувам за това.

Същевременно огледа огромните си пестници.

— Yes, само здравата да действат!

— Тихо! — повели Олд Файерхенд, понеже сега на лодката се говореше високо.

Хофтър стоеше до кормчията, физиономията му все още изразяваше съмнение.

— Много е лесно възможно, те после да тръгнат срещу течението и да обследват и този бряг — каза той.

— Нищо няма да им помогне — отговори кормчията. — Никой не може да открие скривалището ни. Нека само оня Уинтер, или както се казваше там, се появи!

— Вече е тук! — прозвуча глас.

Същевременно Олд Файерхенд се изстреля от брега право пред него и го повали с юмрук. В следващия миг бе пипнал и Хофтър.

Моряците бяха толкова изплашени, че се намериха вързани като Хофтър и кормчията на палубата, преди изобщо да им е дошло на ума за отбрана.

Олд Файерхенд побърза към каютата и отвори с трясък вратата. Там Миранда се бе отпуснала смъртнобледа на един стол. Беше се оттеглила тук и бе наблюдавала през илюминатора нападението.

— Я гледай, доня Миранда, ако не се заблуждавам! Позволете да ви поздравя. Но бъдете по-напред така добра, моля, да ми кажете къде се намира Уолкър!

— Замина.

— А мастър Уилкинс?

— Също замина.

— Я не ме залъгвайте! Къде са съучастниците ви и къде се намират пленниците?

— Заминаха, всички заминаха!

Миранда се беше окопитила. Очите ѝ вече не бяха уплашено, а по-скоро злорадо отправени към Олд Файерхенд. Лицето ѝ отново придоби цвета си.

— Вярно ли? — попита ловецът. — Истината ли казвате?

— Заклевам се.

Олд Файерхенд погледна мрачно надолу към нея.

— Кога?

— Преди около час.

— Накъде?

— С мохавите. Случайно се натъкнахме на тях.

— Чуйте, сеньорита, аз не ви желая злото, но горко ви, ако намеря причина за уреждане на някоя сериозна сметка с вас!

Той напусна каютата и слезе в трюма. Там вече нямаше никой.

— Заминали са! — отговори, когато се завърна на палубата, на въпросително отправените към него погледи на спътниците.

— Заминали? — извика Херман.

— Да. Мохавите са били тук.

— Мили Боже! Пленени от индианците! Трябва да потеглим след тях, незабавно! По-напред обаче ще линчуваме тези негодяи тук!

Всички бяха горчиво разочаровани и все повече и повече изпадаха в ярост. Един викаше, трябвало да избесят моряците, друг искаше, Миранда да бъде пердашена с тояги до смърт. Трети пък беше на мнение, че трябвало всички да вържат на борда на платноходката и да я подпалят.

Сам Хокинс стоеше встрани, вкопчил ръце в релинга, сякаш се опасяваше, че те биха могли да докопат някого, ако ги освободеше.

Олд Файерхенд и Винету бяха единствените, запазили напълно спокойствието си.

— По-полека, по-кратко! — надвика ги Олд Файерхенд.

— Не бива да постъпваме прибързано и несправедливо. Вождът на апачите ще отиде до сушата да дочака своите войни. След това ще се осведомим от тези хора за случилото се. Едва тогава ще знаем какво да правим.

Винету тръгна мълчаливо.

— Да, да ги поразпитае! — провикна се Джон Форнър.

— Изведете оная фуста!

Миранда бе доведена от каютата. Херман ѝ хвърли презрителен поглед.

— Ако носите някаква вина за изчезването на Елми Уилкинс, нека Бог ви е на помощ!

Кормчията се бе съвзел от удара на Олд Файерхенд. Сам му кимна ухилен.

— Е, как ти се хареса тая работа? — попита. — Присмиваше се на яхтата, че търсела там отсреща. Тъпак! Ние бяхме вече тук. Нека се появил само оня мастър Уинтер, рече ти. Е-е, ето че почувства неговия юмрук. Благодари му! Ей го къде стои, ако не се лъжа.

Сам посочи Олд Файерхенд.

Ала ловецът нямаше време за Сам Хокинс. Той застана пред Миранда и показва Хофтър.

— Кой е този мъж?

— Собственикът на лодката, останалите са кормчията и моряците. Други тук няма.

— А вие? Вие коя сте?

Миранда погледна въпросително Олд Файерхенд, понеже не го разбра. Но Хофтър схвана опасното положение на испанката.

— Тя е моя годеница — изрече бързо — и скоро ще ми стане жена.

— В такъв случай се пригответе да отпразнувате сватбата в затвора!

— Охо! Мастър, аз съм честен човек!

— Много трудно ще ви е да го докажете. Олд Файерхенд не е човек, който може толкова лесно да бъде заблуден.

— Олд Файерхенд? Вие... вие сте Олд Файерхенд?

— Да, а индианецът, който току-що отиде на сушата, е Винету, главатарят на апачите.

— Винету!

Не само Хофтър извика тази дума, не, и останалите хора от лодката я произнесоха с благоговейно страхопочитание.

— Но тогава вие значи въобще не сте онзи Уинтер, който е подал телеграмата до Уилкинс?

— И която после вие укрихте? Аз съм всъщност. Трябва да знаете, че по рождение съм немец и се казвам Уинтер... Имате думата ми, онова укриване скъпо ще ви струва.

— Мастър, след като знам, че сте Олд Файерхенд, вече не се безпокоя — заяви храбро Хофтър. — Аз съм извършил грешка, то това наистина е станало без зла умисъл. А тези хора са при мен на служба. Те бяха длъжни да ми се подчиняват и следователно са точно толкова невинни, колкото боцман Форнър, който стои тук до вас.

— Ще видим! Как всъщност се стигна дотам, че оказахте помощ на престъпниците?

— Престъпници? Не ми е известно за такива. Зная само че мастър Ролан и... и...

— Е, и?

Нещо пречеше на Хофтър да забърка името на Миранда в тази работа, за която бе започнал да подозира, че е съвсем друга и сама по себе си не е била нищо повече от една почтена фасада. Той обичаше Миранда или поне си въобразяваше, че я обича, и по тая причина искаше да я пощади. Но Олд Файерхенд беше неумолим.

— Е, и? — повтори той предишния си въпрос. — Изисквам пълната истина! Единствено тя може да ви спаси.

Притиснат до стената, Хофтър разказа изчерпателно под какъв предлог е бил заставен да заеме платноходката си. Той спомена дори ролята на Миранда, но опитвайки така да представи нещата, сякаш сензоритата е действала добронамерено. После осведоми за събитията на лодката по време на пътуването и за появата на индианците мохаве.

Всички слушаха с напрежение. Когато Хофтър свърши, Олд Файерхенд дълго време гледа мълчаливо към земята.

— Това, което ни разказахте, звучи достоверно — реши той — и бих желал да простя на вас и хората ви произшествието. Но само на вас и екипажа. Защото съчиненията ви за сензорита Миранда са глупост. Ние познаваме по-добре от вас тази мис и можете да говорите за късмет, задето ви освобождаваме от нея.

— И какво пък се е провинила? — попита Хофтър с неуверен поглед към Миранда.

— Тя е довереница и съучастница в делата на мъжа, който сега се нарича Зенърт, ала под името Уолкър и Хопкинс има на съвестта си низ от мерзки деяния.

— Не е вярно! — извика Миранда. — Не знам нищо такова!

— Как стана тогава, че Уолкър ви взе със себе си при своето пътуване, или по-точно казано, при своето бягство? Очевидно, защото

се е страхувал, че бихте могла да го издадете.

— Не съм длъжна да ви давам отговор. Не можете да ми сторите нищо и аз настоявам да бъда освободена!

— За настояване в случая не може и дума да става, а най-много за молба. На нас и през ум не ни минава да се откажем от предимството, което ни дава в ръцете вашето залавяне. Вие сте наш заложник и ако на мис Уилкинс и баща ѝ се случи дори нещо най-дребно, вие ще го изкупите.

— Аз съм лейди и изисквам да ми се оказва вниманието, което подобава на една дама в тази страна!

— Отново изисквате! Припомнете си, че мис Уилкинс също е изисквала внимание. То отдадено ли ѝ беше?

— Не съм си имала никаква работа с мис Уилкинс.

— Нима? — иронизира ловецът. — Кой всъщност примами двамата в клопката? Не сте ли била вие? Я не си правете труда! Нямата работа с деца, а с мъже. Обявявам ви за наша пленница.

— А аз повдигам протест!

— Как смятате да придадете валидност на протеста си?

— Поставям се под закрилата на мастър Хофтър и хората му, които няма да позволят да ми причините страдание!

— Мастър Хофтър и хората му? Те самите се нуждаят от защита и ще бъдат радостни, ако ги оставим на спокойствие. Уил Паркър, имаш ли някое въже за тази красива мис?

— Well, ако искаш, цяла дузина!

— Как, ще наредите да ме вържат? — изкрещя Миранда бясно. — Мен, една лейди?

— Ще се чувствате при нас точно толкова добре, колкото мис Уилкинс при вас. Можете ли да искате нещо повече? Нещата си остават така, ще бъдете вързана!

И така си остана. Миранда трябваше да се примири с неизбежното. Вярно, Хофтър понечи да посредничи, ала бе здравата скастрен от Олд Файерхенд.

— Вие всъщност би трябвало да ми бъдете благодарен, че ви отървах от тази бестия. Не бъдете със слаби ангели, човече, и не се оставяйте да ви вземе акъла красивото лице на тази жена! Бъдете радостен, че се появихме навреме, за да ви предвардим от една стъпка, която скъпо щеше да ви струва. За мен тази работа е уредена. Надявам,

се, че с поведението си няма да ми дадете повод да постъпя с вас по-строго, отколкото би ми било приятно. И точка по въпроса!

Хофтър не се осмели повече да направи някакво възражение и замълча. Ясно му личеше наистина, че много трудно ще превъзмогне загубата, но той не се чувстваше дорасъл за Олд Файерхенд, така че не му остана нищо друго, освен да се помири с орисията си.

Спътниците на Олд Файерхенд бяха напълно доволни от начина, по който той уреди нещата. Но следващото решение можеше да се вземе едва когато се върнеше Винету.

Не мина много и апачът скочи на борда.

— Войните на апачите и марикопите са тук. Какво ще посъветва моят бял брат Олд Файерхенд?

— Нищо, което великият вожд на апачите вече сам не е разпоредил.

— Винету изпрати напред тридесет бойци, за да преследват мохавите и пленниците им.

Той го каза толкова спокойно, сякаш се касаеше за нещо, разбиращо се от само себе си. Но Олд Файерхенд се усмихна.

— Защо?

— Ние знаем, че мохавите са били тук и са взели със себе си пленниците на тази лодка и всички, които искаме да заловим. Те са на три места по десет по десет пъти войни. Дълго няма да се радват на плячката си.

— Те знаят, че ще ги преследваме и искат да ни посрещнат в Долината на смъртта. Ние ще им развалим удоволствието!... Как стоят нещата, мастър Хофтър, кога потегляте?

Хофтър хвърли копнеещ поглед по посоката, в която бе отведена Миранда, ала после се стегна.

— Веднага щом разрешите — изрече с твърд глас.

— Ха така! Сега ми харесвате повече отпреди. Вие сте свободен и можете да тръгнете, когато поискате. И аз ще се радвам някой ден да ви срещна при по-подходящи обстоятелства.

С тези думи той освободи Хофтър от ремъците. После се обърна към спътниците си.

— Не бива да позволяваме на мохавите голяма преднина. Ето защо трябва незабавно да потеглим, макар че нощта скоро ще настъпи. Аз самият ще опитам с хер фон Адлерхорст да достигна Долината на

смъртта преди Ролан и неговите хора. А с вас как стоят нещата, сър Дейвид, ще продължите ли с яхтата надолу по реката?

— Но — заяви Линдсей. — Ще яздя естествено с вас към Долината на смъртта.

— Че имате ли кон?

— Ще имам. Апачите водят със себе си товарни коне. Ще купя един от тях.

— А корабът ви?

— Не ми е необходим. Кормчията може да се спусне по Колорадо до морския залив и да го откара после до Сан Франциско.

— В такъв случай имам една молба. Ще може ли яхтата да вземе донякъде племенника ви и мен? Това ще ми е от голяма полза.

— Пътувайте, докъдето пожелаете!... Срещат ли се по пътя до Долината на смъртта мечки?

— От време на време.

— А бизони?

— Отделни екземпляри.

— Excellent! Ще яздя с другите. Разбира се, не само заради бизоните, а и заради пленниците. Ще си измоля от Винету, когато спипаме мохавите, един скалп. Yes.

— Ще останете разочарован, сър.

— Разочарован? Как тъй?

— Защото вождът на апачите мисли по-човеколюбиво от някои бледолики. Той никога не взема скалпа на врага си ...

Разпореждането на Олд Файерхенд беше ясно. След изтичането на половин час той отплава с Херман фон Адлерхорст на юг и по същото време под предводителството на Винету апачите и марикопите препуснаха заедно с Детелиновия лист и Дейвид Линдсей. Помежду тях, вързана на кон и добре пазена, беше сеньорита Миранда.

---

[1] английската миля е равна на 1853 м (Б. пр.) ↑

13. ПРЕДВЕСТИЦИ НА УЖАСА

Олд Файерхенд бе взел пак Джон Форнър на яхтата, тъй като боцманът много добре познаваше течението на реката и следователно можеше да бъде от голяма полза. Както вече бе споменато, нападението бе извършено в близост до Олив сити. Планът на ловеца включваше да се спусне с яхта до устието на Драй Крийк и после да плава нагоре по него, докдето е възможно. „Сухия поток“ по това годишно време представлявал, както увери Форнър, една доста представителна река — поне в долното си течение, и можело да се пътува на значително разстояние нагоре. От мястото, след което яхтата вече нямаше да може да продължи, Олд Файерхенд възнамеряваше после да язди с Херман до Дос Палмас, който представляваше крайната южна точка на намиращата се по онова време^[1] още в строеж линия „Южен Пасифик“. От Дос Палмас после вече не беше далеч до Долината на смъртта, която трябваше да се търси в планините Сан Бернардино Рейндж.

Всичко вървеше според желанието. Яхтата пътува през цялата нощ — първо по течението на Колорадо и после нагоре по Драй Крийк. Когато Олд Файерхенд напусна в ранното утро парахода с Херман фон Адлерхорст, можеше да се надява, че далеч е изпреварил преследваните.

Яхтата отплава обратно за Юма с Джон Форнър на борда, а ловецът и Херман поеха пътя си с конете. Тъй като тези си бяха отпочинали, още в следобеда достигнаха своята цел.

Дос Палмас беше малка, скучна дупка и се състоеше от неголям брой ниски къщи, от чиито бели мазилки в знойното слънце заболяваха очите. Голи дечурлига се въргаляха из прахта. Дрипави фигури се облягаха по зидовете. Никакъв кладенец, никакво зеленеещо се дърво не се виждаше. Живот в картината внасяха единствено подивелите кучета, които се хапеха навсякъде наоколо.

Далеч навън по лишената от трева равнина, досами хоризонта, се виждаха да се движат дебнешком отделни койоти — прерийните

вълци. Тези койоти нерядко биват тласкани от глождещия ги глад в пределите на населени места. Понякога се случва някое от тези животни да побеснее от глада, жаждата и зноя и да причини ужасни беди сред жителите.

Двамата пътници се огледаха най-напред за някой магазин. Съобразно ролята, която възнамеряваше да играе в Долината на смъртта, Олд Файерхенд трябваше да смени траперското си облекло с някое друго. За щастие той намери в някакъв дюкян един украсен с богата везба мексикански тоалет, правен точно като за неговата могъща фигура и на това отгоре още един костюм, който прилягаше на Херман.

После се осведомиха за някоя странноприемница, където да могат нещо да хапнат. Бяха насочени към една къща, от която, като се имат предвид тамошните условия, останаха доволни.

Тя притежаваше корал за конете, стая за хората и една лишена от прозорци бърлога, наречена кухня. С нея граничеше градина, включваща най-голямата гордост на цялото селище — едно пет фута високо черешово дърво с три тънки като пръст клона, изцяло без листа.

Съдържател нямаше, а само стопанка, която поднесе на двамата гости поисканото вино.

На един грубоват дървен стол се бе сгушил в клекнало положение някакъв млад човек, който кратко и неподвижно бе вперил взор пред себе си. Забелязвайки съчувствените погледи на двамата клиенти, съдържателката каза гордо:

— Моят по-малък син, сеньорес. Той има дарбата на ясновидец.

— Какво иска да каже с това? — попита Херман тихо Олд Файерхенд.

— Той е слабоумен, умопобъркан.

— Аха, пренос от индианските схващания!

— Да. Безумните из тези райони биват считани едва ли не за свети. Той е просветлен от Духа и във всички негови объркани слова за хората лежи някакъв по-дълбок смисъл. Виждате ли с каква любов е прикован погледът на тази майка към клетия човек?

— Той сега си почива — каза тя радушно. — По-късно, когато Духът се спусне отново над него, бихте могли да му поставите своите

въпроси и той ще ви отговори на всичките... Санта Мадона! Какво е това?

В селището се надигна врява. Доловиха се крачки на тичащи хора и изпълнени със страх викове.

— Какво ли може да се е случило? — попита жената. — Да не би пак някое убийство? Човешкият живот сега вече нищичко не чини!

Викове станаха по-ясни.

— Бягайте, бягайте! — крещеше пронизително някакъв глас. — Заклучвайте вратите!

— Света Майко Божия! Сигурно пак някой побеснял вълк! Той ще е третият от късо време насам!

Двамата мъже пристъпиха до прозореца. Викове идваха по-близо и по-близо.

— Койот, побеснял койот! Пазете се! Заклучвайте вратите!

— Ние можем да бъдем спокойни — рече жената. — Моята врата е здрава. Горко на клетника, когото докопат зъбите на побеснелия!

Добрият прериен ловец винаги запазва присъствие на духа, дори между четирите стени на някоя стая. Едва чул за бесния вълк, Олд Файерхенд вече държеше пушката си готова за стрелба.

От прозореца погледът обхващаше едно малко площадче, на което от различни страни излизаха два пътя. Тъкмо в този момент отдысно се зададе в тръст един ездач. Той изглежда бе чул викове, но не ги бе разбрал; безгрижно остави коня си да върви и погледна с любопитство вдигащите гълчава хора.

Когато го забеляза, съдържателката изкрещя.

— Боже помогни! Синът ми! Отвори припряно малкото прозорче.

— Хуанито! — извика. — Бесният вълк!... Бързо, бързо!

Ездачът изглежда все още не схващаше точно нещата, защото сложи ръка на ухото. Гюрултията отстрани и пронизителните крясъци на майка му способстваха да не разбере нито едното, нито другото. Внезапно обаче му стана ясно и без да е чул думите.

Отстрани приближаваше в бесен бяг голям сив койот. Влачеше по земята вкоравената от мръсотия, сплъстена опашка. Козината му бе крастава, очите хлътнаха дълбоко в кухините, костите и ребрата като

че се канеха да пробият кожата, а езикът се бе проточил от разпенената муцуна. Той тичаше право към ездача.

— Хуанито, бягай, бягай! В името на Бога и вси светии! — крещеше жената.

Едва сега той видя ужасния враг. Смушка коня с шпорите, който се изправи на задните крака, и измъкна револвера от джоба си. Може би вълкът щеше да го подмине, ала невъздържаното движение на ездач и кон привлякоха вниманието на побеснялото животно. То спря внезапно, отправи коварно горящите очи към младия мъж и се приготви за скок.

Застрашеният незабавно натисна спусъка, ала куршумът пропусна. Вълкът очевидно се стресна от изстрела. Той отскочи встрани, подви опашка и нададе грозно ръмжение. Ездачът се възползва от това миг да даде още два изстрела.

Първият беше пак несполучлив, а вторият само докосна козината на животното и, раздразнено, то се нагласи да поднови осуетения скок.

От улицата, по която бе дошъл вълкът, дотичаха две големи псета. Козината им беше раздърпана и изпохапана. Кървяха от няколко рани. Сигурно вече се бяха счепкали с вълка и загубили битката. Те пристигнаха тъкмо навреме и се нахвърлиха върху него в мига, в който той вече се канеше да се метне върху ездача.

Хуанито се възползва от случая и даде четвърти изстрел върху вълка, но и той не улучи. После насочи коня в галоп към къщата на майка си.

— Бързо, бързо! — извика изпълнената със страх жена от прозореца и се втурна да отвори вратата.

Беше догадила правилно — вълкът идваше по петите на ездача. Той беше прехапал крака на едното куче, а с друго щракване на челюстите бе направил и второто небоеспособно.

Хуанито скочи от седлото пред къщата, плесна коня да избяга и с един скок се шмугна през пътната врата. Втурна се в стаята и съдържателката го последва. Но в страха си и двамата забравиха вратата отворена.

— Спасен! Слава Богу! — провикна се Хуанито.

— Да, да бъде благословена Светата Дева! Ако ти не... Господи, мили Боже! Той е тук!

Очите на жената се бяха отправили към отворената врата където се появи вълкът. Той видя изплъзналия му се ездач и направи висок, дълъг скок към него.

Хуанито се отмести встрани, ала се спъна и падна на пода.

В този момент в къщата проехтя изстрел. Барутен дим изпълни стаята. Олд Файерхенд беше повалил койота.

— O cielo!^[2] — закрещя момъкът в смъртен страх. — Помощ!

— Хвана ли те? — извика майката. — Света Дево Мария!

Викът заглъхна в нова врява. От вратата долетя силен двугласен вой.

— Кучетата! — изкрещя Херман. — Те са побеснели. Пазете се от тях!

Гласът на Олд Файерхенд прозвуча спокойно в олелията и барутния дим.

— Не се страхувайте!

Веднага се разнесоха два изстрела в такава бърза последователност, сякаш ги бе дал по едно и също време. После прозвуча агонизиращ кучешки вой и още по-високият хленч на майката и сина, докато накрая Олд Файерхенд повели тишина с мощния си глас.

— Някой беше ли ухапан? — попита той.

— Аз не — отговори Хуанито смутено.

— Аз също — прибави треперещо майката.

— Ами че не крещете тогава така, сякаш са ви скалпирали!

— Но моето синче, малкият ми! — изхленчи жената.

— Проверете!

Майката прегледа малоумното момче.

— Светците са го закриляли! Още днес ще запаля една свещ на патрона на този ден!

— Вълкът мъртъв ли е? — попита Хуанито все още изпълнен със страх.

— Естествено. Иначе щеше да ви разкъса на парчета. Погледнете... ей го къде лежи.

Барутният дим се бе разнесъл. Животното лежеше на пода, улучено в главата. Дългият му език висеше от зейналата паст. Жълтите зъби проблясваха от кървавата пяна, а от трупа се излъчваше противна миризма.

— Мъртъв... наистина мъртъв! — потвърди жената, навеждайки се боязливо над животното. — Ние изобщо не сме в състояние да ви отдадем благодарността, която ви дължим, сеньор... Нали, Хуанито!

— Вярно — призна младият мъж, като протегна ръка на Олд Файерхенд. — Приемете моята благодарност, сеньор! Ако мога да сторя нещо за вас, готов съм на драго сърце. Вие имате голямо самообладание и демонстрирахте изключително умение в стрелбата! Погледнете само какъв народ се е насъбрал отвън!

Отначало предпазливо, но после все по-уверено започнаха да влизат хората в къщата и стаята и скоро вече никой не можеше да си намери там място. Възникна безредна гълчава и всички хвалеха бързите действия на Олд Файерхенд.

После трите животни бяха отнесени. Навалицата също малко по малко се разкара.

Накрая майката отново остана насаме със синовете и двамата си гости.

Хуанито беше донесъл и сложил пред себе си на масата едно шише ракия. Едва сега Олд Файерхенд можа да го огледа внимателно. Той нямаше още и трийсет. Лицето му имаше странен сиво-жълт оттенък и беше кривоглед. Това обстоятелство, съчетано с широката, лишена от устни уста и изпъкналите скули, създаваше отблъскващо впечатление. Беше лице, което трудно би вдъхнало доверие на човек.

Младият мъж бе изразил благодарността си с едно ръкостискане и сега се държеше студено. Че майка му и брат му се бяха намирали в опасност, той изобщо не спомена. Очевидно не се замисляше по този въпрос. Сигурно беше някой безсърдечен човек, ако не и нещо по-лошо.

Докато майка му се занимаваше със слабоумния си син, той изля на бърза ръка няколко чаши в гърлото си.

— Как стана, че си дойде днес, Хуанито? — попита тя междувременно.

— Времето ми се видя твърде дълго.

— Господарят ти все още ли отсъства?

— Да.

— Кога ще се върне?

— Не се знае. Предостави е всичко на мен. Всички грижи и целият товар легнаха върху мен, а в замяна иначе не получавам повече от обичайното. Мътните го взели! Ако и занапред така зачести ще му кажа, че тая работа не ми отърва. По-добре да си вървя.

— Как? Да не би да искаш да се откажеш от положението си? Ти никога вече няма да получаваш толкова високо възнаграждение. Трябва да си дадеш сметка за това.

— Но и никога няма да се подхвърля пак на опасността да бъда отровен.

— Та нали не си зает в същинската работа.

— Ох, трябва да бъда навсякъде, даже при тегелите! Я ме погледни! Цветът на кожата трябва да ти подсказва, че вдишвам живак. Имах намерение да си пестя заплатата и да захвана сетне собствена далавера. Ама не мога да работя свръх сили, докато господарят се хайманосва и предприема дългоседмични разходки с кон.

— Той всъщност накъде замина?

— Нагоре към Синята вода.

Ако Олд Файерхенд и Херман бяха вече удивени, че ставаше дума за живачната мина, то при споменаването на Синята вода вниманието им още повече се повиши.

— За Бога! — възкликна майката. — Какво се кани да прави той там? Та това е територията на неприятелските апачи.

— От тях той не се страхува. Марикопите са при него. Той иска там горе... е, това нито за теб, нито за другите има значение.

Хуанито плъзна недоверчив поглед към двамата непознати.

— Сигурно иска да прибере среброто, което било заровено там горе, а? — подметна старата.

— Не се знае.

— Все пак трябва да ти е казал с каква цел се впуска в едно толкова опасно начинание.

— Естествено, че ми е казал. Аз съм негов довереник. Без мен той е направо за никъде.

— Значи ти сега ръководиш сам цялата работа?

— Съвсем сам. Нали затуй ти казвам, че се съсипвам от бачкане!

Той отново погледна свъсено към двамата гости.

— Това е живот като в пъкъла. Скали, нищо друго освен скали, слънчев зной и отровни изпарения. Дяволът дано отнесе всичко!... Но

нека говорим за нещо друго! Вие откъде сте всъщност, сеньорес?

— От другата страна на границата — отговори Олд Файерхенд.

— Значи мексиканци?

— Да.

— Какво ви води в тая дупка?

— Бизнесът.

— Бизнесът? Не ви разбирам. Та в тая окаяна местност бизнес не може да се прави!

— И все пак. Аз съм хасиендеро и открих на моя територия и земя една много добра бонанса^[3].

— Cielo! — подскочи Хуанито. — Наистина ли е добра?

— С голям рандеман.

— Злато или сребро?

— И двете.

— Това се случва рядко, много рядко. Желая ви щастие, сеньор. По какъв начин е свързана тази бонанса с вашето пътуване?

— Среброто ми не се намира на самородни късове, трябва да го извличам от рудата, а за тая цел, както навярно знаете...

— ...е необходим живак — вметна Хуанито.

— Така е.

— А-а, сега ми е ясно какъв бизнес ви води насам! Искате да купите живак от сеньор Ролан?

— Да. Защо споменахте тъкмо сеньор Ролан?

— Защото той е единственият по тези места, от когото човек може да го получи.

— Да не би да го познавате?

— Разбира се, аз съм негов служител. Надзирател съм на рудника.

— За вашия господар ли говорехте преди малко?

— Да.

— Значи той не си е вкъщи, както дочух?

— Не. Той отсъства.

— И кога ще се върне?

— Това не знам. Замина за неопределено време. Може да се върне и днес, но и чак след седмици.

— Много неприятно. Аз не мога да чакам толкова дълго.

— И няма да ви се наложи, нали аз съм тук.

— Нима имате пълномощия за сключване на сделки?
— Разбира се.
— Много добре. Вярно ли, че рудникът се намира в така наречената Долина на смъртта.
— Да.
— Кога се връщате там?
— Още днес.
— В такъв случай ще яздим с вас.
— Не става, сеньор.
— Защо не?
— Ролан не гледа с добро око на идването на непознати в долината.
— Нищо не проумявам. Та нали който иска да купи живак от него, трябва да го навести.
— Не е необходимо. Ние сме складирали при майка ми известен запас. Хората, които желаят живак, идват тук.
— Хм-м! Колко имате в наличност?
— Цял центнер^[4].
— Само?
— Да не би да се нуждаете от повече?
— Четирикратно повече.
— Caspita!^[5] Нима можете да употребите толкова много?
— Да, иначе не бих го купил.
— И сте в състояние да платите?
— Аз никога не вземам на версия.
Очите на Хуанито се уголемиха. Той огледа бавно Олд Файерхенд и Херман от главата до петите, сякаш преценяваше физическата им сила.
— Струва ми се само, че нещо сте сбъркал в пресмятането. Купувал ли сте и друг път живак?
— Да.
— И твърдите, че носите достатъчно пари в себе си за заплащането на четири центнера?
— Да. Какво ви става? Искате ли да направите с мен сделка, или не?
— Разбира се.
— Ами недостигащите три центнера?

— Ще ви ги пратя тук.

Хуанито стрелна Олд Файерхенд с кос, дебнещ поглед.

Огнената ръка го забеляза и знаеше също как да го изтълкува. Той означаваше приблизително: Ще паднеш ли в клопката ми? Преди малко ти запретих посещението в Долината на смъртта, но сега, когато знам колко мангизи имаш в себе си, много ми се ще да дойдеш с мен.

— Да не си мислите — каза по тая причина ловецът, — че ще купувам котка в чувал? Така не съм съгласен.

— Нашият живак е чист.

— Може, но въпреки това искам да го изследвам. Ще яздя с вас.

— А ако не се съглася?

— Тогава от сделката ни няма да излезе нищо.

— За вас, изглежда, е много важно да видите Долината на смъртта.

— Най-важно за мен е да изследвам живака. Но откровено ще призная, действително съм донякъде любопитен. Мястото има толкова странно име, че човек наистина може да изпита желание да я види тази долина със собствените си очи.

— Хм-м! — изсумтя Хуанито замислено. — Аз навярно бих изпълнил желанието ви, но ако сеньор Ролан се върне, тогава...

— ...Няма да се случи нищо повече. Ще кажете, че сме дошли направо в долината и там сме ви потърсили.

— Това действително би било благовиден претекст, срещу който няма какво да се възрази.

— Още повече че ще купим голяма партида от стоката му, за което ще получи една доста значителна сума.

— Е добре, ще опитам.

— Значи ни вземате със себе си?

— Да.

До този момент съдържателката бе слушала мълчаливо. Сега тя бързо приближи.

— Сеньор, откажете се от желанието си — произнесе с почти умоляващ глас. — Вие подхвърляте сина ми на опасността да изгуби мястото си.

— О, не! Та нали чухте какво добро оправдание ще има.

— Сеньор Ролан няма да повярва.

— Къде ще върви. Той хич и няма да се усъмни.

— Вие не го познавате. Той е извънредно подозрителен.

— Все пак няма никаква причина да се бои чак толкоз много от присъствието ни в Долината на смъртта.

— И даже и изпървом да повярва, че синът ми не ви е завел, то в крайна сметка пак ще го узнае.

— По кой начин? Да не би вие да ни издадете и да му го кажете?

— Не, но ще научи случката с бесния вълк, ще чуе, че сте спасили Хуанито и сте яздили после с него към Долината на смъртта.

— Дотогава ние вече ще сме си тръгнали.

— Ама Хуанито ще си остане — на него се пише лошо, не на вас.

— Това си е моя работа — рече Хуанито. — Млъкни!

— Не, ти не бива да вземаш сеньорес със себе си!

— Ще ги взема!

Лицето на жената сега изразяваше страх, който трябва да си имаше и друга причина, освен грижата по сина. Тя пристъпи непосредствено до Олд Файерхенд.

— Вие не бихте отишъл, ако знаехте...

— Замълчи, дърто! — пресече я на думата Хуанито грубо.

— Бих си замълчала, както винаги, за да не ти навредя на положението, ала тези сеньорес ни спасиха. Аз съм длъжна да бъда откровена с тях.

— Ама това са само бабини деветини!

— Не, това е истината! Вие трябва да знаете, сеньорес, че Долината на смъртта е опасна.

— В какъв смисъл? Заради жегата?

— Не, а заради Злия дух, който обитава там скалистите образи, който тръгне към Долината на смъртта, е изгубен.

— Не вярвам на тези неща. Та нали и вашият син живее там, пък ви идва на гости.

— Аз съм му дала един чудодееен амулет и той го закриля.

— А-а, ето каква била работата! Ами сеньор Ролан, притежателят на долината? И на него ли Злия дух не прави нищо?

— Може би той също има амулет.

— В такъв случай не берете грижа и за нас! Моят спътник и аз също сме снабдени с чудотворни амулети, погледнете тук!

Олд Файерхенд показва пушката си и тази на Херман.

— Dios^[6], вие се шегувате! Вярвате ли, че с барут и куршуми можете да направите нещо срещу Духа?

— Несъмнено!

— Не, не! Вече и други са били там, които си мислеха същото... един сеньор Уилкинс, някакъв сеньор Адлер, друг...

— Diablo!^[7] Ще млъкнеш ли най-сетне! — ревна й Хуанито вбесен.

— Не, днес няма да мълча! И други хора са тръгвали към долината — мъже, жени, момичета. Никой никога вече не чу за тях.

— Е, тогава сигурно ние ще узнаем нещо. Отдавна съм си пожелавал да видя някой дух. Може би днес това мое желание ще се осъществи.

— Е, да, вие ще го видите, ала мигът, в който той ще ви се яви, ще бъде за вас и последният.

— Майко, говориш несвързани брътвежи!

— Аз ви казах, сеньорес, че по-малкият ми син умее да гледа в бъдещето. Нека го попитаме. Я елате за малко при него!

Жената повлече Олд Файерхенд за ръката към стола, на който клечеше умопобъркания. Тя му представи двамата и попита, посочвайки Огнената ръка:

— Енрике, виждаш ли този сеньор?

Болният надигна полека натежалата глава и се вторачи в Олд Файерхенд.

— Виждам го, виждам го, да — промърмори.

— Добър човек ли е?

— Добър, много добър. Енрике го обикна.

Той го каза може би защото въпреки объркания си мозък бе стигнал до осъзнаването, че Олд Файерхенд бе спасил семейството.

— Той иска да отиде в Долината на смъртта. Бива ли?

— Нека отиде! Нищо няма да му се случи.

— Alabado sea Dios!^[8] Каквото той казва, се сбъдва.

Хуанито се бе изправил и наблюдаваше с гневен поглед сцената.

— Ей на, получи си го! — присмя се той. — Неколцина пътници тръгнаха оттук към Долината на смъртта, прекосиха я и тъй като не се вяснаха пак насам, хората повярваха на глупостите, че били изчезнали.

Зъл дух в долината! Повече от смехотворно! Вие да не би да вярвате, сеньорес?

— И през ум не ни минава! — ухили се Олд Файерхенд. — Би трябвало вече да сте го разбрал от думите ми.

— Да. Съвсем безопасен пътят наистина не е, но не заради някакъв си дух, а защото от време на време там се мяркат вражески индианци. Вие нали сте добре въоръжени?

— Да.

— Само пушки ли имате?

Двамата — както Олд Файерхенд, така и Херман — носеха вместо колан широк мексикански шарф около хълбоците си, в който револверите им бяха така затъкнати, че нямаше как да бъдат забелязани. Погледът, с който Хуанито проучваше оръжията, събуждаше малко доверие.

— Имаме пушките си и по един нож — отвърна по тая причина Олд Файерхенд. — Вероятно ще е достатъчно?

— Напълно, тъй като вие сте отлични стрелци, както вече констатирах. Да потегляме ли?

— Ние сме готови. Колко път има дотам?

— Ще са ни необходими четири часа, докато стигнем целта си. Имате ли добри коне?

— По-добри са от вашата кранта.

— Елате тогава!

Мъжете платиха и се сбогуваха със съдържателката с едно ръкостискане.

Северно от Дос Палмас се простира обширна камениста равнина без каквото и да е път или пътека. Тук не се забелязваше също така и следа от някаква растителност. В замаяна на това пък слънцето сипеше такава жарава върху сухата, неплодородна земя, че чак очите боляха, макар вече да не бе ранен следобед.

Тримата мъже язدهа мълчаливо един до друг.

Хуанито тайно оглеждаше двамата си придружители, ала те не даваха вид, че го забелязват.

— Как се среща при вас живакът, сеньор? — попита Олд Файерхенд. — В чисто състояние?

— Не, под формата на сярна амалгама.

— Значи като цинобър. Навярно дълбоко?

— Доста.

— Много ли работници имате?

— Не. Цинобърът се намира в такива богати залежи, че се нуждаем от малко сили за добиване на количествата, необходими за обслужване на нашите клиенти.

— В такъв случай сеньор Ролан трябва да е богат мъж.

— Може би.

— Отдавна ли притежава рудника?

— Не знам.

— Няма ли желание да го продаде?

— Още не съм го питал. Той, изглежда, се чувства тук доста добре! Не е женен. Една стара икономка се грижи за домакинството му. Но да не говорим за тези неща! Частният живот на моя работодател не ме интересува.

— Egad! Придавате си мистериозен вид! Някого направо би могло да го хване страх.

— Връщайте се тогава!

— Пък и сте груб! Е, тъкмо това ми харесва. Вие сте особняк. Такива хора обичам. Убеден съм, че ще си допаднем, стига само да се поопознаем малко по-отблизо.

— Може и така да е!

Хуанито смушка коня си и препусна в галоп. Олд Файерхенд и Херман трябваше следователно да сторят същото. Но те не издадоха и с поглед какви мисли ги владеят.

От този момент нататък повече не беше изречена нито дума. Хуанито се придържаше винаги малко напред, за да им отнеме охотата да подхванат разговор. Та нали не знаеше как да отговаря на въпросите им. Освен това още му вреше от думите на майката. Тя в действителност си нямаше никакво понятие какъв пост заема той при Ролан и кой е Злия дух, за когото ги бе предупредила.

След три часа равнината започна да се издига. Показаха се голи планини с остри очертания. Те се сместваха все по-близо едни към други и тъкмо когато слънцето докосна западния хоризонт, ездачите достигнаха една тясна клисура, която се врязваше дълбоко между две високи, стръмни скални стени.

— Входът — отбеляза Хуанито лаконично.

— Към Долината на смъртта?

— Естествено!

Всяка дума, която произнасяше, излизаше мимоволно от устата му.

Клисурата беше дълга. По-късно тя се разшири, след като бе водила доста стръмно надолу, до една широка котловина, при чийто вид Олд Файерхенд неволно спря коня си.

— Да-а, това е Долината на смъртта, личи си — подхвърли той.

Котловината имаше диаметър над три километра. Беше образувана от черни скални стени, които се издигаха почти отвесно и бяха прорязани от тесни, дълбоки цепнатини. Тези стени оказваха зловещо въздействие. Човек оставаше с впечатление, сякаш някога тук е бушувал огромен пожар, окадил в черно скалите, или че това е бил вход към разкалената утроба на земята, затворен едва наскоро със скални отломъци.

Слънцето вече не се виждаше, ала зноят, който беше оставило в тази дупка, не намираше изход и кажи-речи пресичаше дъха на хора и животни. Конете пръхтяха страхливо.

Нито следа от дърво, стрък трева. Мъртво, мъртво, мъртво беше всичко наоколо. Забелязваше се само един-единствен признак на живот.

Точно по средата на безотрадната котловина се издигаше едно възвишение, чиито скални стени се извисяваха отвесно нагоре. Горе, измежду скалистите зъбери бавно се къдреше към висините рядък, сивкав дим.

— Какво пуши там горе? — попита Олд Файерхенд.

— Кратер — отговори Хуанито.

— Я гледай! Огнедишаща планина тук! Не бих предположил наистина! Опасен ли е?

— Не. Единственият белег, че е още действащ, се състои в леката омара, която изпуска. Дим или пара все пак не можеш да го наречеш.

— Има ли как човек да хвърли едно око на кратера?

— Не. Скалите са недостъпни. Твърде стръмно е. Никакъв път не води нагоре.

— И въпреки това горе пребивават хора.

— Не.

— Напротив, сеньор.

— Щях да го зная!

— Не виждате ли тъмната точка там горе на ъгъла? Обзалагам се, че това е човек.

По лицето на Хуанито проблесна ярост.

— Човек? Не. Някоя птица ще е. Ей сега ще го разберем! Оставете си спокойно далекогледа на мястото му!

Той сложи длани около устата и нададе пронизителен крясък, фигурата тутакси се дръпна назад.

— Ето виждате, птица беше! — каза.

— Птицата би отлетяла. Но тази фигура не излетя, а се изтегли.

— Сеньор, аз съм си тук у дома. Щом като не вярвате това, което твърдя, по-добре не казвайте нищо!

— Е, бездруго не беше такова намерението. Но къде е всъщност жилището ви?

— Елате! Скоро ще го видите.

Той препусна напред, така че нямаше възможност да чуе какво си прошепнаха двамата.

— Човек беше — прошепушна Херман.

— Разбира се.

— А ако тази скала е вулкан, нека ме изпекат. Мисля, че много добре знам кой е Злия дух, за когото говореше съдържателката.

— Ние ще го закълнем. Но трябва да бъдем предпазливи. Убеден съм, че тоя тип се домогва до живота ни. Да не говорим сега повече! Той не бива да заподозре, че сме го прозрели.

— О, може би вече го подозира! Вие твърде много му възразявахте.

— Беше ми трудно да се сдържа пред нахалството му. Заобиколиха край подножието на мнимия вулкан. Пред погледа им сега се откри задната част на Долината на смъртта. Додето стигаше окото, не се забелязваше никаква следа от човешко жилище. И все пак, там вляво се издигаше някакъв градеж.

Това бяха три каменни зида, изградени до скалната стена под прав ъгъл един спрямо друг, така че образуваха с нея един доста голям четириъгълник.

— Какво е онова? — поиска да знае Олд Файерхенд.

— Моето жилище — отговори Хуанито, който бе изчакал двамата.

— Без прозорци?

— Онова, което там виждате, е само външния зид. Прозорците гледат към вътрешния двор.

— Аха, значи зидовете оформят някакво испанско патио. Но все пак някъде трябва да има врата.

— Тя е там. Да тръгваме!

Хуанито зави зад първия и после зад втория ъгъл. Вратата беше тук-невисока, така че човек трябваше да слезе от коня, и тъкмо толкова тясна, колкото да мине той или животното му. Беше изработена от масивно дърво и обкована с желязна ламарина. Никаква ключалка, ключов отвор, ръчка.

Хуанито слезе и докато скачаха и другите двама от седлата, измъкна пищова от пояса си и зачука силно и продължително. След известно време вратата се откряна леко отвътре. Появи се една избеляла червена забрадка, един дълъг, сух нос и под него сбръчкана, беззъба уста.

— Кой е? — попита грачещ глас.

— Аз. Та не ме ли виждаш, дърта вещице?

— Ах, вие! И гости? Ама това е забранено!

— Не те интересува!

— Сеньор Ролан ще се кара!

— Това си е моя работа. Ще отвориш ли най-сетне?

— Е, щом вие поемете отговорността! На мен може да ми е все тая.

Жената отвори с блъскане напълно вратата и излезе. Имаше досущ вида на онази вещица от детските приказки, която живее в гората и яде децата, сбъркали пътя си към нея.

Ходеше боса и по себе си нямаше нищо друго, освен една стара, парцалива пола и някаква риза, която сигурно никога не е била прана. Краката ѝ изглеждаха порядъчно мръсни, също така кирливи бяха и голите ѝ ръце. Старицата създаваше изцяло впечатлението, като че току-що идва от някое помещение за опушване на шунка, в което е висяла месеци наред и бе изсушена сега до степента на мумия. Тя оправи лишените си от мигли очи към двамата пришелци.

— Влизайте тогава и бъдете добре дошли! При нас ще ви хареса!

Изкикоти се и смехът ѝ прозвуча като триумфалния грак на някой гарван, стиснал плячката вече с ноктите си.

Хуанито влезе, теглейки коня за поводите. Олд Файерхенд и Херман го последваха.

През един мрачен ходник стигнаха в двора. Сега видяха и прозорците на къщата. От стъкла и черчевета обаче нямаше и следа. Те представляваха тесни, подобни на амбразури отверстия.

— Отведете конете си в конюшната! — рече Хуанито и закричи напред към едно голо помещение без врата, подкрепящо предположението, че е конюшня, единствено с няколко железни куки, за които биваха връзвани животните.

— Има ли всъщност в долината някакъв фураж за конете? — попита Херман.

— Нито стрък. Храним ги с царевица, която естествено трябва да доставяме много отдалеч.

— А вода?

— Също твърде малко. В долината няма нито един годен за пиене извор, а само един серен поток. Принудени сме да събираме дъжда в онази щерна там, за да имаме вода. За съжаление обаче тук вали рядко.

Олд Файерхенд пристъпи към щерната. Тя представляваше една дълбока, четвъртита дупка. Той не можа да види дъното, ала го лъхна миризма на вмирисана вода, която тутакси го накара да му опротивее всяко желание за пиене. Отвърна се и забеляза, че до щерната лежи една дълга и много здрава стълба.

— Сега елате, сеньорес — рече Хуанито. — Ще отидем в залата.

Той закричи към едно широко каменно стълбище и се качи. Другите го последваха. Горе отвори някаква врата. Това бе входът за помещението, което Хуанито бе нарекъл зала. Но тя си беше чисто и просто една стая, в която се мъдреше една стара маса с няколко стола. Две амбразури играеха ролята на прозорци, ала в момента не предоставяха светлина, тъй като здрачът беше настъпил. По тая причина Хуанито запали свещ. Светилникът представляваше една тиква, в която бе прорязана дупка за свещта.

— Тъй! — каза Хуанито. — Добре дошли, сеньорес! Седнете и се разположете удобно! Аз е изляза, но скоро ще се върна.

Той се отдалечи. Двамата мъже се спогледаха въпросително и избухнаха в сподавен смях.

— Това е залата! — поде Херман. — Дяволски аристократична. Такъв палат тук хич и не съм очаквал.

— Мисля, че ни предстоят и други изненади. Работата всъщност не е до смях.

— Не е, никак даже. Какво ще кажете за старата?

— Пра-пра-прабабата на Дявола.

— Най-малкото. И после входът. Когато издърпах вътре коня, се почувствах като някой лапнишаран, отиващ към капана.

— И с мен беше същото. А че се напъхахме в капана, това не подлежи на съмнение.

— Наистина ли мислите, че тоя се домогва до живота ни?

— Определено — кимна Олд Файерхенд замислено.

— Ама ние все пак сме негови спасители.

— На тоя тип това му е съвсем безразлично. В началото той не искаше да ни вземе, но когато разбра за парите, веднага прояви готовност, та дори стана груб с майка си.

— Трябва да бъдем нащрек.

— На първо време се касае да узнаем колко човека има тук. Убеден съм, че ние храната и квартирата... пет! Някой идва!

---

[1] Трите части на романа „Немски сърца, немски герои“ — „Дервишът“, „В долината на смъртта“ и „Ловци на соболи и казаци“, са писани през 1885 г. (Б. пр.) ↑

[2] O cielo! (исп.) — О, Небеса! (Б. пр.) ↑

[3] бонанса (исп. bonanza) — находище на благородни метали (Б. нем. изд.) ↑

[4] центнер (нем. Zentner) — единица мярка за тегло равна на сто, а в някои страни на петдесет килограма (Б. пр.) ↑

[5] Caspita! (исп.) — Дявол да го вземе! (Б. пр.) ↑

[6] Dios! (исп.) — Бога ми! за Бога! (Б. пр.) ↑

[7] Diablo! (исп.) — Дявол да го вземе! (Б. пр.) ↑

[8] Alabado sea Dios! (исп.) — Слава Богу! (Б. нем. изд.) ↑

14. БЕСТИИ В ЧОВЕШКИ ОБРАЗ

След като напусна „Залата“, Хуанито закрачи по тъмния коридор, към който се откриваха разни железни врати. Той влезе в едно осветено ниско помещение, където старата седеше на трикрако столче и тъкмо се канеше да си натъпче някакво старо, огризано чуканче от лула.

— Да се е случило нещо по време на отсъствието ми? — попита я.

— Не.

— Нито с Анита?

— Тя се държа много спокойно. Мислех, днес искахте да отсъствате!

— Срегнах двамата типа и трябваше да се върна тук с тях.

— Какво искат те?

— Да купуват живак.

— Та нали стоката е при майка ви!

— Съвсем вярно. Аз също отказах да ги взема до долината, ала в крайна сметка все пак си помислих... трябва нещо да ти кажа.

— Изплюйте камъчето!

Старата поднесе чуканчето към свещта, запали тютюна и започна да бълва валма дим.

— Спомняш ли си онзи англичанин навремето...

Тя се ухили с разбиране.

— Беше тлъсто печено! Де да дойдеше пак някой такъв.

— По-скоро двама наместо един.

— Какво искате да кажете? Да не би да сте се нацелил на тези двама, които сега дойдоха?

— Да.

— Имат ли пари?

— Неколкостотин долара.

— Dios! Аз колко ще получа?

— Кръгли сто.

— И дрехите, дрехите!
— От мен да мине.
— Тогава участвам. Ролан естествено не бива нищо да знае.
— Опазил Бог! Ти получаваши значи сто долара и облеклото, а аз — останалото и конете!

— Съгласна.
— Имаш ли още отрова в шишето?
— Да. И англичанинът навремето плюска от нея. Уха-ха, как само се гърчеше и извиваше, когато отровата започна да му яде карантите!

Старата се закиска на себе си. Лицето ѝ беше демонски разкривено. Тази жена като че бе по-злостно създание и от Хуанито.

— Тогава я пригответи! — нареди онзи. — Сеньорес сигурно са гладни. Аз ще отида да донеса месото.

Когато излезе, той се спря. Стори му се, че долови лек полъх — също като че някой се бе совнал покрай него. Ослуша се. Но тъй като нито видя, нито чу нещо, продължи, слезе по стълбите и тръгна през двора към помещението с провизиите.

И все пак той не беше се излъгал. Една жена бе стояла до вратата и подслушвала. Когато онзи излезе, тя се отдръпна бързо няколко крачки назад и застана после неподвижно, докато той продължи успокоен пътя си.

Сега се прокрадна по-нататък. Бързаше и не биваше да губи нито минута време. Ето защо крачките ѝ бяха по-шумни, когато наближи целта си. Това бе чул Олд Файерхенд, заслушвайки се към вратата.

Тя влезе и светлината на свещта падна върху нея.

Облеклото ѝ не сочеше за голяма грижовност — беше окъсана и мръсна, ала въпреки това не създаваше лошо впечатление. От пръв поглед се виждаше, че е испанка.

— Какво желаете, сеньорита? — попита Олд Файерхенд, когато тя застана в продължение на няколко секунди до вратата.

Момичето сложи ръка на устата и му нашепна страхливо:

— Тихо, тихо, сеньор! Никой не бива да разбере, че съм дошла при вас. Трябва да ви предупредя за Хуанито и старата. Те искат да ви отровят вас двамата.

— Zounds!

— Да, с месо... той тъкмо отиде да го вземе.

— Помислих си нещо такова. Знаете ли го със сигурност?

— Да. Видях ви, като дойдохте, и в мен се зароди надеждата, че бихте могли да ме спасите. Ето защо се измъкнах крадешком от стаята си и отидох да подслушвам. Така чух, че те вече са отровили някакъв англичанин...

— Става все по-добре!

— И че се канят и вас да убият, понеже сте имали неколкостотин долара в себе си. Старицата щяла да получи сто долара и дрехите ви.

— Казвате, че очаквате спасение от нас. Коя сте всъщност?

— О-ох, Господи, аз съм едно клето, нещастно момиче...

Спря по средата и захлупи лице в шепи. Изглежда щеше да заплаче.

— Бях станала тук господарка — осведоми тя на пресекулки. — Но това не продължи дълго, защото Ролан ми се насити. Оттогава нямам право да напускам къщата. О, Боже, подозирам какви са им намеренията спрямо мен!

— Какви?

— Нещо толкова ужасно, че едва мога да го повярвам. Но аз много добре разбрах всичко, което Ролан и Хуанито си говореха помежду си.

— Какво беше то?

— Аз трябва да отида в рудника.

— Diablo!

— А там си длъжен да работиш, докато умреш от окаяна, злочеста смърт.

— Това е сатанинско!

— Никога вече няма да видиш дневната светлина.

— Къде се намира рудникът?

— Не зная.

— Мислите ли, че живакът се копае тук в хълма?

— Да. Понякога нощем отгоре се зачуват гласове.

— Дали входът не е в избата?

— Изба тук няма.

— А-а, да не би пък в щерната? Край нея лежеше някаква стълба.

— Тя често липсва.

— Кой я взема?

— Това не знам. Нали не бива за нищо да се интересувам. Забележат ли нещо такова, веднага ще ме окошарят.

— Колко човека има в къщата?

— Само трима: Хуанито, старата и аз.

— Много добре! Значи желаете да се махнете оттук?

— Да. Бих предпочела да умра, отколкото да остана!

— В такъв случай ви обещавам, че ще ви взема със себе си.

— Кога, сеньор?

— Когато самият тръгна. Това може да стане още през тази нощ. Вашата стаичка къде е?

— В дъното, където лявото крило опира до скалите. До стълбата, която извежда горе на плоския покрив.

— Вратата ви отворена ли е?

— Да.

— Колко непредпазливо от страна на Хуанито! Че така лесно бихте могла да избягате.

— О, не! Та нали прозорци навън няма.

— Но пътната врата!

— Тя е винаги заключена. А дъртата никога не изпуска ключа из ръка.

— Къде го държи?

— На гърдите си, на голо под ризата... за Бога! Той идва!

Тя се измуши бързо навън и се стаи в най-близкия ъгъл.

Тъй като коридорът беше тъмен, Хуанито не можа да види момичето и влезе, без нищо да подозира, в „Залата“.

— Сеньорес — каза, — наредих да ви се пригответи вечеря.

Сега, след като знаеше, че само трима души обитават къщата, Олд Файерхенд беше убеден, че ще съумее с лекота да проведе плана си.

— Какво ще има всъщност?

— Печено.

— Кой го приготвя?

— Икономката.

— Бр-р! Благодаря много.

— Какво искате да кажете?

— Че няма да вкусим нищо, което тази персона е докоснала. Тя се е вкочанила от мръсотия.

— Трябва да вземете в предвид, че не се намирате в Ню Йорк или Сан Франциско, сеньор.

— На мнение сте, че само на тези две места хората могат да бъдат чисти?

— Добре де, вие сте мои гости, така че трябва да ви вървя по хатъра. Ще се погрижа за друга готвачка.

— Нима имате друга?

— О, няколко! Тук живеят още неколцина млади сеньорес и сеньоритас — роднини на сеньор Ролан, които са тук на гости. Тези дами с удоволствие ще ми окажат услуга.

Това беше тлъста лъжа, ала Олд Файерхенд се престори, че вярва.

— Ама я се разположете удобно, освободете се от тези тежки оръжия! — подхвана Хуанито отново.

— И през нощта ли ще останем в тази зала?

— Не.

— В такъв случай няма да сваляме тук пушките. Един добър ловец никога не се разделя с оръжията си.

— Тогава нека ви покажа стаите.

— Стаите? Ние се нуждаем само от една. Свикнали сме да спим заедно.

Хуанито смръщи чело, но се овладя.

— В крайна сметка не мога да ви натрапя удобствата. Нейсе, останете си заедно щем като другояче не щете. Та позволете значи да ви заведа до стаята ви!

Хуанито взе свещта и закрачи пред гостите към дясното крило на постройката. Отключи там една врата и ги пропусна да влязат.

Стаята беше малка. Нямаше даже амбразура за прозорец. Който бъдеше заключен тук, се превръщаше в затворник, без да има възможност глътка свеж въздух да поеме. Тази мисъл веднага премина през главата на Олд Файерхенд. Ето защо метна незабавен поглед към тавана. Видяното го успокои. Потонът не беше висок и се състоеше само от прости дъски, положени от зид до зид. В тези оскъдни на дъждове краища това бе напълно достатъчно.

Край масата в средата стояха два стари стола.

— Сядайте, сеньорес — подкани Хуанито, — аз ще се погрижа и за постелята. Сега вие сте тук като у дома си и можете да махнете

оръжията си. Аз веднага се връщам.

С тези думи той тръгна.

— Ама този тип трябва да бере голям страх от пушките ни! — рече Херман.

— За него е важно да не са ни под ръка. Магарето обаче малко се попрестара.

— Тук нещо хич не ми се нрави. Няма даже и прозорец. Заклучат ли ни, едва ли ще съумеем да опазим кожата.

— О, напротив! Ще се измъкнем през покрива.

— Толкова ли е рехав?

— Надявам се. Още сега ще проверим.

Олд Файерхенд се покачи на масата. Беше толкова висок, че почти достигаше с глава тавана. Когато го натисна с ръце, той малко поддаде.

— Виждате ли? Тук при всички случаи ни остава път за навън.

Нямаха време до го обсъдят, защото Хуанито се върна бързо и просна няколко завивки в ъгъла, които щяха да служат за постеля.

— Тъй, сеньорес. Настанете се удобно! Разсъблечете се!

— За вас, изглежда, е много важно да се разположим удобно.

— За мен? Не. Казвам го единствено заради вас. С други думи аз съм свикнал, когато съм гост на някой веднага да се освобождавам от оръжията си. Който не го прави, оскърбява домакина, защото по този начин намеква, че му няма доверие.

— Домакинът всъщност сваля ли оръжията си?

— Да. Аз има в пояса си само револвера. Вижте, ето го! Хуанито измъкна оръжието от пояса и го остави на масата.

Ето защо сега и Олд Файерхенд облегна пушката си в ъгъла. Херман стори същото със своята. Хуанито явно остана доволен.

— Така повече ми харесва. Ще отида да хвърля едно око дали печеното е готово. Бихте ли позволили лично да ви обслужа, сеньорес?

— С удоволствие.

Хуанито отново изчезна. Олд Файерхенд бързо пристъпи към лежащия на масата револвер.

— Човек не може да знае какво ще се случи. Възможно е да се стигне до стрелба. А при това положение ще е все пак по-добре да сме обезвредили тази вещ.

Той извади патроните от барабана и остави оръжието на мястото му. Едва го бе сторил и Хуанито се върна, носейки в ръце един поднос с пресни тортиляс^[1] и примамливо ухаещи късове печено месо.

— Ето, сеньорес, яденето ви!

Олд Файерхенд и Херман се настаняха.

— Дали няма да се намери още един стол? — попита Огнената ръка.

— За кого? Да не би за мен?

— Да, разбира се. Та нали не можете да се храните прав.

— Благодаря, аз няма да ям. Това е за вас, аз вече хапнах.

— Ако не ни правите компания, няма да ядем и ние. Ние сме ваши гости и вие трябва да вземете участие във вечерята.

— Е добре, ще го сторя за ваша воля, сеньорес.

Хуанито излезе и скоро се върна с един стол и парче студено месо.

— Ха така — ухили се Олд Файерхенд. — Ще видите, че на трима се услажда повече, отколкото на двама. Моля, не се стеснявайте!

Хуанито си взе една тортиля и захапа — значи не бяха отровни.

— Сега от месото! Заповядайте!

Олд Файерхенд извади ножа си, отрязва едно парче от печеното и го поднесе на Хуанито.

— Благодаря — каза домакинът бързо. — Предпочитам да ям от студеното.

— Всъщност и ние двамата. Но това тук трябва да си поделим. Вземете си от печеното!

— Задръжете го за вас. Аз не съм му голям почитател!

Но Олд Файерхенд настояваше на своето. Хуанито изпадна в голямо затруднение. Той опита всевъзможни претексти и извинения.

— Бих желал да видя човека, който не може да вкуси печено говеждо! — извика накрая ловецът разгневен. — Сам ще сте си виновен, ако поведението ви ми се стори подозрително!

— Подозрително? Как тъй подозрително?

— Понеже упорито отказвате да посегнете и си вземете! С това месо нещо не е наред, аз няма да ям от него.

— Аз също — изрази съгласие Херман. — Tempestad!^[2] Да ме оскърбите ли искате, сеньорес?

— Да не споделите с нас трапезата, е също своего рода оскърбление! Но да не се впускаме в празнословия. Аз съм мексиканец, а не англичанин. Искам да умре не като англичанин, а като мексиканец.

Лицето на Хуанито стана пепеляво.

— Сеньор, какво искате да кажете с тези думи? — попита.

— Е, ами тук не е ли умрял някога си един англичанин?

— Не.

— След като е ял месото ви, отровено от старата?

— Луд ли сте?

Хуанито беше скочил от стола. Очите му мятаха искри.

— Луд? — попита Олд Файерхенд невъзмутимо, ала добави със силно натъртване: — Напротив, толкова съм си добре с ума, че ухото ми чу всичко, което уговорихте с дъртата си вещица.

— Уговорил? И какво пък?

— Че тя ще получи сто долара и тоалета ни!

— Tormenta!^[3]

— Вие пък искате да вземете останалото и конете.

Олд Файерхенд си седеше спокойно и се усмихваше с привидно равнодушие.

— Сеньор! — избълва с усилие Хуанито. — Не ви разбирам!

— Затова пък толкова по-добре аз те разбирам, убиецо! Ти, ти си Злия дух в Долината на смъртта, за когото спомена майка ти! Ти искаше днес да ни убиеш, за да се добереш до парите ми, ала тия работа няма да ти се удаде, както предишните ти скверни деяния!

— Няма? — изскърца зъби Хуанито. — Точно тя ще ми се удаде, толкова повече сега! Заминавай за пъкъла!

Казвайки го, той грабна револвера от масата и натисна спусъка. Оръжието изщрака напразно. Натисна повторно — пък същото.

— Не си прави труда! — ухили се Олд Файерхенд. — Ние се погрижихме да не може осата повече да жили. А сега нека ти покажем и нашето жило. Ето го. Каква ще стане сега тя с теб, сеньор?

Олд Файерхенд измъкна с тези думи револвера от пояса си, Херман стори същото.

Хуанито кажи-речи се бе парализирал. Виждайки сега двете оръжия, животът отново се върна в него. Преди някой от двамата да

съумее да му попречи, той изскочи навън и тресна вратата. Ключът изщрака в ключалката, резето издрънча.

— Пленени! — изхили се подигравателно отвън.

— Да, пленени — отбеляза Херман. — И за това сами сме си виновни!

— Нищо не вреди, мастър. Тоя смотаняк си въобразява, че ни е надхитрил. Глупост щеше да е, ако бях стрелял по него, защото той ще ми каже много от това, което искам да знам. Стига да бях пожелал и нямаше да ни се измъкне. Та нали бе необходимо само да застана между него и вратата! Сега ще минем през тавана. Може би ще ни се удаде да го подслушаме — по този начин ще узнаем повече, отколкото ако опитахме да го притиснем. Да изгасим свещта! Би могла да ни издаде. И да преместим масата до външната стена! Елате!

Той духна свещта и я мушна в джоба. После се качи на масата, която бяха сложили до външния зид и започна да откъртва с приклада на тежката си пушка една дъска от тавана. След известни усилия успя — дъската се освободи със силен трясък.

Сега не му бе трудно да се набере и да се измъкне навън в края на покрива.

— Качвайте се и вие с пушката си! Аз държа дъската.

Няколко мига по-късно Херман се намираше при Олд Файерхенд.

— Тихо! — предупреди ловецът. — Би следвало да се очаква, че вдигнатата от изкъртването на дъската дандания е била чута. В този случай Хуанито ще дойде да надзърне.

Но изтече една минута, без да се случи нещо.

— Всичко се нарежда отлично — прошепна Олд Файерхенд. — Ние се намираме върху дясното крило и трябва да преминем по средната част отсреща към лявото, където е стълбището. Възможно най-тихо. Не е изключено тоя Хуанито да се намира с дъртата в някоя от стаите под нас. Така че да не вървим по дъските, а по външния зид, за да избегнем шума.

Двамата започнаха да се придвижват предпазливо напред, Олд Файерхенд начело и скоро достигнаха лявото крило. Откриха в покрива един капак, под който видяха тясна стълба и заслизаха по нея.

Но още не бяха достигнали долните стъпала и Олд Файерхенд спря заслушан.

— Чувам гласове. Изглежда е Хуанито.

— Къде може да е?

— В стаята до нас. При момичето, което ни предупреди.

— Да, тя нали каза, че живеела до стълбите.

— Вратата май е отворена. Да слезем! Може би ще чуем нещо, което ще ни допринесе полза. Но тихо!

Хуанито наистина се намираше при Анита. Подслушвачите долавяха всяка дума, изговаряна вътре. Но след късо време приближиха стъпките на трето лице, което идваше отдясно. От тази страна стоеше Олд Файерхенд. Той се дръпна бързо на стъпалото на стълбището, фигурата се плъзна край него, без да го забележи и влезе в стаята при Хуанито и Анита. Беше старицата.

Изскачайки от стаята на двамата гости, Хуанито я заключи, измъкна ключа и сложи голямото желязно резе, с каквото тук всяка от тежките врати бе снабдена. После побърза към старата.

— Ядоха ли? — попита тя.

— Нито хапка!

— Защо не?

— Тези негодяи поискаха да съм ядъл и аз с тях. Аз естествено не можех да го сторя и те се усъмниха. Представи си, знаят за оня англичанин!

— Невъзможно! Освен нас двамата нали никой друг не разбра за тая работа!

— Така си мислех и аз, ама сега бях вразумен.

— Непонятно! Те всезнаещи ли са?

— Глупости! Но знаят също така, че месото е отровно!

— Не може да е вярно!

— Самите ми го казаха! Да, знаеха дори че ти щеше да получиш сто долара и дрехите.

— Наистина ли? — попита старата изплашена.

— Да.

— В такъв случай те са подслушали разговора ни.

— Много е възможно. Когато тръгнах оттук, стори ми се, като че някой се шмугна покрай мен в коридора. Аз спрях наистина, но не долових нищо повече.

— Тогава е сигурно, че са подслушвали.

— Да, сигурно е, още повече като се замисля за по-нататъшните събития. Бях оставил револвера си при тях. Те са махнали патроните и когато поисках да ги застрелям, той не гръмна.

— Tormenta!

— Изскочих от стаята, преди да са могли да ми попречат и ги заключих.

— Всички дяволи! Било е много умно от ваша страна. Ама не могат ли да се измъкнат все пак?

— Не, и дума да не става!

— Какво ще правим сега?

— На сутринта ти ще ги пуснеш и ще им кажеш, че съм заминал нанякъде с коня. В действителност аз ще съм скрит в двора и ще ги гръмна веднага щом излязат от къщата.

— Много добре. Трупове ще зарием, както навремето тоя на англичанина.

— Но трябва да побързаме с тая работа, че да не вземе Ролан да ни изненада. Той може утре вече да си дойде.

— А Анита е още в къщата!

— Да. Тази нощ тя трябва да се махне. Ролан така заповяда. Като се върне, не бива да я види пак тук.

— Разкарай я тогава!

— Още сега отивам при нея и ще уредя нещата.

Хуанито завари Анита да седи в стаята си край горяща угарка от свещ. Виждайки го да влиза, тя се надигна и отстъпи боязливо пред него в ъгъла.

— Остани си седнала! — заприказва я оня. — Защо бягаш от мен?

— Какво правите тук?

— Дойде време да изпълня заповедта на Ролан. Ти трябва да отидеш в рудника.

— Няма да вляза там! Ще се браня до сетния си дъх!

— Не ставай смешна! Какво можеш да постигнеш срещу мен? А даже и да беше по-силна, пак щеше да бъдеш принудена да се примириш. Защото щях да те заключа тук, додето гладът и жаждата така те омаломощят, че да не можеш да си помръднеш крайниците.

— Per todos los Santos!^[4] Кълна се, че няма да ме отведете във вашата ужасна живачна мина!

В този момент приближи старата. Беше чула клетвата.

— Откачила ли е повлеканата? — изруга мръсно тя. — Да не би да си мисли, че може да ни се противи?

— Тъкмо това рече.

— Е, докажете ѝ тогава противното! Действайте, де! Аз ще ви помогна!

Жената простря ръце към момичето, ала отскочи с болезнен крясък.

— Diablo! Тя удря!

Анита я беше угостила с един юмрук в лицето.

— Сеньор, нима не виждате, че ме бие? — изкрещя вещицата. — Какво стърчите там? Че помогнете ми, де!

— Остави я, дърто! Не се меси в моите работи!

— Тя ме удари!

— Ще си получи наказанието. Срещу мен няма да посмее да вдигне юмрук!

Хуанито се обърна отново към момичето.

— Внимавай!

Анита трепереше от възбуда. Хуанито се изхили подигравателно.

— Глупава котка! Едно посягане от моя страна и край с тебе!

— Ами опитайте!

— Ба! Нямам мерак да се боричкам с теб. Ти от само себе си ще се смириш. Трябва с нещо да те извъртя по главата. Та ти се държиш с такава увереност, като че очакваш помощ.

— И я очаквам.

— От кого?

— От двамата сеньорес, които дойдоха с вас.

— Това ли било? Сега разбирам! Само че ти се заблуждаваш. Тези двама мъже са наши най-добри приятели.

— Лъжете! Човек да не би да трови приятелите си?

Хуанито отскочи сащисано.

— Трови? — попита. — Момиче, какво искаш да кажеш?

— Че вие двамата сте отровили някакъв англичанин и сега искате да отровите и тези непознати сеньорес!

— Tempertad! Сега ми просветна. Зная, ти си подслушвала!

— Да.

— И си предупредила сеньорес?

— Да. Те ще чуят моя вик за помощ и ще дотичат!

Хуанито закима бавно.

— Затова значи тази съпротива. Сега всичко ми е ясно. Но ти си си направила погрешно сметката. Тези почтени и добри сеньорес, от които очакваш спасение, въпреки твоето предупреждение вкусиха отровата. Трупове им лежат заключени в стаята, в която седнаха на последната си трапеза.

Анита пребледня.

— Лъжете!

— Да ти покажа ли трупове?

— Я не се занимавайте с безполезни дрънканици! — намеси се тогава старата.

— Да, имаш право. Тя не го заслужава. И за да осъзнае, че всяка надежда е напразна, още сега ще я обезвредя. Ела насам! Искане ми се все пак да видя дали и срещу мен ще се отбраняваш.

Хуанито протегна ръце.

— Назад! — изкряска Анита.

— Ба! Ей сегичка ще те спипам! — захили се она и я улови с две ръце.

За негова изненада Анита спокойно допусна това да се случи и остана неподвижна, с вперен към вратата поглед.

Дъртата беше по-внимателна от Хуанито. Тя се извъртя и вода застаналия на входа Олд Файерхенд.

— Cielo! — изграчи.

Сега се извърна и Хуанито.

— Дявол! Какво е това?

— Това е помощ в беда. Но не за теб, мерзавец и десетократен злодей!

— Ох, вие не сте мъртви, не сте отровени? — извика радостно Анита.

— Не, детето ми...

— Но все пак ще умрете! — ревна Хуанито и се хвърли към Олд Файерхенд да го улови за гърлото.

Но крива му излезе сметката с противника.

Ловецът го посрещна с могъщ юмручен удар в гърдите, от който Хуанито отхвърча назад към пода. Преди изобщо да го е споходила

мисълта да събере нови сили, Олд Файерхенд беше вече коленичил върху него и му стегна ръцете към тялото с ласото си.

Старицата поиска да се възползва от този миг и да избяга, ала от вратата пристъпи Херман към нея, и тя се отдръпна с крясък в стаята.

— Останете тук, благородна сеньора! — ухили се Херман. — Аз изпитвах такъв копнеж по вас, че не можех повече да чакам. Побързах да дойда, за да ви прегърна и притисна до сърцето си.

Той също бе държал ласото си в готовност и сега така го уви около тялото на старата, която така и не понечи да се отбранява, че тя не бе в състояние да помръдне крайници. После я облегна като вързоп в ъгъла.

От удара на Олд Файерхенд на Хуанито бе секнал дъхът.

Той запаше спазматично уста за глътка въздух. Сега напълни отново дробовете си.

— Каква е тая работа? — извика. — Нападате ме в собственото ми жилище? Знаете ли какво означава това?

— Да. Това означава, че с теб е свършено.

— Не смейте да слагате ръка на мен! Изисквам да бъда незабавно освободен!

— Можел си доста добре да свириш, както чувам. Ето ти моя отговор.

С тези думи Олд Файерхенд стегна така сурово ласото, че пленникът закрепя от болки.

— Тъй. И ако все още не си доволен, ще стане и по-добре!

Анита коленичи на пода и склочи ръце.

— Боже, о, Боже, благодаря ти! — заговори молитвено тя. — Никога през живота си няма да забравя този ден и час. Ти ми изпрати спасители в най-големия страх и злочестина, на мен и всички онези, които чезнат тук и ще бъдат освободени благодарение на тях. Хвала и слава на Теб во веки!

Изрече го с такава жар, че Олд Файерхенд и Херман бяха дълбоко покъртени.

— Сега пропява стърчиопашката — косеше се от яд дъртата. — Ама ястребът ще се спусне върху нея, преди да го е счела за възможно!

— Да, моли се, развратнице! — изсъска и Хуанито. — Мислиш, че си се спасила, но се лъжеш. Почакай само! С вас много-много няма да се церемонят.

Крайно възмутен, Олд Файерхенд срита безсърдечния човек.

— Негодник! — извика. — Ти си по-лош и от най-злия скот! Нас, които те спасиха от бесния вълк, ти поиска за благодарност да отровиш. А тук... но жалко за думите, които човек хаби за такъв мерзавец. Доня Анита, имайте добрината да ни разведете из къщата. Трябва да се запознаем с помещенията, за да знаем в дадения случай какво да правим. Но нека взема преди това ключа.

Олд Файерхенд посегна рязко към врата на старицата и измъкна връвта с ключа.

— Няма ли някой ключ-майка, пасващ за ключалките на всички врати тук?

— Два — отговори Анита. — Единия държи лично сеньор Ролан, а Хуанито носи винаги другия в джоба на панталона си.

— Да видим!

Ключът беше там и тримата започнаха обиколката си. Намериха всичко заключено, също външния вход. Олд Файерхенд тикна и голямото резе, за да не може да бъде изненадан от Ролан. Предпазливостта го повеляваше, макар да бе още рано да се мисли за неговото пристигане.

Сред другите провизии в кухнята откриха и една торба пълна с мухлясало царевично брашно, в което се подвизаваха брашнени червеи и буболечки.

— Това нещо, забъркано със студена, воняща вода, рудничарите получават като единствена храна — обясни Анита.

— Да не би с червеите?

— Другояче не. Старата не си губи времето да отстранява гадинките. Веднъж ми каза, че брашнените червеи били много добри за затворниците, след това лакомство хората направо си пеели и подсвирквали по време на работа.

— Ах, почакай! Тя самата по-късно ще заподсвирква!

В стаята на Хуанито намериха един бич от дванайсет сплетени ремъка. Всеки от тези ремъци имаше на края си възел. Това бе инструмент за мъчения от най-лоша проба.

После откриха разни пранги, белезници и вериги. Бяха така изработени, че да държат крайниците на окованите непосредствено един до друг. От всяка верига висеше чук за разтрошаване и малка

лопата с къса дръжка. С тях затворниците можеха да работят, без да разделят ръце.

Олд Файерхенд разгледа внимателно уредите.

— Изглежда, на пленниците са оковани и ръцете, и краката. За опит за бягство в случая наистина не може да се мисли. Тук лежи едно ключе, което пасва на ключалката на веригите. Затворниците още през тази нощ ще бъдат освободени!

— Боже в Небесата, каква радост ще бъде за тях! — извика Анита.

— Предчувствам само, че за някои от тях смъртта ще е по-добра от свободата. Да се върнем при нашите пленници!

Олд Файерхенд държеше бича в ръка.

— Сега ще се позабавляваме малко с тези почтени люде — каза той после. — Но за тая цел тук е твърде тясно, хайде да навестим фамозната „зала“, в която бяхме най-напред!

Олд Файерхенд сграбчи Хуанито и го метна като чувал на рамото си. Херман вдигна старата, а Анита взе свещта. Така се отправиха към „залата“, където сложиха пленниците на пода. После вързаха Хуанито по такъв начин, че гърбът му да не е защитен от ласото.

— Какво означава това? — заруга той.

— Скоро ще узнаеш, драги мой.

— Настоявам да бъда освободен! Сеньор Ролан ще дойде още днес... той ще отмъсти за мен.

— Де да дойдеше, много щеше да ми е приятно! За съжаление обаче той е все още възпрепятстван.

— Какво знаете за него?

— Твърде много. Беше за запътил нагоре към Синята вода. Но там не можа да постигне намеренията си и бе принуден да бяга. Сега е преследван, като аз избързах пред преследвачите, за да мога час по-скоро да завържа едно мило запознанство с теб.

— Значи изобщо не сте възнамерявал да купувате живак?

— Какво ще го правя тоя живак? Тук ти се остави здравата да бъдеш баламосан.

— Поврага!

— Да. Положението ти не е най-доброто. Имам някак си предчувствието, че скоро ще ти бъде стъкмена нова кърпа за врат, и че

ще предадеш Богу дух на място, което се намира няколко стъпки над земята.

— Надсмивам се над приказките ти. Мога да си бъда съвсем спокоен. Кой ще ме обвини в някое прегрешение?

— Аз самият. Ти ще ми изпееш всичко, което ти тежи на съвестта. Впрочем и аз мога да се явя като обвинител. Ти искаше да ни отровиш.

— Лъжа!

— Ние ще изследваме месото.

— И преди туй ще турите отровата, нали? Така вината ще падне върху нас!

— Човече, ти наистина си един пъклен злодей! От теб и Дявола може да се поучи. Но да не си губим времето на вятъра! Имаме доста работа. Та отговори ми сега, от колко време си на служба при Ролан?

Хуанито замълча дори и когато Олд Файерхенд повтори въпроса си.

— Е — каза ловецът, — ще опитам тогава при донята. Дамите обикновено са по-учтиви. И тъй, сеньора, от колко време е на работа този мъж при вашия господар?

Старата също не отговори.

— Аха, малко комедия ли искате да ми разиграете? Съгласен съм. Само че ролята ще завърши доста плачевно. С други думи имам намерение да ви поразвържа езиците.

Той се обърна към Анита.

— Прощавайте, сеньорита, че няма да мога да и спестя един тягостен миг! Аз уважавам човека дори във врага си. Тези две създания обаче са лишени от всякаква човечност и не заслужават да бъдат третирани като хора. Този бич лепне от кръвта на невинни затворници. Аз само ще постъпя справедливо, ако го използвам като средство да отворя устата на тези хора.

Изявлението тутакси възвърна говора на Хуанито.

— Да не би да се тъкмите да ни линчувате? — извика той. — Само посмейте!

— Ще посмея. За всеки отговор, за който ми оставащ длъжник, получаващ един удар. Внимавай! Веднага ще разбереш, че работата е сериозна.

Олд Файерхенд обърна съпротивляващия се Хуанито, сложи левия крак на рамото му и хвана удобно камшика.

— Тъй! А сега питам за последен път. Откога заемаш поста си при твоя господар?

Никакъв отговор.

Тогава бичът изсвистя и стаята прокънтя от един ужасен крясък. Удареният прехапа устни, за да не изкрещи отново, и пое свирещо дъх. Дори старата бе изревала с него.

— Е, отговора! — настоя Олд Файерхенд, като издигна заплашително бича. — Иначе ще получиш три удара, вместо само един!

— От... от... вече... вече пет години — прозвуча разтреперан от болка и ярост гласът му.

— Познаваш ли някой си Уилкинс?

— Не.

Ударите бяха оказали своето въздействие. Хуанито отговаряше, макар да не казваше истината.

— Или някакъв Адлер?

— Не.

— Съветвам те, бъди откровен!

— Мога да кажа само онова, което знам.

— Ами казвай го тогава! Къде се намира живачната мина?

— Това не знам.

— Къде са работниците?

— Нямам представа.

— Че нали си надзирател!

— Нещата, за които питате, са тайна на сеньор Ролан.

— Ти сам се нарече негов довереник.

— Такъв съм, но само не в това отношение.

— Тогава сигурно не ти е известно и къде се намира входът за живачния рудник?

— Така е.

Хуанито може би смяташе, че с тези лъжи ще се отърве, ала тозчас получи по гърба нов тежък удар.

— Зная! Зная! — изрева.

— Е, къде?

— В щерната.

— Ключове необходими ли са?

— Да, моят ключ-майка.

— Всеки миг, който оставим невинните жертви още да изнемогват, е престъпление. Доня Анита, страх ли ще ви е, ако ви оставя един час насаме с тази старица?

— О, не, сеньор! Та нали ще сте наблизо.

— Хем да не я развържете! Най-добре въобще да не ѝ отговаряте! За всеки случай задръжете револвера ми! През това време ние ще отидем в рудника да освободим клетниците. Ти, Хуанито, ще ни водиш. Само не си мисли да подириш спасение с някоя задна мисъл! Имаш си работа с хора, които те превъзхождат. Елате, мастър Адлерхорст!

След като даде на Анита още няколко указания за линията на поведение, Олд Файерхенд отнесе Хуанито в неговата стая, окова му ръцете и краката с намерените преди туй белезници и пранги и едва тогава го освободи от ласото.

После се снабдиха с фенери, направиха и останалите необходими приготовления и започнаха трудната разузнавателна обиколка.

---

[1] тортилас (исп. tirtillas) — тънки царевични питки (Б. нем. изд.) ↑

[2] Tempestad! (исп.) — Проклятие! (Б. пр.) ↑

[3] Tormenta! (исп.) — По дяволите; гръм и мълния! (Б. пр.) ↑

[4] Per todos los Santos! Дисп.) — В името на всички светии! (Б. пр.) ↑

15. ТОВА Е ПЪКЪЛЪТ!

Олд Файерхенд имаше намерението да се отправи веднага към щерната, ала когато минаваха край вратата, зад която според сведенията на Анита се намираше стаята на Ролан, му дойде друга идея. Той нареди на Херман да го почака с Хуанито и отключи с главния ключ.

Един от взетите фенери му предоставяше необходимата светлина. Той искаше да види дали няма да се намери някакъв регистър на лицата, които предстоеше да бъдат освободени. Та нали не бе изключено Хуанито да не го разведе навсякъде, а във вътрешността на рудника можеше да има шахти, стълбища и галерии, които без познанията за обстановката на Хуанито да не могат да бъдат открити. После със сигурност можеше да се предположи, че Ролан води някаква книга за предприятието си, а в нея трябвало да са записани имената на хората, които Олд Файерхенд търсеше.

Мебелировката на стаята подсказваше, че тя биваше ползвана като всекидневна и спалня. Документи обаче нямаше. С нея граничеше второ помещение, на чиято маса лежаха разни книги, тефтери и други бумаги.

Един от тефтерите носеше надпис „Работници — справки“. Той съдържаеше точни бележки кой колко е изработил през съответния ден. Редом с това стояха имената: Роза, Мерседес, Кристина, Паулина и Аугуста, а на следващата страница — няколко мъжки имена: Адлер, Уилкинс и „Индианеца“.

Олд Файерхенд кимна доволен на себе си. Най-сетне беше открил двамата мъже, които толкова дълго и напразно бяха търсени: Адлер и Уилкинс.

Тъй като срещу всяко име бе цитирано занятието на въпросния, Олд Файерхенд и по този пункт доби потребната яснота. И тъй, той се върна удовлетворен при Адлерхорст и Хуанито.

Сега тримата се отправиха към щерната в двора.

— Как се стига там долу? — попита Олд Файерхенд.

— С онази стълба — отговори Хуанито.

— Първо ще направя един оглед. Виждаш, че съм взел камшика със себе си. При всяка дума и движение, което не ми отърва, той ще заиграе по теб. Така че не се опитвай да ме измамиш или да не говорим пък да ме вкараш в някоя клопка! Мастър Херман, изчакайте временно тук с него!

Траперът спусна стълбата, която достигна от ръба до дъното на щерната и заслиза по нея. Светлината на фенера бе достатъчна, за да може да различава всичко.

Водата блестеше мътна и коварна. Издаваше миризма на гнилоч. Ето каква беше значи напитката за затворниците в живачната мина.

Щерната беше изградена от тежки камъни и имаше значителни измерения. На половината дълбочина Олд Файерхенд забеляза малка, тясна врата, обкована с желязна ламарина. Беше снабдена с катанец, в който главният ключ пасна.

Олд Файерхенд отвори.

Входът беше толкова нисък, че човек можеше да влезе само приведен. От мрака го лъхна силна миризма на плесен и гнилоост, която в първия момент му пресече дъха. Въпреки това той навлезе в подземната галерия, за да добие представа за устройството ѝ.

След няколко крачки ходникът стана по-висок, така че човек можеше да върви изправен. Олд Файерхенд беше изброил трийсет крачки, когато стигна до втора врата от съвсем същото естество като предишната. Едва сега се върна при щерната.

— Слизайте! — повели. — Хуанито естествено пръв. Ако понечи да се противи, камшикът ще го склони.

Ала пленникът вече не оказваше съпротива. Изпитваните по гърба болки му говореха, че е за предпочитане да проявява послушание. Железните пранги на краката не му позволяваха да стъпва от стъпало на стъпало. Той трябваше да се задържа с окованите ръце и да спуска двата си крака едновременно на следващото стъпало. Харман го следваше и му помогна да влезе в ходника.

Хуанито беше мъртвешки блед. Но очите му искряха коварно, а върху стегнатите устни лежеше отпечатъкът на дива решителност. Олд Файерхенд забеляза всичко това и реши да бъде още по-внимателен.

Когато стигнаха до втората врата, той попита:

— Сега къде ще попаднем?

— В склада за суровината.

— Има ли за непосветения в нещата човек някакви опасни за живота места?

— Не.

— Надявам се, че казваш истината.

Той отвори вратата. Зад нея галерията се разширяваше до малка, ниска камера.

— Какво е това тук? — попита.

— Тъкмо суровинният склад, от който се разклоняват ходниците.

Отверстията на ходниците бяха големи точно колкото да може да пропълзи вътре човек. До всяко от тях стоеше по едно буре. Буретата съдържаха цинобър.

Олд Файерхенд се наведе и погледна в една от дупките. Далеч, далеч напред видя един блед, мержелеещ проблясък на светлина.

— Кой работи там вътре? — попита той пленника.

— Мерседес.

— Значи някакво момиче. На каква възраст е?

— Двайсет и четири години.

— Колко време вече как се намира тук?

— Две години.

— Без да е излизала на открито?

— Сеньор Ролан не позволява!

— Ужасно! В продължение на две години пъхната в тази дупка, без въздух, без слънце, без да различава разликата между деня и нощта! Това е Чистилището, това е Пъкълът!

Траперът сметна, че ще може да стигне със силния си глас до достойното за окайване момиче. Ето защо извика в отвора името му. В отговор се донесе глух звук.

— Излезте! — провикна се той повторни и забеляза, че светлинката започна бавно да приближава.

Да, нещастницата идваше, но на четири крака и заднешком, тъй като в тясната шахта не можеше да се обърне, когато после се изправи изнурено, предложи на двамата мъже гледка, която дълбоко ги развълнува.

Момичето беше облечено само с една кожена престилка. Крайниците му бяха измършавели до ужас. Лицето създаваше впечатление за някой череп, от чиито кухни очите гледаха без блясък.

Тя се вторачи в двамата мъже.

— Имайте милост! Аз не съм виновна! — пророни.

— За какво? — попита Олд Файерхенд със задавен глас.

— Че не ми е пълна мярата. Прекалено изтощена съм не мога да работя повече от жажда.

— Боже, мили Боже! Две години в състояние ли са да направят от един човек такава окаяна картинка?

— Две години? Аз съм тук от по-дълго, от много по-дълго.

— Не. Заблуждавате се.

— Не се заблуждавам. Бях дваисет и двегодишна, когато ме вързаха и домъкнаха тук долу. Оттогава вече не съм виждала слънцето; не знам кога и дали денят е отминал... но сега съм най-малко на трийсет години... Боже, мили Господи! Освободете ме!... Та аз няма да ви издам!... На никого няма да кажа!

— Вашето желание е изпълнено, сеньорита. От този миг вие сте свободна.

Клетницата впери очи в Олд Файерхенд, сякаш до ушите ѝ бе достигнало нещо нечувано и невиджано.

— Свободна? — продума. — Сеньор, не си правете шеги с една несретница!

— Говоря сериозно.

— Не мога да повярвам. Тук слизат само дяволи и сатани.

— Погледнете този мъж! Познавате ли го?

— Нашият мъчител! — простена тя с безсилен поглед към Хуанито.

— Той повече няма да ви измъчва. Вижте, окован е. Ние сме дошли да освободим всички ви.

— О... сво... сввв...!

Тя се хвана с окованите ръце за сърцето, пое дълбоко дъх и се свлече после в безсъзнание на земята.

— Тя умира! Радостта я уби! — извика Херман.

— Не. Това е повече изтощение, отколкото радост. В своето състояние тя изобщо не може да осъзнае правилно мисълта, че е свободна.

Олд Файерхенд коленичи до припадналата и извади едно шише от джоба си, което бе прибрал от кухнята. Когато хладните капки

проникнаха между устните ѝ, тя отвори очи ѝ всмукна лакомо живителната течност.

— Благодаря! — промълви.

— Пийте! Не бива пак да припадате. Аз имам нужда от вас.

— За какво? — попита немощно.

— Трябва да изведете и другите от шахтите. Ние не можем да влезем.

— Другите?

Тя изгледа Олд Файерхенд и Херман недоумяващо. Но внезапно очите ѝ се оживиха.

— Да изведа другите? — извика.

— Да. Ще съумеете ли да стигнете до тях?

— Значи е вярно, което ми казахте? Аз ще бъда свободна?

— Да, вие и всички останали.

Тогава момичето се изправи в седнало положение, сложи окованите си ръце пред лицето и започна сърцераздирателно да хлипа.

Едва след няколко минути Мерседес се успокои и отправи очи с неподлежащ на описание израз към Олд Файерхенд.

— Сеньор, вие идвате като ангел при нас. Бог ще ви възнагради за тази постъпка. Но как е възможно Ролан да се е съгласил?

— Той не знае нищо. Ние ви освобождаваме в негово отсъствие.

— Ох, този Ролан е лош като Сатаната! Как съм могла само да повярвам на думите му.

— Измамили ли ви е?

— И мен като всички други, Нае ме в Сан Франциско като икономка. Когато го последвах насам, той ми заговори за любов; щяла съм да стана негова жена. Аз не се усъмних в истинността на неговите думи, а какво ми докараха те, виждате сам. Дали умът ви може да побере какво понасяме тук? Дали можете да си представите какво изстрадваме? Разкажание, ненавист, отчаяние разяждат мозъците ни; живакът беснее в телата ни, а жаждата топи кръвта ни. Когато сме твърде слаби, за да изпълним дневната си норма, ядем ужасен пердах. И защо? В какво сме се провинили? Молих се на Бога — нищо не помогна. Проклинах и богохулствах — нищо не помогна. После утихнах, утихнах, ама не от смирение, не, а защото повече нямах сили да се моля или кълна. Ако тези хора ни бяха убили — бързо, с един

куршум, или някой милостив удар с нож, то всичко щеше да е отминало и нашите души щяха да молят Бог за милост към убийците ни, защото те все още щяха да могат да бъдат считани за човешки същества. Ала така ние бяхме бавно изтощавани до смърт. Вижте тези бъчви тук! До всяка дупка има по една. Колчем този човек, който се нарича Хуанито, ала би трябвало да се казва Велзевул, дойде при нас в шахтата, всеки трябва да е бил напълнил своята каца, в противен случай получава камшик, наместо водата, освежаваща нашите пресъхнали уста, охлаждаща трескавите ни крайници. Аз съм... ох... ох... Боже мой!

Нещастницата беше прекъсната от бурен и тревожещ пристъп на кашлица.

Олд Файерхенд беше опрял на ръката си главата ѝ, около която висяха дългите ѝ, невчесани коси. Сега тя го погледна усмихнато.

— Вече ми е по-добре. О, Боже, така добре, като сега, отдавна, отдавна не ми е било. Но не казахте ли, че трябва да изведе другите? Аз ги забравих и мисля само за себе си!

— Колко сте тук?

— Пет сме, но зад онази врата има и други, както предполагахме. Не сме ги виждали.

— Доведете тогава другите четири! Но нека преди туй ви сменя оковите!

Олд Файерхенд беше взел ключа, който намери в стаята на Хуанито. Отключи и свали прангите от ръцете и краката на момичето.

Сега то изчезна в най-близката галерия и после пропълзля и в другите три. Скоро четирите ѝ сестри по неволя се появиха. Те също не носеха нищо друго, освен една кожена престилка. Дрехите, които бяха притежавали, бяха изгнили по телата им. Те предлагаха поплачевна гледка и от Мерседес, защото се намираха по-дълго от нея на това злоещо място.

За тях, изглежда, бе трудно да възприемат, че са избавени ей тъй из един път от тези мъки, и техните хлипания и разпокъсани слова не знаеха край.

Но Олд Файерхенд не биваше да губи време. След като ги освободи от оковите, той нареди на Херман да чака тук с Хуанито. После поведе жените към щерната и ги пусна да се качат една след

друга по стълбата. Последва ги и той. Горесте насядаха обезсилени по земята. Дробовете им не бяха свикнали на свеж въздух.

Той изчака търпеливо и ги отведе после в къщата, поточно в стаята, в която се намираше Анита със старата.

Вещицата изригна едно високо проклятие, когато видя освободените, ала Олд Файерхенд въобще не й обърна внимание. Той помоли Анита да се погрижи да снабди другите с дрехи и да не отслабва вниманието си към старата. После се върна в шахтата.

Когато влезе при Адлерхорст и Хуанито, разбра, че по време на отсъствието му трябва да се разиграла някаква сцена. Херман навярно бе дал свобода на чувствата си и то вероятно не само в думи.

Хуанито сега получи ключа и трябваше да отвори следващата врата. Пристъпиха в едно по-голямо помещение, където една стълба водеше високо нагоре. Тя не беше изработена от дърво, а от желязо. Встрани до нея се извисяваше дебел железен пилон, към който бе прикован с вериги някакъв човек. Сега той лежеше на земята. До стълбата гореше лампа.

При нейната светлина Олд Файерхенд и Херман видяха, че човекът надигна полека глава.

— Кой е този мъж? — обърна се Огнената ръка към Хуанито.

— Един индианец.

— От кое племе?

— Това не знам.

— Знаеш. Отговори!

Олд Файерхенд замахна с бича и Хуанито тутакси знаеше вече отговора.

— Апач е.

— Как попадна във ваша власт?

— Ролан го доведе.

— Кога?

— Доста отдавна.

— Защо не говори?

— Сигурно защото не иска. Той е много вироглав тип.

— Човече! — сопна му се Олд Файерхенд, обхванат от крайна възбуда.

После заговори индианеца на матерния му език, ала не получи отговор.

— Не можеш ли да говориш?

Червенокожият поклати отрицателно глава.

— Защо?

Онзи посочи с ръка устата си и направи движение на пиене.

Олд Файерхенд му подаде шишето с вода, ала той и после не можа да проговори, а само простенваше.

— Бестия! — обърна се ловецът към Хуанито. — Сигурно си искал да умориш от жажда този мъж?

— Той сам си е виновен, не работеше, беше мързелив.

— И ти спря да му даваш вода?

— Ролан така заповяда. Пердахът нищо не помагаше.

— А бе ти с всичкия ли си? Откога не е пил?

— От шест дена.

— Всичко ми е ясно. Той е грохнал от изтощение. Затова е трябвало да жадува... Няма наказание на земята, което да е достатъчно сурово за теб! Каква работа имаше да върши този индсман?

— Той е извозвач. Трябваше да качва горе цинобъра и да сваля готовия живак.

— Значи там горе има пещи?

— Да.

— Там, където онова уж беше птица, но всъщност си бе човек?

— Да.

— И кой работи горе?

— Няколко мъже.

— Кой друг е още тук долу?

— Никой.

— Вероятно лъжеш, но наказанието ще последва.

— Истината казвам. Сега ми е все тая. Няма да се оставя заради Ролан да ме бият пак.

— Много умно от твоя страна. На господството на Ролан дойде край. Значи си бичувал индианеца? Пази се! Когато дойде отново на себе си, ти си изгубен.

— Вие ще ме закриляте.

— Странно искане. Ти нееднократно се домогваше до живота ни, пък сега искаш в знак на благодарност да те защитаваме. Или си прекалено безсрамен, или направо откачен. Я погледни колко жестоко си оковал клетника!

Апачът не беше в състояние да се опъне на земята в цял ръст и това си имаше следната причина: тъй като е бил използван за мъкнене на тежки товари, но същевременно е трябвало да носи окови и при това да му бъде отнета възможността да се отдалечава от товаро-разтоварната стълба, бяха монтирали до нея споменатия железен пилон. На него бяха надянали две халки, за които пък бяха закрепени белезниците на ръцете и краката на апача. Така той можеше да се качва и слиза с някакъв товар и все пак си оставаше окован, защото халките се движеха с него по железния пилон до стълбата. Но поискаше ли да си почине, то веригите бяха твърде къси и трябваше да се сгърчва като някое куче, при което ръцете и краката се събираха при пилона.

— Това го измисли Ролан — каза Хуанито.

— А ти си неговият помощник-палач. Бил си апача — това оскърбление може да се изкупи единствено с твоята смърт. Нека той се възстанови малко, а ние междувременно ще се качим горе.

Индианецът сега се изправи. Той хвърли един безкрайно благодарен поглед на Олд Файерхенд.

— Вземи ми живота! Ти си моят спасител!

Гласът му звучеше свирец и дрезгав. Олд Файерхенд отвори с помощта на ключа двете ключалки на оковите му.

Апачът беше свободен. Той се опъна, протегна се и се разкърши. Очите му започнаха да искрят и се отправиха към Хуанито, а после — но как беше възможно всичко да се случи толкова бързо? — изтръгна със светкавично движение ножа от пояса на Адлерхорст, метна се към Хуанито, захвърли го на земята, сграбчи с лявата ръка косата му и стъпи с крак върху гърдите му. Три кратки, бързи среза... дръпване на косите... един ужасен крясък от страна на Хуанито... апачът скочи, нададе силен, триумфиращ боен вик и размаха с левицата одраната от главата кожа — Хуанито беше скалпиран, жив скалпиран!

Олд Файерхенд беше гледал нагоре, готвейки се да започне изкачването по товарно-транспортната стълба. Ето защо неочакваните събития привлякоха вниманието му чак когато апачът беше вече коленичил върху Хуанито и бе прекарал ножа около косата му. Останалото се случи толкова бързо, че макар Олд Файерхенд да скочи веднага към него, успя да го склещи едва след като той вече държеше скалпа в ръка.

Хуанито ревеше като побеснял. Лежеше на земята и удряше с крака и ръце около себе си. В кръсците му нямаше нищо човешко.

Олд Файерхенд погледна мълчаливо апача.

— Отмъщение!

— Сега не му беше времето.

— Отмъщение! — повтори индианецът дрезгаво.

— По-добре да го беше убил!

— Да го бях убил? Моят брат не знае какво съм изтърпял. А други са преживели още повече. Една бърза смърт не е наказание за тези деяния. Аз му взех скалпа. Нека сега вие, докато му израсте друга кожа на главата. Аз ще остана на пост при него, ако брат ми пожелае да се качи горе.

— Добре! Но не го мъчи! Превържи го поне!

Апачът поиска да избухне упорито, ала срещна погледа на ловеца. Беше нещо като мълчалив двубой между двамата. От една страна — дивата необузdana омраза, която искаше да се напие до насита, от другата — сериозната, строга подкана към самоовладяване и човечност.

И белият мъж излезе победител. Индианецът развърза мълчаливо шарфа, който Хуанито носеше около хълбоците си, изля от шишето на Олд Файерхенд остатъка от водата и проми с него кървящата глава.

Скалпираният крещеше високо при всяко докосване. Червенокожият не му обръщаше внимание. Той си вършеше мълком работата. Уви плата около черепа на Хуанито. После клекна и се загледа втренчено пред себе си.

— Моят червен брат току-що извоюва своята най-красива победа — каза Олд Файерхенд. — Той победи самия себе си.

После се заизкачва с Херман по стълбата.

Изкачваха се продължително. Най-сетне, в края на стълбата, се намериха под един покрив, носен само в четирите ъгъла от дървени стълбове, което позволяваше свободна циркулация на въздуха. Звездите по небосклона проблясваха откъм откритите страни. И при тяхната светлина различиха един мъж, който бе клекнал при изхода на стълбата. Без да поглежда, той попита:

— Какво става там долу, апач? Кой крещи така?

Въпросът беше зададен на индиански.

— Хуанито беше скалпиран — отговори Олд Файерхенд на испански.

— От кого? — сепна се мъжът и вдигна поглед.

— От апача.

— Tormenta!

Окованият скочи и се вторачи сега и в Херман Адлерхорст.

— Кои сте вие? Кучето Хуанито е скалпирано? Ох, в такъв случай навярно бихме могли и ние да се надяваме!

— Да. Идвам, за да ви кажа, че сте свободен, сеньор.

— Господи Исусе! Слава на Небето! Вече живееш с ужасния страх, че ще ти провърви като на другите тук горе!

— Че как пък?

— Ох, то изобщо не подлежи на описание! Аз съм едва отскоро тук.

— Как ви е името?

— Казвам се Бенфийлд.

— Колко мъже сте тук горе?

— Шест.

— Познавате ли останалите?

— Да.

— Говорил ли сте с тях?

— Не. Мога да виждам само един. Всеки работи при своето съоръжение и е така прикован, че няма как да се отдели от него. Но имената им знам. Освен мен тук е някой си Адлер, друг някакъв Уилкинс, един Груута, още Хемптън и Бъринг.

— Подайте си оковите! Ще ви ги сваля.

— Наистина ли? Свободен, свободен? Ето ръцете и краката ми, сеньор... ах как се казвате?

— Наричат ме Уинтер.

Потърсиха и останалите.

Те се намираха горе по билото на скалистия хълм. В няколко малки постройките имаше пещи и тигели, обслужвани от по един окован мъж.

Човек може да си представи щастието на тези мъже, когато чуха вестта за своето освобождаване. С изключение на Бенфийлд всички имаха извънредно окаян вид, тъй като при рафинирането на живака те бяха много повече изложени на въздействието на този метал. Но за

щастие тук един почти постоянен ветрец галеше билото и отнасяше със себе си по-голямата част от отровните изпарения.

Всички заслизаха по стълбата.

Апачът седеше все още до Хуанито и държеше ножа в ръка. Беше го заплашил, че ще го намушка веднага щом започне пак да крещи. Беше помогнало. Хуанито стискаше зъби и се стараяше да превъзмогне болките си. Въпреки това не притежаваше достатъчно самообладание да потисне някое свирещо стенание, на което индианецът отговаряше с презрително ухилване.

На скалпирания сега бяха снети прангите от краката. В неговото състояние и при този многоброен ескорт всеки опит за бягство бе намислим. След като се убедиха с внимателно изследване, че няма други галерии, а следователно и затворници, поеха по пътя към постройката.

Олд Файерхенд отведе мъжете най-напред в стаята на Ролан, където се намираха дрехите му. Запасът бе напълно достатъчен да се снабдят с облекло.

Междувременно спасителите потърсиха хранителни продукти. А когато мъжете се нахраниха и утолиха жаждата, Олд Файерхенд отиде при жените, които крило-ляво се бяха облекли от имуществото на Анита.

Старата и Хуанито бяха заключени в една стая без прозорци. Охраната на двамата си измоли апачът.

После мъжете и жените се събраха и запознаха. Покъртително беше да се гледа как се поздравяват тези нещастници, които в продължение на години са били спътници по страдание.

16. ДВАМА БРАТЯ

Олд Файерхенд и Херман Адлерхорст се бяха облегнали до прозореца и наблюдаваха спасените от тях хора.

Херман се намираше в състояние на могъщо вълнение. След седемнадесетгодишна раздяла днес той за първи път видя брат си, когато със собствената си ръка го освободи от оковите. Костваше му изключителни усилия да се овладее, да не прояви възбудата си. Внезапната радост би могла сериозно да навреди на спасения.

Мартин беше само сянката на онзи мъж от Уилкинсфийлд — измършавял до скелет, очите лежаха без блясък в дълбоките кухини. Сега той бе клекнал край стената до един мъж, който като че се състоеше само от кожа и кости. Брадата му беше дълга и сплъстена, но в чертите притежаваше забележителна прилика с Ролан, господаря на рудника. Това бе Артър Уилкинс, изчезналият племенник на фермера Уилкинс.

Двамата имаха много неща да си казват. Та нали Мартин бе тръгнал да търси безследно изчезналия Артър. Но макар от месеци да се намираше в рудника, никога не го бе видял в лице. Днес той за пръв път говореше с него.

Херман бе вперил пламтящи очи в чертите на брат си и следеше всяко негово движение. Той копнееше за мига, в който ще му се разкрие и ще може да го склочи в обятията си. Олд Файерхенд много добре забелязваше какво става в младия мъж. Ето защо, когато настъпи една пауза в разговора на двамата, той се обърна към Мартин.

— Мастър Адлер, имам да говоря с вас и ви моля да дойдете с мен за четвърт час.

Мартин последва Олд Файерхенд в „залата“. Там той се впусна в изричани с труд благодарности. Олд Файерхенд го слуша известно време усмихнато, ала после прекъсна словоизлиянията му.

— Оставете това, мастър! Вие не дължите единствено на мен днешното си освобождение. Аз ви търсех.

— Вие? Мен?

— Няколко лица даваха мило и драго да научат сегашното ви местонахождение.

— Кои?

— На първо място, да речем, някой си там мастър Уилкинс и неговата дъщеря Елми. Две познати на вас имена. Нали?

— О, Господи! Те къде са? Как им вървят нещата? Къде ги срещнахте?

— Стоп! Та вие изсипахте цяла катуна въпроси, на които нямам време сега да отговаря. Ще ви пратя при един друг, който на драго сърце ще ви даде желаното разяснение.

— И кой е този друг?

— Моят придружител. Той също ви търси от много месеци.

— Все повече разпалвате любопитството ми. Какво иска той от мен? Не мога да се сетя да съм го виждал.

— Не? — усмихна се ловецът. — Седемнадесет години наистина са дълъг период от време.

— Седемнадесет години? Не ви разбирам. Та тогава аз бях още момче и... и...

— Е? И?

— И по онова време изобщо не се намирах по тия места, а в Ориента! Но за това вие нали няма как да знаете.

— Лъжете се. На мен мие известна цялата съдбоносна история на вашата фамилия.

Мартин погледна събеседника си с уголемени очи.

— Истината ли казвате?

— Нямам причина да се шегувам.

— Кой ще ви го е съобщил? Навярно само моят настойник Уилкинс, който знае съдбата ми.

— О, не!

— Не? В такъв случай бихте могъл да я узнаете единствено от вуйчо. Но това би било случайност, за каквато не мога и да помисля.

— Вероятно имате предвид сър Дейвид Линдсей?

— Вярно, вие го познавате! Къде и кога го видяхте?

— Преди няколко дни по Колорадо. Той също е тръгнал след вас насам. Но се заблуждавате, ако мислите, че от него съм чул за първи път за вас.

— Тогава действително не зная кой може да ви е разказвал за мен!

— Кой ли друг освен вашият брат?

— Моят... брат?

Тази новина дойде на Мартин така изненадващо, че той подскочи.

— Да, вашият брат.

— Лъжете се! Непременно се лъжете! Аз нямам брат... точно... имах някога брат... имах дори двама... но тях не е възможно да имате предвид... та те са безследно изчезнали... или даже мъртви.

— А какво, ако ви дам уверението, че не са мъртви?

— Откъде ще го знаете?

— Тъкмо от вашия брат!

— От... моя... брат? О, не си правете шега с мен, сър!

— Как бих могъл да се шегувам с толкова сериозни неща? Така е, както казвам.

— Боже... ако е вярно... кого имате предвид всъщност? Готфрид или Херман?

— Херман.

— И той къде е?

— Наблизо. Това е моят придружител, за когото преди малко споменах.

Коленете на Мартин се разтрепериха, отказаха да му служат и той бе принуден да седне.

— Той... той... да е моят брат?

— Какво ви казах.

— Но как... как е дошъл в Америка? Как се е озовал тук?

— Най-добре той сам да ви го съобщи. После ще може да ви разкаже и за сестра ви Лиза, за брат ви Готфрид.

— Небеса... какво... какво... знаете за тях?

— Знам само, че Лиза се намира под сигурна закрила в Германия, и че брат ви Готфрид е в Русия.

— О, премилостиви Боже, благодаря ти! Прости ми, че бях маловерен и почти отчаян. Ах, сър, блянът на моя живот беше да видя още веднъж близките си. И вие можете да си представите какво съм изпитвал, когато бях принуден да се отрека от този блян, понеже бях захвърлен в тази безнадеждна, пъклена паст! Сега това, което се

надявах да постигна чрез труда на цял живот, ми падна в скута само, кота по някакво чудо. Дано Бог ви възнагради!... И как е името ви, сър?

— По тези местности ме наричат Олд Файерхенд.

— Вие... вие... Олд Файерхенд?

— Аз съм... И мисля, че ви познавам от по-рано.

— От по-рано? Как тъй?

— Имам предвид от Германия, където някога бях главен лесничей на служба при Бруно фон Адлерхорст, а той, струва ми се, беше вашият баща.

— Възможно ли е?

— Разбира се, вие самият по онова време бяхте едно малко дребосъче на около две годинки. Ето защо не бихте могъл да знаете нищо за лесничея на вашия баща, който се казваше Уинтер.

— И този мъж сте вие?

— Да. Аз съм онзи Уинтер.

— Чудо след чудо! Какви неведоми пътища! Каква съдба!

— Имате право. Аз също не съм и сънувал, че ще срещна тук в Дивия запад синовете на бившия си работодател.

— И как пък се натъкнахте на Херман? Сигурно той ви е потърсил?

— Не. Той нищо не знаеше за мен. Ние, така да се каже, се препънахме един в друг по пътя си. В Санта Фе беше, където се срещнахме на улицата. Приликата на брат ви с неговия баща веднага привлече вниманието ми. Заговорих го и по-нататъшното се разви от само себе си.

— Казвате го така просто, а пък за мен нещата са толкова важни! Ох, не веднъж и дважд се гневях аз на моята орис, че даже и на Бога! И съмнението дълбаеше дълбоко в мозъка ми, гризеше вярата, която бях съхранил от детството си. Но ето, че вие дойдохте да ме спасите като някакъв пратеник на Небето. И сега имам усещането, сякаш от очите ми е дръпнато някакво було, сякаш се развързаха нишките, които само допреди час ми изглеждаха като неразплетими възли. Мастър Уинтер, вие върнахте не само живота ми, вие върнахте и моята вяра! Как бих желал...

— Достатъчно! — прекъсна го Олд Файерхенд трогнат. — Благодарете не на мен, а на Бога! Аз бях само негово оръдие и не само

аз, но и ред прекрасни мъже, които се заеха с вашето издирване. Те също така заслужават вашата благодарност.

— Кой са тези мъже?

— Винету, вождът на апачите.

— Винету!

— После Сам Хокинс, Дик Стоун и Уил Паркър, които добросъвестно сториха своето за вашето спасяване. Но сега наистина нямам повече време. Почакайте една минута, ще ви изпратя един друг и той ще ви каже всичко, което искате да знаете.

Олд Файерхенд потърси сега Херман, който още стоеше в същото положение и го посрещна с нетърпелив въпрос в очите.

— Идете при брат си! Аз го подготвих.

— Мога ли да му кажа всичко?

— Да, мисля, че той сега е достатъчно силен да научи цялата истина. Ще го намерите в „залата“.

Херман бързо се отдалечи.

Има мигове, в които Небето е разтворено за нас простосмъртните и сякаш от райските блаженства се изливат върху нас. Такъв миг преживяваха сега двамата братя. Долината на смъртта за тях изгуби своите ужаси и се превърна в лоно на радостта.

Олд Файерхенд се отправи към Артър Уилкинс, племенникът на плантатора. Не е трудно човек да си представи с какво напрежение Артър изслуша разкритията на ловеца. Защото това, което чу, представляваше рисунка на по-нататъшния ход на мерзкия замисъл, чиято жертва той бе паднал. От Мартин не беше узнал всичко. Та нали този бе тръгнал да го търси, преди Уилкинс и Елми да бъдат прогонени от плантацията и следователно не знаеше какво е станало с тях двамата. Ръцете на Артър се разтрепериха, като разбра колко вероломно са постъпили с неговите роднини.

— Тежко и горко на тоя Ролан, ако ми се мерне по пътя! Казвате, че го очаквате тук в най-близко време. Какви са ви намеренията спрямо него?

— Ще го предам на съдията.

— Говорите като немец. И каква присъда ще му издаде съдията?

— При всички случаи смъртна.

— Да. Ще го окачат на бесилото. Но това достатъчно наказание ли е за неговите престъпления? Помислете какво са изтърпели

неговите жертви! Той би трябвало да умре от десетократна смърт. Трябва да бъде линчуван.

— Аз съм против. Пред съда е наложително да се докаже, че Уилкинсфийлд е незаконно продаден от него. Лефлър трябва да върне имението без каквито и да е обезщетения в негова полза, както и всички приходи, които плантацията е донесла по негово време. Но бихте ли могъл да го постигнете, ако линчувате Ролан?

— Имате право. Благоразумието повелява да го предадем на съдията, макар да заслужава нещо далеч повече.

— Как всъщност попаднахте във властта на Ролан?

— Лесно е за разказване. В Санта Фе се запознах с Уолкър и той ме подмами насам. Бях радушно посрещнат от Ролан, който така поразително приличаше на мен, ала получих някакво приспивателно питие. Когато се пробудих, намерих се като затворник в живачния рудник. Трябваше да работя ден и нощ, ако не исках да бъда подхвърлен на нечовешки обноски. Единственото, което още ме крепеше, беше надеждата.

— Да-а, дори в най-голямата злочестина човек трябва да се надява на онази висша власт над нас. Надеждата никога не позволява да бъда съсипана и придава неподозирани сили.

— Да, така е, сър. И аз сега се срамувам за часовете на съмнение. Но помежду тях кълнеше мисълта, че може би ще добия отново свободата си, и ми даваше сили да понасям дори един такъв живот.

— А как е попаднал мастър Адлер на следите ви?

— Не е било трудно, както той преди малко ми обясни. Аз съм бил сключил сделката в Санта Фе. За него това е било пътеводната нишка. Ето защо тръгнал нататък.

— Съвсем правилно!

— Там дълго време обикалял напразно. При властите узнал, че покупко-продажбата наистина е била направена по редовен начин. Аз самият съм се бил явил с Уолкър пред органите на властта.

— Това естествено е бил Ролан, който ви е задигнал документите и се е представил за вас.

— Така е. В продължение близо на месец бил Адлер в Санта Фе и околностите и издирвал усърдно, ала напразно Уолкър. Един ден се запознал с някакъв испански креол. Казвал се Алварес и бил съдържател на странноприемница в Дос Палмас.

— Дос Палмас? Вчера бях там и срещнах Хуанито, чиято майка е съдържателка.

— Известно ли ви е фамилното име на Хуанито?

— Не.

— Той се казва Алварес. Хуанито е син на този, когото мастър Адлер е срещнал в Санта Фе. Той бил съучастник на Уолкър, което, разбира се, Адлер не е подозирал. След като сблизил с Алварес, защото този притежавал много добри връзки в областта, назовал името Уолкър и за своя радост узнал, че Алварес го познава.

— За своя радост, но и за свое нещастие.

— Алварес му казал, че ако иска да срещне Уолкър, трябва да отиде до Дос Палмас. Уолкър живеел наблизко и често се отбивал в неговата странноприемница. Това било наклеената пръчка, на която птицата Адлер трябвало да увисне заловена. Оттам Алварес го примамил в Долината на смъртта. Имал работа, му казал, при собственика на живачната мина. Пристигнал тук, бил любезно посрещнат и получил точно като мен сънотворна напитка. Когато се събудил, бил напъхан окован в рудника. Сега научил също от какво естество е познанството на този Алварес с Ролан: Алварес бил минният надзирател.

— Както сега неговият син.

— Да, този е, който...

В този миг се появили двамата братя ръка за ръка. Младият Уилкинс беше немалко учуден, когато чу за родствената връзка между двамата.

— Не разполагаме с много време — напомни Олд Файерхенд. Продължете разказа си, мастър Уилкинс! Не искахте ли преди малко да кажете, че Хуанито е приемникът на своя баща в рудника?

— Така е.

— Къде се е дянал тогава бащата?

— Някъде под земята. Той е мъртъв.

— Жалко. Много щях да се радвам, ако можехме сега да му дадем заслуженото възнаграждение, както си го получи неговият син.

— Бащата вече си го има. Той не умря от естествена смърт. Но това най-добре може да ви разкаже мастър Адлер.

— Как така?

— Той присъстваше, когато Дяволът дойде да си го прибере.

— Значи е претърпял някоя злополука?

— Както го възприеме човек — намеси се Мартин Адлер. — Да, претърпя злополука, но между пестниците ми.

— Я гледай!

— Аз естествено отказвах да работя тук и получавах камшик. Знаете какво означава това. Още при първия удар, който онзи ми нанесе, му подписах тайно в себе си смъртната присъда. Да, но бях прикован към един железен прът; той се пазеше да дойде прекалено близо до мен и ето как не можах да го пипна. Приближаваше само колкото да може да ме достигне с камшика. Честичко получавах удари. От това гневът ми се удесеторяваше. Един хубав ден се престорих на припаднал. Той има неблагоприятното да дойде да ме прегледа... и тогава го докопах. Вярно, на ръцете ми бяха надянати белезници, а оня се отбраняваше като диво животно, но аз все още притежавах всичките си сили, които яростта беше удвоила; превъзхождах го и той умря сред пестниците ми.

— Една справедлива смърт за неговите чудовищни, скверни дела.

— Синът му Хуанито, който през последните години се бил навъртал покрай него, стана неговият приемник.

— Било е лошо за вас.

— Разбира се. Синът всячески се стараеше да ми отмъсти за смъртта на баща си. Онова, което преживях, не се поддава на никакво описание. Ехидно ухилен, Ролан има безсрамието да ме уведоми, че и Артър Уилкинс бил затворен при него. Открито си каза, че в Санта Фе се представил за Уилкинс и продал плантацията на Уолкър. Тъй, ето че имате всичко, което знам, мастър Огнена ръка.

— Благодаря. Вие бяхте избавен от едно ужасно положение. Но известно ли ви е и че все още не се намирате извън всяка опасност?

— За съжаление! Имате предвид навярно физическото ни състояние? Ние сме отровени и дори да ангажираме лекарска помощ, много е съмнително дали ще възвърнем напълно здравето си.

— Е, не губете и тук надежда!

— Аз не го и правя. За щастие пещите и тигелите се намираха горе на хълма, където въздухът имаше безпрепятствен достъп и отнасяше вредните изпарения.

— Това действително е било благоприятно обстоятелство. Но като заговорих за опасността, в която все още се намирате, имах предвид не здравословното ви състояние, а нещо друго: Ролан се връща от своя излет и води със себе си неколкостотин индианци мохаве.

— Боже мой! Тогава да бягаме, докато е още време!

— Да бягаме? Какво ви дойде на ума! Толкова бързо един уестман не напуска полесражението.

— Извинете! Не ми беше в намерението да ви уговарям за някоя страхлива постъпка. Исках само да кажа, че сме отново загубени, ако се оставим да ни заварят тук индианците. Нека сега се махнем, а после да се върнем с полицейски ескорт и да го арестуваме оня.

— Това ще е най-големият гаф, който бихме могли да извършим — усмихна се Олд Файерхенд спокойно.

— Значи предложението ми не намира отклик при вас?

— Не, съвсем не. Мислите ли, че по-късно ще заварим Ролан все още тук? Когато при връщането си не намери тук затворниците не ще и съмнение, че ще се покрие с най-голяма бързина. Не. Оставаме да го дочакаме.

— Това е безумна смелост! Помислете за нашето състояние! Вие и Херман сте единствените здрави. Ние останалите сме негодни за някаква отбрана.

— Имаме помощници. Зад Ролан и неговите триста мохаве идват неколцина приятели с четиристотин апачи и марикопи. Те го следват по петите.

— По време на ездата нашите съюзници ще се оставят ли да бъдат видени от мохавите? — взе думата сега Херман.

— Разбира се. Аз ги посъветвах. Те трябва да гонят враговете, да не им позволяват отдых, за да нямат онези време да предприемат нещо срещу Елми.

— Мили Боже, Елми! — изплъзна се от Мартин Адлер, защото при това име разказът на брат му Херман за отвлечането на любимото момиче и баща ѝ отново оживя в сърцето му. — Трябва да ѝ помогнем!

— Аз ще потегля веднага — заяви Олд Файерхенд.

— Ще потеглите? — попита Херман зачуден. Не казахте ли, че ще изчакаме тук Ролан?

— Да, вие ще останете тук, но аз трябва да тръгна.

— И накъде се каните да яздите посред тая тъмница?

— Срещу мохавите. Ще отида да доведа подкрепление. Та нали нашите приятели следват враговете по петите. Ще поискам от Винету да ми даде един отряд апачи и ще ги поведе бързо насам, без Ролан нещо да забележи. Така ще оставим него и мохавите между два огъня.

— Идеята е отлична. Но знаете ли къде да срещнете апачите?

— Все ще ги открия.

— По-скоро ми се струва, че ще се натъкнете на мохавите, които се придвижват насам пред тях.

— Аз, разбира се, по-напред ще ги видя.

— И ще паднете в ръцете им!

— Pshaw! Олд Файерхенд много добре знае какво може да рискува.

— Тогава ще яздя с вас.

— Не върви. Да не искате да оставите тук сами тези слаби и нуждаещи се от помощ хора? Един от нас трябва да остане при тях...

— Но какво ще правя, ако Ролан пристигне с мохавите си, преди да сте се върнал?

— Много просто — няма да го пускате да влезе. Останалото после е моя работа.

— Рискувате много!

— Съвсем не. Конят ми е силен. Предстои му дълга езда, но ще издържи. Това е най-главното.

— Ами че познавате ли местността?

— Не. Но това не бива да ви създава грижи. Имам очи за гледане и глава за мислене. А и всеки уестман притежава една особена осезателна способност, на която може да разчита и в най-затруднено положение.

Олд Файерхенд даде на Херман наставления как да се държи и се приготви за потегляне. В двора се натъкна на освободения апач, който бе напуснал за минута-две поста си пред килията на Хуанито, за да подиша свеж въздух. Той огледа внимателно коня на трапера.

— Моят бял брат има добро животно.

— То е превъзходно.

— Купил ли го е той?

— Не, получих го подарък.

— Тогава ти си много голям воин. Аз видях този кон като жребче. То принадлежеше на Силната ръка, който е вожд на апачите черикахуа.

— Моите поздравления! — удиви се Олд Файерхенд. — Действително го имам от него.

— Ти трябва да си му оказал голяма услуга. На някой друг вождът не би подарил коня си. Къде го срещна последно?

— При водите на Колорадо.

— Кога?

— Вчера.

— И кога ще го видиш отново?

— Може би утре. Той идва насам с много войни на апачите, за да си отмъсти.

— Уф! — възкликна индианецът учуден.

— Сега ще яздя към него.

— Белият ми брат има още един кон. Аз ще го придружа.

Каза го с толкова категоричен тон, сякаш възражение изобщо не бе възможно.

— Шегуваш се — отговори Олд Файерхенд. — Как можеш да ме придружиш? Мъченията, които си изтърпял, са изчерпили силите ти. Първо трябва да се възстановиш.

— Откак съгледах този кон и си спомних вожда, силите ми се възвърнаха.

— Това е илюзия. А дори и да беше здрав, пак нямаше да имам право да те взема със себе си. Сега аз потеглям като съгледвач; втори човек не ми върши работа.

— В такъв случай ще те послушам и ще остана тук. Но ми кажи откъде започнаха войните на апачите своята езда.

— От Тътлиш-то.

— И ти също си бил там?

— Да, бях гост на Гълъбицата на вековната гора.

— Значи вождът много те обича. С някой непознат той не би тръгнал за Синята вода. Видя ли там един млад воин, който се нарича Пъргавия елен?

— Да, говорих с него. Той е още много млад, но има сърцето на истински мъж.

— Той е мой брат.

— Значи ти също си син на Силната ръка?

— Моят бял брат го каза.

— Тогава дважд повече се радвам, че съм спасил именно теб. Но как попадна тук в плен?

— Един марикопа ме беше оскърбил и аз възседнах коня си, за да му взема скалпа. Марикопите бяха приятели на мъжа, който се нарича Ролан и е притежател на този рудник. Онзи, когато търсех, се-намираше тук при него в Долината на смъртта. Тръгнах насам и започнах да дебна къщата. Хората бяха изровили ями за ловене на прерийни вълци. Тези ями са леко покрити и няма как да се различат. Аз стъпих на тънката покривка и се сринах вътре. На дъното имаше набити заострени колове. На един от тях набучих бедрото си. Лежат там с часове, додето ме откриха. Треската от раната беше настъпила. Моят дух отсъстваше, затова бях взет в плен без съпротива. Ако не беше треската, щях да се отбранявам и да избия неприятелите, преди да съм умрял от раната си. Докараха ме в рудника. Голямата рана се изцери, но аз бях пленник.

— Значи твоите хора въобще не знаят къде се намираш?

— Не знаят нищо. Червеният воин много често потегля на отмъщение, без да каже на някого за това. Ако войните на апачите знаеха накъде съм тръгнал, щяха да дойдат, да ме потърсят и освободят. Но така те отдавна са ме сметнали за мъртъв.

— Толкова повече ще се зарадват, като те видят отново.

— И ти сега ще яздиш към вожда?

— Да.

— Кажи тогава на Силната ръка, че Бързия вятър е още жив и днес е взел скалпа на своя мъчител!

17. БИЛ НЮТЪН, ЛИСИЦАТА

Индианците мохаве бяха поели от Колорадо в западна посока, която трябваше да ги доведе до Долината на смъртта.

В началото яздеха през просторна тревиста прерия, а после по една пустинна, камениста равнина. По-късно теренът стана планински и отново се появиха лесове. Червенокожите познаваха местността така добре, че можеха да се придържат към правата линия.

През нощта не се разположиха на бивак, за да не дадат възможност на преследващите ги индианци да се прокраднат до тях. Починаха само един час, колкото конете да поемат дъх, и после ездата продължи без спиране.

Пленниците бяха вързани, но в това отношение на Елми бяха позволили известно облекчение, като бяха освободили ръцете ѝ, задоволявайки се само да я вържат здраво на коня. Ръцете на Уилкинс обаче си останаха стегнати.

Бил Нютън, някогашният дервиш, яздеше замислено и мълчаливо до своите спътници. От време на време погледът му прелиташе назад към Елми, която яздеше между мохавите. Нейната своеобразна южняшка красота му бе оказала дълбоко въздействие и от няколко часа насам го занимаваше една дръзновена мисъл. Той знаеше, че Лефлър и Уолкър са хвърлили мерак на момичето, ала не гледаше с добро око на тях. Какво, ако му се удадеше да освободи Елми и избяга с нея? Той беше достатъчно умен да забележи, че в обществото на своите спътници е само търпеният, инструментът, с който човек си е свършил работа и го е захвърлил после немарливо настрани. Надменността на съучастниците му го глождеше и за него щеше да е пъклено удовлетворение да им погоди някой номер и да съумее да покаже своето превъзходство.

Към това се добавяше и една мисъл, която го безпокоеше: срещата с Херман фон Адлерхорст и Олд Файерхенд. Той беше убеден, че двамата бяха се лепнали по петите му като ловни хрътки. От Херман по-малко се опасяваше, но пък толкова повече от ловеца, за

чийто дела през краткото време на присъствието си в Щатите бе чул вече достатъчно. И може би тъкмо затова на него правеха по-голямо впечатление, отколкото на спътниците му, понеже за него те бяха нещо ново и понеже той самият бе напълно лишен от лична храброст. По коварство и лукавство се наемаше на всеки, но касаше ли се да застане очи в очи с някой мъж, то той беше страхливец, комуто нито даже свитата от триста мохави не създаваше чувство за сигурност.

Ето защо от няколко часа в него зрееше мисълта да офейка и така съвършено да покрие следите си, че преследвачите да не могат повече да го намерят. Ама не сам — и момичето искаше да вземе той със себе си. Напук на своите спътници.

Реши да поговори с Елми. Само че не бе лесно да го стори незабелязано.

По тази причина започна да се върти покрай нея и накрая хитростта сполучи — извоюва си воденето на коня ѝ.

Той приближи своето животно току до нейното и без да движи забележимо уста, попита тихо, само тя да може да го чуе:

— Сеньорита, знаете ли френски?

Тя го погледна изненадано, ала не отговори, защото можеше да си представи какво има да ѝ каже този мъж, когото познаваше като престъпник.

— Храня най-добри намерения спрямо вас, ала никой не бива да го заподозре. Не гледайте към мен и говорете дотолкова високо, че никой освен мен да не го чува. Говорите ли френски?

— Да — каза тихо тя.

Бил Нютън беше разтълкувал правилно погледа.

— Съмнявате ли се?

— Да.

— Защо?

— Познавам ви и не зная какво добро може да ме споходи от ваша страна.

— Разбирам ви и очаквах този отговор. Но човек нали може да се поправи.

— И какво ще е предизвикало този прелом у вас?

— Наситих се на този живот, при който те презират всички честни хора. Повярвайте ми, говоря истината! Можете да ми имате пълно доверие.

— Бих желала наистина, но...

— Но?

— ...е твърде опасно.

— Опасно? Не го проумявам. В по-голяма опасност от настоящата изобщо няма как да попаднете.

— Искате да ме спасите?

— Да.

— Само мен?

Този въпрос му дойде много неудобен. По всяка вероятност тя нямаше да иска да му се повери сама.

— Ще се съобразя с вашите желания.

— Желая да бъда освободена само с моя баща.

— Това ще е много мъчно.

— В такъв случай си оставам в плен.

— Помислете какво ви чака!

— Бог ще ме закриля.

— Утре вечер вече ще сме пристигнали в Долината на смъртта. Дотогава всичко трябва да е приключило.

— Повтарям, сама няма да бягам.

Той помълча известно време. Такъв отказ не беше очаквал. Но неговата прикритост намери изход.

— Добре. Ще рискувам всичко, за да освободя и баща ви. Само трябва да обещаете, че ще следвате указанията ми.

— Готова съм.

— Бягството е възможно само през нощта.

— По какъв начин?

— Засега още не мога да кажа. Трябва да заблудя пазачите, да ви отдалеча от тях. Как ще я подхвана тая работа, още не знам.

— Къде ще ни отведете?

— Където поискате.

— Татко ще иска да се върне при Синята вода. Но ние нямаме средства. Нали знаете, че ни бе иззето всичко.

— Аз също съм беден, но ще си набавя пари от Уолкър. Той има в пояса си значителна сума.

— Искате да откраднете?

— Кражба ли наричате, ако му взема онова, което самият е натрупал с грабеж? Той ви лиши от свободата. Кой може да ни

порицае, ако му вземем това, което ще ни е задължително необходимо, за да бъдем отново свободни? Впрочем нека ви кажа, че не сме чак толкоз безпомощни, както си мислите. Апачите са до петите ни.

— Чух вече.

— И при тях се намира Олд Файерхенд.

— Знаете ли го със сигурност?

— Съвсем определено.

— Но защо не напада мохавите? Та нали това е най-гарантираният и кратък път към нашето освобождение!

— Не. За вас това би бил най-сигурният път към смъртта. Веднага щом бъдат нападнати, мохавите ще ви изколят, за да не стигнете до ръцете на приятелите си. Така че ние можем да прибегнем само към хитрост. По време на нощувката ще ви развържа ремъците. А после ще е най-добре да ви отведе при Олд Файерхенд.

— Да, да, при него! При него ще бъдем извън опасност!

Тя го каза толкова високо, че привлече вниманието на индианците. Вождът насочи коня си насам и изгледа пронизващо Бил Нютън.

— Защо бледоликият не остави езика си да почине?

— Защо червеният мъж раздвижи сега своя?

— Защото Разкъсващата мечка иска да знае какво говориш с момичето.

— Да не би да ти дължа отговор или чак пък отчет?

Очите на червенокожия метнаха гневни искри.

— Да, аз съм вожд!

— Но не на мен!

— Ти си нищо, нищожество. Ти си слуга на твоя господар. Трябва да се подчиняваш. Но Разкъсващата мечка вече не желае да чуе от теб и дума.

Той препусна към челото на колоната, където яздеха белите и се обърна към Уолкър.

— Притежава ли бледоликият, който се нарича Бил Нютън, твоето доверие?

— Досега не ми е дал повод да се усъмня в него.

— Той няма добро лице.

— Да, действително има муцуната на лисица.

— Защо той язди до бялата скуоу?

— Не може ли да го прави добре като кой да е друг?

— Но защо говори с нея? От онова, което каза, scuou изпадна в голямо вълнение. Вождът чу.

Уолкър погледна учуден Ролан и Лефлър. После поклати замислено глава.

— Това наистина е подозрително.

— На този тип му нямам доверие още от самото начало, от мига, в който го видях — каза Ролан. — Не си ли забелязал, че погледът му е прикован все в мис Елми?

— При това положение май наистина ще трябва да внимаваме. Моят брат не му ли забрани да говори с момичето?

— Сторих го — кимна вождът. — Той обаче откликна, че нищо не съм можел да му заповядам.

— Я го виж! На нас обаче няма да откаже да се подчини. Най-добре ще е да вземем пленниците под личен надзор.

Само че това не бе по вкуса на мохава.

— Кому принадлежат пленниците? — попита вождът надменно.

— На моите другари и мен — изперчи се Уолкър.

— Ти се лъжеш. Не ми ли обеща Гълъбицата на вековната гора и нейния баща?

— Да. Ама не ви казах в кой час ще ви ги отстъпя. Засега те все още са моя собственост.

— Не, те принадлежат на мен! Те са цената за закрилата, която войните на мохавите ви предлагат.

Уолкър понечи да избухне, ала размисли. Със своите спътници той бе твърде слаб срещу мохавите, от чиято закрила за момента все още не можеше да се лиши.

— Нека не спорим — отвърна по тая причина спокойно. — Пленниците принадлежат и на теб, и на нас. Ще се споразумеем веднага щом пристигнем в Долината на смъртта.

— Аз още сега знам кой има право на тях — отвърна вождът сухо.

Той изви коня си и препусна отново към Бил Нютън.

Без дума да каже, издърпа от ръката му юздите на жребеца на Елми, избута го настрани и даде знак на хората си да заобиколят поплътно пленниците. Бил сметна за най-добре да отстъпи, тъй като всяка разправа щеше да завърши само в негов ущърб. Но държеше

зорко Елми под око и използваше всяка възможност да ѝ даде ободрителен знак.

Вечерта стигнаха до едно място в тревиста равнина, осеяна с многобройни острови от дървета, където през грамада от скални отломъци се провираха храсталаци и къпинови ластари. В случай на нападение камънаците предлагаха защита и тъй като местността бе равна, то на апачите и марикопите нямаше да е лесно да се промъкнат до тях.

Че тези ги следваха, мохавите знаеха, но колко души наброяваха преследвачите — това не им бе известно. Те смятаха, че си имат работа само с някой малък съгледвачески отряд, и на драго сърце биха ги върхлетели, ала Разкъсващата мечка беше против. Той познаваше Долината на смъртта, която имаше само два достъпа. Удадеше ли му се да примамии преследвачите в нея, то можеше с един удар да ги унищожи.

Запалиха малък лагерен огън — мястото не биваше да привлече вниманието на апачите. Бяха разставили няколко стражи, които непрекъснато обхождаха бивака.

Пленниците бяха пазени от индианци. Белите лежаха настрана — бяха свикнали да се държат на горделива дистанция от червенокожите.

Само Бил Нютън става на няколко пъти и си намери работа при червените. Той гореше от желание да размени някоя дума с Елми и тъй като желанието му не се изпълняваше, започна все повече да пренебрегва потребната предпазливост.

Полунощ наближаваше, когато отново опита да се завърти край Елми. Не му се удаде и той се върна вбесен при групата на белите. Ако не осъществеше намерението си през тази нощ, после изобщо не беше възможно. Седна така, че да достига с поглед момичето и червенокожите ѝ пазачи.

До този момент Уолкър си беше мълчал по отношение поведението му. Но сега вече не можа да се сдържи.

— Не те ли заболяха краката от това непрестанно хойкане напред-назад? Я си стой легнал!

— Откога си се загрижил за краката ми? Забранено ли е да се поразтъпча?

— По време на дългата езда днес достатъчно се раздвижи. Да се надяваме, не ти хрумва да тръгнеш из полето!

— Какво искаш да кажеш?

— Елми май здравата ти е завъртяла главата.

— Pshaw! На кого му пука за тая фуста? Нямам никаква работа с нея.

— И все пак тайно я заговаряше. Ако се каниш да предприемеш нещо зад гърба ми с пленниците, пази си кожата! Не допускам да се шегуват с мен. Та те предупреждавам, видя ли още веднъж, че правиш опит да се промъкнеш до момичето, ще ти се случи случка.

— Ама това звучи направо сякаш се тъкмиш да ми светиш маслото.

— Действително, ако те спипам на местопрестъплението.

— Zounds! Че ти си бил опасен тип, бе!

Бил Нютън го изрече подигравателно. После се изправи и се отдалечи, като че искаше да нагледа стражата. Но не отиде много надалеч. Скоро се сниши и запълзя обратно на четири крака. Скрит зад един камък, той се намираше най-много на метър разстояние от спътниците си. За него беше много важно да ги подслуша. Сигурно сега щяха да заговорят за него.

Догадката му се оказа вярна.

— Какво ще кажете за цялата тая работа? — попита Уолкър.

— Юнакът е опак като козел — отговори Лефлър.

— Почувства се уязвен. Пролича му.

— Аз също съм убеден, че планира нещо. Трябва да предупредим вожда.

— Това ще му е много приятно, защото по тоя начин ще получи възможност да вземе пленниците изцяло под свой надзор.

— Кое то на мен не ми отърва — изръмжа Лефлър. — Искам Елми за себе си. Така беше уговорено и така ще си остане!

— Не се пали толкоз! — предупреди Уолкър. — Все още се нуждаем от мохавите. Ето защо ще им предоставим временно пленниците.

— А после какво ще направим срещу претенциите им? Те вече няма да върнат живата си плячка.

— Охо! — ухили се Ролан. — Веднъж само да ги имаме в Долината на смъртта, в моята къща! Онова, което не желая сам да

предам, никой не може да ми отнеме. И аз изобщо съм на мнение, че вече имам един работник повече за живачната мина.

— Кой?

— Уилкинс?

— По-добре да го разкараме... на оня свят!

— Pshaw! Озове ли се някой в шахтата ми, той е повече от мъртъв!

— Чуйте, в тази връзка ми хрумва великолепен план! — намеси се Уолкър. — По отношение той опърничав Бил Нютън.

— Е?

— Той всъщност отдавна вече ми е неудобен. Сега даже съм убеден, че като нищо ще ни предаде, ако това е в негова изгода. Според мен трябва да го обезвредим.

— Не е трудно за осъществяване. Да му теглим куршума!

— Не, не си заслужава. Той може да работи за теб, сеньор Ролан.

— 's death! Отлична идея!

— Изгодно за теб и много поучително за него. Кой ли знае какво тегне на съвестта на тоя тип? Трябва да му дадем възможност още на земята да изкупи едно-друго, та да не кисне пък след смъртта си прекалено дълго в Чистилището. Така ще се погрижим по християнски начин за неговата душа, а същевременно и за себе си. Ти получаваш един работник, пък аз се избавям от един неприятен придружител.

— Съгласен. Значи уговорено?

— Уговорено, топ! Но не се издавай пред него. Трябва да бъдем любезни. Едвам когато го имаме в Долината на смъртта, ще се усети оня какво е ударил часовникът.

Сега разговорът прескочи на друга тема. Ето защо Бил запълзя обратно.

— Негодяи! — процеди той и сви пестници. — Тая работа няма да ви се удаде. Аз ще отида преди вас в Долината на смъртта и така ще си разиграя картите, че с никакъв коз да не можете да ги биете!

След известно време се помъкна бавно назад и седна непринудено на земята.

— Сега защо никой не ме пита дали съм уморен, а? — присмя се той.

— Разходката ти сега нямаше никаква опасна за нас цел — отговори Ролан.

— Е, аз пък ви казвам, че предишните обиколки бяха къде-къде по-безопасни. Ама срещу такива ми ти проникателни люде нищо не можеш направи. Сега смятам да потуша яда си в сън. Утре ни чака дълга езда. Ще ни трябват сили.

— Сетне ще имаш у дома възможността да си починеш.

— Тъй ли? Ще ме приемеш ли, мастър Ролан?

— С удоволствие.

— Колко мило от твоя страна! Но аз нямам намерение да ти се тръсна като бремене на главата.

Ролан разтегли устни, сякаш искаше да каже: магаре, изобщо нямам да ми бъдеш в бремене, ами кротко и послушно ще ми работиш.

Наглед доброто разбирателство отново възцари. Мъжете се изпънаха в цял ръст да си отпочинат. За безопасността си не беше необходимо да се грижат, тъй като мохавите пазеха.

Мина може би половин час. Всички вече бяха потънали в дълбок сън. Тогава Бил Нютън, който лежеше до Уолкър, се раздвижи. Надигна глава и приближи ухо до устата на Уолкър. Дишането беше равномерно и доловимо.

Сега Бил попипа пояса му — един фин, копринен шал, който оня бе увил около хълбоците си. В него бяха тикнати ножът, револверът и портфейлът с банкнотите, както Бил знаеше. Той го напипа, измъкна острия си като бръснач нож и разреза мястото, където бе пхнат. Едно предпазливо посягане и той имаше желанния предмет. Натика го в джоба, отпусна се за минута-две в предишното положение и погледна насреща към пленниците.

— Damned! — изруга тихо. — Тези безделници са нащрек. Пазачите хич и не задремват и няма как значи да освободя момичето. Налага се да тръгна сам, но ще ги дочакам в Долината на смъртта. И ще ѝ го кажа, преди да се разкарам.

Той се изправи и закрачи бавно към групата пазачи. Те се учудиха, че още не спи, ала отговориха без недоверие на непринудените му въпроси.

През това време той забеляза, че пленниците също са будни. Не беше за чудене, тъй като тревогите не ги оставяха да заспят. Елми го видя и се размърда, за да му покаже, че и тя будува.

— Не става — каза ѝ бързо на френски. — Но сега ще яздя направо към Долината на смъртта и ще подготвя там почвата. Вие ще бъдете спасени.

Един от пазачите незабавно скочи, сграбчи го за ръката и го повлече.

— Кажеш ли още една дума и ще забия това желязо в сърцето ти!

— Какво ти скимна! — отговори Бил спокойно. — Щом като не бива да говоря с нея, то нали мога да си вървя!

И той си тръгна, но не към спътниците, а към мястото, където бяха конете на белите.

Уолкър беше получил в заем едно много добро индианско животно. Бил Нютън го развърза и го възседна. Един от пазачите се протегна да различи лицето му.

— Къде се кани да отиде белият мъж?

— На разузнаване.

— Бледоликият, когото наричате Уолкър, знае ли?

— Да. Той самият ме праща. Заранта му кажи, че му благодаря за парите.

Той потегли. Тревата приглуши ударите от копитата. Постът се заслуша усъмнен след него. Работата не му изглеждаше съвсем чиста. Ето защо събуди след известен размисъл Уолкър.

— Пращал ли си някакъв съгледвач?

— Не.

— Белият, който говореше толкова много с момичето, замина. Предаде да ти кажа, че ти благодарял за парите. Само че трябваше да ти го съобщя едва на сутринта.

Уолкър тутакси посегна към пояса — той беше срязан, а портфейлът липсваше.

Вестта за кражбата бързо се разпространи из целия бивак. Уолкър сега узна още, че преди бягството си Бил Нютън бил говорил с Елми. Изпълнен с ярост, той измъкна ножа си, сграбчи я за ръката и рязко я вдигна!

— Признай какво е говорил оня с теб! Иначе на мига ще те наръгам!

Тя се разтрепера е цялото тяло.

— Бързо! Но казвай истината!

— Той искаше да ме спаси! — извика в забъркването си.

— Предположих го! Но как?

— Тази нощ възнамеряваше да ме отведе, ала не стана.

— По-нататък!

— Сега е на път за Долината на смъртта, за да подготви там спасението.

— Всички дяволи! — изруга Ролан. — Хуанито е съвсем сам при рудника. Оня ще го оплете. Трябва незабавно да потеглим, за да го изпреварим!

— Добре! — реши Уолкър. — Ще побързаме след него. Вождът може би ще ми даде трийсет мъже с най-бързите коне, за да стигнем по-рано от него. Аз него ще посрещна, наместо той мен.

След десет минути тридесет мъже вече стояха в готовност. Внезапно Уолкър се обърна слисан.

— Странно! Не лежеше ли тук преди малко един голям, тъмен камък?

— И на мен така ми се струва — потвърди Ролан.

— Сега го няма.

— Ама камъните все пак не търчат насам-натам.

— Бих се обзаложил, че не се заблуждавам. Лежеше тук, където сега съм сложил крак.

— Къде ли пък ще се е дянал? — присмя се Лефлър. — Не са му поникнали крила я!

— Разбира се, сигурно се лъжа. Но при такава ситуация на човек всичко му се струва подозрително. Тоя Бил Нютън е виновен. Горко му, като го пипна! За всеки долар, който ми е задигнал, ще му порна по веднъж кожата!

Сега тримата бели и трийсетимата индианци възседнаха конете. Вождът щеше да си позволи още малко почивка с останалите и пленниците и после да тръгне след тях.

Макар работата с внезапно изчезналия камък да му бе необяснима, Уолкър все пак не стигна до мисълта, че този камък може да е бил човек. Една такава безогледна дързост — да се промъкнеш посред вражеския лагер и така да метнеш върху себе си кожената си ловна риза, че да заприличаш на камък — за него принадлежеше към царството на невъзможното.

И все пак този камък се затърча сега — извън постовата окръжност, на две тънки, криви като сърп крачета към един храсталак,

иззад който пристъпи дългата, суха фигура на Дик.

— Най-сетне! Слава Богу! — възкликна той. — Вече си мислех, че са те спипали.

— Мен? Хи-хи-хи-хи! — изкиска се Сам. — Мен да спипат! Веднъж си оставих косата... това беше при поуните. Но сега никой червен не може вече да се сдобие със скалпа ми, ако не се лъжа!

— Подслуша ли нещо?

— Много, извънредно много!

— Какво?

— Сега нямам време, ако не се лъжа. Трябва да хукваме. Току-що трийсет мъже потеглиха да преследват драсналия към Долината на смъртта Бил Нютън. Олд Файерхенд и мастър Адлерхорст са там съвсем сами. Трябва да им заведем помощ. Ще потеглим веднага, всички заедно, за да бъдем там преди мохавите.

— Ами другите двеста и седемдесет неприятели, които още се търкалят тук?

— Те ще тръгнат по-късно, а когато влязат сетне в долината, ще им кажем сърдечно добре дошли и ще ги поздравим с един приятелски залп от пушката си, хи-хи-хи-хи!

— Ами Олд Файерхенд съгласен ли ще е с тази постановка?

— Що за въпрос? Каквото Сам Хокинс прави, Олд Файерхенд винаги го одобрява. Ела! След пет минути трябва да седим на седлата. Ще бъде усилена езда, но пък ще допринесе някому добро. Ще има да се тръскат кокали и мяса. На теб това ще ти подейства особено благотворно, дълъг прът за подпиране на хмел, ако не се лъжа!

18. ВЕЗДЕСЪЩИ АЛЛАХ!

Олд Файерхенд беше напуснал Долината на смъртта, както вече бе споменато, още в нощния мрак. Когато денят настъпи, той се стараеше да избягва всички места, където по земята биха могли да останат отпечатыци от копитата. Яздеше в бърз тръс към източните планини. По пладне възвишенията се издигаха пред него. Той спря в сянката на един гъсталак и проучи с поглед отделните навлизащи една в друга планински вериги. Въпросът сега бе да отгатне през коя напречна долина ще дойдат приятели и врагове.

Тогава съгледа една черна точка, която се движеше надолу по полегатия, необрасъл склон. Точката бързо нарастваше. След пет минути Олд Файерхенд различи, че това беше самотен ездач, който щеше да мине в негова близост.

Ловецът се отдръпна още повече зад храсталака и за свое изумление разпозна... Бил Нютън, бившият дервиш, който препускаше насам, запотен от напрежението. Добре предусещайки, че ще има малко преследване, Олд Файерхенд разви ласото от хълбоците, накати го на правилни клупове и го приготви за хвърляне.

Бил Нютън беше вече тук. Имаше ожесточена езда зад себе си и подскочи от страх, когато Олд Файерхенд из един път се измъкна иззад храста с коня си.

— Добре дошъл, дервиш Осман! — прозвуча високо. — Откъде и накъде така забързан?

Нютън спря неволно коня си.

— Олд Файерхенд! — изплъзна се от устата му.

— Я гледай, веднага ме позна! Е, да, да, ние сме добри познати, които не се забравят така лесно. Я бъди така любезен да послезеш за малко! Имам да разменя две-три думици с теб!

Тази подкана възвърна на Бил Нютън присъствието на духа.

— Проклет да съм, ако го сторя! — изхили се той. Същевременно смушка с шпорите коня в хълбоците и препусна.

Олд Файерхенд беше вече приближил на броени крачки до него. Той само цъкна с език и след този добре познат знак враният му жребец се стрелна така бързо след бягачия ездач, че за него не съществуваше никаква възможност да се изплъзне.

— Стой, негоднико! — извика Олд Файерхенд.

— Умри, куче!

Бил Нютън измъкна рязко пищова от пояса и се извъртя на седлото. Но още не беше вдигнал ръка и ласото на ловеца изсвистя във въздуха. Примката легна около торса му и пристегна ръцете към тялото. Революерът гръмна наистина, ала не улучи, тъй като Олд Файерхенд бе обърнал коня с маниера на истински каубой. И понеже ласото бе закрепено към лъка на седлото, Бил Нютън бе изтръгнат с непреодолима сила от гърба на животното. То продължи още малко своя бяг и после спря.

Олд Файерхенд скочи от стремената и пристъпи към пленника, който размахваше крака и всячески се стараеше да разшири примката с притиснатите си ръце, за да може да я изхлузи.

— Не си давай напразен труд! — подвикна Олд Файерхенд. — Само затягааш повече примката. Защо не ме послуша и не спря? Искях да побеседваме на спокойствие, но сега се сърди единствено на себе си, ако разговорът стане малко неприятен за теб. По-напред обаче ще се погрижа повече за никого да не бъдеш опасен.

Огнената ръка му отне оръжията, после уви още по-здраво ласото около ръцете и тялото му, като краката остави свободни.

— Тъй! А сега ми кажи преди всичко друго откъде идваш.

Нютън му метна яростен поглед, ала не отговори.

— И накъде отиваш!

И сега не последва отговор.

— Е, след като си си изгубил езика, аз ще се погрижа да си го възвърнеш.

Той измъкна двуострия си нож, застъпи с коляно гърдите на Бил и вдигна десницата с ножа.

И Бил Нютън действително се сдоби с говора си.

— 's death! Да ме наръгаш ли искаш?

— Като нищо ще го сторя, ако не отговориш на въпросите, които ти зададох. Каква ми е ползата от някакъв ням обесник?

Лъскавото лезвие проблесна пред очите на оня.

— И тъй, откъде?

— От Прескът.

— Това го знам. Имам предвид днес.

— От мохавите.

— Хубаво! Те къде лагеруват или лагеруваха?

— Приблизително на десет часа на изток оттук.

— Защо не остана при тях?

Бил естествено не възнамеряваше да каже, че е окрал Уолкър.

— Трябваше да тръгна на разузнаване.

— Накъде?

— Към Долината на смъртта.

— Какво се канеше да правиш там?

— Да освободя мис Елми.

Той си мислеше, че с това твърдение ще може самия себе си да спаси. Олд Файерхенд обаче намръщи чело.

— Лъжа!

— Истината казвам, заклевам се пред Бога. Можеш да го узнаеш от мис Елми.

— Как така от нея?

— Аз говорих с мис, макар това да бе забранено и опасно. Казах й, че ще препусна напред към Долината на смъртта, за да се заломя с нейното спасение.

— Какво разбираш под „да се заломя“?

— Нещо си там, което ще направя, но засега още не знам какво. Подслушах Ролан и чух, че в Долината на смъртта има затворени хора, които са пазени само от един мъж на име Хуанито.

— Това е вярно.

— Е, на, виждаш, че не те лъжа. Смятах да освободя тези хора и...

— Как се канеше да я подхванеш тая работа?

— От тоя пазач Хуанито нямаше защо да се страхувам. Щях да му се представя като пратеник на Ролан и после да го обезвредя. С помощта на освободените затворници се надявах да съумея да спася момичето.

— Хм-м! — изсумтя Олд Файерхенд замислено. — Защо всъщност искаше да я освободиш? Та нали преди туй самият ти си участвал в залавянето й!

— От чисто човеколюбие.

— Какво възнаграждение очакваше в замяна?

— Никакво.

— Гледай, гледай, какъв чудесен момък си бил само!

— Не се присмивай... аз се промених!

— Хиената никога няма да се превърне в канарче! Не ме заблуждавай. И как се измъкна от съюзените бели и червени?

— Уредих да бъда изпратен като съгледвач.

— Pshaw! Ако се нуждаеха от съгледвач, нямаше да си послужат с твоя милост, а с някой червенокож. И най-посредственият индианец чини повече от теб. Колкото и остроумни претексти да си измисляш, скоро ще ти разкрия спатиите! А сега кажи как се чувства Уилкинс!

— От гледна точка на обстоятелствата, добре.

— А дамата?

— Също.

— Да се надяваме. Но стига въпроси. По-късно, в по-подходящо време, ще ми дадеш отчет за всичко. Съдбата ти е предопределена. И докато те постигне, няма да се отделя от теб. Ще яздиш значи с мен.

— Както искаш. Ама ще се разкайваш!

Олд Файерхенд отиде да доведе коня на Бил. Когато се връщаше, водейки животното за юздата, погледът му падна върху планинския склон, където бе видял преди малко да се спуска Бил Нютън.

Странно, сега там отново можеше да се забележи една точка, която приближаваше. Ловецът бързо отведе пленника и двата жребеца в шубрака, зад който бе изчакал приближаването на Нютън и започна да наблюдава отново възвишението. По едно време от устата му се отрони възглас на изненада — беше познал Сам Хокинс.

Колкото по-близо идваше Сам, толкова по-ясно можеше да се види, че по време на бързата езда очите му бяха приковани към земята. Явно следваше дирята на Нютън. Сега мина край храста и стигна до мястото, където Бил беше надвит. Спря там животното си, слезе, прегледа почвата и погледна към храсталака, ала не можа да открие нито конете, нито двамата мъже, защото те стояха от другата страна.

Олд Файерхенд беше коленичил и надзърташе през клонака. Доставяше му удоволствие да наблюдава как се държи Сам.

Дребосъкът беше забелязал следата излизаща от отвъдната страна на храста. Той нямаше как да не разбере, че тя е съвсем прясна

и че причинителят може би все още се намира зад шубрака.

В миг се озова зад добичето си, отдалечи го и го насочи после в широка дъга около храста. По този начин евентуално отправеният куршум щеше да улучи мулето му, но не и него.

Сега спря. Беше съгледал Олд Файерхенд, който седеше на земята и си придаваше вид, че не го забелязва. Нютън също не гледаше към него.

— Хиляди бесове! — извика Сам сащисан. — Това пък какво е? Олд Файерхенд се извърна полека.

— Сам... ти?

— Че кой иначе? Теб пък какво те води по тия места?

— Убивам си времето с разни развлечения.

— Ние предполагаме, че си в Долината на смъртта!

— Виждаш, не съм.

— Наистина. Измъкнал си се оттам, ако не се лъжа. И то не сам, а съпроводен от един...

Изумен той замлъкна. Едва сега видя, че другият е вързан. — ... един пленник!

— Да, ако позволиш, драги Сам.

— Кой пък е тоя? Я да му поогледаме фасадата!

Сам пристъпи към Бил, който бе с гръб към него, и се взря в лицето му.

— Heavens! Та това не е ли оня славен обесник, когото настанихме така човеколюбиво и състрадателно под покрив там горе край Синята вода? И който след нашето заминаване най-неблагодарно офейкал, ако не се лъжа?

— Да, той е.

— Как ли се казваше само?

— Бил Нютън.

— И по-рано е бил дервиш? Да, да, сецам се. Е, момче, радвай се, че одервишихме дервиша! При нас така ще ти хареса, та ще мислиш, че сто мили ангели свирят в небето на хармоника!... И как всъщност дотърча тоя в ласото ти, мастър Огнена ръка?

— Налетя ми тук, като идваше от мохавите и се канеше да отива към Долината на смъртта.

— Е, откъде идва, това знам и аз. Юнакът сви мангизи.

— Как тъй?

— Аз даже присъствах!

— Когато е крал?

— Да. Изряза на Уолкър портмонето от пояса. Нехранимайкото е апаш за чудо и приказ! Той после изфиряса. Ама каква олелия се дигна, след като си обра крушите!

— Ти толкова ли близо беше, Сам?

— Ами как! Седях така, че Уолкър можеше амен-амен с ръка да ме достигне. Само че той не го стори. В тъмнилката ония, както изглежда, ме сметнаха за камък. Хи-хи-хи-хи! Сам Хокинс — камък! Чувах целия разговор. Този достопочтен Бил Нютън беше турил око на нашата мила малка мис Елми.

— Тъй значи!

— Хубаво ама другите усетиха и му зловидяха, защото всеки от тях я искаше за себе си, хи-хи-хи-хи! От чиста ревност! Ето защо решиха да го откарат като пленник в Долината на смъртта и да го тикнат в живачната мина. Той обаче ги подслуша, а аз пък от своя страна подслушах всички ведно. Тоя се измъкна и си взе пари за из път. Кражбата беше открита и Уолкър незабавно пое по петите му с трийсет мохави на най-добрите коне. Тогава аз се обезпокоих за теб, майстор Огнена ръка, и потеглих с приятелите да изпреваря мохавите.

— С всички?

— Да, с всичките четиристотин.

— Колко сте далеч пред тях?

— До тоя момент само неколкостотин конски дължини, мисля.

— Значи сте яздили по дъга край мохавите?

— Естествено. Те минават малко по на юг през планините и изобщо няма да се натъкнат на следата ни. Винету познава местността. Той е водачът на нашите хора. Само аз, като забелязах дирята на тоя фамозен дервиш, препуснах напред, за да видя дали ще проумея нещо от тая работа. Не помислих, разбира се, че ще наскоча тук на теб. Ами ти как се озова насам?

— Ще запазя информацията за по-късно. Та нали трябва да разкажа и на другите и тогава ти бездруго ще го чуеш.

— Кажй поне, постигна ли някакъв успех.

— Много съм доволен.

— В такъв случай и аз, ако не се лъжа. Виж, те вече приближават. Видели са спрялата Мери и са разбрали значи, че тук има

нещо.

Намиращите се при апача бели се бяха отделили от червенокожите и препускаха в галоп напред, а вождовете бяха останали при хората си.

Сър Дейвид беше един от първите.

— Ах, мастър Огнена ръка! — извика той. — Вие тук! Добър знак. Идвахме да ви спасим. Yes.

— Благодаря сър! Не беше така спешно.

— Толкова по-добре. Вие не сте сам? Кой всъщност е тоя тип?

— Поразгледайте го малко!

Дейвид Линдсей приближи коня до Бил Нютън. Двамата се познаха на мига. Англичанинът зяпна широко уста и не обели нито дума.

— Е, езика ли си изгубихте? Ще ми е жал! — засмя се Олд Файерхенд.

— By Jove! Възможно ли е, мастър Огнена ръка? Или може би се лъжа?

— Защо?

— Това не е ли дервишът?

— Да.

— Ла илаха, илла 'ллах! Вездесъщи Аллах! О, главни мерзавецо! Well, хубаво, че те имаме! Indeed. Ще си разчистим сметките с теб. Yes.

— Оставете го сега! — рече Олд Файерхенд. — Ето че индианците идват. Сложете го на коня и го вържете здраво! Но добре го пазете!

— Уил и аз ще се погрижим за тая работа! — ухили се Дик Стоун.

Двамата взеха на ръце някогашния дервиш, вдигнаха го на коня и вързаха краката му под корема на животното. После кавалкадата потегли. Дик и Уил язدهа отдясно и отляво на пленника, който нито веднъж не вдигна очи да погледне някой от мъжете.

Сега той знаеше, че не бива да мисли повече за спасение. Апачите и марикопите далеч превъзхождаха мохавите, а знаеха и намеренията им. И даже онези да побеждаха, Бил би паднал в ръцете им, а после... го чакаше съдба, по-лоша от която не би могъл да си представи.

Ездата продължи с неотслабваща бързина. Олд Файерхенд се бе наел с водачеството и яздеше начело с Винету и другите, които проявяваха любопитство към последните му преживелици и настояваха да разкаже какво е извършил и научил в Долината на смъртта.

Измина голяма част от следобеда, преди да стигнат в близост до долината.

— Дали враговете вече не са тук? — рече Олд Файерхенд.

— Безпокоиш ли се? — попита Сам.

— Да се безпокоя? С четиристотин храбри бойци срещу трийсетима неприятеля?

— Ето на!

— Що се отнася до моята персона и всички вас, не храня никакви опасения. Но Адлерхорст е единствения боеспособен мъж в къщата на Ролан. Ако мохавите са вече тук, лесно би могло да се случи нещо, което да сложи кръст на сметките ни.

— Не ми се вярва да са яздили по-бързо от нас. Разбира се, за следи няма защо изобщо да се оглеждаме. Земята се състои от гола, гладка скала, по която не остава никаква диря, ако не се лъжа. Да пуснем в ход шпорите!

Те се насочиха в галоп към източния вход и навлязоха в долината. Скоро постройката се появи и Олд Файерхенд и придружителите му спряха после пред портата.

Тя се отвори почти едновременно с чукането му. Показа се Херман фон Адлерхорст.

— Слава Богу! — извика той.

— Слава Богу! — отдъхна облекчено и Олд Файерхенд. Беше си имал тежки грижи, макар да не го бе проявил.

Погледът на Херман плъзна по внушителния отряд на апачите и спря прикован върху Бил Нютън. Траперът му обясни с няколко думи как беше заловил този мъж.

— В къщата как стоят нещата? — попита после.

— Всичко е наред. Няма ни най-малък повод за безпокойство. Бедните дяволи здравата ядат и пият и вече видимо се възстановяват.

— Някой да се е мяркал насам?

— Никой.

— Да влизаме, което значи — бледоликите и вождовете. Трябва да се посъветваме. Червените войни засега остават тук. Но нека неколцина от тях — които имат най-бързите коне, се върнат на едно порядъчно разстояние извън долината, за да ни доложат за пристигането на враговете. Нашите коне също ще оставим пред къщата.

Слязоха и закрачиха през тесния вход към двора. Там стоеше Бързия вятър — синът на Силната ръка, който беше затворен в живачната мина. Олд Файерхенд бе трябвало да поздрави бащата от сина, ала той го бе пропуснал. Искаше му се да стане свидетел на тази толкова неочаквана среща между двамата червенокожи, защото индианецът никога не позволява външен човек да разгадае чувствата му. Силната ръка беше смятал Бързия вятър за мъртъв, тук той щеше да види сина си жив. Как ли щеше да се държи?

Той пристъпи в двора малко след Олд Файерхенд. Ловецът отстъпи крачка встрани и отправи поглед към вожда. Лата налгут видя сина си и го позна, разпозна го от пръв поглед, въпреки неговия окаян външен вид. Нито един мускул не трепна по неговото лице, нито една мигла не се раздвижи. Той закричи, изпълнен с достойнство, към своя син и също така с достойнство му подаде ръка.

— Бързия вятър не е отишъл във Вечните ловни полета, както войните на апачите си мислеха. Нека бъде поздравен и се върне с нас в нашите вигвами!

Синът също запази достойнството си.

— Бледоликият не ти ли каза, че съм тук?

— Не. Не беше необходимо да ми го казва, той знаеше, че идвам насам...

Олд Файерхенд се обърна към Херман.

— Пленниците в същото помещение ли са още затворени?

— Да. Държаха се спокойно.

— Да заключим тогава и този при тях.

Той посочи Бил Нютън, извади ключа за белезниците от джоба си и го връчи на Херман.

— Заеми се с тая работа! Аз трябва да отида при Адлер. Размотайте от Нютън ласото ми и му сложете белезници на ръцете и краката! След това имам едно друго занимание за вас.

— Някоя заръка?

— Да и то приятна! Бихте могъл после да се поогледате за вуйчо си. Предполагам, няма да се разсърди, ако случайно му заведете брат си Мартин.

— Разбирам, разбирам! — закима Херман усърдно. — И... съм ви благодарен. Усилията и опасностите, които костваше издирването на един член от фамилията Адлерхорст, поехте вие, а славата и удоволствието предоставяте на други.

— Pshaw! — отклони ловецът усмихнато. — Вървете все пак и си направете шегата!

И тъй, Херман най-напред отведе пленения Бил Нютън в лишеното от прозорци помещение, където Хуанито и старата вещица лежах в окови.

Той заключи ръцете и краката му в белезници и разви ласото. Никой не изрече дума. Вратата беше оставена от Херман отворена, за да може да види нещо в тъмното помещение.

Внезапно от ъгъла се разнесе ужасно стенание. Беше Хуанито, скалпираният.

— Те идват!... Тежко и горко, тежко! Ето къде лежи! — заскимтя той. Бълнуваше в треската си.

Херман остави на масата ключето, с което бе заключил белезниците и приближи в неволно съчувствие към скалпирания да му погледне главата. Наведе се над ранения, който се мяташе от една страна на друга. Попипа му челото — тлееше. През превръзката все още се процеждаше кръв.

Бил Нютън следеше и най-малкото движение на своя, враг; гореше от желание да се освободи и си отмъсти. По път беше се оглеждал внимателно и бе решен, въпреки безнадеждното си положение, да си държи очите отворени, за да не пропусне неизползвана и най-незначителната възможност.

Така беше забелязал също че Адлерхорст остави ключа на масата.

„По дяволите! Ако го забрави!“ — помисли си.

Погледът му беше прикован жадно към малкия предмет. Същевременно установи, че в ключалката на чекмеджето е пъхнат ключ със същата големина. Една мисъл му проблесна. Дали пък не пасваше на белезниците? Ама по-добре да останеше истинският ключ. Хитрият мозък на Нютън работеше трескаво. В действителност той

вече се бе смятал за изгубен. Но сега щастието като че ли още веднъж му предлагаше ръка.

Длъжен беше да рискува. Какво по-лошо би могло да му се случи, ако не успееше? Всички условия бяха благоприятни за него: тъмното помещение, състраданието, принудило Херман да се заеме със скалпирания и близостта на масата.

Предпазливо се повдигна до ръба на масата, измъкна ключа от чекмеджето, размени го с истинския, който пъкна в устата и после клекна отново в ъгъла.

В същия миг Херман се изправи, взе ключа от масата и си тръгна. Пое бързо из къщата да потърси най-напред сър Дейвид.

— Dear uncle^[1] — подхвана, — имам една молба.

— Молба? — Линдсей погледна лукаво. — Искаш да ти заема пари?

— Не, искам да ти доставя една радост!

— Хм-м! Радост да доставел! Племенниците го правят наистина рядко.

— Значи аз съм изключение. Ела и виж сам!

Той отведе англичанина в стаята, в която се намираше Мартин.

— Ето я радостта, за която ти говорех.

Сър Дейвид оглежда Мартин известно време. Носът у започна да се раздвижва, сякаш опитваше с душене да се добере до тайната около личността на Мартин.

— Не изглежда да е лош тип, ама трябва по-напред порядъчно да се поохрани. Yes.

— Той е изстрадал безкрайно много, понеже е един от затворниците, които са били принудени да работят тук в мината. Името му е Адлерхорст.

— Адлер... — Линдсей разтвори уста, при което устните му образуваха един тъмен четириъгълник, размаха във въздуха дългите си ръце и се сети най-после, че е изрекъл само половината име. — ... хорст! — довърши започнатата дума, като доловимо за слуха затвори уста.

— Да. Ти имаш щастието да склучиш днес в обятията си своя втори, тъй дълго търсен племенник.

— Племенник, Адлерхорст! Щастие! В обятията склучвам! Well, ще стане. Indeed. Давай го! Yes.

Той разтвори огромните си обятия, за да приложи думите на дело. Мартин, когото Олд Файерхенд вече бе уведомил за идването на вуйчото, усмихнато остави това да се случи.

Когато Херман заключи вратата след себе си, Бил Нютън имаше чувството, че с единия крак вече се намира на свобода.

В тъмното помещение сега беше тихо. Само от време на време се зачуваше някое скимтене или рев от страна на трескавия. Старата седеше в онзи ъгъл, в който никаква светлина от вратата не бе в състояние да проникне, затова нямаше как да бъде видяна. Но Хуанито въпреки лошото осветление бе забелязан от Бил Нютън.

— Кой е тук? — попита той високо.

— Двамина сме! — отговори с писклив глас дъртата вещица.

— Я гледай, още някой? И кои сте?

— По напред кажи ти кой си! Да не би и ти някой приятел на сеньор Ролан?

— Негов най-добър приятел.

— Тогава би трябвало да ме познаваш. Аз съм сеньорита Арабела и вода домакинството на сеньор Ролан.

— А, да, да!... Ами кой пък е мъжът, който там така стене?

— Това е Хуанито.

— А-а, Хуанито Алварес. Какво му е? Болен ли е?

— Индианецът го скалпира.

— Zounds! Как е могло да се случи?

— Бяхме нападнати от двама негодяи, които дойдоха като приятели, ама не се отнесоха приятелски с нас. Те освободиха всичките ни затворници.

— Как е било възможно?

Тя му разказа толкова, колкото сметна за уместно.

— Ами ти пък как попадна в ръцете на Олд Файерхенд? — попита накрая.

— Ролан ме прати насам да известя за пристигането му — излъга оня. — По пътя бях нападнат.

— Слава на Небето! Той ще ни освободи!

— Хич и не си въобразявай! Вън пред къщата се мотаят четиристотин апачи и марикопи, които добре ще ги посрещнат.

— Dois! Тогава сме изгубени!

— Знам го.

— Ужасно! Мисля, че тези хора ще ни убият!

— Аз също съм убеден в това.

— Нека се помолим на Мадоната да ни прати избавление!

— Смешно! Мадоната баш за нас ще си даде труда. Ние можем само на Дявола и на себе си да разчитаме.

— Ама ти самият говориш като Нечестивия!

— На теб къщата ти е позната, а аз никога не съм бил тук. Я помисли по какъв начин можем да си помогнем!

— На първо време ще трябва да се освободим от оковите!

— И после какво? Сещаш ли се нещо?

— Не.

— Значи нищо не ни топли, ако бяхме без окови. Е, да де, ако съществуваше някоя възможност тайно да офейкаме! Колко изхода има тук?

— Само един.

— Damned! Тогава е свършено с нас. В най-скоро време ще направим едно запознанство с Пъкала.

— Ху! Потрися ме от приказките ти. Замълчи по-добре!

Той замълча. Мисълта, че му е невъзможно да се освободи, създаваше за момента на Бил Нютън по-малко грижи, отколкото другата, че още днес би могъл да бъде окошарен заедно с Ролан и Уолкър. Той беше закоравял злодей, ала се ужасяваше от тази среща. Запита се дали да издаде на съкилийниците си, че притежава ключа... но само след кратък размисъл стигна до решението поне засега да запази тайната си.

Междувременно Херман бе върнал ключа на Олд Файерхенд. Бързия вятър бе изпратен на пост при вратата на пленниците. После бе проведено съвещание относно плана, който трябваше да следват срещу Уолкър и мохавите.

— Всички те трябва да умрат — обади се Силната ръка.

— Всеки ще изкупи престъплението си! — отговори Винету. — Но който не е злодей, трябва да бъде пощаден. Мохавите са подведени и нямат вина за безобразията на белите дяволи.

— Аз също не съм главорез — намеси се Олд Файерхенд. — Може би ще ни се удаде да победим без битка тези тридесет мохави.

— Как се кани белият ми брат да се залови с тая работа?

— Моите червени братя ще се скрият отвън. Враговете ще дойдат безпрепятствено до къщата и ще бъдат пуснати да влязат. Тук обаче ще се таят сто апачи, които ще се заемат с посрещането им.

— Предложението е добро!

— Веднага ще издам заповедта. Нека вождът на марикопите ме придружи! Той е умен воин и ще намери някое място, където няма да бъде открит с останалите от враговете.

---

[1] Dear uncle,... (англ.) — Драги чичо... (Б. пр.) ↑

19. САМ ХОКИНС НАМИРА НЕЩО

Олд Файерхенд излезе с вожда Желязната стрела пред къщата, където чакаха червенокожите. В този миг съгледвачите приближиха бързо и доложиха, че трийсетимата мохави ще пристигнат в най-скоро време. Огнената ръка нареди сто апачи да слязат от конете и да влязат в къщата. А другите препуснаха под предводителството на Желязната стрела, отвеждайки свободните коне.

Стоте апачи се разпределиха на групи из най-отдалечените от входа помещения, така че в първите минути на пристигането ни Ролан да не може да забележи нещо подозрително. Дори стълбата бе измъкната пак от щерната.

Сам Хокинс приближи ухилен и смигна на Олд Файерхенд с малките си очички.

— Сега навярно сме готови?

— Да.

— Нищо ли повече няма да разпoredиш, мастър Огнена ръка?

— Не.

— Ама искаш да примамиш нехранимайковците в двора?

— Естествено.

— Те ще се пазят да влязат. Сторят ли го, ще бъдат, достойни да ги избеси човек с краката нагоре, хи-хи-хи-хи!

— Защо?

— Е, кой ще им отвори всъщност?

— Аз.

— Zounds! Нека ме изядат барабар с моята добра, стара Мери — въпреки че тя заслужава някоя по-благородна смърт, ако чаровният ти вид подмами вътре макар и само един мохав. Хи-хи-хи-хи!

— Във входния тунел има една ниша, в която ще се вмъкна веднага след отварянето, за да ги пропусна да минат. После ще се озова зад тях и ще прикривам изхода, докато вие ги връхлетите.

— Не става, мастър! Ще ти предложи друг план. Портiererка е дъртата, тя е пленена, ама пък не може ли вместо нея да отвори

момичето, Анита?

— Едва ли. Ролан нали очаква, че вече е затворена и работи в рудника.

— Би могла да приведе някакъв претекст.

— Чак толкова неправ наистина не си. Ще поговоря с Анита, дали ще пожелае да бъде първата, която Ролан ще съгледа.

Анита започна да трепери, когато Олд Файерхенд изрази желанието си. Но скоро преодоля слабостта си и накрая дори самата измисли оправданието, което щеше да ѝ е необходимо при отварянето на вратата.

Настъпиха няколко минути на изпълнена с очакване тишина. После отвън се чу конски тропот. Някой задумка по портата. Анита беше станала въсърнобледа, ала храбро отиде да отвори.

Отвън стояха Ролан, Лефлър, Уолкър и трийсетимата индианци.

При появата на Анита Ролан смръщи чело.

— Ти? Ти тук? И защо не отваря Бела?

— Тя падна и не може да върви.

— Кога беше това?

— Няколко дни след вашето заминаване.

Беше хитро измислено, така присъствието на Анита се обясняваше най-просто. Щом старицата лежеше болна, то Хуанито не можеше да затвори момичето. То трябваше да застъпи на мястото на болната.

— Добре — рече Ролан кисело. — Можеш да си вървиш! Аз самият ще заключа... Влизайте!... А-а, я почакай още малко, Анита! Някой да е идвал насам?

— Не.

— Днес също? Някой си там Бил Нютън?

— Не.

— Значи тепърва ще дойде. И ще има да се чуди!

Анита се оттегли с подкосени колене.

Мохавите слязоха от конете и ги оставиха временно пред вратата под надзора на един пост. Ролан остана последен, заключи вратата и прибра ключа в джоба. Нареди на червенокожите да се разположат сега-засега в двора, след което отведе Уолкър и Лефлър в така наречената „зала“.

— Само миг търпение! Трябва най-напред да си кажа няколко думи с Бела и Хуанито. Връщам се веднага.

Както бе предвидил Олд Файерхенд, Ролан се отправи първо към своята стая. Ловецът чакаше вътре с Винету — единият отдясно, другият отляво на вратата.

Едва Ролан я бе затворил и ръцете на Олд Файерхенд се склучиха така здраво около врата му, че не бе в състояние да издаде и звук. Борейки се за глътка въздух, той разтвори широко уста. Апачът тутакси тикна един парцал между зъбите му и омота с въжета краката и ръцете.

Всичко беше уредено за миг, без ни най-малък шум. Ролан се намираше като в сън и вторачи малоумен поглед в двамата мъже.

— Добре дошъл в собствения си дом, Сонатака! — поздрави Олд Файерхенд. — Ние, както виждаш, сме тук. Надявам се да се погодиш добре с нас. Противното само би ти навредило. На първо време искаме да понадникнем какво имаш в пояса и по джобовете си.

В пояса се намираха само оръжията. В джобовете Ролан имаше пари и два ключа — главния и малкото ключе за белезниците и прангите, каквито бе притежавал и Хуанито. Олд Файерхенд ги прибра.

По време на претърсването Ролан направи отчаян опит да разкъса въжетата.

— Спокойствие, само спокойствие, сеньор! — успокои радушно Олд Файерхенд. — Щади си силите! Ще имаш крещяща нужда от тях, защото ние сме хора любопитни и желаем да узнаем от теб някои и други неща.

През това време Лефлър и Уолкър бяха подпрели пушките си в ъгъла до вратата на „залата“ и се разположиха удобно.

В един момент се почука.

— Влез! — викна Уолкър учуден.

Влезе Сам Хокинс, последван от Дик Стоун и Уил Паркър — двамата дългучи. При вида на тези трима мъже Уолкър и Лефлър скочиха втрещени от местата си. Сам се поклони вежливо.

— Прощавайте, мешърс, за безпокойството! Останете си, моля, по местата! Ние чухме, че са пристигнали нови приятели на сеньор Ролан, и тъй като сме негови гости, рекохме да ви поздравим.

— Вие? Негови гости? — пробъбра Уолкър.

— Да.

— Невъзможно!

— Ама това звучи направо като че сенъор Ролан не е почитател на гостоприемството. Не го оскърбявайте!

— Знае ли той, че сте тук?

— Още не. Но веднага ще го узнае. При него именно има двама достопочтени мастърс, които ще го уведомят, ако не се лъжа. Надявам се да ме познавате?

— Нямам честта! — отрече Уолкър, без да му се мисли.

— Ами моите двама другари тук?

— Също не.

Винаги мълчаливият Дик Стоун вече на няколко пъти се бе накарал да се обади, ала все се бе овладявал. Но сега не може повече да се сдържи.

— Не си ли спомняш деня — кипна той, — в който ловеше риба край плантацията на мастър Лефлър?

— Не. Никога не съм хващал там риба.

— Възможно, ала ловеше с въдица. По онова време имаше бая черна физиономия и май се представяше малко за негърка.

— И през ум не ми е минавало.

— Успя да ме измамиш и се измъкна.

— Вовсе! Трябва нещо да ме бъркаш!

— Ха, че кой си тогава?

— Казвам се Палмора и съм испански креол от Лос Анджелис.

— А-а, извинявай! Явно съм се заблудил. А този сенъор тук кой е?

— Братовчед ми. И той се казва така.

— А аз пък да взема да те сметна за някой си там Уолкър, убиецът на Лея Дрол, който сегиз-тогиз се нарича и Хопкинс.

— Страшно се лъжеш.

— Братовчед ти пък сметнах за един Лефлър от крайбрежието на Арканзас край Ван Бурен.

— И тук се мамиш.

— Кой би помислил, че може да съществува такава поразителна прилика? Че на това пък отгоре и два примера един до друг! Ще разрешите ли да седнем при вас, мешърс?

— Моля! Но ние за съжаление няма да можем да ви правим компания, Сеньор Ролан ни очаква.

— Жалко, но няма да ви задържаме. Да се надяваме, че пак ще се видим!

Двамата тръгнаха да си вземат според добрите стари нрави най-напред пушките. Почти бяха стигнали вратата, когато влязоха Олд Файерхенд и апачът.

Лефлър и Уолкър отскочиха стреснато.

— Я гледай, вече сте били тук, сеньорес? — усмихна се Олд Файерхенд. — Не сте ни очаквали толкова скоро, а? Смятахте, че сме зад вас.

— Не, ние сме зад и пред тях, ако не се лъжа — ухили се Сам. — Именно така!

Същевременно стегна ръце около гърлото на слисания Уолкър и го събори на земята. В същия миг и Лефлър бе приклещен от Дик и Уил. Олд Файерхенд и Винету скочиха към тях и в рамките на минута двамата мерзавци бяха със запушени уста и така здраво овързани, че не бяха в състояние да се помръднат. После ги отнесоха при Ролан.

Олд Файерхенд пристъпи до вратата, водеща към двора и махна на един мохавски воин, чиято украса от пера го отличаваше от другите. Червенокожият никога не беше виждал ловеца, сметна го за приятел на Ролан и като се освободи от копие, щита и пушката, приближи.

— Нека моят червен брат се качи — каза ловецът. Мислейки, че трябва да говори с Ролан, индианецът го последва, без да подозира нищо. Горе Олд Файерхенд го пропусна да влезе пръв и придърпа вратата след себе си.

— Уф!

Само този звук издаде червенокожият, после притихна. Пред него стояха двадесет въоръжени апачи и неколцина бели мъже, зад него Олд Файерхенд, до него Дик и Уил. Както бягството, така и съпротивата бяха немислими при едно такова числено надмощие. И той застана очаквателно, за да издебне най-благоприятния миг за действие.

— Нека червеният ми брат не се страхува — каза ловецът. — Тук стоят Винету — вождът на апачите, Лата Налгут — Силната ръка, а аз съм Олд Файерхенд, когото червените мъже наричат Инсхава нантон — Белия вожд.

— Уф, уф — изплъзна се от мохава.

— Аз живея с вас в мир. Вие не сте ми сторили зло, нито аз на вас. Но сега сте се съюзили с бели мъже, които са крадци и разбойници. Ще ти съобща какви престъпления са извършили.

Олд Файерхенд нахвърля на мохава картина за ужасяващите безчинства на белите.

— Съжалявам — продължи той, — че сте станали приятели с тези престъпници. Ние дойдохме да ги накажем. Желаете ли да попречите на намеренията ни?

Индианецът погледна удивено сериозното, ала приятелски разположено лице на Олд Файерхенд. Така той не беше си представял този прославен воин.

— Онова, което Инсхава нантон каза, е истина. Той никога не изрича лъжа. Мъжете, за които говориш, са зли. Те заслужават наказание. Но аз не съм вожд, не мога да постъпя другояче, освен да ги закрилям. Само вождът може да издаде друга заповед.

— Тогава изчакай, докато дойде!

— Нямам право.

— В такъв случай ще загинеш. Ние сме четири пъти по десет по десет, а вие сте само три пъти по десет.

— Може ли Инсхава нантон да го докаже?

— Да. Ела!

Олд Файерхенд поведе индианеца по стълбите към равния покрив. Оттам можеха да се видят апачите и марикопите. Мохавът се стъписа.

— Освен това в къщата има скрити сто апачи — довърши ловецът многозначително.

— Покажи ни ги!

— Биха се счепкали с хората ти.

— Кажи им, че засега между нас трябва да има мир, а аз ще го кажа на моите.

— Добре, нека бъде тъй.

След този кратък разговор двамата мъже слязоха отново долу. Скоро апачите и мохавите стояха в двора едни срещу други. Мохавите се удивиха немалко да заварят тук един толкова мощен враг. Но слисването им нарасна още повече, когато разбраха, че на всичкото отгоре си имат работа с Белия вожд и Винету.

— Сега искам да ти направя моите предложения — каза Олд Файерхенд на мохава. — Ти трябва да избереш между войната и мира, между живота и смъртта.

— Кажете ми по-напред къде се намират бледоликите, с които дойдохме.

— Плених ги.

— Каква съдба ги очаква?

— Те ще умрат. И вас ви очаква същата участ, ако не се предадете. Избейте колко сме. Веднага щом някой от войните ти вдигне оръжие, нашите пушки ще загърмят и вие ще бъдете мъртви.

— Инсхава нантон говори може би вярно, но той не бива да забравя, че ние не се боим от смъртта.

— Зная го, защото вие сте храбри мъже. Но не е ли по-добре да живееш, отколкото да умреш, дори когато не се страхуваш от смъртта? Няма ли във вигвамите си братя и сестри, жени и деца? Те ви чакат. Искат да ядат месо, което вие трябва да им отстреляте. Не сте ли длъжни да живеете заради тях? Ако нашите куршуми ви покосят, сред тях ще се надигне голям вопъл и те ще кажат: „Нашите войни са ни забравили. Те са нямали сърце за нас. За да бъдат смятани за храбри мъже, които не се боят от смъртта, те са се оставили да бъдат застреляни... а ние станавме роби на апачите и марикопите!“

Думата роб е най-ужасната, която индианецът познава. По редиците на мохавите премина мърморене.

— Скуоу говорят като скуоу. Ние ще умрем, за да не станем роби на победителите!

— Инсхава нонтон заявява, че неговите червени братя няма да станат роби на победителите. Защото те не са ваши врагове и не желаят да бъдат такива.

— Уф, уф!

— Аз ще говоря с моите спътници и ще преговарям също с вашия вожд. Каквото се реши после, това ще стане. Засега искам само да сложите оръжия.

— Вие ще ги вземете ли?

— Да.

— Какво е войнът без оръжия? Дори да ни освободите, без тях по-късно ще станем за посмешище пред враговете си и ще бъдем обречени с всичките си хора на гладна смърт.

— Инсхава нонтон само ще съхранява оръжията ви, докато минат преговорите с вашия вожд. На теб ти е известно името ми. Кажете дали някога Олд Файерхенд е бил несправедлив спрямо червените мъже!

— Никога.

— Така и днес ще говоря в съвета за вас, и хората ще се вслушат в думите ми.

— Ако ти предадем оръжията, ти сигурно ще ни вържеш и заключиш?

— Не. Ще останете в този двор и ще получите храна и вода наравно с нас. Само трябва да обещаете да не предприемате враждебни действия, преди Инсхава нантон да е преговарял с вашия вожд.

Предводителят се обърна сега тихо към хората си и след къс преговор пристъпи напред.

— Храбрите войни на мохавите са съгласни с твоите условия, защото ти си Белия вожд и ние ти имаме доверие.

С тези думи той измъкна томахока от пояса си, сложи го на земята и прибави и останалите си оръжия. Неговите хора сториха същото. Един след друг свалиха оръжията си, които Олд Файерхенд нареди на няколко апачи да отнесат в къщата. После мохавите наклеяха покрай зида и зачакаха следващите събития.

— Сега конете са ни в пречка — отбеляза Дик Стоун. — В двора не можем да ги вземем, вън да ги оставим също не бива, понеже ще ни издадат на идващите мохави.

— Защо? — учуди се Олд Файерхенд. — Тъкмо ако ги оставим отвън, те ще приближат спокойно, защото ще мислят, че хората им се чувстват съвсем добре в къщата.

— Ама трябва да ги нахраним и напоим!

— Вода има в щерната. Тя е лоша, но за конете ще свърши работа. А фураж... да-а, май наистина ще трябва да погладуват.

— Кой ще гладува? — намеси се Сам Хокинс, който беше пристъпил незабелязано към групата.

— Конете, а може би и ние — потвърди Олд Файерхенд.

— Защо?

— Защото тук няма нищо.

— Че кой пък го твърди?

Очичките на Сам Хокинс премигнаха лукаво.

— Аз.

— В такъв случай казваш голяма неистина, ако не се лъжа, мастър Огнена ръка. Тук, тъкмо напротив, има налице достатъчно припаси.

— Откъде го знаеш?

— Да, откъде го знам! Сам Хокинс не е чак толкова загубен тип. Щом другите не се сецат, трябва той да понапрегне изкуствения си скалп. Я огледай тая прелестна Долина на смъртта! Никакво дърво, нито храст, нито стрък трева. Въпреки това тук живеят хора и животни. Значи трябва да има някакъв запас от провизии.

— Вярно, но не толкова много, че да стигне за всички.

— Мислиш ли? Хм-м! Погледни тази къщица... не изглежда ли като една малка крепост? Не може ли като нищо да издържи една обсада? А в такъв случай обсадените ще се нуждаят от припаси не за две-три мулета и не само за един ден, а за много гърла и за много дни.

— Разумен аргумент, но с аргументи не можеш да нахраниш нито хората, нито крантите. Аз претърсих цялата къща.

— Наистина много хубаво от твоя страна, сър, само дето не си намерил нищо. Аз пък изобщо не търсих, ала въпреки това открих нещичко.

— Къде?

— На гърба на притежателя на тази приветлива къща, хи-хи-хи-хи!. Ти каза, че аргументацията ми не била лоша. Е, докато ти преговаряше тук с мохавите, аз отидох с тая моя аргументация при мастър Ролан. Само че той страдаше нещо от загуба на паметта. Запретнах му аз якето, поразтрих голия му гръб и още след третата разтривка паметта му си беше наред. Хи-хи-хи-хи!

— Той е признал?

— Да.

— И?

— Тук има зимник.

— Къде?

— Под кухнята. Повдигаш една от каменните плочи и ето ти го входът.

— Ти беше ли долу?

— Не. Само опитах да дигна плочата. Работата стана и аз изприпках право при теб.

— Великолепно!

— Ролан не го намери така великолепно, хи-хи-хи-хи! Неговият гръб има вида на географска карта, на която страните са оцветени в кафяво, а моретата — в синьо. Ако не беше си признал, съвсем сигурно щеше да се добави и малко червено. Нека ти покажа избата.

Горд като някой победител, малкият закричи напред. Олд Файерхенд и Херман го последваха.

В кухнята една голяма плоча бе вдигната от пода. Виждаше се каменно стълбище.

Лампи тримата намериха в кухнята и слязоха долу. Онова, което видяха там, предизвика изумлението им. Зимникът съдържаше бъчви с брашно, съсди с яйца, заровени в трици свински бутове, дълги низи наденици. С две думи, имаше запас от продоволствия, които даваше да се заключи, че Ролан действително е отчитал евентуална обсада.

Олд Файерхенд тайно се удивляваше на хладната разсъдливост на дребния трапер. Той самият под напора на трескавите събития не бе взел под внимание съображенията, които иначе от само себе си щяха да му се наложат. Обграден от всички страни с различно настроени индианци, за Ролан винаги съществуваше възможността някое от тези племена да се отнесе враждебно с него и да бъде принуден да се заключи в къщата си. Той трябваше следователно да е подготвен за такива случаи.

— Е, как ти се харесва тая работа? — захили се Сам.

— Отлично! — влезе Олд Файерхенд в престрелката на дребоська.

— И кой е откривателят на тая бонанса от наслади за търбуха?

— Мистър Сам Хокинс!

— Кажи, тоя мастър не е ли умен тип, а?

— От време на време.

— От време на време?... Хм-м, ами добре тогава, че тъкмо днес съм имал един от умните си часове, ако не се лъжа. Behold! Тук има и тютюн, а там пури... позволи ми да запала една!

Наистина имаше няколко съда пълни с тютюн и обилно количество пури. Можеха да бъдат съхранявани тук, тъй като зимникът в тази знойна долина бе напълно сух.

Докато Сам си палеше пура, Олд Файерхенд продължи изследването. Понеже подът се състоеше от здраво трамбована пръст, обърна му внимание един четвъртит камък, който с малки усилия съумя да отстрани. Лъхна го миризма на влага.

— Сам, донеси лампата! Мисля, че тук има кладенец.

— Това би било голям късмет. За индианците водата е по-добра от бирата.

— Навярно защото искаш да я запазиш за себе си, мастър Чиконе?

— Обиждай си, Бели вожде! Бирата и без това е нищо за индианските гърла. Хи-хи-хи-хи!

Той донесе лампата си и освети отвора. Правилно, едно малко водно огледало проблесна насреща им и се оказа, че водата е с добри качества.

— Това е най-доброто от всичко, което намерихме тук — каза Олд Файерхенд. — Сега не само хората, но и конете могат да се напият до насита. Вярно, черпането ще отвори много работа.

— О, не! — отвърна Херман. — Тук в ъгъла виждам една желязна помпа с няколко маркуча. Значи няма да черпим.

Когато Олд Файерхенд отиде да огледа нещата, в очите му падна слаба светлина. Различи в зида един може би трицолов отвор, който водеше вън на открито. Находката беше изключително полезна, защото през отвора можеше да се прекара маркуч и по този начин без особен труд да се даде вода на конете.

Апачите после изнесоха от зимника толкова провизии, колкото бяха необходими за момента. Анита пое функцията на готвачка. След това скритите в дъното на Долината на смъртта войни бяха доведени, получиха дажбите си и можеха да напият и конете.

Междувременно минаха часове. Основният отряд на приближаващите мохави наистина още не се очакваше, ала въпреки това Олд Файерхенд разпрати съгледвачи, за да се предотвратят евентуални изненади.

Мохавите в двора бяха изгубили унилото си настроение, след като и те като другите получиха пълните си дажби.

Къща и двор се оказаха тесни за толкова много гости. Ето защо Сам направи предложение Ролан и тайфата му да бъдат откарани и

заклучени в живачната мина. Така се печелеха две помещения, заемани до момента от пленниците.

Олд Файерхенд веднага се съгласи с предложението. Стълбата беше спусната пак в щерната.

После отведоха пленниците.

Хуанито беше дошъл в съзнание. Той хвърли страхлив поглед на Ролан, ала оня привидно не му обърна никакво внимание.

Първи започнаха да слизат Олд Файерхенд и Сам Хокинс, следвани от пленниците, зад които идваха Дик и Уил.

Траперът отваряше вратите и крачеше при оскъдната светлина на лампата през подземните помещения. Спряха едва при последното. Там приковаха пленниците към зазиданите в стената железни халки.

Когато ги заключваше към зида, Олд Файерхенд за нещастие си послужи с ключа, който бе отнел от Ролан. Ако беше измъкнал от джоба другия, сменен от Бил Нютън, сега вече щеше да забележи подмяната.

Но така той се върна, заключвайки грижливо вратите след себе си, със своите спътници на горния свят.

Само Сам Хокинс разтърси скалпа си.

— Не допуснахме ли грешка, мастър Огнена ръка?

— По какъв начин? Трябваше да подслоним тези юнаци поотделно. Сега са окаушени заедно и могат да разговарят помежду си. При това положение е лесно възможно да изковат някой план, който да ни постави натясно.

— Нямай грижа, Сам! Навън не могат да излязат. Впрочем аз преследвах определено намерение, като ги затворих в общо помещение. Те здравата ще се изпокарат. Това е едно утежняване на наказанието, което всеки от тях си е заслужил. Тук имаш право. Как ли само ще оплюват Хуанито, комуто ще припишат цялата вина! Ако не беше се оставил да бъде изигран от теб, мастър Огнена ръка, то сигурно щеше да ни е трудничко да постигнем целта си, ако не се лъжа.

20. АЗ... АЗ... АЗ!

Предположението на Олд Файерхенд, че пленниците ще се нахвърлят с упреци един към друг, намери пълното си потвърждение. Хуанито, старата и Бил Нютън, някогашният дервиш, до момента бяха държани отделно от другите. Сега всички се намираха в едно и също помещение. Яростта, която кипеше в Ролан, чакаше най-малкия повод, за да избухне.

Но на първо време той се държеше спокойно. Изглежда, бе все още полузамаян от случилото се.

Другите също мълчаха, защото всеки мислеше за мрачната съдба, която в най-скоро време го очакваше. Можеха да се чудят само тихите стенания на Хуанито.

— Много ли боли? — попита най-сетне Ролан с добре излицемерно съчувствие.

Хуанито заскимтя сърцераздирателно.

— Как всъщност се случи тая работа, скъпи ми Хуанито?

— Проклет да е тоя Олд Файерхенд!

— Тук изцяло споделям твоето мнение. Но още по-проклета да е глупостта ти!

— Аз не бях глупав!

— Може би е умно да се оставиш да ти одерат кожата от кратуната?

— Аз виновен ли съм? Негодникът се представи за мексикански собственик на мина и искаше да купи живак.

— Защо не му даде от запаса, складиран при майка ти?

— Не беше достатъчен. Оня се нуждаеше от повече, както ми каза.

— Как само те е залъгал! Ти можеше да дойдеш да вземеш недостигащото, но него да оставиш да чака при майка ти. Защо го помъкна със себе си?

— Негодят... а-ах! О-ох!

Болката отново го налегна. Имаше усещането, че главата му е пъхната в разтопен метал.

— Е, защо? — повтори Ролан след известно време.

— Защото... защото...

— Не измисляй лъжи! Те така и не биха могли да те спасят.

— Та аз изобщо не се и каня да лъжа. Сега и без това ми е все тая. Бездруго ще бъдем очистени. Типът имаше голяма сума в себе си и аз исках, исках...

— И си искал да скатаеш мангизите, без да му дадеш в замяна живак?

— Да.

— Което означава, че си искал да му видиш сметката?

— Горе-долу.

— Никаквец?

— Всички ние сме никаквици — изхленчи оня, — а вие сте най-големият сред нас!

— За теб е добре, че съм окован, иначе за тая вежливост щях и кожата от тялото ти да отпоря! И да не би пък да те е скалпирал Олд Файерхенд, а?

— Не, проклетият ни апач!

— Направо пъклена история! Я вземи да разкажеш как им се е удало да те надлъжат и да освободят затворниците!

— Аз... — той отново прекъсна и нададе ужасяващо стенание.

— Вземи се в ръце! — нахока го грубо Ролан.

— Аз... не мога — изхленчи. — Болките ми са... о-ох... страшни! Да говоря дълго ми е... невъзможно. Нека разправи... старата... Главата ми, главата ми!

— Момче, тая болка ти е хак. Да, дори ти е твърде малко като наказание! Би трябвало всеки ден да ти израства нова кожа, та да можеш всеки ден да бъдеш скалпиран! Даже бих ти трил пипер на раните, ако бях в състояние, кривоглед креол такъв!... Дърто, говори ти!

Бела отдавна чакаше тая подкана. Тя беше изпълнена с необуздан бяс срещу всички, също срещу Хуанито, който носеше вината за цяло нещастие, понеже той беше довел Олд Файерхенд. Започна да разказва, и то така, че самата да не получи упрек.

— Не си виновна ти, дърта вещице — изскърца зъби Ролан. — Де да бях свободен, ах, чудо щях да направя!

Тогава се обади Уолкър.

— Нима изобщо не съществува възможност за спасение?

— Можеш ли да разкъсаш веригите си? — изсмя се Ролан.

— Не.

— Имаш ключ!

— Също не. Ама че въпрос!

— Е, тогава не можем да се надяваме и на спасение. Ние сме изгубени.

— Тия негодяи много-много няма да ни се церемонят.

— Мислиш ли?

— Естествено.

— Би било много добре. При тези обстоятелства една бърза смърт ще е най-доброто. Само си мисля, че няма да бъдем удостоени с това благоволение. Тоя Олд Файерхенд е едно куче, което не прави нищо против закона. Убеден съм, че ще ни подкара всички в триумфално шествие към Сан Франциско, за да ни предаде там на съда.

— Damn! По-добре смърт от това!

— Той определено ще го направи!

— В такъв случай сам ще си видя преди туй сметката!

— Че как пък? Та нали си в окови!

— Все ще се намери някаква възможност. Няма да се оставя да бъда зяпан в Сан Франциско от тълпата.

— Да-а, действително ще бъде образуван процес, какъвто още не е имало.

По този начин се плъзгаше разговорът между Уолкър и Ролан. Накрая в него се включи и Лефлър и тримата се впуснаха в „благопожелания“ срещу Бога и хората. Проклетия се редуваха с внезапни изблици на страх, сурови обвинения и тежки обиди с хленчеци самоупреквания. Помежду им отново и отново се вмъкваше болезненият вой на скалпирания... Това без съмнение бе един от най-странните разговори. После призоваха цялата си остроота на умовете да открият някакъв изход за бягство — напразно. Такава възможност не съществуваше.

Необузданите хули срещу Хуанито се подновиха. Но креолът не отговаряше. Тогава тримата започнаха да се ругаят пак помежду си по най-отвратителен начин.

— Аз съм най-невинният от всички ви! — крещеше Лефлър разгневено. — Затваряйте си мръсните муцуни! Купих плантацията от вас на добра вяра и това е всичко. В останалите ви деяния не съм участвал. На мен нищо не могат да сторят!

— Охо! — извика Уолкър. — Само не се прави на Божа кравичка! Това с плантацията си беше рафинирана шашма... и бих искал да видя шерифа, който няма да ти усуче въжето за тая работа! Но, плантацията я отпиши!

— Нейсе! Ама живота са длъжни да ми оставят!

— Така ли мислиш? Ти освободи един пленник, участва в залавянето на Уилкинс и Елми, в предаването им на червенокожите. Освен това ти бе известна целта на нашето пътуване насам. Това стига, за да ти скърши два пъти врата!

— Ще оставя нещата да си текат! Че там горе при Синята вода освободих Бил Нютън, това е...

Уолкър се сепна озлобен.

— Бил Нютън... хубаво че спомена проклетото име! Тоя красив пес! Човече, бандитино, къде държиш парите ми?

Уолкър очакваше, че Бил Нютън или ще излъже, или изобщо няма да отговори. Онзи обаче не показва особено вълнение.

— Парите ти? Хм-м, изфирясаха. Олд Файерхенд ги пипна.

— 's death! Той ли ти ги отне?

— За жалост.

— Всичко, всичко му се удава на тоя тип. Ако Дявола пожелае да се освободя... ох, ще си отмъстя на тоя човек, както никой никога не си е отмъщавал!

— Наслука! — подигра го Бил Нютън.

— Негоднико, не се присмивай! Аз мразя този човек, но въпреки това се радвам, че той не само ти е взел парите, ами и самия теб е спипал. И как пък ти скимна, мизернико, да ме обереш?

— Понеже на теб ти скимна да ме затворите тук!

— Глупости!

— Pshaw! Вчера подслушах разговора ви. Хич не ми подхвърляй упреци, че съм те ограбил!

— Ти искаше да спасиш Елми!

— И на ум не ми е идвало!

— Мошеник!

— И вие сте същите мошеници като мен. С една разлика само: аз по-умен от вас. Докато вие се дърлехте и съвсем безполезно си прехвърляхте един другиму вината, аз размишлявах върху нашето спасение!

— Фукльо!

— Ако поискам, за две минути ще се освободя от оковите.

— Вонящ който! Няма да се оставя да издевателстваш над мен!

— Какво бих спечелил? За съжаление нищо не ни грее, ако си изхлузим оковите. Нали няма как да излезем. Е, да, ако ми бяха познати тези дяволски объркани ходници и галерии!

Бил Нютън говореше така спокойно и безстрастно, че другите наостриха слух.

— Бил, не си прави майтап! — обади се Ролан. — Ако казаното от теб е вярно, на драго сърце ще забравим номера, който ни погоди.

— Хубаво! И по-нататък?

— И ще те възнаградим!

— Звучи много привлекателно. И как?

— Аз давам хиляда долара! — извика Лефлър.

— Да не би да ги имаш у себе си?

— Не. Всичко ми иззеха. Но ти ще дойдеш с мен до Уилкинсфийлд. Там ще ти ги наброя!

— Би се пазил! Уилкинсфийлд вече не ти принадлежи.

— Полагам най-свята клетва, че ще ти изплатя сумата!

— Клетва? — присмя се Бил Нютън. — Сигурно във Велзевул, а?

— В каквото искаш, Нютън!

— Ще видим! А другите какво предлагат?

— Аз също ще дам хиляда долара — каза Уолкър ядно.

— Кога?

— Когато се върна в Прескът.

— Ти там през целия си живот вече няма да смееш да се мернеш! Ами ти, сеньор Ролан? Какво ще пожертваш за безсмъртната си душа?

— Също толкова.

— Не е достатъчно. Имаш ли парите?

— Да.

— Да не би горе в къщата, където сега Олд Файерхенд е господарят?

— Не. Имам си тук скривалище.

— Къде?

— Това си е моя тайна.

— Тогава задръж си, в името на Дявола, тайната! Аз пък ще си пазя моята!

— Само не се пали толкоз!

— В крайна сметка аз изобщо не се нуждая от теб. Впрочем щом имаш хиляда долара, то сигурно ще имаш и още. Вероятно ще можеш да ми дадеш и двете хиляди, които ми обещаха другите?

Ролан се поколеба известно време.

— Да, бих могъл — изръмжа после мимо волята си.

— Добре. Тогава ще ви кажа: бягството е възможно. Само че по напред искам да знам дали ще получа гарантирано парите, и дали ще ни се удаде да се изметем оттук, ако смъкна на себе си и на вас оковите.

— По този пункт искам да те успокоя. Ако не съм окован, мога във всеки момент да духна.

— По какъв начин? Някоя тайна галерия ли има?

— Не. Ти огледа ли помещението, когато преди малко горяха фенерите?

— Да. Една стълба води нагоре.

— Стълбата отива до зъберите на скалите.

— А после надолу?

— С помощта на въже.

— Имаш ли някакво?

— Да, то е тук.

До този момент Хуанито бе мълчал. Да говори, от една страна, му пречеха болките, а от друга, не желаше да насочва повторно към себе си вниманието и заедно с него гнева на другите. Но обидите на Ролан разкъсваха вътрешностите му, особено дето беше наречен кривоглед креол. Ненавистта го ядеше и навремени той даже превъзможваше болките. Сега подскочи.

— Той лъже, сеньор! — обърна се полускимтящо към Бил Нютън. — Не му вярвайте! Той няма въже!

— Знаеш ли го със сигурност? — попита Нютън.

— Да. Ако имаше тук такава и аз щях да го знам не по-зле от него!

Ролан яростно тресна оковите и изфуча като животно.

— Замълчи, окаяно говедо такава!... Аз заявявам: въжето е тук!

— Искате само да измамите сеньор Нютън! Той ще ви помогне да се сдобие със свободата, но въже, което да стига от зъберите до подножието на скалите, тук няма!

— Добре — каза Нютън спокойно. — Виждам, че искат да ме избудалкат и ще се спасявам следователно индивидуално.

— Не се оставяй да те подведе! — кресна Ролан. — Макар да не нужно да отговарям на джафкането на това скалпирано куче, ще ти издам тайната си, за да видиш, че нямам намерение да те будалкам!

— Ще ми е приятно!

— При начина и метода, както въртах тук далаверата си и както бух принуден да набирам работниците си с отвличане, беше близко до ума, че все някога ще си навлека неприятности. Ето защо бях длъжен да се подготвя за такъв случай. Трябваше също така да взема мерки и за нелегално бягство. Устроих си една тайна каса и скрих в готовност едно въже, за чието съществуване естествено знаех само аз.

— Е, казвай най-сетне къде си го дянал, де! — настоя Бил Нютън нетърпеливо.

— До стълбата се извисява един дебел железен пилон. Видя ли го?

— Да.

— Пилонът е кух, представлява тръба, топката в чийто горен край може да се развива. Въжето е скрито във вътрешността на тръбата. То е дълго точно колкото нея и понеже тя, се издига догоре, значи и то стига от зъберите до подножието на скалите. До последната топилна пещ горе има една здрава желязна кука, за която може да се върже въжето.

— Но отвън бдят апачите. Те веднага ще забележат, ако някой започне да се спуска по скалната стена.

— Няма да го видят. Точно на въпросното място една доста дълбока цепнатина прорязва от горе до долу канарите. Тя е като скален комин и в нея преспокойно има място за един човек. Така че можеш да се спуснеш по процепа, без някой да те види. Сега доволен ли си, Бил?

— По отношение въжето да, но що се отнася до парите — не.

— Със сигурност ще ги получиш!

— Само обещанието не е достатъчно. Трябва да имам пълна гаранция, че те наистина са налице.

— Кажете му, де! — излая старата.

Ала Ролан продължително се умълча. Не му беше лесно да издаде една толкова ценна тайна.

— Добре! Задръж си мангизите! — подигра се Нютън. — И си ги отнеси в пъкъла! Аз вече си освободих едната ръка!

Той вдигна триумфиращо десница.

— Как, толкова зле ли те бяха оковали?

— Сега знам къде е въжето и ще офейкам сам.

— Zounds! — извика Уолкър. — Ама че проклет циция си, Ролан, и с това всички ни ще отведеш до бесилото! Хайде докажи му, че наистина имаш кинтите!

— Какво пък, бездруго няма риск — той и така, и така не може да ги вземе без наша помощ. Та ще ти кажа. Горе, където шахтата излиза на бял свят, точно зад петото от крайните стъпала на стълбата, има един разхлабен камък. Измъкнеш ли го, виждаш една желязна вратичка, зад която има сандъче... парите са в него!

Очите на Бил Нютън припламнаха коварно.

— Е, защо ми го казваш чак сега? — попита студено. — Че кой щеше да ти задигне мангъра?

— Вярно! Ключалката на касетата може да се отвори само с ключа на белезниците. Аз я намислих тая конструкция, понеже винаги носех ключа, когато слизах в шахтата.

— Да ама сега ти го отнеха. Как смяташ да се добереш до мангизите?

— С обединени усилия сигурно ще ни се удаде да измъкнем сандъчето.

— После накъде ще се насочим?

— Най-напред към майката на Хуанито. При нея ще трябва да се снабдим с други дрехи, защото сигурно ще ни издирват с публична обява.

— Тя къде живее?

— В Дос Палмас. Казва се Хуана Алварес и държи вента.

— Дос Палмас е разположен на юг оттук край железопътната линия, нали?

— Да. А сега си дай труда да си освободиш и другата ръка.

— Това веднага ще стане.

— Ами веригата към зида?

— Ще я скъсам с въртене. Достатъчно як съм.

Бил беше държал ключето в устата. Сега го пхна и в ключалката на лявата ръка... тя отскочи с щракане.

Облекчен, той отстрани белезниците. Сега бе необходимо само да се наведе и да отвори ключалката, която го държеше за халката в зида. Че уж трябвало да превърти веригата, той го бе казал само за заблуда, за да не се издаде за ключа.

Сега най-сетне беше свободен — веригата падна с дрънчене.

— Освободи ли се? — попита Ролан.

— Да.

Мъжете се разкресяха. Това бе спасение от сигурна смърт.

— Слава Богу! Запали светлина! — трескаво подвикна Ролан.

— Светлина?

— Не видя ли лампите на земята? С тях си светеха работниците. Прахан, кремък, чакмак и фитили ще намериш в нишата срещу мен.

Скоро загоря пламъчето на една от малките лампи.

— Така е добре! — каза Ролан. — Сега иди до тъгла. Зад стълбата се търкалят няколко железни пръта, с които лесно ще можеш да разбиеш оковите ни.

Бил Нютън избухна в грозен смях.

— Мислиш, че сега ще освободя и вас? Първо трябва да разбере дали си ми казал истината.

— Ама с тая безполезна проверка само ще изгубим ценно време! За Бога, вярно е!

— За Бога? — осмя го оня. — Хайде, хайде, мастър Ролан, там ти притежаваш дяволски малко кредит. Сигурно ти е ясно, че предпочитам да разчитам на самия себе си. Та изчакай, докато се върна!

Всички атакуваха с молби и злостни проклетия мнимия си спасител — нищо не помогна. Бил не им обърна внимание, а започна да се изкачва със светлината по стълбата, оставяйки другите в мрака.

Трябваше да се изкатери много високо и мина доста време, докато достигне петото от последните стъпала и открие камъка зад него. Правилно, той беше хлабав и Нютън съумя да го измъкне. Желязната вратичка излезе наяве и зад нея сандъчето. Ключът ставаше... то изскочи.

Той провери грижливо съдържанието и възкликна полугласно — сандъчето съдържаше повече от пет хиляди долара суха пара и разни пръстени и скъпоценности. Очите му искряха, докато пъхаше всичко по джобовете си.

Сега скри отново сандъчето на мястото му, тикна камъка в отвора, закрепил лампата на едно от стъпалата, понеже на открито можеше да го издаде, и се изкачи напълно.

Железният пилон завършваше с топка. Беше малко ръждясала, ала след известни усилия успя. Развъртя я припряно и действително намери края на въжето. Накатявайки го, той го изтегли от тръбата. После потърси желязната кука край топилната пещ — всичко си беше наред.

След това слезе отново в галерията. Всички бяха очаквали завръщането му с най-голямо нетърпение. Само Хуанито Алварес скимтеше и се кикотеше шумно в треската си.

— Най-сетне, най-сетне! — извика Ролан. — Та ти беше вън с часове! Какво пък толкоз прави?

— Малко въздух глътнах — взе го на подбив Нютън и се намести удобно на най-долното стъпало на стълбата.

— Намери ли въжето?

— Да.

— А касата?

— Също, мастър.

— Значи виждаш, че съм ти казал пълната истина! Сега да се заловим за работа!

— Почакайте още малко, моля! Имам време.

— Но ние не!

— О, ще имате толкова, колкото аз искам! Какво ли ще стане, ако взема, че замина сам, мили господа?

Ролан изкрещя.

— Няма да го сториш! Ще изгубиш три хиляди долара!

— Не, ще изгубя две хиляди, ако ви освободя! Може даже да не получа и един-едничък.

— Не те разбирам!

— Я стига, в касата нямаш ли пет хиляди долара, а?

— Пет хи... — гласът на Ролан отказа.

— Тръгна ли сам, те ще ми принадлежат. Не е ли тъй, достопочтени джентс? — ухили се Бил. — Но взема ли ви със себе си, ще трябва да върна или две хиляди, или даже цялата сума. На вас вярва нямам и за един цент.

— Негодник! — кресна обладан от ярост Ролан. — Откъде въобще знаеш колко пари има в сандъчето?

— Защото го отворих, мастър. И не само пари, ами и накити има в него!

— Отворил си го?

— Естествено. С ключа.

— Значи го имаш?

— Да. Ето!

Бил Нютън приближи ключа към светлината на лампата. Затворниците нададоха радостен вик. Ролан пък го заплю в лицето.

— Откраднал си ми го!

— Отключвай! Отключвай! — напиреха другите.

Те задрънчаха с веригите и протегнаха умоляващо ръце към него. Беше покъртителна картина. Само един не се затрогна — Бил Нютън. Той остана да си седи на стъпалото и направи подигравателно движение на отбрана.

— Спокойно! — каза. — Не мога едновременно да говоря с всички ви. Та най-напред с теб, мастър Ролан. Ти си крадец, мерзавец и убиец. Също така си един високомерен тъпак. Ако си заема от теб пет хиляди долара, които един ден ще ти върна в пъкъла — надявам се, че все ще се срещнем там, макар и да вляза няколко години по-късно от теб — е, тогава това не е престъпление.

— Изменник!

— Наричай ме, както си щеш! Не можеш да ме оскърбиш. А що се отнася до вас останалите, то вие принадлежите към човешките паразити, които трябва да се унищожават. И през ум не може да ми мине да поема тежката отговорност, като ви измъкна от ръцете на правосъдието... Оставате си тук!

— Куче, сам ли се каниш да офейкаш? — ревна Уолкър.

— Да, скъпи мастър.

— Ще те размажа!

Уолкър задърпа бясно веригите си.

— Не се мъчи, мастър Уолкър! Вярно и аз го мразя тоя Олд Файерхенд, но удоволствието, да ви окачи на въжето, няма да му похабя. Мисля, че за тая благородна подбуда един ден много неща ще ми бъдат простени... Не ме мърси с храчките си, крастава жабо! Иначе може да ме обхване желание да смъкна и на теб скалпа, за да си го отнеса като спомен от този час! Ха-ха, как се покри пъзливата бестия! Нямай грижа, не бих си омацал пръстите с нечистата ти кожа!

Демонски смях се разнесе откъм ъгъла, където бълнуваше скалпираният. Зидовете го отразиха и като че шахтата се изпълни чак горе до ръба с този безумен кикот.

Ролан се бе хвърлил на колене. Държеше издигнати окованите си ръце. Очите му се бяха вперили в Нютън, сякаш се готвеха да го пронижат. Устните мълвяха откъслеци от молитви с убийственото съзнание, че никоя дума от земните езици не е в състояние да докосне сърцето на този мъж — единственият, който можеше да го предпази от правосъдието.

Бил Нютън се наслаждаваше на ужаса на своите спътници.

— Вие искахте да ме заключите тук, да работя и никога да не видя вече слънцето — каза той широко ухилен и поднесе отново ключа към светлината на лампата. — Възмездие е тук: сега аз ви имам в ръцете си. Бих могъл да ви освободя, но вие ще останете там, където трябваше да остана аз!

— Бил, миличък, не можете да сторите с мен такова нещо! — изграчи старата сълзливо.

— Защо не? Да не би от любов към теб? Ти си получавала своята радост от нещастията на затворниците и си постъпвала като жена-сатана. Дяволът вече ти се радва!

Сега Лефлър опита последно средство.

— Бил, спомни си, че горе при Синята вода те спасих от пленничество!

— Да не би пък да претендираш и за благодарност, мастър? По моему, благодарността винаги е била рядко растение при теб. От благодарност искаше даже да ме тикнеш в този подземен пъкъл. Не,

приятелче, не си давай труда!... Сега аз тръгвам. Вземам си сбогом с молбата да си спомняте с вярна любов за мен, когато ви метнат въжето около врата! Това ще бъде чувство, изпълнено с такова блаженство, че ви го пожелавам от все сърце. Останете със здраве!

Бил Нютън сложи крак на стълбата.

— Сатана! — изрева Уолкър. — Освободи ни!

— Бил, скъпи ми Бил, добрички ми Бил! — изхлипа Ролан.

— Ха така, жалки кучета! — изхили се подигравателно Бил Нютън. — Смирени и унижени исках да ви видя пред нозете си. Пътувайте за джендема! Аз обаче, аз съм спасен!

С тези думи той започна да се изкачва.

— Бил, миличък! — поднови крякането старата.

— Бил, вземи само мен! — зави Лефлър. — Десет хиляди долара ще ти дам!

— Не и за десеторно повече.

— Слуга ще ти стана! — закрещя внезапно Уолкър. — В продължение на целия си живот... само не ме зарязвай така долно...

От ъгъла, където лежеше скалпираният, задрънчаха вериги. И пронизителният, безумен кикот преряза всичко като с нож — и хленчове, и проклетия.

Дори Бил Нютън изтръпна под този кикот. Той угаси светлината и се заизкачва по-бързо. И докато се качваше, проглушителният смях на Хуанито изпълваше шахтата.

— Това беше моето отмъщение! — промърмори. — Аз спечелих играта... аз!

После забърза неспокойно нагоре. Имаше чувството, че някаква преизподня се е впуснала по петите му.

Долината на смъртта лежеше в нощния мрак под него. Не можеше да различи нищо. Но на звездната светлина все пак намери скалния процеп, за който бе говорил Ролан.

Завърза въжето за желязната кука и го спусна предпазливо надолу.

— Хайде сега! Та ако ще и кожата от дланите си да охлузя!

Захващайки последователно едната ръка под другата, той започна спускането. Вървеше по-добре, отколкото си бе мислил. В скалния комин имаше неравности и малки издатини, на които тук и там можеше да сложи крак да отдъхне.

Стана така, че не се чувстваше изморен, когато достигна най-сетне земята. А и ръцете му едва-едва бяха пострадали.

Той остана заслушан известно време в пукнатината. Не полъхваше никакъв ветреца, никакъв издайнически шум не се чуваше.

— Накъде? — запита се. — Трябва да се насоча на юг. Там наистина се намират съгледвачите на апачите, но все ще се справя. По-лесно ще е да се промъкна сега през стражите, отколкото по-късно през цялата орда в долината. И после към Дос Палмас при Хуана Алварес!

Той залегна и запълзя напред, придържайки се към скалите. В един момент, когато бе плътно притиснат към няколко скални отломъка, чу полугласно подвикване.

— Уф!

Отляво по-нататък се разнесе в отговор същото подвикване. После няколко тъмни фигури притичаха край него, без да го забележат.

От далечината достигна някакъв шум, който можеше да произхожда само от копитата на много коне.

— Пазачите се разкараха и мохавите идват — каза си той. — Това е най-благоприятната възможност. Бързо, нататък!

Скочи и се затича срещу шума. Беше почти стигнал входа на котловината, когато трябваше отново да се хвърли на земята и да се скрие, защото мохавите пристигнаха.

Само минута по-късно и щеше да налети право в ръцете им.

Когато и последният червенокож изчезна, той се втурна в клисурата, която извеждаше навън, и с лудешка бързина я прекоси.

Най-сетне стоеше отвън.

— *Sacre bleu*^[1]... беше добре изпълнено. Сега съм спасен. Пари за път имам. Вървете по дявола, негодяи! И ти заедно с тях, проклет Адлерхорст... защото ти насъска кучетата подире ми! Пак ще се срещнем ние и тогава ще си уредя с теб сметките!

---

[1] *Sacre bleu!* (фр.) — Дявол да го вземе! (Б. пр.) ↑

21. СЛЪНЦЕТО ЗАД ОБЛАЦИТЕ

Мохавите завиха зад ъгъла на скалистия хълм и спряха пред къщата. Там видяха конете на своите хора — значи всичко беше наред.

Разкъсващата мечка слезе от мустанга и похлопа. След известно време врата се отвори и Анита излезе.

— Защо отваря една дъщеря на бледоликите? — поти той мнително.

— Такова ми е задължението.

— Къде е господарят на къщата?

— Храни се.

— А къде са войните на мохавите?

— Седят при него, споделят трапезата му.

Това беше вярно. Олд Файерхенд действително беше поканил мохавите на вечеря, за да ги отдалечи от двора.

— Води ме при него!

Анита заключи вратата и тръгна пред вожда през двора и нагоре по стълбите. Там го пропусна да влезе в една стая.

Разкъсващата мечка се огледа на слабата светлина на лампата и свъси вежди.

— Каква работа имам тук?

— Господарят на къщата обикновено тук посреща и поздравява своите гости.

— Да не би да трябва да чакам тук, докато дойде? Аз не съм бледолик и не искам да знам за техните порядки. Отивам при него!

Той се обърна да напусне стаята, ала отстъпи удивен.

На отворената врата стоеше Винету.

Момичето се измуши чевръсто навън.

— Къде са войните ми?

Това беше първият въпрос, който вождът изрече, виждайки непознат индианец пред себе си в полумрака.

— Те са мои гости.

— Аз искам да отида при господаря на тази къща. Кой обаче си ти?

— Сега аз съм господарят. Наричат ме Винету.

Макар при индианците да се смята въпрос на чест никога да не допускат да се забележи какви чувства ги вълнуват, изненадата на вождата при споменаването на това прославено име бе толкова голяма, че той едва съумя да запази своята невъзмутимост.

— Уф! — извика, отстъпвайки крачка назад. — Ти искаш да си великият вожд на апачите?

— Моят червен брат го чу.

— Какво правиш в Долината на смъртта, в тази къща?

— Винету е тук, за да посрещне теб и войните ти.

— Къде е този, когото ние наричаме Сребърния мъж? Защо не идва той да ме посрещне?

— Той е възпрепятстван. Винету го прави вместо него.

Имаше нещо в държането на Винету, което даваше на червенокожия материал за размисъл. Лицето му се смръщи.

— Ти тук като наш приятел ли си, или като наш враг?

— Това зависи единствено от теб.

— Уф! Вождът на апачите е известен като приятел на всички червени мъже.

— Да, аз ги обичам всички — апачи и команчи, марикопи и мохави...

— Апачите, команчите и марикопите са врагове на Разкъсващата мечка. Щом ги обичаш, значи не можеш да бъдеш мой приятел...

— Винету обича, когото той иска. Всички добри хора са братя, независимо дали са бели или червени. Но ти защо си приятел на бледолики, които са зли, а враг на тези, които никога не са ти сторили нищо?

— Кой ти го каза?

— Винету знае всичко. Сребърния мъж е мошеник, убиец, разбойник. Ти си негов съюзник. Това може да донесе на моя червен брат нещастие.

Вождът посегна към томахока.

— Сега ти призна, че си мой враг!

— Винету е враг само на този, който му даде основание за това. Искam свободата на пленниците ти, понеже те не са ти сторили нищо и

са приятели на мои приятели.

— Те ще си останат мои пленници, докато на мен ми харесва.

— Докато харесва на Винету. Ти самият си мой пленник.

— Не, ти мой!

При тези думи Разкъсващата мечка замахна светкавично за удар. Винету беше подготвен. Държал зорко противника под око, той го улови за ръката, изтръгна томахока и запрати червенокожия към стената.

— Как? Ти дръзна да дигнеш оръжие срещу вожда на апачите? Да умреш ли искаш?

Но Разкъсващата мечка беше неустрашим боец. Той бързо се съвзе и отново налетя апача с ножа си. Винету го посрещна с мощен удар под рамото и ножът изпадна от вдигнатата ръка.

— На два пъти Винету те разоръжи, като използва само ръката си. Посегнеш ли още веднъж, изгубен си!

— Моите воини кърваво ще ти отмъстят, задето ме удари!

— Не се страхувам от тях!

— Преброи ли ги колко са?

— Винету никога не брои бои неприятелите си. Ти обаче не знаеш колко воини се намират при мен. Хората, които беше изпратил напред, са разоръжени.

— Лъжеш!

— Винету никога не лъже. На негова страна се намират най-прочутите ловци на прерията. Ти ще ги видиш.

Винету отвори вратата. Влезе Олд Файерхенд, следван от Сам Хокинс, Дик и Уил, колкото място имаше отвън, беше заето от апачи и марикопи.

— Уф! — възкликна мохавът уплашен.

— Сега съзнаваш ли, че си мой пленник? — попита Винету.

Разкъсващата мечка позабави отговора.

— Накъде отведохте войните ми — попита накрая, — които яздеха пред мен?

— Тук в постройката са.

— Не си ли ги убил?

— И един-единствен.

— Но те са се били?

— Не. Предадоха се доброволно.

— Тогава са страхливи псета, които племето ще отлъчи!

— Те не бяха страхливи, а благоразумни. Осъзнаха, че съпротивата би била безсмислена и се предадоха.

— Могли са да се оттеглят, наместо да е предадат.

— Бягството беше невъзможно.

— За един храбър и умен воин няма невъзможни неща.

— Разкъсващата мечка смята ли се за храбър мъж?

— Съмняваш ли се в това?

— Тогава нека той опита да избяга!

— Ти ме подмами тук. Аз съм ограден от апачи, марикопи и бледолики. Как да избягам при това положение?

— Съвсем същото казаха и твоите войни. Те влязоха и ние ги обкръжихме с голям брой наши войни. И те като теб проявиха разум да се откажат от битката.

— Говориш, без да размисляш. Не знаеш ли, че се намираш в моя власт? Къщата е оградена от войни.

— Ние няма защо да се страхуваме от тях, защото пък те са обградени от нас. Никой от тях не може да се изплъзне.

— Не го вярвам.

— Винету ще ти го докаже.

Той даде знак на Сам. След броени мигове траперът се върна с предводителя на мохавите.

Вождът го посрещна с мрачен, презрителен поглед.

— Ти си един страхливец!

Подглаватарят се овладя:

— Дай ми нож, вземи своя и нека се бием! Тогава ще ти покажа, че не съм страхливец!

— Позор е да се предадеш на враговете, без въобще да си се бил!

— Речта ти е хаплива. Ако се касаеше само до мен, щях да се бия до смърт. Но аз не биваше да проигравам безсмислено живота на тези, които ми бяха поверени. Сега ти самият си тук. Пожелаеш ли да умрем, ще умрем. Хау!

Воинът се извърна и се облегна гордо на стената, скръстил ръце на гърдите.

Разкъсващата мечка нямаше как да не осъзнае, че отишъл твърде далеч. Той се отпрати към един отдалечен ъгъл, извика мохава и заговори тихо с него.

Първоначално движенията на вожда бяха гневни, резки. Но постепенно той се успокои и изслуша доклада на другия, без да го прекъсва. Накрая потъна в дълбок размисъл. После се упъти колебливо към Винету.

— Какво смята да прави вождът на апачите?

— Това зависи от твоето решение.

— Пред къщата все още чакат голям брой мои войни.

— Те няма да ти допринесат полза.

— Докажи го!

— Последвай ме!

Винету закрачи пред вожда и го отведе на покрива.

— Погледни, там до портата са се скупчили твоите войни! Сега Винету иска да ти покаже и своите хора.

Беше тъмно. Винету измъкна револвера си и даде един изстрел.

Веднага прозвуча многогласен боен крясък. После Разкъсващата мечка видя една тъмна линия от ездачи, която се разтегна в полукръг около неговите хора и ги загради.

Мохавите бяха напълно изненадани. Те определено бяха вярвали, че тук няма да се натъкнат на никакъв враг и най-напред помислиха, че си имат работа със собствените си войни от отделението, което беше избързало пред тях. Само че ездачите бяха твърде многобройни, а бойният крясък бе сигурен знак за враждебност. Един от мохавите, който не искаше да предприемат нищо без указанията на своя вожд, се втурна към вратата и започна да думка.

— Те те викат — каза Винету. — Какво ще правиш?

— По-добре да се бием, отколкото да бъдем пленени без съпротива.

— Кой е казал, че мохавите ще бъдат наши пленници?

— Нима аз вече не съм?

— Сега си. Но ако се вслушаш в съвета на Винету, ще бъдеш свободен.

— А какво ще стане с хората ми?

— Те също ще бъдат свободни.

— Какво изискваш?

— Искам да ми предадеш белите пленници, които се намират при теб и да изпушиш с пачите и марикопите калюмета на мира.

— Какво още?

— Нищо.

Вождът схващаше, че се намира изцяло в ръцете на своя противник. Една победа над обкръжаващия враг беше невъзможна. Да се изплъзнат не можеха, защото входовете към Долината на смъртта сигурно отдавна бяха завардени от такива разумни мъже като Винету и Олд Файерхенд. Може би известен брой врагове щяха да бъдат съсечени, ала мохавите определено щяха да паднат до последния човек.

Индианецът е свикнал да се отнася колкото е възможно по-твърдо с неприятеля. Ето защо условията на Винету прозвучаха приятно за ухото му. Освен това сключването на мир с апачите и марикопите щеше да е от изгода за мохавите. Но за да отиде съвсем на сигурно и да не попадне в някоя клопка, той попита:

— Можеш ли към думите си да изпушиш лулата на клетвата?

— Да.

— Ще бъдат ли съгласни и предводителите на съюзените с теб червени войни?

— Те ще сторят това, което Винету иска.

— В такъв случай съм готов да се съвещавам с теб и тях.

— Разкъсващата мечка е не само храбър, но и мъдър. Погрижи се хората ти да се държат спокойно! Винету ще даде същата заповед на своите!

Двамата дадоха разпорежданията си от покрива. После се отправиха надолу към стаята, където ги чакаха белите.

Разкъсващата мечка тръгна към мохава, когото преди туй беше нахокал.

— Моят брат е постъпил разумно. Дано не е чул думите, които преди малко му наговорих.

— Чух ги — отговори мъжът навъсено — и тези бели войни също ги доловиха. Ти ме нарече страхливец, това може да се върне назад само с кръв или молба за прошка. Ако не ме помолиш за извинение, аз ще се бия с теб, докато един от двама ни отиде във Вечните ловни полета.

Беше неумолимо искане. Разкъсващата мечка сви вежди, ала надви страстите си.

— Аз не се страхувам от битката, но защо трябва и да те убивам, след като преди това съм те оскърбил? Ти ще ми простиш думите,

защото аз знам, че ръката ти е храбра и силна, и че не се боиш от никой враг.

— Моето ухо вече не си спомня думите ти. Ти нищо не си ми казал.

— Тогава можеш да вземеш участие в съвещанието!... Преди туй обаче искам да видя войните си и да се убедя, че с тях се отнасят добре.

— Последвай ме! Ти ще ги поздравиш — каза Олд Файерхенд.

Мохавите вечеряха. Когато видяха вожда си да влиза, те се надигнаха и отправиха угрижени очи към него с пълното убеждение, че ще чуят гневни думи.

— Моите братя са постъпили умно — каза, напротив, Разкъсващата мечка. — Ние ще сключим мир с апачите и марикопите.

След предписаните церемониалности съвещанието започна.

Индианците по коридорите чуваха високите гласове на ораторите и когато в заключение из помещенията се разнесе силният мирис на тютюн, всеки беше убеден, че мирът е победил.

И това веднага се потвърди. Олд Файерхенд излезе с вождовете и белите от съвещателната зала и даде заповед мохавите да си получат обратно оръжията.

С това честта на тези, които се бяха предали в плен без съпротива, беше възстановена. Сред хората възцари всеобща радост. Вярно, радостното настроение на червенокожите не се изразяваше като при белите. Те разговаряха с приглушени гласове, всичките им движения бяха спокойни и отмерени, но очите блестяха и марикопи, мохави и апачи проявяваха помежду си общителност, каквато само индианци при такива обстоятелства могат да проявяват.

— Нека сега моят бял брат дойде с мен — обърна се Разкъсващата мечка към Олд Файерхенд. — Искам да му предам пленниците.

Двамата излязоха пред постройката, където лагеруваха мохавите. Появата на техния предводител ги изпълни с удовлетворение.

— Нека моите братя отхвърлят грижите — извика вождът. — Те се намираха в голяма опасност, защото, без да имат представа, бяха обкръжени от превъзхождащ враг. Този бял воин обаче ни предложи мир. Той е Белия вожд и успя да постигне примирие между мохавите, марикопите и апачите.

— Уф, уф! — разнесоха се викове наоколо. Хората се занатискаха да приближат до мъжа, чието име край всички лагерни огньове се произнасяше единствено с уважение и благоговение.

Олд Файерхенд бе принуден да си проправи път през тях до пленниците, които не бяха разбрали думите на вожда, понеже бяха изречени на наречието на мохавите. Но когато високата фигура на ловеца, която дори в нощния мрак не можеше да се сбърка, изплува пред тях, Уилкинс надигна глава с радостен вик.

— Мастър Файерхенд! Вие тук? Слава на Бога! Това е спасението!

— Да, сър, вие сте свободни.

— Най-сетне! Как пък успяхте да се справите?

— С малко благоразумие, драги ми сър. Елате, моля, с мен вътре!

— Тая работа няма да стане така бързо, както си мислите, защото съм вързан.

Но няколко индианци вече приближиха по заповед на предводителя си да развържат ремъците, докато Олд Файерхенд се зае с Елми, Гълъбицата на вековната гора.

— Боже, как ли ще ви се отблагодаряваме, сър? — каза тя съвсем изтощена. — Какъв страх и безпокойство преживяхме!

Същевременно се облегна крепко на ръката на Олд Файерхенд.

— Я кажете най-напред, как стоят нещата в Долината на смъртта? — попита Уилкинс.

— Горе-долу добре, сър. Тук ви очакват няколко изненади. Моля, следвайте ме!

Олд Файерхенд вече бе дал знак на Сам, който също беше дошъл. Той отведе най-напред Уилкинс и Елми в една стая, в която се намираше не някой друг, а Артър, племенникът на плантатора. Тикна двамата вътре и захлопна след тях вратата.

Тримата стояха няколко секунди безмълвно едни срещу други. През последната година Артър беше много изстрадал — и физически, и душевно. Дори за неговите родственици бе трудно да го познаят. Но и плантаторът бе много остарял. Косата му беше посивяла, а лицето — обрамчено от снежнобяла брада, която му придаваше съвършено друг вид. И Елми не беше по-малко променена. По времето, когато Артър се бе сбогувал с нея и чичо си, тя беше все още едно девойче, ала в

радост и страдание девическите черти бяха съзрели, възприемайки женствен израз.

Стана така, че Артър Уилкинс изобщо не позна роднините си. Пък и нали Сам Хокинс само му бе казал, че някой си иска да поговори насаме с него.

— Сър? Мис? Желаете да говорите с мен? — взе той най-сетне думата.

Плантаторът поиска да отговори, ала нещо задави гърлото му. Не беше ли този мъж, чийто вид сочеше ужасни страдания, неговият племенник? Нещо неопределено го привличаше към него. Вече беше почти сигурен в нещата си. Понечи да поговори, да вдигне ръце... ала в този миг не беше способен нито за думи, нито за движение.

— Не сме молили за никого, сър — поклати учудено глава Елми.

Артър пристъпи една голяма крачка напред.

— Какъв глас! — извика той. — Та този тембър ми е познат! Коя... коя... мис, за Бога... Елми?

— Да.

— Чичо!

Изхлипвайки високо, Артър се хвърли на гърдите на възрастния мъж.

— Артър, Артър! — промълви старият. — Ти ли си наистина? Боже мой! Боже мой!

Елми се задави в сълзи.

— Значи отново те намерихме!... О, велики Боже, какво ли си изстрадал!

Омаломощен от теглилата, Артър така се обезсили от това ново възмущение, че се видя принуден да седне. Трябваше да разказва, ала не бе в състояние. На любвеобилните думи на двамата можеше само да кима безмълвно глава.

В този миг влезе Сам Хокинс.

— Е, лейди и джентълмени, виждам, че тоягата е заплавала правилно. Желая ви щастие от все сърце!

— Сър — отвърна Уилкинс с пресекващ глас, — каква благодарност дължим на вас и вашите приятели!

— Не е толкова лошо — подхили се Сам. — Нека говорим за нещо друго! Да позволим на мастър Артър малко почивка! Той има нужда от щадене. Вие, мастър Уилкинс можете да останете още при

него, мис обаче вземам със себе си, защото трябва да я питам за един съвет, който няма кой друг да ми даде.

Дребосъкът изведе Елми навън, помежду индианците. Пред една врата той спря.

— Вътре ще намерите един стар индианец мохаве, който гори от желание да поговори веднъж на четири очи с Гълъбицата на вековната гора.

— Някакъв мохав? Какво иска от мен?

— Нека той сам ви го каже! Може би предложение за женитба! Хи-хи-хи-хи!

Сам отвори вратата, бутна Елми вътре и заключи след нея.

За своя неприятна изненада вместо червенокож тя завари един бял... пепеляв, с мършави страни и дълбоко хлътнали очи.

Мълчаливо застана срещу мъжа, отправила почти ужасен поглед към него. Това беше Мартин Адлер. Той веднага позна Елми. Но и той се почувства както баща ѝ, когато видя племенника си — душевното вълнение го накара да онемее. Очите му заблестяха, а устните затрепериха, ала успя да доведе до устните само някакво неразбираемо мутолеване.

Внезапно светкавица озари лицето на Елми.

— Мартин! — изкрещя. — Мартин!

Но в същия миг се сети, че никога не беше го наричала с малкото име. Лицето ѝ се заля с пурпур.

— Мастър Адлер! Право ли виждам? Вие ли сте наистина?

Някакъв шемет го връхлетя. Стените сякаш се завъртяха около него. Залитна. Това бе последица от прекомерно душевно вълнение.

Елми скочи разтревожено към него и сграбчи ръката му.

— Боже, беше прекалено внезапно!... Бях непредпазлива!... Прощавайте!

— Вие... вие ли сте? — заекна той. — И нищо не ви се е случило? Толкова се уплаших, когато научих, че сте била пленена.

— И татко, и за сме в много добро здраве. Та нали знаехме, че приятелите няма да ни зарежат! Но вие, мастър Адлер, сте много изтощен.

— Това беше пъкъл!

— Но сега всичко свърши! Да, спасен, избавен от всякакви страдания... а аз съм щастлива да съм до теб... до вас.

— Вярно ли? — прошушна той.

— Да — призна тя и храбро издържа изпитателния му поглед.

— Мис Уилкинс!... Елми!

— Мартин!

— Боже мой... Елми... през цялото време си мислех за теб... особено в най-мрачните часове под земята... истина ли е? Това е повече от щастие, това е Райско блаженство!

Той се прекъсна и покри ръцете ѝ с целувки.

— О, Мартин, любими мой Мартин... та аз имам да оправям толкова грешки към теб!

— Ти?... Към мен?

— Знаеш го, но твоето благородство не иска да го признае. Единствено аз съм виновна за всичко, което изтърпя!

— Какви ги говориш!

— Ти тръгна от Уилкинсфийлд, за да издириш Артър. Щеше ли да го сториш, ако не ме... обичаше?

Той я склочи в обятията си.

— Елми, моя Елми, колко те обичам!

— И колко аз теб!

— Мен, болния? — изтърси той безкрайно сериозно.

— Тъкмо затова толкова повече!

Тя го притегли плътно към себе си и го целуна.

— Кой... как... какво? — прозвуча откъм вратата удивен глас.

Беше Уилкинс със своя племенник. Плантадорът бе крайно изумен да изненада дъщеря си в една толкова нежна прегръдка.

— Татко, татко! — засмя се Елми. — Погледни го! Не го ли разпозна?

Уилкинс хвърли изучаващ поглед на Мартин, който се бе изправил от стола и бавно приближаваше към него.

— Дали съм го разпознал? С очите — не, но с предчувствието... Адлер, мастър Адлер... вие ли сте?

— Да, той е, мили татко! — извика Елми.

— Елате тогава до сърцето ми! Че вие сте намерен и спасен, това изцяло завършва щастието ми. Сега най-сетне могат да замлъкнат упреците, които са ме измъчвали през толкова безсънни нощи.

— Виждаш ли — подхвърли Елми закачливо, — ти го прегръщаш... пък на мен е забранено!

— На теб? Не, дете. Как мога да ви забраня да бъдете щастливи? Най-много някой друг да повдигне възражение и да предяви старите си права към теб, Елми.

Той погледна същевременно към Артър. Онзи обаче отклони.

— А-а, не! Нека оставим миналото на мира! Елми е избрала и решила.

— И добър избор е направила — допълни Уилкинс разчувстван.

— Сър — намеси се тук Адлер, — сага аз съм болен и беден!

— Затова толкова по-богат съм аз! — засмя се Уилкинс щастливо. — Вярно, плантацията вече не ми принадлежи. Тя е собственост на Артър, при условие че съдът реши нещата в негова полза, в което не се и съмнявам. Но горе при Синята вода, където апачите ме посветиха в тайната на едно богато сребърно находище, съм събрал толкова метал, че се числя към богатите хора. Както изглежда, вие малко се обичате, а, деца?

— Безкрайно! — извика Мартин.

— И от дълго! — прибави Елми и облегна глава на гърдите на Мартин.

— Тогава щастието ми е толкова по-голямо. Вашата любов ще ви компенсира за миналите страдания. Бог да ви благослови, деца. Нека вашето бъдеще бъде изпълнено с радост, както миналото ви беше изпълнено с мъка!

Към Олд Файерхенд пристъпи един апач.

— Разрешава ли великият бял воин червеният мъж да му каже нещо?

— Какво има да ми съобщи моят червен брат?

— Една птица пропя в ухото на червения мъж.

— Що за птица?

— Бялата скуоу, която му бе поверена за надзираване.

— Какво иска?

— Непрекъснато назовава името на Белия вожд. Може би иска да говори с него.

— Води ме тогава при нея!

Апачът направи кръгом и тръгна пред Олд Файерхенд към помещението, в което Миранда бе затворена още с пристигането на апачите. Тя беше понесла ездата от Колорадо дотук с изключително спокойствие, макар и вързана и пазена от червенокожите, с които не

можеше да се разбира. Беше сурова мярка, но Олд Файерхенд я бе взел като наказание за вероломството ѝ спрямо Елми. Миранда не биваше да бъде в по-добро положение от предполагаемото на Елми при мохавите. В Долината на смъртта ѝ бяха свалили ремъците настина, но я бяха заключили в една стая, която получаваше светлина само от едно тясно, подобно на бойница отверстие, така че за евентуално бягство не можеше да се мисли. Отгоре на всичко пред вратата ѝ стоеше един апач.

Всичко това никак не бе по вкуса на разглезената сеньорита. Час след час минаваше, ала никой не се поинтересува от нея. От неспокойствието ѝ заключи, че стават важни неща, но така и никой не се появи да задоволи любопитството ѝ. Не можейки да владее повече нетърпението си, тя извика накрая високо и неколкратно името на Олд Файерхенд.

Апачът отвори вратата и грубо ѝ заповяда да млъкне, ала тя му се изсмя. Отново и отново прозвучаваше силно и пронизително от камерата името Олд Файерхенд. Накрая пазачът се замисли. Ами ако скуоу искаше да направи някое съобщение на великия воин, може би някое важно признание? Той остави един свой другар на стража пред вратата и отиде да потърси ловеца.

Когато Олд Файерхенд влезе в затвора на Миранда, беше веднага посрещнат с упреци.

— Това ли са ви обноските спрямо една дама?

Олд Файерхенд повдигна сериозно рамене.

— Не ви е по-зле, отколкото на мастър Уилкинс и дъщеря му, за които явно не се замисляте достатъчно често. Престанете с упреците си!

— Няма да престана и си искам свободата!

— Ще имате възможност да предявите искането си пред съдията.

— Нямам никаква работа със съдията.

— За дете ли смятате Олд Файерхенд, та мислите, че можете да го баламосвате?

Сега Миранда опита по друг начин. Сложи ръце на гърдите, хвърли му умоляващ поглед и каза със сподавен глас:

— Сеньор Файерхенд, наистина ли можете да бъдете толкова жесток спрямо една беззащитна жена? Миля ви, не, на колене ви заклевам, имайте жалост към мен! Вечно ще ви бъда благодарна!

При това тя наистина се хвърли пред него на земята и поиска да прегърне коленете му.

Олд Файерхенд отстъпи бързо крачка назад.

— Станете, сеньорита! Вашите комедии пред Олд Файерхенд не минават. Не сте попаднала на подходящия човек.

Миранда се изправи бавно. Като че някакво чувство за срам понечи да я споходи. Но само за миг. После тропна яростно с крак.

— Е, добре тогава! Втори път определено няма да ви падам в краката. Вие не сте достоен за това, глупако!

— Ха така, сеньорита! Така повече ми харесвате, сега поне показвате истинското си лице.

— Направете ми услугата да ме освободите от присъствието си!

— Вашето желание е заповед за мен. Впрочем вие въобще нямаше да ме повикате, ако толкова малко държахте на мен.

С тези думи Олд Файерхенд ѝ обърна гръб, ала Миранда го улови за ръката.

— Стойте, сеньор, още не! Трябва по-напред да ми изпълните една молба. Да, длъжен сте, защото не бихте могъл да сте толкова жесток и да ми откажете тази дреболия!

— Молба?

— Сеньор, аз умирам тук от скука. Постът, който сте поставил пред вратата ми, не говори друго освен индианските си дрънканици, от които дума не разбирам. Бъдете така любезен да ми пратите някой пазач, който да знае английски или испански.

— За да можете да му разиграете малко театро? О-о, прозирам ви! Онова, което не ви се удаде при Олд Файерхенд, вероятно би могло, си мислите, да успее при някой друг. Нали?

По трепването на Миранда ловецът разбра, че е нацелил вярното.

— Вие сте варварин! — кипна тя. — Казаха ми, че сте родом от Германия. Това си пасва с поведението ви. Всички немци са варвари, които не знаят как трябва да се държи един кабалеро пред дама.

Ловецът я погледна спокойно в искрящите от гняв очи. Погледът му беше стоманенотвърд и пред този поглед джафкането ѝ накрая замлъкна.

— Доня Миранда — заговори Олд Файерхенд. — Вие ме наричате варварин и даже поругавате моето отечество. На приказките ви ще заявя, че тъкмо за немеца жената е свещена. За честта и

достойнството на жената той рискува живота си. Но за това се изисква и самата жена да поддържа на висота своите женски ценности. Към жена-демон, която се дава на разположение на окаяни престъпници като инструмент, в ролята на мюре, накратко казано, сама каля собствената си чест, немският мъж се отнася според заслуженото. Разбрахте ли ме?

Без да дочака дума в отговор, Олд Файерхенд напусна килията.

Пред къщата горяха няколко огъня, около които лагеруваха червенокожите. Марикопи, мохави и апачи можеха да се наслаждават на откритите провизии, особено на тютюна и да разискват събитията от последните дни.

В тези разкази като червена нишка се вмъкваше благоговението, с което говореха за Винету и Олд Файерхенд.

Междувременно апачът беше напуснал постройката и провесил Сребърната карабина на рамо, крачеше самотно в нощта през каменната пустош на Долината на смъртта.

При белите също никой не мислеше за сън. Спасени и спасители седяха заедно и не се уморяваха да питат и отговарят, да разказват и обясняват.

Така минаваха час след час.

Споразумяха се да отведат заловените престъпници в Сан Франциско, за да ги предадат там на правосъдието. Детелиновият лист естествено беше против и настояваше още на самото място да приложат неписания закон на Дивия запад, на *Dark and bloody grounds*, който гласеше: Око за око, зъб за зъб, кръв за кръв.

Но Олд Файерхенд се обяви остро против реализацията на това предложение.

— Мастър — каза Сам, — аз не мога нищо да ти заповядвам, ако не се лъжа. Прави значи каквото си искаш! Но аз ще тръгна с теб за Сан Франциско само за да взема типовете под специалната си закрила. Да се надявам, няма да бия пътя си сам.

— Не, Уил и аз естествено ще яздя с теб — заяви Дик Стоун.

— И аз също — обади се Артър Уилкинс. — Впрочем мисля, че ще имам повод от Сан Франциско да дойде още веднъж насам до Долината на смъртта. Властите сигурно ще искат да хвърлят едно око на това хубавичко местенце, а ние при всички случаи трябва да присъстваме като свидетели. Но след това вече никога няма да пожелае

да стъпя в една местност, в която невинни хора са преживели толкова ужасии.

Олд Файерхенд му даде право. После излезе пред къщата да позяпа с какво се занимават индианците. Те все още будуваха, насядали заедно, ала огньовете бяха угасили, тъй като денят започваше да сивее.

Олд Файерхенд премина бавно помежду отделните групи и се повлече бавно още на известно разстояние. Зави зад един скален ъгъл и тъкмо се канеше да се върне, когато погледът му падна върху една тъмна полоса, спускаща се отвесно от върха на скалите до дъното на долината. Любопитен, той извървя малкото оставащи дотам крачки, за да повери какво беше това.

Беше една цепнатина, която прорязваше скалата. И в тази цепнатина висеше... въже!... Това беше подозрително. Въжето естествено не си висеше постоянно тук. Можеше да е спуснато само с някаква определена цел. Но каква?

Олд Файерхенд се наведе и прегледа мястото, където въжето докосваше земята. Вятърът беше навял вътре тънък слой пясък и върху този пясък имаше ясни следи от крак. Разглеждайки ги по-внимателно установи, че не може да са отпреди много часове. Значи през нощта някой се бе спуснал тук.

Изтича бързо обратно и разпореи няколко индианци да се отравят веднага към цепнатината и да пазят да не би да се спусне някой отгоре. После извика Детелиновия лист и Артър Уилкинс и побърза да се вмъкне през щерната във вътрешността на рудника.

Когато стигнаха до последното помещение, още преди да са влезли чуха високите, гневни викове на пленниците. А когато идването им бе забелязано, Ролан изкрещя с одрезгавял от възбуда и ярост глас:

— Най-сетне, най-сетне! Спипахте ли го?

— Кого.

— Хиляди дяволи! Значи той наистина се е измъкнал! Вие нищо ли не знаете?

— И кой пък? — запита Уил нетърпеливо.

Той стоеше още при входа и нямаше как да види, че един от пленниците липсва. Но Олд Файерхенд вече бе приближил и забеляза свободните вериги.

— Мерзавци! — извика той. — Бил Нютън е офейкал! Как е възможно?

Уолкър се изхили подигравателно.

— Дай ни ключ, който да става за тези ключалки и ние също ще си тръгнем!

— Ключ ли е имал? Не може да бъде!

— Pshaw! Вярвай в каквото си щеш!

— Колко време има, откак офейка? — попита Олд Файерхенд.

— Много часове! — изграчи старата.

— Нагоре там и после вън по въжето?

— Да.

— И вие го знаехте?

— Да, той ни го каза! — гласеше отговорът. А Уолкър добави с ехидно хилене:

— Да не би да мислиш, че ни е било дълг да ви уведомим най-сервилно за намеренията му? С удоволствие щяхме да го сторим, по дяволите, с най-голямо удоволствие! Ама след като имахте проклетата добрина да ни оковете тук в желязо, не можахме за съжаление да направим донесение.

— Негоднико! — сопна му се Сам с гневен тон. — Постарай се да направиш езика си по-вежлив, иначе ще взема ласото си и ще ти почеша гърба, ако не се лъжа!

Колкото и изненадан да бе за момента, Олд Файерхенд веднага си възвърна хладнокръвието. Той се обърна към Ролан.

— След като Нютън е имал ключ, защо не е освободил и вас?

— За отмъщение. Нехранимайкото знаеше, че не мелим брашно с него. Той се измете и на всичкото отгоре с парите ми!

Последното му се изплъзна в яростта.

— Я гледай! И пари ли си имал?

— Не те засяга!

— Даже много! Щом ви е зарязал така недостойно, макар да е можел да ви предложи спасение, то би трябвало все пак да ви радва, ако съумея да го заловя и доведа пак тук.

— Всички дяволи! Това е вярно!

— Във ваша собствена изгода е значи да ми разкажете всичко. После аз ще взема съответните мерки.

Въпреки това Ролан не отговори веднага, а попита след къс размисъл:

— Ти какво мислиш, мастър Уолкър?

— Съветът ми е да кажем всичко — заговори запитаният. — Тези сеньорес тук наистина не го заслужават, но ще ме радва, ако спипат Нютън и го доведат пак тук.

— Това е и моето мнение. Парите и бездруго вече са изгубени, така че нямам никакъв интерес да премълчавам нещата.

Ролан осведоми сега по какъв начин се бе удало на Бил да се измъкне, че и даже да влезе в притежание на една значителна сума.

Олд Файерхенд се качи после по стълбата, за да се убеди, че са му казали истината. Той намери показанията на Ролан потвърдени, събра въжето да го отнесе на сигурно място и се върна долу.

— Имате ли представа накъде възнамеряваше да се отправи Бил Нютън? — попита той пленниците.

— Да — отговори Лефлър. — Беше достатъчно тъп да ни информира за пътя. Със сигурност е тръгнал към Дос Палмас за вентата на Хуана Алварес, майката на Хуанито. Иска да отиде там, за да се снабди с други дрехи.

— Това е добре! — каза ловецът късо. — Нека Дик Стоун остане при хората, докато пратя да го сменят! Отсега нататък двама индианци ще стоят тук на пост, за да сме сигурни с тези сеньорес. Напред!

Всички бързо се отдалечиха, Дик остана като пазач. В двора Олд Файерхенд веднага даде необходимите заповеди. След пет минути вече препускаше с Винету в галоп.

Да открие споменатата вента не му беше трудно, тъй като я знаеше. Съдържателката нали на него дължеше спасението на своите синове. Въпреки това той не очакваше да бъде радушно приет от нея, защото предполагаше, че Бил Нютън вече е разказал на жената как синът ѝ е попаднал в пленничество.

Но за изненада се оказа, че Бил всичко е премълчал. Жената веднага позна ловеца и го посрещна най-любезно. От нея научи, че онзи действително е бил при нея и си е купил един стар костюм. После тя случайно чула, че бил отпътувал със сутрешния влак за Сан Франциско.

Олд Файерхенд незабавно се отправи към гарата да събере информация. Той беше накарал жената да му опише костюма, който

Бил си беше набавил. Скоро разузна, че един точно така облечен мъж си е взел билет до Сан Франциско. И сега той веднага накара телеграфа да затрака.

Имаше още един час до тръгването на следващия влак в същото направление. Олд Файерхенд реши да се възползва от него и уговори с Винету линията на поведение. Всички, които се намираха сега в Долината на смъртта, трябваше да си останат там. Утре или вдругиден в долината щяха да пристигнат съдебни чиновници, за да заведат следствие. Той също щеше да се върне с тях, в случай че работата го позволише. Ето как Винету препусна, водейки коня на Олд Файерхенд за юздите. Самият ловец един час по-късно седна във вагона, пожелавайки си горещо настоящият лов да излезе успешен.

В купето имаше само няколко пътника. Според американския обичай никой не се интересуваеше от другия. Час след час минаваше. Влакът спираше само на по-големите гари. През Сан Бернардино и Лос Анджелис стигнаха в късния следобед в Туларе. Влакът и тук спря за кратко. И тогава откъм входа се разнесе силен глас:

— Прощавайте, сеньорес! Да се намира тук някой сеньор Уинтер?

— Тук! — отговори въпросният, като се изправи и приближи към питация.

Мъжът носеше цивилно облекло, но се представи с тих глас като полицейски служител.

— Вие търсите някой си там Бил Нютън, както се разбира от телеграфическото и съобщение — каза той. — Той вече е в ръцете ни.

— Къде?

— Тук в ареста. Можете веднага да, си го получите.

— Идвам, сеньор.

Олд Файерхенд последва полицаия. Беше любопитен да види Бил Нютън, ала за съжаление остана разочарован в очакването си. С други думи той намери само... костюма, който Бил беше купил във вентата. Но мъжът, който го носеше, беше непознат.

Той се бил срещнал с Бил във вагона и се оставил да бъде уговорен от хитрата лисица срещу едно добро възнаграждение да си размени с него тоалета, той самият имал каубойско облекло, което Бил много харесал. Човекът, който не изглеждаше да е съвсем с всичкия си, бил склонен от печения Бил. В Туларе арестували мъжа.

Олд Файерхенд сега естествено отново телеграфира в двете посоки и хвана следващия влак за Сан Франциско. Но и тук го очакваше разочарование: Бил Нютън не беше открит. Той беше изчезнал безследно в навалищата на пристанищния град. Нито съдействието на полицията, нито доказаната находчивост на Олд Файерхенд имаха успех — престъпникът отново беше избягнал справедливото възмездие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.